Hans Kristian Pedersen

Domstolene under hypnose

Skal jeg have tilladelse
eller respektere et forbud?

Et forkert svar på det lille spørgsmål kan koste Laserdisken livet - og danske forbrugere milliarder.

Domstolene under hypnose **(Nordjyske Stiftstidende, 26/7-2009)**

Forleden afleverede jeg 2000 af mine egne beslaglagte dvd-film til Retten i Aalborg, efter at jeg havde passet på dem for fogedretten i næsten 4 år (omtalt i NORDJYSKE 17.7.). En kvik læser vil måske undre sig over, hvad det hjælper at beslaglægge mine film, hvis jeg selv skal opbevare dem, men der sker så meget mærkeligt i Danmark.

Siden fogedrettens bagholdsangreb på mig i 2005 har vi set, hvordan Rudy Frederiksen, der udnyttede internettets chat-sider til seksuel udnyttelse af unge piger, blev ansat som sikker chatkonsulent af Ringkøbing Amt, og hvordan Stein Bagger fik virksomheden IT Factory kåret som Danmarks bedste it-virksomhed.

Stein Bagger og Rudy Frederiksen er amatører. De blev opdaget. De sikrede sig ikke domstolenes beskyttelse på samme måde som videobranchens advokat Johan Schlüter, der med sin hypnotiske virkning på dommere og embedsmænd i kulturministeriet har bragt sig i en position, hvor han kan lave sine egne love og selv optræde som politi og jage sine klienters konkurrenter. Når sagerne kommer for retten, får han også lov at optræde som dommer. Rettens egne dommere aner ikke, hvad der foregår.

Min virksomhed Laserdisken har eksisteret i 24 år med det speciale at tilbyde film, som er anderledes end videobranchens gængse udvalg. Det er den værst tænkelige "forbrydelse" i forhold til monopolerne og deres ønske om at kontrollere det hele: vareudbud, priser og kvalitet. Resultatet har været 24 års chikane toppet op med 17 års uafbrudte retssager.

Nogen tror, at Johan Schlüter er min hovedmodstander. Det er slet ikke tilfældet. Jeg bebrejder ikke ham, at folk er dumme nok til at lytte til ham i stedet for at undersøge noget selv. Det er Johan Schlüters opgave at sikre sine klienter de bedst mulige arbejdsvilkår, og det er han mægtig god til. Der er intet personligt i hans forsøg på at eliminere Laserdisken.

Mit problem er domstolene. Det er deres opgave at beskytte mine rettigheder. Det er domstolene (og politikerne), der svigter, når de lader ulven vogte får. Deres tillid til Johan Schlüter er så stor, at det er umuligt at få en fair behandling i retssystemet, hvor Johan Schlüter i realiteten både er politi, anklager og dommer. Dommerne går ud fra, at han ved bedst, så de overlader sagerne til ham - og går selv ud og spiller golf eller hvad de nu bruger tiden til i stedet for at høre den anden part også, eller finde ud af, hvad der er sket og måske se efter, hvad loven siger. Desværre, det sker ikke, når Johan Schlüters advokatfirma er involveret. Tværtimod stiller fogedretterne sig velvilligt til rådighed, når Johan Schlüter rekvirerer ransagninger og beslaglæggelser.

Autoritetstro læsere vil på dette tidspunkt måske rynke på næsen i misbilligelse og spørge: Hvorfor smæder du domstolene til? Danmark er jo et retssamfund!

(fortsættes på indersiden af bagsiden)

Dertil kan jeg kun sige: Tro hvad du vil. Det er din ret.

Jeg taler til dem, der er nysgerrige nok til selv at tage et kig på den centrale problemstilling, som domstolene undgår med alle midler. Det handler nemlig også om dig. Eller dine penge i hvert fald. Tilfældigvis var emnet fremme i pressen igen samme dag, jeg afleverede de beslaglagte film. Overskriften var: "*Danmark er Europas dyreste land*". Det anslås, at den manglende konkurrence i Danmark koster den almindelige forbruger over 1000 kr. om måneden. Så send en tanke til byretten og Vestre Landsret, når det kniber sidst på måneden.

Den centrale konflikt handler om, hvordan Johan Schlüter har taget en relativ uskadelig lov om ophavsret og givet den en anden fortolkning, som han bruger til at afskærme det danske forbrugermarked. Domstolene har i deres iver efter at hjælpe ham begået en række fejl og derefter flere fejl for at skjule de første fejl. Den simple sag fra 2005 har på den måde udviklet sig til 10 forskellige retssager med 14 forskellige sagsnumre. I ingen af sagerne vil domstolene forholde sig til den centrale konflikt om ophavsretslovens fortolkning og virkningen af den forkerte fortolkning.

Nu stævner jeg domstolene i en temmelig usædvanlig erstatningssag, der aldrig har været prøvet før. Mit tilbud til dig er indsigt i den retssag. Det er ikke simpelt, men det er spændende. Selvom du måske ikke kan følge med fra A-Z er der underholdning i Top-100 listen over domstolenes mange fejl. Følg med på www.laserdisken.dk/html/dyn-html/retssag2.dna, hvor du også kan downloade en pdf-udgave af denne bog og blive tilmeldt nyhedstjenesten.

Om mig selv

Jeg er Hans Kristian Pedersen. Jeg er indehaver af filmforretningen Laserdisken. Jeg læste på ingeniørlinien på Aalborg Universitetscenter fra 1981-1985. Jeg har fulgt HD-studiets erhvervsretskursus 3 gange for at få forskellige advokaters syn på juraen. Fra 1987 har jeg studeret EU-ret og ophavsret. I 1992 udgav jeg bogen "*Sådan tjener man 1 milliard kr.*" om videobranchens udlejningsmonopol og blev dømt for injurier, efter at både Retten i Aalborg og Vestre Landsret forbød mig at føre bevis for, at den etablerede praksis er ulovlig. I 1995 udgav jeg en alternativ ophavsretslov som en del af "*Sandheden som våben*" efter indirekte opfordring fra tidligere kulturminister H. P. Clausen.

Siden 1993 har jeg ført mine egne retssager, og der har været mange. I 24 år har videobranchen forsøgt at komme af med min filmforretning, som er skyldig i den største forbrydelse, den danske videobranche kan forestille sig: Jeg sælger også film, der er udgivet af *andre* rettighedshavere! Jeg har mere retserfaring end mange advokater med sager ved diverse byretter, Østre Landsret, Vestre Landsret og Højesteret samt to sager ved EF-domstolen på mit cv.

"*Korruption er slem. Men værre end korruption er forsøget på at tilsløre og dække over korruptionen.*"

Sagt af Vesttysklands tidligere forbundspræsident Karl Carstens. Hvis det er rigtigt, kan man med nogen ret kalde domstolene for en af de værste organisationer i Danmark.

Men ansvaret ligger ultimativt hos politikerne!

Politikerne har vedtaget en ophavsretslov, som ingen forstår, og nye afsnit af retsplejeloven, som næsten beder om at blive misbrugt. Som det sidste søm i ligkisten har regeringen en anti-demokratisk holdning til inddragelsen af borgerne i den kontrolproces, som EF-domstolen siden 1962 har forsøgt at fremme. Kulturministeriets reaktion er et diktatur værdigt.

Der er jævnlig debat om de høje forbrugerpriser i Danmark. "*Den bedste måde at give danskerne en reallønsfremgang er at få konkurrencen til at fungere*", sagde forbrugerrådets direktør Rasmus Kjeldahl. De høje danske forbrugerpriser er et kendt samfundsproblem, som går mest ud over de svageste. Men er der en reel politisk vilje til at ændre situationen?

Domstolene under hypnose er sendt til medlemmerne af Folketingets Kulturudvalg, Folketingets Retsudvalg, Folketingets Erhvervsudvalg og Retsplejerådet.

Pris: 49 kr

Laserdiskens Forlag 2009

9 788798 417439

Domstolene under hypnose

Laserdiskens Forlag 2009

© Hans Kristian Pedersen
Domstolene under hypnose
Laserdiskens Forlag 2009
1. udgave, 1. oplag
Forside: EMDT
Tryk: Toptryk Grafisk, Gråsten
ISBN: 87-984174-3-6

Tidligere udgivelser:

Sådan tjener man 1 milliard kr. (1992)
Sandheden som våben (1995)

Copyright notice:

Jeg er enig med økonomerne Michele Boldrin og David K. Levine, professorer i Economics in Arts and Sciences ved Washington University i St. Louis, i deres opfattelse af, at sådan som de internationale monopolers lobbyister har præget de immaterielle rettigheder de sidste 25 år, vil samfundet være bedre tjent med, at de helt blev afskaffet ("*Against Intellectual Monopoly*").

Du får hermed lov til at kopiere alt, hvad du har lyst til. Bogen kan downloades gratis i pdf-format på: *http://www.laserdisken.dk/justice/domstolene-under-hypnose.pdf*.

This is the colour BLUE
This is the colour BLUE
This is the colour BLUE

“If you never listen to more than one opinion,
sooner or later you’re going to believe it.”

(CNN)

Indholdsfortegnelse

Forord 5
Ordforklaring 6
Brev til politikerne 7
Følgebrev til Københavns Byret 9

Stævningen 11
Indledende sagsfremstilling 11
Stævningens påstande 15
Indledende beskrivelse af sagens 3 hovedemner 86
1.1 Fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 86
1.2 Modviljen mod min tilgang til problemet 87
1.3 Støtten til FDVs tilgang til problemet 89
Fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 90
2.1 Retstilstanden før infosoc-direktivets gennemførelse i ophavsretsloven 90
2.2 De to fortolkningsmuligheder af begrebet "regional konsumption" 91
2.3 Virkningerne af de to fortolkningsmuligheder 92
2.4 Det lovforberedende arbejde om lovforslag L19 97
2.5 Kommissær Mario Montis opfattelse af konkurrenceret og ophavsret 104
2.6 Retssagen om gyldigheden af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2 105
2.7 Mere om forskellen på et generelt forbud og en ret til at forbyde 110
2.8 Den perfekte økonomiske forbrydelse 112
Modviljen mod min tilgang til problemet 116
3.1 Laserdiskens baggrund og eksistensgrundlag 116
3.2 FDVs håndtering af konkurrence fra uafhængige importører 117
3.3 Fredsaftalen med FDV 119
3.4 Anpartsselskabets funktion og ophør 125
3.5 Retssagen om ophavsretslovens fortolkning 127
3.6 Bemærkninger om ansvar og retlig interesse 128
3.7 Reaktioner på sagsanlægget 130
3.8 Kulturministeriets udflugter 131
3.9 Vestre Landsrets og Højesterets udflugter 138
3.10 Mulige konsekvenser 141
Støtten til FDVs tilgang til problemet 145
4.1 Det reelle formål med de uvarslede fogedforretninger 145
4.2 Fogedforretningerne den 29. november 2005 148
4.3 Laserdiskens foranstaltninger efter fogedforretningerne 151
4.4 De 9 retssager mod FDV 154
4.5 Procesbevillingsnævnets afgørelser 182
4.6 6 emner, domstolene nægter at forholde sig til 185
4.7 Hvordan kan det gå så galt 199
4.8 Top 100 over sagsøgtes mest alvorlige fejl og krænkelser 209
Principperne bag erstatningskravene 240
Om bevisførelsen 245

Påstandsoversigt 248
Bilagsoversigt 262

Forord

"*Tilliden til mig er så stor, at jeg er den eneste, kulturministeriet rådfører sig med i spørgsmål, der vedrører videobranchen. Det er slet ikke nødvendigt for kulturministeriet at høre andre*", forklarede advokat Johan Schlüter til Retten i Aalborg den 13. januar 1993 i injurie-sagen mod mig efter udgivelsen af bogen "*Sådan tjener man 1 milliard kr*". Jeg var først begejstret for muligheden for at føre sandhedsbevis, men Johan Schlüters advokat havde aftalt med dommer Mogens Christensen, at mine 96 bilag ikke skulle fremlægges, og jeg blev idømt en bøde.

Men Johan Schlüters forklaring afklarede noget, der havde undret mig, næsten siden jeg i 1986 først hørte rygterne om videobranchens retssag mod Erik Viuf Christiansen. Dengang læste jeg erhvervsret som led i HD-studiet, og via Laserdisken arbejdede jeg selv sammen med engelske distributører og havde studeret det effektive engelske videomarked. Jeg forstod ikke, hvad en retssag mod Erik kunne baseres på. Han havde bare købt en film i England og lejet den ud. I 1987 var min nysgerrighed så stor, at jeg spurgte kulturministeriet om lovgivningen. Efter et mærkværdigt sagsforløb fik jeg det svar, at det efter ophavsretslovens § 2 var forbudt ikke blot at udleje, men også at sælge videofilm, fordi film ikke var omfattet af undtagelsen i § 23, der kun vedrørte musik. Det var nonsens. Selvfølgelig var musik ikke det eneste, man måtte sælge i Danmark. Dansk Privatret, som jeg brugte på HD-studiet, indeholdt svaret. Den beskrev *to* undtagelser, § 23 *og* § 25, men kulturministeriet havde kun nævnt den irrelevante § 23 og ikke den relevante § 25, der indeholdt følgende bestemmelse: "*Når værket er udgivet, må de overdragne eller udgivne eksemplarer spredes videre*". Erik sendte mig retssagens akter, og sjovt nok: Johan Schlüter havde i retssagen også gennemgået § 23, men "overset" § 25.

Siden 1987 har jeg oplevet, hvordan kulturministeriet og Johan Schlüter synkront har skiftet mening, hver gang det var belejligt for den danske video- eller musikbranche, og i 1993 fik jeg altså forklaringen. Senere læste jeg i Politiken, at Johan Schlüter havde "hjulpet" kulturministeriet med at fortolke låne/leje-direktivet, som ikke blev gennemført i forhold til hovedformålet: at give alle rettighedshavere adgang til udlejningsmarkedet i hele EU.

De internationale monopoler lever højt på, at ophavsretsloven er uforståelig. Deres advokater kan stort set risikofrit via kulturministeriets embedsmænd forklare Folketingets medlemmer én fortolkning og derefter jage deres konkurrenter med en anden fortolkning. Dommerne vælger at stole på, at disse "velrenommerede firmaer" har styr på tingene og er til at stole på.

Det er en farlig holdning, og jeg er dybt uenig. "*Selvom en mand er dygtig, er han ikke nødvendigvis ærlig*" er et råd, jeg fik engang, og der står mange penge på spil. Nogle jurister vil gerne tage patent på at drøfte lovgivning, og der er jeg også uenig. Ukendskab til loven er ingen undskyldning, når man selv bliver sigtet for en lovovertrædelse. Love er til for borgerne, og de skal være forståelige for borgerne for at have en samfundsgavnlig funktion. De bør også være forståelige for retsassessorerne i fogedretten!

Det er en ægte stævning, så historien er fortalt i en form, der adskiller sig lidt fra normal prosa. Side 11-14 giver et overblik over sagens problemer. Tidslinien på side 13 hjælper til at bevare overblikket over de mange følgesager, der er gengivet på side 14 med sagsnumre. Spring bare over påstandene på side 15-84. Jeg bruger selv oversigten på side 248 for at bevare overblikket. Påstandene skal med i en rigtig stævning, men de er tørre som sand i Sahara. Historien starter på side 85 med en introduktion i kapitel 1. Den egentlige økonomiske forbrydelse er beskrevet i kapitel 2, og det er nødvendigt at læse for at få mening ud af kapitel 3 og 4. God fornøjelse.

Hans Kristian Pedersen

Ordforklaring

Mest forvirrende for lægmand er de forskellige betegnelser for sagens parter, og de er ikke altid de samme. Jensen er ikke bare Jensen, så her er forklaringen på de mest relevante ord:

Fogedretten

Fogedret:	Formålet med at bruge fogedretten er, at det skal gå hurtigt, så man kan standse en (ulovlig) handling øjeblikkeligt. Fogedrettens afgørelse (en *kendelse*) er foreløbig og skal efterfølgende prøves ved en rigtig domstol. Det går hurtigt ved fogedretten, fordi *rekvirenten* ikke skal bevise sin *påstand*. Den skal kun sandsynliggøres. Systemet giver en fordel til dem, der har en svag sag, men megen magt og indflydelse.
Kendelse:	Den afgørelse, som træffes af fogedretten.
Rekvirent:	Den person eller part, som rekvirerer fogedrettens hjælp mod en anden.
Rekvisitus:	Den person eller part, det går ud over i en fogedsag.
Rekvisiti:	I stedet for "rekvisitusses" (ejefald af rekvisitus).
Fogedforbud:	Når fogedretten nedlægger et forbud, er det strafbart ikke at holde det.
Bevissikring:	Fogedretten undersøger *rekvisiti* bolig eller arbejdsplads for at finde beviser, som *rekvirenten* kan bruge til et sagsanlæg mod *rekvisitus*.
Kæremål:	Fogedrettens afgørelse kan appelleres (*kæres*). Det heddet er *kæremål*. *Kæremålet* behandles af landsretten.
Kærende:	Den part, som har *kæret* fogedrettens *kendelse*.
Indkærede:	Den part, som ikke har *kæret* fogedrettens *kendelse*.

De almindelige domstole

Justifikationssag:	Når fogedretten har nedlagt *forbud* eller gennemført en *bevissikring*, skal en rigtig domstol med en rigtig dommer bagefter afgøre, om det var korrekt og efter loven. Begge parter får i princippet mulighed for at fremlægge beviser og udtale sig.
Dom:	*Justifikationssagen* afgøres med en *dom*. Det gør *ankesagen* også.
Sagsøger:	Den part, som anlægger sagen ved den rigtige domstol. Efter et *fogedforbud* eller en *bevissikring* skal *rekvirenten* anlægge en retssag ved en rigtig domstol. Han bliver til *sagsøger*. Jeg bruger ikke betegnelsen *sagsøger* om mig selv i stævningen. Jeg er *selvmøder,* og derfor kan jeg skrive "jeg" og "mig" i stedet for. Det gør stævningen mere læsevenlig. I FDVs sager mod Laserdisken ApS og mig er FDV *rekvirent* i fogedsagerne, *sagsøger* i justifikationssagerne og *indstævnte* i ankesagerne.
Sagsøgt:	Den part, som *sagsøger* har anlagt sagen mod. Domstolsstyrelsen er *sagsøgt* i stævningen. Domstolsstyrelsen repræsenterer alle de *sagsøgte* dommere, som ikke er personligt ansvarlige for deres forsømmelser.
Selvmøder:	En part, som ikke er repræsenteret af en advokat. Man kan være *selvmøder* både som *sagsøger* og som *sagsøgt*.
Ankesag:	En normal retssag begynder i byretten. Byrettens dom kan appelleres (*ankes*) til landsretten.
Appellanten:	Den person, som har *anket* sagen.
Indstævnte:	Den person, som ikke har *anket* byrettens dom.
Påstand:	Det emne, domstolene skal tage stilling til (gælder også fogedretten).

LASERDISKEN
Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg 13.08.2009

Til
Medlemmerne af Folketingets Kulturudvalg,
Folketingets Retsudvalg, Folketingets Erhvervsudvalg
samt medlemmerne af Retsplejerådet

Orientering om ophavsretslovens fortolkning efter infosoc-direktivets gennemførelse:

"Skal jeg have tilladelse, eller skal jeg respektere et forbud?"

Kulturminister Brian Mikkelsen sagde den 23. oktober 2002 (bilag 58, side 11):

"Lad os undersøge det, og vi er selvfølgelig helt villige til at gå ind i det her, for hvis det viser sig, at der er et problem eller en fejl, vil vi da med glæde gribe fat i det her."

Nogle af Folketingets medlemmer husker måske, at der var bred modstand mod afskaffelsen af international konsumption jfr. kulturministerens lovforslag den 2. oktober 2002 og førstebehandlingen i Folketinget den 23. oktober 2002 (bilag 58).

Der blev holdt et ekspertmøde i Kulturudvalget den 13. november 2002 (bilag 64) for at få belyst de praktiske virkninger af lovforslaget. Jeg var glad for at blive inviteret med. Jeg oplevede selv, at Folketinget blev informeret af professor Mogens Koktvedgaard, der nedtonede debatten med ordene: "*det spiller en meget, meget beskeden rolle her i landet*" (bilag 65). Johan Schlüter fortalte i skrift og tale, at Folketinget havde misforstået lovforslaget. Kun hvis der er en dansk rettighedshaver, som *kan* og *vil* forbyde parallelimport, vil loven få betydning.

Den fortolkning blev bekræftet under sagsbehandlingen ved EF-domstolen i en retssag, jeg havde anlagt mod kulturministeriet. Og hvis konkurrencereglerne respekteres, har Mogens Koktvedgaard ret. I dag er problemet, at kulturministeriet støtter den konkurrencebegrænsende fortolkning og nægter at drøfte den anden fortolkning. Det er lykkedes Kammeradvokaten at få Vestre Landsret til at afvise at behandle den retssag, der skulle afgøre spørgsmålet, endda selvom den var henvist af byretten jfr. rpl. § 226 pga. spørgsmålets principielle karakter. Den forkerte fortolkning - som nu fastholdes - fører til kunstigt høje forbrugerpriser i Danmark.

Til alle Folketingets medlemmer:

Hvad er Danmarks forpligtelser?
Hvad er Kammeradvokatens opgave?
Ifølge kulturministeren gjaldt det dengang om at gennemføre direktivet bedst muligt, hvilket stemmer overens med forpligtelserne i EF-traktatens artikel 10. Gælder det ikke mere?

EF-domstolen har siden 1962 forsøgt at fremme den parlamentariske kontrol ved at inddrage borgerne (side 87), mens Kammeradvokaten på Danmarks vegne bruger alle midler for at hindre mig i at få adgang til en domstolsundersøgelse i den nye strid om mine forpligtelser. Er det Danmarks politik mht. menneskerettigheder, eller handler Kammeradvokaten forkert?

Vil Folketinget acceptere, at kulturministeriet kæmper med næb og klør for en *forkert* fortolkning, som samtlige partier i Folketinget var modstander af i 2002?

Til Folketingets Kulturudvalg:

Ophavsretsloven er det instrument, de internationale monopoler benytter til at kontrollere konkurrencen. Selvom det dybest set handler om frihandel, konkurrence og kunstigt høje priser, er det i ophavsretsloven og kulturministeriets administration af den, at problemet ligger.

Til Folketingets Erhvervsudvalg:

Jeg har aldrig haft foretræde for Folketingets Erhvervsudvalg. De primære problemer er retssikkerhed og ophavsret. Men de høje danske forbrugerpriser og den konstaterede mangel på konkurrence i Danmark er bl.a. konsekvenser af forkert administration af ophavsretsloven og den ringe retssikkerhed ved domstolene. På langt sigt er det til gavn for det danske samfund, hvis der åbnes for samhandel med den tredje verden og gives adgang til nye tanker og idéer.

Til Folketingets Retsudvalg:

Den 12. april 2007 fremlagde jeg for Folketingets Retsudvalg fire konkrete forslag til ændring af retsplejeloven. Den vigtigste var en lovsikret ret til at få adgang til bevisførelse enten for fogedretten eller for landsretten i et kæremål, *før* ens bevissikrede regnskaber bliver udleveret til konkurrenterne. Af alle de mærkelige ting, jeg har været udsat for, er det mest stødende den direkte afvisning af at få adgang til den nødvendige bevisførelse, så tingenes sammenhæng kan forklares, før lavinen ruller. Det er mit håb, at læsning af "*Domstolene under hypnose*" vil få Dem til at forstå betydningen af, at den anklagede får adgang til et retsmøde med mulighed for at fremlægge dokumentation *før* justifikationssagen.

Til Retsplejerådet:

Jeg har læst betænkelighederne i Retsudvalgets betænkning over forslag til lov om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. af 1. marts 2001 (bilag M03) og konstaterer blot, at de i praksis har vist sig at være berettiget. En grundlæggende fejl synes at være, at det glemmes, at retsassessorerne i fogedretterne er mennesker, og at Stein Bagger ikke er den eneste med en evne til at overbevise. Jeg har også læst Clement Salung Petersens artikel "*Nem adgang til fogedforbud åbner for misbrug*" i Advokaten 2/2009 og fremlægger "*Domstolene under hypnose*" som et skoleeksempel på, hvordan det foregår i praksis.

Jeg har som nævnt via Folketingets Retsudvalg allerede fremlagt fire forslag til ændring af retsplejeloven, men mit største spørgsmål er overordnet: Hvorfor skal en særlig gruppe virksomheder eller selskaber have en særlig adgang til at genere andre? Set med min optik er det at invitere til problemer. Hvis det ikke er muligt at afskaffe de immaterielle rettigheder helt, kan reglerne om bevissikring måske afskaffes?

Jeg er ikke politiker. Jeg har ikke magt til at ændre noget. Jeg kan kun fortælle, hvad der sker i den virkelige verden og påpege nogle sammenhænge, der virker indlysende på mig.

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

LASERDISKEN
Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg 29.07.2009

København Byret
Domhuset
Nytorv 25
1450 København K

Stævning: Hans Kristian Pedersen mod Domstolsstyrelsen

Retsafgift

Den vedlagte stævning indeholder 7 påstande om erstatning på i alt 5.948.485 kr. Det beløb er sagens økonomiske værdi. Hovedsagen handler om myndighedsudøvelse, og det er baggrunden for erstatningskravene. Jeg indbetaler 2.000 kr i retsafgift jfr. retsafgiftslovens § 2, stk. 3 på byrettens bankkonto den 30. juli 2009.

Hovedtema og struktur

Sagens hovedtema er ophavsretslovens fortolkning og domstolenes modvilje mod at forholde sig til den rigtige fortolkning eller blot hovedtvisten om den rigtige fortolkning i 8 forskellige retssager og 2 delafgørelser med ialt 14 forskellige sagsnumre. Der er nedlagt 527 påstande og 3 subsidiære påstande udover de 7 påstande om erstatning.

På grund af det store antal påstande er stævningen struktureret lidt anderledes end en normal stævning. På side 11-14 er indsat en indledende sagsfremstilling før opremsningen af påstande. Den er god at læse for at få et overblik over stævningens temaer. Tidslinien på side 13 hjælper til at få overblik over de forskellige sager.

Den overordnede sagsfremstilling er fordelt på 5 kapitler. Den starter på side 85 med en indholdsoversigt. Bemærkningerne om bevisførelse og sagsbehandling begynder på side 245.

Sagens påstande

Sagens ialt 537 påstande er fordelt på 19 afsnit. På side 15 er indsat en indholdsfortegnelse, og de enkelte påstande er formuleret på side 16-84.

På grund af påstandenes antal har jeg til støtte for et overblik over sagen fremstillet en separat oversigt over påstandene. Den er på 14 sider og er vedlagt separat.

Sagens bilag

De fremsatte påstande støttes på 445 bilag, der er fordelt på 398 almindelige bilag og 47 bilag, der er juridisk litteratur, lovforarbejder og domme. Bilagene er pagineret 1-398 og M1-M47. Bilagene findes online på: http://www.laserdisken.dk/html/dyn-html/retssag2b.dna.

Bilagene er ikke fremsendt sammen med stævningen, men jeg har vedlagt en oversigt. Der er tale om flere tusind sider. Jeg afventer besked om, hvordan retten foretrækker at modtage disse bilag og i hvilket antal kopier. Jeg producerer og fremsender bilagene efterfølgende. Personligt foretrækker jeg at læse bilagene online, hvor de hurtigt kan søges, findes og kaldes frem på skærmen og om nødvendigt udskrives, men jeg afventer rettens ønske.

Begæring om henvisning til landsretten, retsplejelovens § 226, stk. 1

Opmærksomheden henledes særligt på begæringen om henvisning af sagen til Østre Landsret jfr. retsplejelovens § 226, stk. 1. Begæringen er fremsat på side 247.

Supplerende processkrift om de enkelte påstande

På grund af sagens usædvanlige karakter indeholder stævningen ikke en sagsfremstilling med anbringender til støtte for de enkelte påstande. Jeg har vurderet, at det vigtigste i stævningen er at give retten mulighed for at få et overblik over sagens indhold, hvorefter retten kan tage stilling til begæringen om henvisning.

Et supplerende processkrift med gennemgang af de enkelte påstande tænkes fremsendt efterfølgende, når der er taget stilling til begæringen om henvisning.

Begæring om særskilt forhandling, retsplejelovens § 253, stk. 1

Spørgsmålet om henvisning til landsretten begæres udskilt til særskilt behandling, hvorefter dette spørgsmål behandles som det første i sagen. Begæringen er fremsat på side 247.

Påstandene 1-527 begæres derefter udskilt til særskilt behandling, således at erstatningsspørgsmålet udskydes til senere påkendelse.

Sammenhængen med verserende sager

Erstatningskravene er begrundet i sagsøgtes støtte til Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV). Retspræsident Christian Lundblad har udtalt (bilag 398), at han som udgangspunkt mener, at erstatningskrav bør rettes mod FDV - ikke mod domstolene. Den problematik er behandlet på side 240, og til løsning af problemet foreslås, at påstandene 1-527 udskilles til særskilt behandling, mens sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 ved Retten i Aalborg og sag V.L. B-0538-08 ved Vestre Landsret stilles i bero. De tre sager afsluttes *derefter*, og *før* påstandene 528-534 om erstatning behandles i nærværende sag.

Bevisførelse ved vidneafhøring

Jeg ønsker at afgive partsforklaring, og endvidere er 15 vidner villige til at afgive forklaring i sagen. De 15 vidner og afhøringstemaerne er beskrevet fra side 245.

Jeg er på ferie til den 3. august 2009. Meddelelse om rettens sagsnr. og ønsker om fremstilling af bilag kan med fordel meddeles pr. e-mail til hk@laserdisken.dk.

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

LASERDISKEN
Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Stævning

Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 29, 1 th
9000 Aalborg

indstævner herved

Domstolsstyrelsen
Store Kongensgade 1-3
1264 København K

til som sagsøgt at give møde for Københavns Byret, Domhuset, Nytorv 25, 1450 København K på den af retten berammede dag, tid og sted, hvor sagsøgte skal svare i sagen og medtage de dokumenter, denne vil påberåbe sig.

Domstolsstyrelsen sagsøges som ansvarlig for ansvarspådragende handlinger begået af

Retten i Aalborg af	Dorete Bager, Helle Dietz og Lene Holm Trøst,
Vestre Landsret af	Eskild Jensen, Torben Geneser, Sune Poulsen, Peter Buhl, Stig Glent-Madsen, Kristian Petersen, Jens Nørtved, Elisabeth Mejnertz, Sigrid Ballund, John Lundum, Morten Fabrin, Kurt Rasmussen, Sophia van Binsbergen og Berith Linnebjerg, og
Højesteret af	Lene Pagter Kristensen samt

Procesbevillingsnævnet.

Indledende sagsfremstilling

Ophavsretslovens fortolkning og misbruget af fogedretten

Jeg, sagsøger, er indehaver af virksomheden Laserdisken. Jeg importerer film og sælger blandt andet importerede film til danske forbrugere i konkurrence med medlemmer af Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV) fra butikker i Aalborg og København samt en webbutik. Fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1, der gennemfører bestemmelsen om regional konsumption jfr. artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 (infosoc-direktivet), er afgørende for de forpligtelser, der pålægges mig som importør. Der er strid om karakteren af disse forpligtelser, fordi der er to forskellige fortolkninger.

En strid om lovfortolkning af EU-ret løses normalt med en principiel retssag mod det ansvarlige ministerium; men i nærværende sag har sagsøgte belønnet FDV for at misbruge den lette adgang til fogedretten, som indehavere af immaterielle rettigheder er begunstiget med. Her har FDV efter en ensidig og mangelfuld sagsfremstilling opnået at få fogedrettens støtte til den fortolkning, der stiller FDVs medlemmer bedst i konkurrencen, og den fortolkning fastholder sagsøgte blindt. Nærværende sagsanlæg skyldes sagsøgtes modstand mod egentlige retlige undersøgelser og den stålsatte opbakning til fogedrettens vilkårlige afgørelser.

Ubetinget støtte til FDVs misbrug af fogedretten (partiskhed)

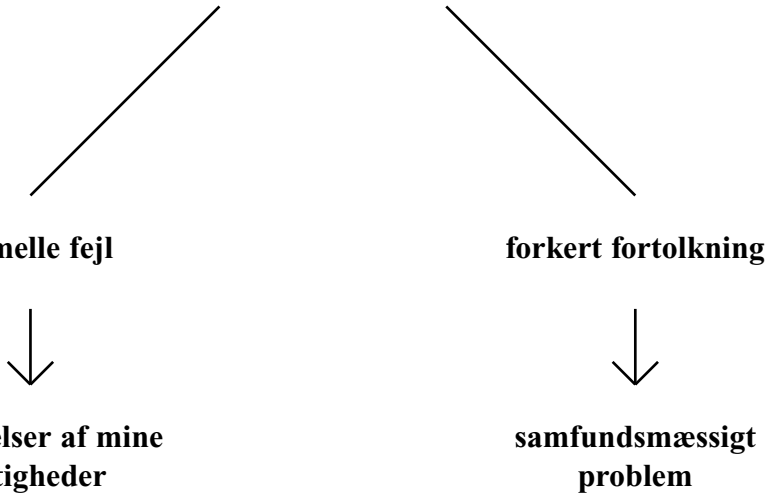

Ophavsretslovens fortolkning

Hovedproblemet vedrører som udgangspunkt ophavsretslovens fortolkning. Sagens *fire* parter, som er mig, FDV, kulturministeriet og de sagsøgte dommere, er enige om, at infosoc-direktivet pålægger medlemsstaterne at gå fra princippet om international konsumption af spredningsretten til regional konsumption; men der er uenighed om, hvad det medfører.

Der er to fortolkningsmuligheder, som begge er nærmere beskrevet i kapitel 2 i den overordnede sagsfremstilling, og der er to måder at løse problemet på:

1) Jeg valgte en retlig undersøgelse i en ordinær sag mod det ansvarlige ministerium.
2) FDV valgte at gå til fogedretten, hvor deres advokat fik mulighed for at fremstille sagen uden min tilstedeværelse, hvorefter fogedretten på dette ensidige grundlag *de facto* godkendte den af FDV ønskede fortolkning.

Det samfundsmæssige problem

Clement Salung Petersens ph.d.-afhandling *"Immaterialrettigheder og foreløbige forbud"*, der er omtalt i artiklen "*Nem adgang til fogedforbud åbner for misbrug*" i Advokaten 2 - 2009, gør opmærksom på det generelle problem i, at rekvirenten gennem fogedretten får gennemtvunget en retsposition, han ikke er materielt berettiget til.

I nærværende sag opnår FDV, der repræsenterer næsten hele den danske videobranche, via den ønskede *de facto* fortolkning af ophavsretsloven, at Danmark etableres som et område, hvor de almindelige konkurrenceregler sættes ud af kraft. Distributørerne kan uden risiko for at blive stillet til ansvar undgå konkurrence fra tredjelande, og de kan diktere priser og udvalg af de ophavsretsbeskyttede værker, de vælger at give forbrugerne adgang til. De samfundsmæssige konsekvenser af områdebeskyttelsen er højere varepriser og et reduceret kulturelt udbud.

Krænkelserne af mine rettigheder

Mit problem er forbundet med de sagsøgte dommeres uvilje mod at foretage undersøgelser, der afslører de af fogedrettens fejl, der ellers burde være forudsigelige, når fogedretten undlader at holde et regulært retsmøde med deltagelse af rekvisitus, men gennemfører en fogedforretning alene på tillid til rekvirenten og en opfattelse af, at rekvisiti rettigheder vil blive tilgodeset i en efterfølgende justifikationssag. Nærværende sag skyldes, at sagsøgte frem for at rette fogedrettens fejl har valgt at krænke mine rettigheder og at undgå en egentlig retlig undersøgelse.

Grundlagene for nærværende erstatningssag

Min ret til at få afklaret omfanget af mine forpligtelser følger direkte både af EU-retten og af Den Europæiske Menneskeretskonvention (MRK). Som medlem af Den Europæiske Union er Danmark ansvarlig for overholdelse af EF-traktaten, og da infosoc-direktivet vedrører ophavsret, er kulturministeriet ansvarlig for gennemførelsen af infosoc-direktivet. Danmark har også tiltrådt MRK, hvorefter domstolene ex officio er forpligtet til at respektere den. Og dog nægter sagsøgte at behandle en retssag mod kulturministeriet om ophavsretslovens rette fortolkning.

Der er også opstået en tvist med FDV forårsaget af FDVs advokats holdningsændring til ophavsretslovens fortolkning og FDVs forsøg på at få den *nye* fortolkning *de facto* godkendt af domstolene via ensidig påvirkning af fogedretten. Sagsøgte har både forud for og under en fogedforretning i min virksomhed den 29. november 2005 og i efterfølgende retssager undladt at forholde sig kvalificeret til spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning. Fogedrettens *de facto* fortolkning fastholdes uden videre. Sagsøgte ser simpelthen bort fra, at der findes en anden (og lovlig) fortolkning, som jeg i åbenhed og i god tro har ageret efter.

Den stålsatte opbakning af fogedretten og FDV

Efter fogedforretningen har sagsøgte ignoreret de enkelte sagers temaer og på forskellig måde givet mig skylden for fogedrettens fejl. Kulturministeriet og FDV har derimod fået, hvad de har ønsket, uanset om de var berettiget til det eller ej, og uanset at mine rettigheder samtidig krænkes. Konkrete undersøgelser af de enkelte afgørelser viser, at de ikke kan være resultatet af en objektiv vurdering af relevante fakta og fremsatte anbringender i forhold til lovgivningen. Afgørelserne er præget af en vilje til at fastholde fogedrettens afgørelser for enhver pris. Det gøres derfor gældende, at sagsøgte i forhold til MRK ikke er en upartisk domstol.

Som resultat af sagsøgtes partiskhed er jeg blevet et retsløst offer i den internationale medieindustris forfølgelse af uønskede konkurrenter. Over en periode på mere end 3 år har jeg været påtvunget en række opslidende og udsigtsløse retssager forårsaget af sagsøgtes uvilje mod at forholde sig til de relevante faktiske omstændigheder, de fremførte anbringender og gældende lovgivning. Jeg har været udsat for forbud, bevissikringer og beslaglæggelse af varelager, og interne oplysninger om min virksomhed er udleveret til mine konkurrenter.

De relevante retssager opsat på en tidslinie

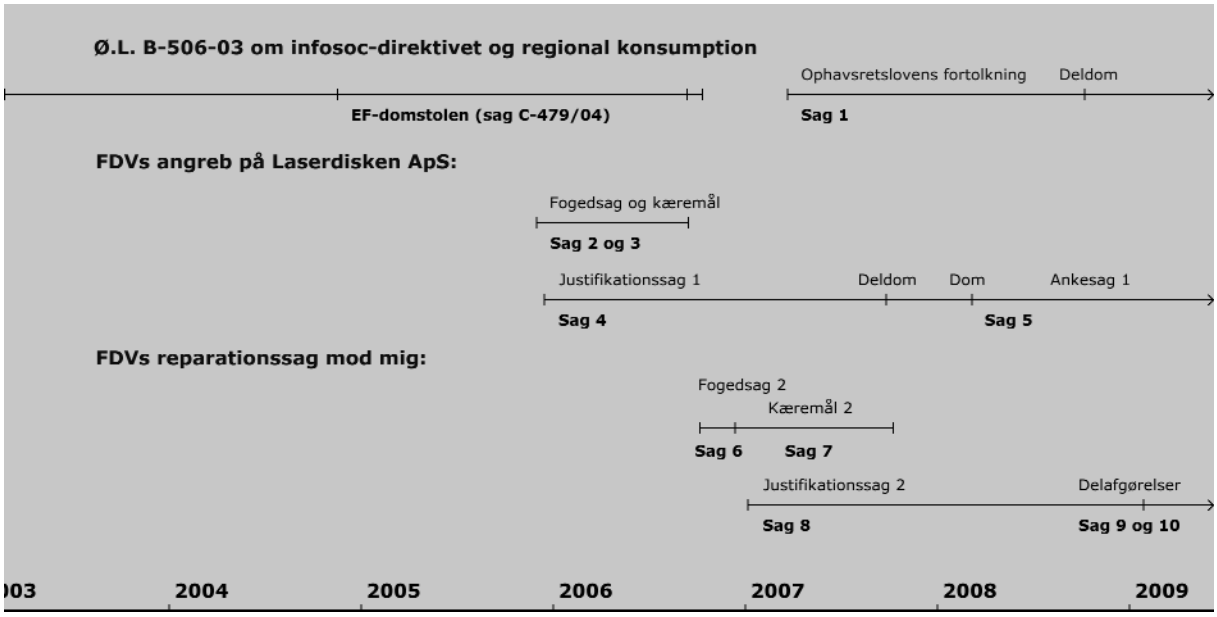

Kort om de relevante retssager

Sag nr. Ø.L. B-506-03 handler om infosoc-direktivet og regional konsumption. Østre Landsret sendte i sagen præ-judicielle spørgsmål til EF-domstolen, der behandlede dem i sag C-479/04. Her blev betydningen af regional konsumption og sammenhængen med konkurrencereglerne gennemgået af Kommissionen og Generaladvokaten, men *ingen* af de sagsøgte dommere har taget hensyn til dette eller iagttaget den fortolkning, der ligger bag EF-domstolens afgørelse. Hovedtvisten vedrører således ophavsretslovens fortolkning. De sagsøgte dommeres ensidige støtte til FDVs ønske om en konkurrencebeskyttelse i Danmark har udviklet sig til yderligere 9 retssager. De problematiske 10 retssager eller afgørelser er herefter følgende:

Hovedsagen om ophavsretslovens rette fortolkning:

Sag 1	V.L. B-0442-08:	Hans Kristian Pedersen mod Kulturministeriet

Den ved en fejl anlagte sag mod det tomme anpartsselskab Laserdisken ApS:

Sag 2	FS 40-5917/2005:	FDV mod Laserdisken ApS (fogedsag 1)
Sag 3	V.L. B-2787-05:	Laserdisken ApS mod FDV (kæremål 1)
Sag 4	BS 5-2181/2005:	FDV mod Laserdisken ApS (justifikationssag 1)
Sag 5	V.L. B-0538-08:	Laserdisken ApS mod FDV (ankesag 1)

FDVs og fogedrettens reparationssag mod mig, efter at fejlen var gået op for dem:

Sag 6	FS 76-40-5242/2006:	FDV mod Hans Kristian Pedersen (fogedsag 2)
Sag 7	V.L. B-2836-06/B-0212-07:	Hans Kristian Pedersen mod FDV (kæremål 2)
Sag 8	BS 7-50/2007/7-235/2007:	FDV mod Hans Kristian Pedersen (justifikationssag 2)

Delafgørelser, der forhindrer, at de principielle spørgsmål kan indbringes for Højesteret:

Sag 9	V.L. B-2149-08/B-2150-08:	Hans Kristian Pedersen mod FDV (om bevissikring)
Sag 10	V.L. B-2430-08/B-2431-08:	Hans Kristian Pedersen mod FDV (om fortolkning)

Den Europæiske Menneskeretskonvention

Nærværende retssag vedrører krænkelser af menneskeretskonventionens artikel 6 og 8, nemlig:

1) Partiskhed til fordel for FDV og Kammeradvokaten/kulturministeriet
2) Afvisningen af adgangen til at få afgjort striden om mine borgerlige forpligtelser
3) Den gennemførte fogedforretning den 29. november 2005 og reparationssagerne

Indledende bemærkninger om de fremsatte påstande

De fremsatte påstande vedrører

1) Anerkendelse af faktiske omstændigheder
2) Principielle fortolkningsspørgsmål
3) Sagsøgtes ansvarsforpligtende lovovertrædelser og/eller undladelser
4) Erstatningskravene

Sagen vedrører krænkelser af rettigheder, der er omfattet af Den Europæiske Menneskeretskonvention, og erstatningskravene støttes blandt andet på artikel 41 i konventionen. Af de 20 dommere, der har truffet afgørelse i de sager, der er omfattet af dette sagsanlæg, har kun to af dem støttet afgørelserne på lovgivningen, mens 18 dommere har set bort fra lovgivningen eller de faktiske omstændigheder og støttet FDVs ønske om at opnå en uberettiget konkurrencebeskyttelse. På den baggrund kan jeg ikke udelukke, at sagen må indbringes for Den Europæiske Menneskeretsdomstol, før krænkelserne og erstatningskravene bliver realitetsbehandlet.

Stævningens påstande er fordelt på følgende afsnit:

Afsnit 1: Sag 1 - fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1	**1-2**
Årsager til at vælge fortolkning 1	**3-23**
Årsager til at fravælge fortolkning 2	**24-32**
Afsnit 2: Sag 1 - Kammeradvokatens udflugter	**33-37**
Kammeradvokatens fortolkningsbidrag	**38-44**
Udflugter om retskraft	**45-50**
Øvrige udflugter	**51-58**
Afsnit 3: Sag 1 - Vestre Landsrets udflugter	**59-69**
Afsnit 4: Sag 1 - Højesterets udflugter	**70-71**
Afsnit 5: Grundlæggende erstatningsretlige regler	**72-94**
Tabsbegrænsningspligt og ugrundet berigelse	**95-104**
Konklusioner	**105-106**
Afsnit 6: Bevissikringer og Den Europæiske Menneskeretskonvention	**107-113**
Afsnit 7: Sag 2 - Laserdisken ApS og sagsøgers personlige virksomhed	**114-118**
Anvendelsen - eller manglende anvendelse - af relevant lovgivning	**119-122**
Faktiske omstændigheder om rekvisitus	**123-131**
FDVs fejlangivelse af rekvisitus	**132-145**
Afsnit 8: Sag 2 - fogedforretningen den 29. november 2005	
Før fogedforretningen	**146-152**
Fogedforretningen	**153-182**
Principielle spørgsmål om fogedforretningens lovlighed	**183-200**
Afsnit 9: FDVs misbrug af fogedretten	**201-207**
Afsnit 10: Beslaglæggelsen af sagsøgers film	
Fogedretten i Aalborg	**208-226**
Behandlingen af de beslaglagte film i kæremålet	**227-237**
Afsnit 11: Sag 3 - kæremål 1	**238-277**
Afsnit 12: Sag 4 - justifikationssag 1	**278-308**
Afsnit 13: Sag 5 - ankesag 1	
Ankesagens tema	**309-314**
Erstatningspåstanden i forhold til reglerne om retskraft	**315-318**
Erstatningspåstanden i forhold til en ankesags funktion	**319-329**
Mere om erstatningspåstanden	**330-333**
Behandlingen af erstatningspåstanden	**334-348**
Afsnit 14: Sag 6 - fogedsag 2	**349-379**
Manipulation vedr. filmen *"101 Dalmatians II"*	**380-413**
Manipulation vedr. ophavsretslovens fortolkning	**414-431**
Afsnit 15: Sag 7 - kæremål 2	**432-484**
Afsnit 16: Sag 8 - justifikationssag 2	
Delafgørelsen om bevissikringen	**485-491**
Delafgørelsen om ophavsretslovens fortolkning	**492-499**
Sagens behandling i øvrigt	**500-503**

Afsnit 17: Ansøgningerne til Procesbevillingsnævnet
Procesbevillingsnævnets behandling af den første anmodning **504-516**
Procesbevillingsnævnets øvrige afgørelser **517-519**
Afsnit 18: Konklusionerne **520-527**
Afsnit 19: Erstatningskravene **528-534**

Afsnit 1: Sag 1 - fortolkningen af ophavsretslovens § 19

Påstand 1:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at ophavsmandens (eventuelle) forbud mod spredning af eksemplarer af et værk, der er bragt på markedet af ham eller med hans tilladelse uden for EØS-området, får retskraft i henhold til ophavsretsloven, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 pålægger ikke en forhandler en pligt til at erhverve positivt samtykke, før han viderespreder et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse uden for EØS-området.

Subsidiært til påstand 1:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (2001/29) er gennemført forkert i ophavsretsloven.

Subsidiært til påstand 1:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 er ugyldig.

Påstand 2:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers stævning af kulturministeriet om den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1 fulgte efter Kammeradvokatens afvisning af at drøfte den fortolkning, der lå bag EF-domstolens dom i sag C-479/04, efter sagsøgers redegørelse om sagen for Kulturudvalget og efter kulturministerens afvisning af at håndhæve den fortolkning, som lå til grund for Folketingets vedtagelse af loven, og den fortolkning, som lå til grund for EF-domstolens afgørelse om infosoc-direktivets gyldighed.

Årsager til at vælge fortolkning 1

Påstand 3:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ændringen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 af den 22. december 2002 skyldes afskaffelse af international konsumption jfr. artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (2001/29).

Påstand 4:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at direkte anvendelige bestemmelser i EF-traktaten har højere rang end de enkelte artikler i et EU-direktiv.

Påstand 5:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at et EU-direktiv skal gennemføres på en sådan måde, at gennemførelsesbestemmelsen ikke strider mod direkte anvendelige bestemmelser i EF-traktaten.

Påstand 6:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det er et af EF-traktatens målsætninger at etablere et indre marked uden særskilte nationale områder og markeder.

Påstand 7:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at konkurrencereglerne i EF-traktatens artikel 81 og 82 er direkte anvendelige bestemmelser.

Påstand 8:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 skal anvendes i overensstemmelse med konkurrencereglerne i artikel 81 og 82.

Påstand 9:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Det Europæiske Fællesskab i medfør af artikel 5 kun handler i det omfang, det er nødvendigt for at nå EF-traktatens mål.

Påstand 10:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der fra EU-institutionernes side ikke er udtrykt modstand mod, at EU-borgere får adgang til eksemplarer af kunstværker, der alene er bragt på markedet udenfor EØS-området.

Påstand 11:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der fra Folketingets side ikke er udtrykt modstand mod, at danskere får adgang til eksemplarer af kunstværker, der alene er bragt på markedet udenfor EØS-området.

Påstand 12:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at kulturministeriet i et notat af den 29. oktober 2002 forklarede, at formålet med afskaffelsen af international konsumption er at gøre det muligt for europæiske ophavsmænd at udgive deres værker i tredjelandene billigere end på hjemmemarkedet og samtidig undgå, at de billigere eksemplarer kommer til at konkurrere med hjemmemarkedets udgivelser.

Påstand 13:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at professor Mogens Koktvedgaard på ekspertmødet i

Kulturudvalget den 13. november 2002 forklarede, at formålet med afskaffelsen af international konsumption er at gøre det muligt for europæiske ophavsmænd at udgive deres værker i tredjelandene billigere end på hjemmemarkedet og samtidig undgå, at de billigere eksemplarer kommer til at konkurrere med hjemmemarkedets udgivelser.

Påstand 14:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at international konsumption af den ophavsretlige spredningsret er til hinder for, at en ophavsmands forbud mod parallelimport af eksemplarer, der er udgivet af ophavsmanden selv eller med hans samtykke, har retskraft.

Påstand 15:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en gennemførelse af regional konsumption i den fortolkning, at en ophavsmands forbud mod parallelimport får retskraft, er en ændring i forhold til international konsumption på den måde, at ophavsmanden får mulighed for at forhindre uønsket parallelimport af særligt billige udgivelser fra tredjelande.

Påstand 16:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en gennemførelse af regional konsumption i den fortolkning, at en ophavsmands forbud mod parallelimport får retskraft, er en forbedring af ophavsmandens rettigheder.

Påstand 17:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en ophavsmands "ret til at forbyde" er forskellig fra en "ret til at tillade".

Påstand 18:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det ikke kan udelukkes, at EF-domstolens accept af gyldigheden af artikel 4 i infosoc-direktivet i dommen i sag C-479/04 den 12. september 2006 skyldes den af EF-domstolen opstillede sondring mellem enerettigheders eksistens og deres udøvelse.

Påstand 19:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 1 af ophavsretslovens § 19, stk. 1 opfylder de af kulturministeriet og professor Mogens Koktvedgaard angivne mål.

Påstand 20:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at anvendelse af ophavsretslovens § 19, stk. 1 i den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 1 kan efterprøves i forhold til konkurrencereglerne, hvorved ulovligt misbrug kan forhindres.

Påstand 21:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 i den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 1 sikrer overensstemmelse mellem den ophavsretlige beskyttelse og konkurrencereglernes forbud.

Påstand 22:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at generaladvokaten i forslaget til dom i sag C-479/04 om gyldigheden af infosoc-direktivets artikel 4 gav udtryk for en fortolkning, der svarer til den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 1.

Påstand 23:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at EU-kommissionen i dets skriftlige indlæg til EF-domstolen i sag C-479/04 om gyldigheden af infosoc-direktivets artikel 4 gav udtryk for en fortolkning, der svarer til den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 1.

Årsager til at vælge fortolkning 1

Påstand 24:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedrettens fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1 jfr. fogedrettens påbud på side 8 i kendelsen den 19. januar 2007 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 ikke forhindrer parallelimport i strid med de ophavsretlige enerettigheder, som FDVs medlemmer påstår at have.

Påstand 25:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedrettens påbud om anvendelsen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 jfr. side 8 i kendelsen den 19. januar 2007 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 strider mod proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 641, stk. 2.

Påstand 26:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at de ophavsretlige rettigheder i ophavsretslovens § 19, stk. 1 i den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 2 *ikke* kan efterprøves i forhold til konkurrencereglerne, selvom de anvendes som røgslør for kunstigt høje priser.

Påstand 27:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Mario Monti i en tale i Stockholm den 11. juni 2001 i egenskab af EU-kommissær for konkurrence afviste, at konkurrencereglerne tillader, at ophavsret kan misbruges som røgslør til at tage kunstigt høje priser eller til at fratage forbrugerne et frit valg.

Påstand 28:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 i den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 2 fører til en fordrejning af konkurrencen inden for det indre marked.

Påstand 29:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 i den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 2 fører til en opdeling af det indre marked i særskilte nationale markeder og områder.

Påstand 30:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 i den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 2 fører til en retstilstand i strid med Folketingets ønske.

Påstand 31:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at et forbud mod salg af parallelimporterede eksemplarer af et værk kun giver mening i den situation, hvor ophavsmanden har udgivet eller planlægger at udgive andre eksemplarer til en højere pris.

Påstand 32:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg, Vestre Landsret, Københavns Byret og Østre Landsret uden at foretage undersøgelser herom *de facto* har antaget en fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1, svarer til den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 2, og som er i strid med alt andet end lovens ordlyd, navnlig Johan Schlüters skriftlige beskrivelse den 29. oktober 2002, Johan Schlüters udtalelse på ekspertmødet den 13. november 2002 og generaladvokatens og Kommissionens bemærkninger herom i forbindelse med sag C-479/04, og som går videre end lovens formål, og som gør det umuligt at anvende EF-traktatens konkurrenceregler i tilfælde af misbrug, og som fører til en opdeling af det indre marked i særskilte nationale områder og markeder.

Afsnit 2: Sag 1 - Kammeradvokatens udflugter

Påstand 33:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sag nr. V.L. B-0442-08 (Hans Kristian Pedersen mod kulturministeriet) *ikke* handler om, hvornår eneretten til at råde over et værkseksemplar konsummeres.

Påstand 34:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger og kulturministeriet er enige om, hvornår spredningsretten til udgivne eksemplarer af dvd-film konsummeres.

Påstand 35:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det fremgår allerede af stævningen den 20. marts 2007 i sag nr. V.L. B-0442-08 (Hans Kristian Pedersen mod kulturministeriet), at sagsøger og kulturministeriet er enige om, hvornår spredningsretten konsummeres.

Påstand 36:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sag nr. V.L. B-0442-08 (Hans Kristian Pedersen mod kulturministeriet) vedrører spørgsmål om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, navnlig i forhold til bestemmelsen i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (infosoc-direktivet).

Påstand 37:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Kammeradvokaten den 18. august 2008, på hvilket tidspunkt han indleverede sit sammenfattende processkrift til Vestre Landsret, ikke kan have været uvidende om, at sag nr. V.L. B-0442-08 handler om den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1 - og ikke om, hvornår spredningsretten konsummeres.

Kammeradvokatens fortolkningsbidrag

Påstand 38:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det hverken i EF-traktaten eller infosoc-direktivet er angivet som formål, at ophavsmændene i tredjelandene skal stilles bedre end ophavsmændene i EU i forbindelse med salg af udgivne værkseksemplarer i EU.

Påstand 39:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en ophavsmands "ret til at tillade" medfører sådanne forpligtelser, at det er mindst lige så korrekt at udtrykke det som en "pligt til at tillade", når det er i ophavsmandens interesse, at de udgivne eksemplarer af værket videresælges.

Påstand 40:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en ophavsmand ikke kan tjene penge på salget af eksemplarerne af et udgivet værk, medmindre eksemplarerne bliver solgt.

Påstand 41:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det er til gene for en ophavsmand at være forpligtet til at udstede dokumenterbare tilladelser til forhandlerne for lovligt at kunne afsætte de udgivne eksemplarer af et værk ved videresalg.

Påstand 42:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at anvendelsen af ophavsretsloven i den i sagsfremstillingen beskrevne fortolkning 2 gør det vanskeligere for ophavsmænd i landene udenfor EØS-området at afsætte eksemplarer af deres værker i EU.

Påstand 43:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det hverken i EF-traktaten eller infosoc-direktivet er angivet som formål, at ophavsmændene i tredjelandene skal stilles ringere end ophavsmændene i EU i forbindelse med salg af udgivne værkseksemplarer i EU.

Påstand 44:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at kulturministeriet ikke har informeret ophavsmændene i tredjelandene om de nye betingelser, de skal opfylde i henhold til kulturministeriets nuværende fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1, før deres værker kan sælges lovligt i Danmark.

Udflugter om retskraft

Påstand 45:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i sag nr. Ø.L. B-506-03 (Laserdisken ApS mod kulturministeriet) i stævningen den 19. februar 2003 er angivet som "Laserdisken ApS, Prinsensgade 38, 9000 Aalborg", og at sagsøger i sag nr. V.L. B-0442-08 (Hans Kristian Pedersen mod kulturministeriet) i stævningen den 20. marts 2007 er angivet som "Hans Kristian Pedersen, Prinsensgade 29, 1 th, 9000 Aalborg".

Påstand 46:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at to parter ikke ved aftale kan ændre på, at forskellige juridiske enheder efter loven skal behandles som forskellige juridiske enheder.

Påstand 47:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke har indgået en aftale med Kammeradvokaten eller kulturministeriet om, at der er juridisk identitet mellem Laserdisken ApS og sagsøger.

Subsidiært til påstand 47:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en eventuel indgået aftale med Kammeradvokaten eller kulturministeriet og sagsøger om juridisk identitet mellem Laserdisken ApS og sagsøger baseret på sagsøgers processkrift den 20. maj 2008 ikke er bindende.

Påstand 48:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger på intet tidspunkt har frafaldet at ville gøre gældende, at der er juridisk forskel på sagsøger og Laserdisken ApS.

Påstand 49:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at bemærkningerne på side 3 i sagsøgers processkrift af den 20. maj 2008 i sag nr. V.L. B-0442-08 vedrører de aktiviteter, der var de samme for Laserdisken ApS og sagsøgers personlige virksomhed, og som er relevante i forbindelse med en vurdering af en retlig interesse i ophavsretslovens fortolkning, og at bemærkningerne ikke kan tages til indtægt for en opfattelse af, at der ikke er juridisk forskel på sagsøger og Laserdisken ApS.

Påstand 50:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS ikke havde en retlig interesse i fortolkningen af ophavsretsloven, efter at selskabet var ophørt med sine handelsmæssige aktiviteter og havde meddelt myndighederne, at det ville blive likvideret.

Øvrige udflugter

Påstand 51:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en borger kan nedlægge påstand om, at en generelt anvendelig lov er ugyldig.

Påstand 52:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS i sag nr. Ø.L. B-506-03 hverken har nedlagt påstand om betydningen af begrebet "regional konsumption", fortolkningen af artikel 4 i infosoc-direktivet eller fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Påstand 53:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sag nr. V.L. B-0442-08 ved Vestre Landsret ikke er identisk med sag nr. Ø.L. B-506-03 ved Østre Landsret.

Påstand 54:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at EF-domstolen i sag C-479/04 alene tog stilling til fortolkningen af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2 i forbindelse med en undersøgelse af nødvendigheden af at gennemføre regional konsumption jfr. det præ-judicielle spørgsmål nr. 2 i forelæggelseskendelsen den 16. november 2004 i sag nr. Ø.L. B-506-03.

Påstand 55:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at EF-domstolen i sag C-479/04 ikke har undersøgt og afgjort, om infosoc-direkivets artikel 4 for kulturformidlere medfører en pligt til at respektere en ophavsmands eventuelle forbud eller en pligt til at indhente en rettighedshavers positive tilladelse i forbindelse med salg af udgivne eksemplarer, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse udenfor EØS-området.

Påstand 56:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Kammeradvokaten i sag nr. V.L. B-0442-08 (Hans Kristian Pedersen mod kulturministeriet) trods flere provokationer aldrig har forklaret, hvordan det kan lade sig gøre, at man i kraft af sit erhverv kan have en retlig interesse i en lovs gyldighed uden samtidig at have en retlig interesse i samme lovs fortolkning.

Påstand 57:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der med retlig interesse i en lovs gyldighed følger en retlig interesse i samme lovs rette fortolkning.

Påstand 58:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger har en retlig interesse i den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Afsnit 3: Sag 1 - Vestre Landsrets udflugter

Påstand 59:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers ret til at anlægge sag mod kulturministeriet om den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1 i sag nr. V.L. B-0442-08 følger af artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 60:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers ret til at anlægge sag mod kulturministeriet om den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1 i sag nr. V.L. B-0442-08 følger af det af EU-retten afledte retssikkerhedsprincip.

Påstand 61:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at autoritative afgørelser i sager om lovfortolkning, der er henvist til behandling ved landsretten i første instans efter retsplejelovens § 226, stk. 1 på grund af sagens principielle karakter har retsvirkning for alle.

Påstand 62:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en autoritativ fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1 i sag nr. V.L. B-0442-08 også har retsvirkning for FDV.

Påstand 63:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at kulturministeriet er rette sagsøgte i en strid om fortolkningen af ophavsretsloven efter implementeringen af et EU-direktiv om ophavsret.

Påstand 64:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at udsættelsen af sag nr. V.L. B-0442-08 på delforhandling af spørgsmålet om sagsøgers retlige interesse efter kulturministeriets anmodning og efter Vestre Landsrets kendelse den 18. juni 2008 er i strid med sagsøgers rettigheder i henhold til artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 65:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret på trods af sagsøgers forudgående skriftlige protester tillod Kammeradvokaten at fremsætte nye anbringender under domsforhandlingen den 2. september 2008 i sag nr. V.L. B-0442-08.

Påstand 66:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der i sagsfremstillingen i dom af 7. oktober 2008 i sag nr. V.L. B-0442-08 ikke er medtaget en beskrivelse af striden om ophavsretslovens fortolkning.

Påstand 67:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en national domstol ikke kan indlægge udefinerede betingelser for anvendelsen af EU-retten og Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 68:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte ikke var en upartisk domstol jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention i sag nr. V.L. B-0442-08.

Påstand 69:

Vestre Landsrets dom af 7. oktober 2008 i sag nr. V.L. B-0442-08 ophæves.

Afsnit 4: Sag 1 - Højesterets udflugter

Påstand 70:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsrets kendelse den 18. juni 2008 i sag nr. V.L. B-0442-08 (Hans Kristian Pedersen mod kulturministeriet) vedrørende delforhandling om kulturministeriets afvisningspåstand er omfattet af retsplejelovens § 392, stk. 1.

Påstand 71:

Højesterets afvisning af 30. juli 2008, sag nr. 22272008, af tilladelse til kære af Vestre Landsrets kendelse i sag nr. V.L. B-0442-08 om særskilt behandling af sagsøgers retlige interesse i retssagen mod kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning ophæves.

Afsnit 5: Grundlæggende erstatningsretlige regler

Påstand 72:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at tildeling af erstatning for påståede krænkelser af ophavsretlige enerettigheder forudsætter, at de ophavsretlige enerettigheder eksisterer.

Påstand 73:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at hverken sagsøgers eller Laserdisken ApS' salg af de udgivne dvd-film, der er udgivet af andre rettighedshavere end medlemmerne af FDV og importeret fra tredjelande og omfattet af FDVs sagsanlæg mod sagsøger og Laserdisken ApS i sagerne BS 7-50/2007, BS 7-235/2007 og V.L. B-0538-08, kræver FDVs medlemmers udtrykkelige samtykke.

Påstand 74:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at erstatningskrav baseret på krænkelser af en ophavsretlig eneret skal fremføres af eller på vegne af indehaveren af den ophavsretlige eneret, der påstås at være krænket.

Påstand 75:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der i FDVs retssager mod sagsøger og Laserdisken ApS ikke er grundlag for at påstå, FDVs medlemmer har enerettighederne til de udgivne dvd-film, der allerede er udgivet af andre rettighedshavere i diverse tredjelande.

Påstand 76:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der er forskel på at erhverve en licens til at udgive dvd-film i danske versioner og på at have en ret til at forbyde salg af andres udgivelser.

Påstand 77:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at tildeling af erstatning forudsætter, at der er opstået en skade af økonomisk betydning.

Påstand 78:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der i FDVs retssager mod sagsøger og Laserdisken ApS ikke er grundlag for at påstå, at der er opstået en skade af økonomisk betydning.

Påstand 79:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at tildeling af erstatning til en skadelidt for en given handling forudsætter, at det var påregneligt for den ansvarlige for den udførte handling, at handlingen ville påføre den skadelidte et tab (adækvans).

Påstand 80:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke er grundlag for at antage, at sagsøgers salg af udgivne dvd-film, der er udgivet af ophavsmanden selv eller med dennes samtykke i USA, og hvorved der i forbindelse med det første salg af det pågældende eksemplar er betalt det ønskede vederlag til rettighedshaveren, påfører rettighedshaveren et tab.

Påstand 81:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at hemmelige forbud ikke kan håndhæves.

Påstand 82:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at overtrædelse af hemmelige forbud ikke kan være erstatningspådragende.

Påstand 83:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at advokat Johan Schlüter på vegne af bl.a. FDV den 29. oktober 2005 i en kommentar til lovforslaget om ændringen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 skrev til Kulturudvalget: *"Flere partier stiller spørgsmålstegn ved, om forbudet mod parallelimport vil hindre udbudet af "smalle" film, idet det fejlagtigt lægges til grund, at der er tale om et totalt forbud mod parallelimport. Privat parallelimport fra lande uden for EØS vil fortsat vær tilladt, hvorfor disse film stadig vil kunne importeres til Danmark, ligesom enhver import af film fra EU-lande fortsat vil være tilladt. Begrebet "parallelimport" forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet."*

Påstand 84:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at kulturministeren på Kulturudvalgets opfordring kommenterede advokat Johan Schlüters henvendelse af 29. oktober 2002 for så vidt angår specialimport på følgende måde: *"Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis ikke der findes en dansk enerettighedshaver."*

Påstand 85:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at advokat Johan Schlüter som partsrepræsentant for plade- og filmproducenterne på ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002 i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om ændringen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 sagde følgende: *"Om specialimport: Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det"*.

Påstand 86:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger handlede i overensstemmelse med den fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1, som advokat Johan Schlüter på vegne af FDV meddelte Kulturudvalget i dennes skrivelse den 29. oktober 2002, og som han mundtligt gav udtryk for på ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002.

Påstand 87:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke handlede culpøst i forhold til FDV ved at agere i henhold til den fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1, som advokat Johan Schlüter på vegne af FDV meddelte Kulturudvalget i skrivelsen den 29. oktober 2002 og mundtligt gav udtryk for på ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002.

Påstand 88:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV fra den 9. februar 2003 var bekendt med sagsøgers opfattelse af ophavsretsloven og var bekendt med, at sagsøger havde lovet, at en meddelelse om forbud mod parallelimport ville medføre, at sagsøger ville undlade at parallelimportere.

Påstand 89:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at medlemmerne af FDV fra den 12. februar 2003 var bekendt med sagsøgers opfattelse af ophavsretsloven og var bekendt med, at sagsøger havde lovet, at en meddelelse om forbud mod parallelimport ville medføre, at sagsøger ville ophøre med at parallelimportere.

Påstand 90:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at SF Film & Video A/S og Scanbox Entertainment A/S var de eneste medlemmer af FDV, der besvarede sagsøgers henvendelse den 12. februar 2003 med et forbud mod parallelimport.

Påstand 91:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at hverken FDV eller et medlem af FDV forud for den 29. november 2005 havde udtrykt utilfredshed med sagsøgers forbudt-program som en effektiv løsning til at undgå uønsket parallelimport.

Påstand 92:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at intet medlem af FDV forud for fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005 havde gjort indsigelse mod den i sagsøgers fremsendte skrivelse af 12. februar 2003 vedrørende den angivne fremgangsmåde til at undgå parallelimport, som medlemmet havde forbudt.

Påstand 93:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten ikke havde noget grundlag for at antage, at sagsøger ikke ville leve op til de løfter, han havde afgivet til medlemmerne af FDV og FDVs advokater den 27. december 2002, den 7. januar 2003, den 9. februar 2003 og den 12. februar 2003.

Påstand 94:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke havde anledning til at tro, at salget af parallelimporterede film i Laserdisken frem til den 29. november 2005 blev opfattet som en krænkelse af FDVs medlemmers rettigheder.

Tabsbegrænsningspligt og ugrundet berigelse

Påstand 95:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV i strid med løftet den 6. februar 2003 af advokat Torben Steffensen ikke fortalte sagsøger, at andre medlemmer end SF Film & Video A/S og Scanbox Entertainment A/S havde meddelt deres holdning til parallelimport.

Påstand 96:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS efter ophør med parallelimport efter ændringen af ophavsretsloven den 22. december 2002 først genoptog parallelimporten, efter at sagsøger havde skrevet til FDVs advokat Niels Bo Jørgensen med meddelelsen om, at parallelimporten ville blive genoptaget den 17. februar 2003, *medmindre* der blev nedlagt forbud (f.eks. af et medlem af FDV, der ikke ønskede parallelimport).

Påstand 97:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS efter ophør med parallelimport efter ændringen af ophavsretsloven den 22. december 2002 først genoptog parallelimporten, efter at sagsøger også havde skrevet til medlemmerne af FDV.

Påstand 98:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at medlemmerne af FDV med undtagelse af Scanbox

Entertainment A/S og SF Film A/S valgte at vente i 2 år og 241 dage med at reagere på sagsøgers henvendelse.

Påstand 99:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at medlemmerne af FDV med undtagelse af Scanbox Entertainment A/S og SF Film A/S valgte at anlægge sag i stedet for at meddele sagsøger deres ønske om at forbyde parallelimport.

Påstand 100:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at medlemmerne af FDV ikke havde grund til at tro, at et forbud meddelt af fogedretten til sagsøger ville blive behandlet anderledes end et svar på sagsøgers brev af den 12. februar 2003.

Påstand 101:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at erstatningsreglernes tabsbegrænsningspligt medfører, at medlemmerne af FDV skulle have besvaret sagsøgers skrivelse af 12. februar 2003, hvis de vil gøre erstatningskrav gældende for parallelimport foretaget af sagsøger.

Påstand 102:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at erstatningsreglernes tabsbegrænsningspligt gør en undersøgelse af sagsøgers regnskaber unødvendige i forhold til eventuelle erstatningskrav fra de af FDVs medlemmer, der ikke besvarede sagsøgers brev af 12. februar 2003.

Påstand 103:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at de almindelige erstatningsretlige regler er til hinder for, at tildeling af erstatning fører til en ugrundet berigelse.

Påstand 104:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at de en tildeling af erstatning til rettighedshaveren oven i det ønskede vederlag i forbindelse med salget af et eksemplar af en udgivet film fører til en ugrundet berigelse.

Konklusioner

Påstand 105:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det er muligt at importere lovligt udgivne dvd-film fra lande udenfor EØS-området uden at krænke de ophavsretlige rettigheder hos medlemmerne af FDV.

Påstand 106:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at begæringen om bevissikring den 11. oktober 2005 mod Laserdisken ApS skulle være afvist på det grundlag, at det ikke var sandsynliggjort, at rekvisiti import udgjorde en ophavsretlig krænkelse af rekvirentens rettigheder.

Afsnit 6: Bevissikringer og Menneskeretskonventionen

Påstand 107:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en bevissikring ikke skal gennemføres efter anmodning fra rettighedshaveren, alene fordi det er sandsynliggjort, at rekvisitus har begået eller vil begå en krænkelse af rettighedshaverens immaterialret jfr. retsplejelovens § 653, stk. 1, fordi det følger af proportionalitetsprincippet i artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, at krænkelsen tillige skal være ansvarspådragende.

Påstand 108:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en beslutning om at gennemføre en fogedforretning, hvor der nedlægges forbud mod salg af rekvisiti ejendele, og hvor rekvisiti regnskaber bevissikres, og hvor rekvisiti ejendele beslaglægges, er omfattet af bestemmelserne i artikel 6 og artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 109:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedforretningerne mod sagsøger i sagsøgers butikker i Aalborg og København den 29. november 2005 er gennemført i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 110:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at reglerne om edition i retsplejelovens § 298 gør det muligt at opgøre et erstatningskrav, såfremt betingelserne for at fremsætte erstatningskrav er opfyldt, og at fogedretten burde have afslået undersøgelsen i sagsøgers butikker den 29. november 2005 jfr. retsplejelovens § 653, stk. 4 og lighedsprincippet i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 111:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at bevissikringerne mod sagsøger i sagsøgers butikker den 29. november 2005 udgør en krænkelse af sagsøgers rettigheder jfr. artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 112:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det materiale, fogedretten bevissikrede hos sagsøger i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005, ikke kan anvendes mod sagsøger som bevis for krænkelser.

Påstand 113:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det materiale, fogedretten bevissikrede hos sagsøger i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005, ikke kan anvendes mod tredjemand som bevis for krænkelser.

Afsnit 7: Sag 2 - Laserdisken ApS og sagsøgers virksomhed

Påstand 114:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at anpartsselskaber i medfør af anpartsselskabslovens § 2 er pligtige og eneberettigede til i deres navn at benytte ordet "anpartsselskab" eller forkortelsen "ApS".

Påstand 115:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Det Centrale Virksomhedsregister har til formål at indeholde grunddata om juridiske enheder, der er erhvervsdrivende, hvadenten der er tale om en fysisk person i dennes egenskab af selvstændigt erhvervsdrivende eller en juridisk person i form af et anpartsselskab, og at de tildeles et entydigt og generelt anvendeligt identifikationsnr (kaldet cvr-nr).

Påstand 116:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at enhver kan indhente grunddata om juridiske enheder, der er erhvervsdrivende, på hjemmesiden www.cvr.dk ved at indtaste cvr-nr. i søgefeltet.

Påstand 117:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at § 7 i Lov om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel (E-handelsloven) foreskriver, at en tjenesteyder på sin hjemmeside skal angive tjenesteyderens navn og cvr-nr.

Påstand 118:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at momslovens § 40 foreskriver, at en faktura skal indeholde den registrerede virksomheds registreringsnummer og navn og adresse.

Anvendelsen - eller manglende anvendelse - af relevante love

Påstand 119:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den angivne rekvisitus i de to forbuds- og bevissikringsrekvisitioner af den 11. oktober 2005, der foranledigede de to fogedforretninger i sagsøgers butikker den 29. november 2005, var anpartsselskabet Laserdisken ApS med cvr-nr. 21 73 05 99.

Påstand 120:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der i ingen af de bilag, som FDV fremlagde sammen med de to forbuds- og bevissikringsrekvisitioner af den 11. oktober 2005, der førte til fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005, er anvendt betegnelsen "anpartsselskab" eller forkortelsen "ApS".

Påstand 121:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der på de bilag, som FDV fremlagde sammen med forbuds- og bevissikringsrekvisitionerne af den 11. oktober 2005, der førte til fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005, og som er afbildninger af en hjemmeside, korrekt jfr. E-handelsloven er angivet tjenesteyderens navn og cvr-nr, og at der i navnet i intet tilfælde figurerer ordet "anpartsselskab" eller forkortelsen "ApS", og at cvr-nr i intet tilfælde tilhører Laserdisken ApS.

Påstand 122:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der på det bilag, som FDV fremlagde med forbuds- og bevissikringsrekvisitionerne af den 11. oktober 2005, der førte til fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005, og som er en faktura, korrekt er angivet virksomhedens navn og cvr-nr, og at der i navnet på fakturaen ikke figurerer ordet "anpartsselskab" eller forkortelsen "ApS", og at cvr-nr ikke tilhører Laserdisken ApS.

Faktiske omstændigheder om rekvisitus

Påstand 123:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers personlige virksomhed blev oprettet i 1984.

Påstand 124:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at anpartsselskabet Laserdisken ApS blev stiftet i 1999.

Påstand 125:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers personlige virksomhed og Laserdisken ApS siden 1999 begge har eksisteret sideløbende som to uafhængige juridiske enheder.

Påstand 126:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS blev oprettet i 1999 på baggrund af sagsøgers stridigheder med FDV om udlejning af LaserDiscs og med henblik på at udøve erhvervsvirksomhed vedrørende køb og salg af dvd-film i et 100 % juridisk uafhængigt anpartsselskab.

Påstand 127:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i 2004 besluttede at opløse Laserdisken ApS som en konsekvens af, at han (troede, at han) havde bilagt alle stridigheder med FDV.

Påstand 128:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at både overdragelsen af aktiviteter i 1999 fra sagsøger til Laserdisken ApS og overdragelsen af aktiviteter i 2004 fra Laserdisken ApS til sagsøger blev meddelt til de relevante myndigheder og samarbejdspartnere, og at fakturaer og hjemmesiden i den forbindelse blev ændret i overensstemmelse med lovgivningen.

Påstand 129:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS indstillede aktiviteterne med import og salg af dvd-film i juni 2004, så Laserdisken ApS i dag er et tomt og inaktivt selskab.

Påstand 130:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS den 29. november 2005 stod umiddelbart overfor at blive likvideret.

Påstand 131:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsanlæggene mod Laserdisken ApS i slutningen af 2005 er årsagen til, at selskabet ikke blev likvideret som planlagt.

FDVs fejlangivelse af rekvisitus

Påstand 132:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at prøvekøbet, der blev foretaget på FDVs foranledning den 15. juli 2005, i sagerne FS 40-5917/2005 og F2-25324/2005 ikke er gjort i Laserdisken ApS.

Påstand 133:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den i Sankt Peders Stræde 49 antrufne medarbejder Kenn T. Andersen under fogedforretningen den 29. november 2005 jfr. F2-25324/2005 ikke var ansat hos Laserdisken ApS.

Påstand 134:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS ikke var ansvarlig for den hjemmeside, hvorpå FDV gennemførte den online bestilling, der er dokumenteret i sagerne nr. FS 40-5917/2005 og sag nr. F2-25324/2005.

Påstand 135:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS ikke var ansvarlig for den hjemmeside, hvorfra FDV i sag nr. FS 40-5917/2005 og sag nr. F2-25324/2005 som bilag 1, bilag 2, bilag 3, bilag 6 og bilag 7 har fremlagt udskrifter.

Påstand 136:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den computer, hvorfra fogedrettens IT-medarbejder Thomas Førby kopierede regnskabsfiler under fogedforretningen i sagsøgers butik i Prinsensgade i Aalborg den 29. november 2005, tilhørte sagsøger og ikke Laserdisken ApS.

Påstand 137:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg i sag nr. FS 40-5917/2005 og fogedretten i København i sag nr. F2-25324/2005 fejlagtigt troede, at Laserdisken ApS var ansvarlig for de handlinger, FDV havde dokumenteret.

Påstand 138:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg i sag nr. FS 40-5917/2005 og fogedretten i København i sag nr. F2-25324/2005 fejlagtigt troede, at de gennemførte fogedforretningerne i forretnings- og kontorlokaler, der tilhørte Laserdisken ApS.

Påstand 139:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger forud for fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005 havde informeret samhandelspartner Paramount Home Entertainment I/S om den nye ansvarlige virksomheds cvr-nr.

Påstand 140:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Paramount Home Entertainment I/S forud for fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005 var vidende om, at den nye samhandelspartner var sagsøgers personlige virksomhed med cvr-nr. 10 19 42 45.

Påstand 141:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV selv valgte at angive Laserdisken ApS som rekvisitus på de forbuds- og bevissikringsrekvisitioner af den 11. oktober 2005, der førte til fogedforretningerne i sagsøgers butikker.

Påstand 142:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV i sag nr. FS 40-5917/2005 havde adgang til i cvr-registret at kontrollere det cvr-nr, der fremgår af sagsøgers hjemmeside og fakturaer og af de bilag, som FDV selv fremlagde i sagen.

Påstand 143:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers hjemmeside ikke var registreret af Laserdisken ApS.

Påstand 144:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers personlige virksomhed ikke fremstod som drevet på selskabsform.

Påstand 145:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke har vildledt om ejerforholdene af den aktive virksomhed Laserdisken.

Afsnit 8: Sag 2 - fogedforretningen den 29. november 2005

Før fogedforretningen

Påstand 146:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte undlod at anvende de instrumenter, lovgiver har stillet til rådighed i form af anpartsselskabsloven, CVR-loven, E-handelsloven og momsloven med henblik på at sikre den fornødne sammenhæng mellem FDVs fremlagte dokumentation og den angivne rekvisitus i de forbuds- og bevissikringsrekvisitioner, der foranledigede fogedforretningerne mod sagsøger den 29. november 2005.

Påstand 147:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der på sagsøgers hjemmeside vises oplysninger om dvd-filmenes oprindelse både i form af land og regionalkode, og at der informeres om muligheden for at foretage en bestilling af den pågældende film hos sagsøger, samt at der informeres om lagersituationen i hver enkelt af sagsøgers butikker.

Påstand 148:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten efter en begæring om bevissikring uden forudgående underretning af rekvisitus på det indledende retsmøde, hvor rekvirenten forelægger sagen uden rekvisiti tilstedeværelse, i henhold til retsplejelovens § 653 a, stk. 2, andet punktum, *alene* skal undersøge og tage stilling til, om der er en *konkret* risiko for, at et varsel må antages at medføre, at rekvisitus vil fjerne, tilintetgøre eller ændre det materiale, der ønskes bevissikret.

Påstand 149:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte forud for fogedforretningerne mod sagsøger i dennes butikker den 29. november 2005 undlod at sikre, at fogedforretningerne blev gennemført mod den angivne rekvisitus.

Påstand 150:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten på det indledende retsmøde forud for fogedforretningen den 29. november 2005 i sagsøgers butik i Aalborg undlod at undersøge, om der var *konkret* risiko for, at et varsel af rekvisitus ville medføre, at rekvisitus ville fjerne, tilintetgøre eller ændre importerede film eller regnskaber.

Påstand 151:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten på det indledende retsmøde forud for fogedforretningen den 29. november 2005 i sagsøgers butik i Aalborg undlod at undersøge, om der var *konkret* risiko for, at et varsel af sagsøger ville medføre, at sagsøger ville fjerne, tilintetgøre eller ændre importerede film eller regnskaber.

Påstand 152:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at betingelserne for at gennemføre fogedforretningerne mod sagsøger den 29. november 2005 uden forudgående varsel ikke var opfyldt.

Fogedforretningen

Påstand 153:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg den 29. november 2005 gennemførte en uvarslet fogedforretning i sagsøgers butik Laserdisken i Prinsensgade 38, 9000 Aalborg, og at fogedretten i København simultant gennemførte en uvarslet fogedforretning i sagsøgers butik Laserdisken i Sankt Peders Stræde 49, 1453 København K.

Påstand 154:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen den 29. november 2005 i Aalborg til sagsøger udleverede en kuvert med FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition af den 11. oktober 2005 med 7 bilag, men undlod at gennemgå rekvisitionen og bilagene med sagsøger og heller ikke sikrede, at sagsøger læste rekvisitionen.

Påstand 155:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005 blev gennemført uden et forudgående retsmøde, hvor sagsøger med sin advokat havde mulighed for at forholde sig til anklagerne, fremlægge dokumentation og gøre anbringender gældende i et forsvar, der kunne forhindre fogedforretningerne.

Påstand 156:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen den 29. november 2005 i Aalborg afviste sagsøgers advokat Anders Hjulmands anmodning om at få sagen udsat med henblik på at holde et retsmøde i byretten på et tidspunkt, hvor advokat Anders Hjulmand kunne være til stede og forholde sig til anklagerne.

Påstand 157:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedforretningen den 29. november 2005 i sagsøgers butik i Aalborg blev gennemført uden tilstedeværelsen af en advokat, der repræsenterede sagsøger, og uden en advokat, der repræsenterede Laserdisken ApS.

Påstand 158:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen den 29. november i Aalborg - efter advokat Anders Hjulmands meddelelse om, at han ikke uden varsel kunne bistå sagsøger under fogedforretningen - undlod at informere sagsøger om muligheden for at få beskikket en advokat.

Påstand 159:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen den 29. november 2005 i Aalborg undlod at informere sagsøger om adgangen til at kære fogedrettens afgørelser jfr. retsplejelovens § 653 a, stk. 8.

Påstand 160:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger først fik kendskab til adgangen til at kære

fogedrettens afgørelser under fogedforretningerne den 29. november 2005 under samtale med advokat Per Christensen efter fogedforretningernes afslutning.

Påstand 161:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger telefonisk tilkaldte journalist Lars Borberg fra Nordjyske Stiftstidende.

Påstand 162:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at advokat Lars Segato bortviste Lars Borberg, som af den årsag ikke var til stede under resten af fogedforretningen.

Påstand 163:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten ikke reagerede på sagsøgers protest mod, at Lars Borberg var blevet bortvist af advokat Lars Segato.

Påstand 164:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at gennemførelsen af fogedforretningen uden sagsøgers advokats tilstedeværelse og efter at journalist Lars Borberg var bortvist af FDVs advokat Lars Segato, stiller sagsøger i en bevismæssig vanskelig situation i forbindelse med fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder i sagsøgers butik den 29. november 2005.

Påstand 165:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen i Aalborg den 29. november 2005 ikke vejledte sagsøger om, at han ikke havde pligt til at udtale sig.

Påstand 166:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at hverken sagsøger eller rekvisitus afgav forklaring under fogedforretningen i Aalborg den 29. november 2005.

Påstand 167:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen i Aalborg den 29. november 2005 bevissikrede regnskaber, der tilhører sagsøger, og som vedrører sagsøgers personlige virksomhed.

Påstand 168:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke under fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005 indtrådte i sagen med henblik på at give fogedretten adgang til regnskabsoplysninger om Laserdisken ApS jfr. retsplejelovens § 499.

Påstand 169:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke var indgivet forbuds- og bevissikringsrekvisition mod sagsøger forud for fogedforretningerne den 29. november 2005 i sagsøgers butikker, og at der ikke på tidspunktet for fogedforretningerne den 29. november 2005 i sagsøgers butikker forelå en retskendelse mod sagsøger.

Påstand 170:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten ikke under fogedforretningerne den 29. november 2005 i sagsøgers butikker informerede sagsøger om, at rekvisitus var anpartsselskabet Laserdisken ApS - og ikke sagsøger.

Påstand 171:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke under fogedforretningerne den 29. november 2005 i sagsøgers butikker var vidende om, at rekvisitus var anpartsselskabet Laserdisken ApS - og ikke sagsøger.

Påstand 172:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en forudsætning for, at rekvisitus kan forsvare sig mod en mod ham rettet anklage jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, er, at rekvisitus er informeret om, at anklagen er rettet mod ham.

Påstand 173:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger under fogedforretningen den 29. november 2005 i Aalborg ved oplæsning af artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention protesterede mod fogedforretningens gennemførelse.

Påstand 174:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke frivilligt udleverede kopier af edb-filer eller regnskabsmateriale til rekvirenten eller til fogedretten under fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005.

Påstand 175:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte hverken før byrettens kendelse i sag nr. FS 40-5917/2005 eller før Vestre Landsrets kendelse i sag nr. V.L. B-2787-05 eller før udleveringen af det bevissikrede materiale den 11. december 2006 til rekvirenten har foranstaltet effektive retssikkerhedsgarantier jfr. Den Europæiske Menneskeretskonvention til beskyttelse mod FDVs misbrug af oplysningerne om sagsøgers leverandører.

Påstand 176:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten havde truffet beslutning om at gennemføre fogedforretningen i Aalborg, inden fogedretten talte med advokat Anders Hjulmand, og inden sagsøger udleverede de to bilag (brevet til videoselskaberne og Østre Landsrets forelæggelseskendelse) til fogedretten.

Påstand 177:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten og advokat Lars Segato aftalte, at retssagen mod sagsøger efter fogedforretningen skulle udsættes på EF-domstolens afgørelse.

Påstand 178:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen den 29. novem-

ber 2005 i Aalborg afviste at forholde sig til sagsøgers indsigelser og sagsøgers dokumentation med den begrundelse, at sagsøger ville få lejlighed til at forklare sig og fremlægge bilag i den efterfølgende justifikationssag, og at fogedretten under ingen omstændigheder ville ændre beslutningen om at gennemføre fogedforretningen.

Påstand 179:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte hverken forud for fogedforretningerne den 29. november 2005 eller under fogedforretningerne den 29. november 2005 eller i nogen af retssagerne efter fogedforretningerne den 29. november 2005 forud for nærværende sagsanlæg har iagttaget eller vurderet de foranstaltninger, sagsøger har foretaget med henblik på at importere film fra lande udenfor EØS-området uden at parallelimportere film, hvortil medlemmer af FDV har danske udgivelsesrettigheder.

Påstand 180:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte hverken forud for fogedforretningerne den 29. november 2005 eller under fogedforretningerne den 29. november 2005 eller i nogen af retssagerne efter fogedforretningerne den 29. november 2005 forud for nærværende sagsanlæg har iagttaget eller vurderet den fortolkning af ophavsretsloven, som advokat Johan Schlüter advokerede for i dennes skrivelse den 29. oktober 2002 til Kulturudvalget og mundtligt på ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002.

Påstand 181:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten ikke lod sagsøgers brev til FDVs medlemmer den 12. februar 2002 indgå i bedømmelsesgrundlaget, selvom det var udleveret til fogedretten under fogedforretningen den 29. november 2005.

Påstand 182:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten ikke lod Østre Landsrets forelæggelseskendelse om infosoc-direktivets gyldighed indgå i bedømmelsesgrundlaget, selvom det var udleveret til fogedretten under fogedforretningen den 29. november 2005.

Principielle spørgsmål om fogedforretningens lovlighed

Påstand 183:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at adgangen til at udtale sig under en uvarslet fogedforretning medfører en ret til at fremlægge bilag, der indgår i fogedrettens overvejelser på lige fod med rekvirentens bilag, før fogedretten træffer sin afgørelse.

Påstand 184:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en udsættelse af fogedforretningen den 29. november 2005 i Aalborg med henblik på at holde et retsmøde med deltagelse af advokat Anders Hjulmand ikke havde medført en "unødig forsinkelse" jfr. retsplejelovens § 653 a, stk. 5.

Påstand 185:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at udlevering af oplysninger om leverandørerne til sagsøger og Laserdisken ApS, jfr. kendelserne i sagen af fogedretten i Aalborg, sag nr. FS 40-5917/2005, og i kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-2787-05, strider mod retsplejelovens § 653, stk. 4 og artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 186:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at bevissikringerne den 29. november 2005 i sagsøgers butikker i Prinsensgade 38, 9000 Aalborg og i Sankt Peders Stræde 49, 1453 København K blev gennemført i strid med Grundlovens § 72.

Påstand 187:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der var tvivl om gyldigheden af ophavsretslovens § 19, stk. 1 på tidspunktet for fogedforretningernes gennemførelse den 29. november 2005.

Påstand 188:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten ikke i henhold til retsplejeloven kan yde bistand til håndhævelse af rettigheder, der er baseret på en lov af tvivlsom gyldighed.

Påstand 189:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det ikke tilkommer fogedretten at træffe principielle afgørelser om lovfortolkning, og at fogedretten skal afholde sig fra at yde bistand til håndhævelse af rettigheder, der er baseret på en tvivlsom fortolkning af lovgivningen.

Påstand 190:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten skulle have bedømt sagsøgers indsigelser under fogedforretningen mod sagsøger den 29. november 2005 i stedet for at henvise dem til bedømmelse under justifikationssagen.

Påstand 191:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der var grundlag for, at fogedretten udsatte fogedforretningen mod sagsøger den 29. november 2005 på afgørelsen i sag Ø.L. B-506-03 mellem Laserdisken ApS og kulturministeriet om gyldigheden af infosoc-direktivet.

Påstand 192:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at begæringen om fogedforbud den 11. oktober 2005 mod Laserdisken ApS skulle være afvist jfr. § 642, nr. 1, fordi det hverken var godtgjort eller sandsynliggjort, at de handlinger, der søgtes forbudt, stred mod rekvirentens ret.

Påstand 193:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at begæringen om fogedforbud den 11. oktober 2005 mod Laserdisken ApS skulle være afvist jfr. § 642, nr. 2, fordi rekvisitus på det tidspunkt allerede havde indstillet alle aktiviteter vedrørende import og salg i 1 år og 103 dage og var under likvidation.

Påstand 194:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i sagen mod Laserdisken ApS (FS 40-5917/2005) ikke tog stilling til, om betingelse nr. 3 i retsplejelovens § 642 var opfyldt.

Påstand 195:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at begæringen om fogedforbud mod Laserdisken ApS den 11. oktober 2005 skulle være afvist jfr. § 642, nr. 3, fordi rekvirenten på tidspunktet havde været vidende om rekvisiti handlinger i to år og 241 dage uden at gøre indsigelse.

Påstand 196:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten ikke under fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005 vejledte sagsøger i henhold til retsplejelovens § 500, stk. 1.

Påstand 197:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at kravet om offentlig rettergang jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention ikke var opfyldt under fogedforretningen den 29. november 2005 i sagsøgers butik i Aalborg.

Påstand 198:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at kravet i artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention til "fair trial" ikke var opfyldt under fogedforretningen den 29. november 2005 i sagsøgers butik i Aalborg.

Påstand 199:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte ikke var en upartisk domstol jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention under fogedforretningerne mod sagsøger i sagsøgers butikker den 29. november 2005.

Påstand 200:

Fogedrettens kendelse den 29. november 2005 i sag nr. FS 40-5917/2005 ophæves.

Afsnit 9: FDVs misbrug af fogedretten

Påstand 201:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition den 11. oktober 2005 mod Laserdisken ApS i sag nr. FS 40-5917/2005 og FDVs justifikationsstævning den 13. december 2005 mod Laserdisken ApS i sag nr. BS 5-2181/2005 og FDVs forbuds - og bevissikringsrekvisition den 5. oktober 2005 mod sagsøger i sag nr. FS 76-40-5242/2006 og FDVs justifikationsstævninger den 5. januar 2007 og den 31. januar 2007 mod sagsøger i sagerne nr. BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 alle er baseret på, at parallelimport er sket *uden FDVs medlemmers tilladelse*, mens der ikke er nogen påstand om, at sagsøger eller Laserdisken ApS har overtrådt et meddelt forbud.

Påstand 202:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den reelle uenighed mellem FDV på den ene side og sagsøger og Laserdisken ApS på den anden side vedrører ophavsretslovens fortolkning og ikke sagsøgers "forsætlige krænkelser af FDVs medlemmers rettigheder".

Påstand 203:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV kunne have afklaret striden om ophavsretslovens fortolkning ved anvendelse af de almindelige retsmidler, og at FDVs medlemmer, hvis de ønskede det, i mellemtiden kunne beskytte sig mod uønsket parallelimport i Laserdisken ved at besvare sagsøgers henvendelse af den 12. februar 2003.

Påstand 204:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV ikke kunne være uvidende om, at begæringen om forbud og bevissikring den 11. oktober 2005 mod Laserdisken ApS var baseret på en fortolkning, der var forskellig fra den fortolkning, advokat Johan Schlüter på vegne af foreningen advokerede for under det lovforberedende arbejde før lovens vedtagelse.

Påstand 205:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV ikke kunne være uvidende om, at sagsøger frem til den 29. november 2005 agerede i henhold til den fortolkning, advokat Johan Schlüter på bl.a. FDVs vegne advokerede for overfor Kulturudvalget i dennes skrivelse af den 29. oktober 2002 og igen på ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002.

Påstand 206:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV ved hjælp af den summariske bevisførelse, der kun er mulig for fogedretten, fik uberettiget fordel i ønsket om at opnå rettens *de facto* godkendelse af en konkurrencebegrænsende fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Påstand 207:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs formål med at begære en uvarslet fogedforretning mod Laserdisken ApS/sagsøger må antages at være at forringe rekvisiti/sagsøgers muligheder for at tage til genmæle overfor den nye fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1, der lå til grund for rekvisitionerne, og som FDV ønskede at gennemføre.

Afsnit 10: Beslaglæggelsen af sagsøgers film

Fogedretten i Aalborg

Påstand 208:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005 forbød sagsøger at sælge dvd-film, der er importeret fra lande udenfor EØS-området, og hvortil medlemmerne af FDV har danske rettigheder.

Påstand 209:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005 forbød sagsøger til leverandørerne at returnere de dvd-film, som allerede var parallelimporteret fra lande udenfor EØS-området.

Påstand 210:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at de af sagsøger fra tredjelande importerede eksemplarer af dvd-film, der er udgivet af ophavsmanden eller med dennes samtykke, ikke kan betegnes som "ulovlige film" i forbindelse med returnering til leverandørerne.

Påstand 211:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 ikke medfører, at import fra tredjelande af eksemplarer af dvd-film, der er udgivet af ophavsmanden eller med deres samtykke, er ulovlig.

Påstand 212:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at returnering til leverandørerne af de af sagsøger fra tredjelande importerede film er lovlig erhvervsudøvelse eller anden lovlig anvendelse.

Påstand 213:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at hverken retsplejelovens § 645 eller retsplejelovens § 653 b indeholder hjemmel til at forbyde sagsøger at returnere til leverandørerne de fra tredjelande importerede, men lovligt udgivne dvd-film.

Påstand 214:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen i sagsøgers butikker den 29. november 2005 beslaglagde de film, sagsøger havde importeret fra lande udenfor EØS-området, og hvortil medlemmerne af FDV havde danske rettigheder.

Påstand 215:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der er et misforhold mellem FDVs interesse i at få sagsøgers importerede film beslaglagt og sagsøgers interesse i at kunne returnere dem (jfr. FDVs begæring under fogedforretningen i sagsøgers butik den 29. november 2005 jfr. forbuds- og bevissikringsrekvisitionen af den 11. oktober 2005).

Påstand 216:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten ikke begrundede beslaglæggelsen af sagsøgers film under fogedforretningen mod sagsøger i Aalborg den 29. november 2005.

Påstand 217:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det under fogedforretningen den 29. november 2005 i sagsøgers butik i Aalborg først på et senere tidspunkt - efter at fogedretten både havde forbudt sagsøger at sælge de importerede film og havde forbudt sagsøger at returnere de importerede film til sagsøgers leverandører - blev aftalt mellem fogedretten og sagsøger,

at sagsøger selv forestod den praktiske gennemførelse af fogedrettens beslaglæggelse på den måde, at fogedretten *de facto* bemyndigede sagsøger til at fjerne de beslaglagte film fra butikkernes hylder og opbevare dem et andet sted.

Påstand 218:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under fogedforretningen den 29. november 2005 i sagsøgers butik i Aalborg undlod at informere sagsøger om, at accept af at forestå den praktiske gennemførelse af beslaglæggelsen af retten ville blive anset som et afkald på retten til at kære afgørelsen om beslaglæggelse.

Påstand 219:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers advokat Anders Hjulmand under fogedforretningen den 29. november 2005 i sagsøgers butik ikke blev kontaktet i forbindelse med fogedrettens forbud mod salg af film, og ej heller i forbindelse med fogedrettens forbud mod at returnere disse film til sagsøgers leverandører, og ej heller i forbindelse med sagsøgers accept af selv at forestå beslaglæggelsen af filmene.

Påstand 220:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke under fogedforretningerne i sagsøgers butikker den 29. november 2005 gav afkald på at kære kendelser om forbud, bevissikring eller beslaglæggelse.

Påstand 221:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ingen af de dvd-film, der blev beslaglagt under fogedforretningerne den 29. november 2005 mod sagsøger, tilhørte Laserdisken ApS.

Påstand 222:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke har indgået nogen aftale med FDV om at undlade at returnere de allerede parallelimporterede film til leverandørerne.

Påstand 223:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten *de facto* bemyndigede sagsøger til at opbevare de dvd-film, fogedretten beslaglagde under fogedforretningen mod sagsøger den 29. november 2005, i medfør af retsplejelovens § 645, stk. 3 og § 653 b, stk. 4.

Påstand 224:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke er forpligtet til at opbevare de dvd-film, der blev beslaglagt hos sagsøger under fogedforretningen den 29. november 2005 mod sagsøger, på ubestemt tid, selvom sagsøger dengang accepterede at opbevare filmene.

Påstand 225:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retsplejeloven alene giver fogedretten (eller retten) ret til at bemyndige en anden til at opbevare de dvd-film, der blev beslaglagt under fogedforretningen den 29. november 2005 mod sagsøger.

Påstand 226:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedrettens beslaglæggelse den 29. november 2005 af sagsøgers lovligt importerede film savner både et retsgrundlag og et rationalt formål.

Behandlingen af de beslaglagte film i kæremålet

Påstand 227:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV både i svarskriftet den 24. jaunar 2006 og i duplikken den 9. marts 2006 til Vestre Landsret i kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05 gav udtryk for den opfattelse, at det var fogedretten, der havde beslaglagt sagsøgers film.

Påstand 228:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05 undlod at besvare alle sagsøgers breve vedrørende de beslaglagte film.

Påstand 229:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke havde mulighed for at kunne forudse, at Vestre Landsret kunne finde på at benægte, at de beslaglagte film var beslaglagt.

Påstand 230:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger var berettiget til at bede om fogedrettens afklaring efter Vestre Landsrets kendelse i kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05.

Påstand 231:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i et brev til fogedretten den 1. oktober 2006 bad om en afklaring på spørgsmålet om de beslaglagte film.

Påstand 232:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV også efter Vestre Landsrets kendelse i kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05 fastholdt, at sagsøgers film var beslaglagt af fogedretten.

Påstand 233:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten på intet tidspunkt i 2006 gav tilladelse til, at sagsøger kunne råde over sine beslaglagte film igen f.eks. ved at returnere dem.

Påstand 234:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten på intet tidspunkt i 2007 gav tilladelse til, at sagsøger kunne råde over sine beslaglagte film igen f.eks. ved at returnere dem.

Påstand 235:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i foråret 2007 var berettiget til at bede om en præcisering af retsbogen for Retten i Aalborg vedrørende de faktiske omstændigheder

omkring beslaglæggelsen af sagsøgers film.

Påstand 236:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at beslaglæggelsen af sagsøgers dvd-film under fogedforretningen mod sagsøger den 29. november 2005 ikke er omfattet af nogen anden retssag og ikke har været omfattet af nogen retssag før den nærværende.

Påstand 237:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten aldrig har bekræftet, at sagsøger igen kan råde over sine film med henblik på at returnere dem til sine leverandører.

Afsnit 11: Sag 3 - kæremål 1

Påstand 238:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, anså det for ufornødent at høre sagsøger.

Påstand 239:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retten er forpligtet til at læse begge parters skriftlige indlæg i et kæremål, hvor retten har afvist mundtlig forhandling.

Påstand 240:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, tog retsbogen for Retten i Aalborg til indtægt for sagens faktiske omstændigheder.

Påstand 241:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retsbogen for Retten i Aalborg den 29. november 2005 vedrørende fogedsag nr. FS 40-5917/2005 er upræcis og mangelfuld.

Påstand 242:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, forhindrede sagsøger i at gøre opmærksom på fejlene i retsbogen, så de kunne rettes.

Påstand 243:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, uden begrundelse afviste sagsøgers anmodning om en mundtlig forhandling, hvorunder sagsøger kunne afhøre vidner, gennemgå bilag og forklare sagens rette sammenhæng.

Påstand 244:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, skulle have udsat kæremålet på Procesbevillingsnævnets afgørelse i spørgsmålet om mundtlig forhandling af kæremålet.

Påstand 245:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsrets afvisning af sagsøgers anmodning om mundtlig forhandling af kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, er i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 246:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retten har til opgave at bringe parternes standpunkter på det rene.

Påstand 247:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret ikke anvendte retsplejelovens § 339, stk. 2 til at afklare udtalelsen i første punkt i sagsøgers partsforklaring den 13. juli 2006 og i det fremlagte bilag 32, der var svarskrift med formalitetsindsigelse i justifikationssagen, i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, vedrørende ejerforholdene af den aktive virksomhed Laserdisken og det forhold, at fogedforbud var nedlagt mod et tomt selskab.

Påstand 248:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret ikke anvendte retsplejelovens § 339, stk. 3 til at tilvejebringe dokumentation for udtalelsen i første punkt sagsøgers partsforklaring den 13. juli 2006 og i det fremlagte bilag 32, der var svarskrift med formalitetsindsigelse i justifikationssagen, i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, vedrørende ejerforholdene af den aktive virksomhed Laserdisken og det forhold, at fogedforbud var nedlagt mod et tomt selskab.

Påstand 249:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05 havde orienteret Vestre Landsret om de faktiske omstændigheder vedrørende overdragelsen af aktiver fra Laserdisken ApS til sagsøger via svarskrift i justifikationssagen af 23. januar 2006, der var fremlagt for Vestre Landsret som bilag 32 sammen med replikken af 28. januar 2006, og i den fremlagte partsforklaring af 13. juli 2006.

Påstand 250:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, var informeret om, at bevissikringen reelt var gennemført mod sagsøger - og ikke mod anpartsselskabet Laserdisken ApS.

Påstand 251:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, undlod at iagttage det faktum, at Laserdisken ApS var et tomt selskab, der formentlig ville have været likvideret, såfremt fogedsagen mod Laserdisken ApS ikke var anlagt.

Påstand 252:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at et fogedforbud ikke kan nedlægges mod et selskab eller en virksomhed, efter at selskabet eller virksomheden permanent har indstillet de aktiviteter, der ønskes nedlagt forbud mod.

Påstand 253:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, ikke iagttog den manglende sammenhæng mellem FDVs fremlagte dokumentation og anpartsselskabet Laserdisken ApS.

Påstand 254:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, var informeret om den indsats, sagsøger havde gjort for at bevare en import fra tredjelande med respekt for FDVs medlemmers forbud, og at sagsøger havde begrundet anmodningen om mundtlig forhandling med et ønske om at forklare, at den foretagede import var i overensstemmelse med FDVs medlemmers forbud.

Påstand 255:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, undlod at iagttage de foranstaltninger, sagsøger havde foretaget med henblik på at importere film fra lande udenfor EØS-området uden at krænke de forbud, der var meddelt af medlemmerne af FDV.

Påstand 256:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, var informeret om, at FDVs fortolkning af ophavsretsloven i kæremålet var forskellig fra den fortolkning, FDVs advokat Johan Schlüter havde meddelt Kulturudvalget, og at sagsøger havde begrundet anmodningen om mundtlig forhandling med henvisning til den fortolkningstvivl, der var opstået som følge af FDVs nye fortolkning.

Påstand 257:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, undlod at iagttage og forholde sig til de to forskellige fortolkningsmuligheder af ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Påstand 258:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsrets kendelse i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, ikke afspejler sagens relevante faktiske omstændigheder.

Påstand 259:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en mundtlig forhandling af kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-2787-05, var nødvendig for at belyse de faktiske omstændigheder i et sådant omfang og på en sådan måde, at Vestre Landsret var i stand til at iagttage dem og forholde sig til dem.

Påstand 260:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, var informeret om, at der efter Østre Landsrets kendelse den 16. november 2004 i sagen mellem Laserdisken ApS mod Kulturministeriet, Ø.L. B-506-03, var tvivl om ophavsretslovens gyldighed.

Påstand 261:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger protesterede mod udsættelse af kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, på EF-domstolens afgørelse i sag C-479/04 om gyldigheden af infosoc-direktivets artikel 4.

Påstand 262:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, udsatte kæremålet på EF-domstolens afgørelse i sag C-479/04 om gyldigheden af infosoc-direktivets artikel 4.

Påstand 263:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kendelsen den 14. september 2006 i kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05 ikke er berettiget til at fastslå, at Østre Landsret ikke havde holdepunkter for at antage, at bestemmelsen i ophavsretslovens § 19, som indført ved lov nr. 1051 af 17. december 2002, var ugyldig som stridende mod EU-retten.

Påstand 264:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der i retsplejelovens kapitel 53 i § 587 sammenholdt med § 395 er hjemmel til at tillægge et kæremål opsættende virkning, og at landsrettens afgørelse den 30. marts 2006 i sag nr. V.L. B-2787-05 derfor er ukorrekt.

Påstand 265:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, i stedet for at udsætte kæremålet på EF-domstolens afgørelse i sag C-479/04 skulle have ophævet fogedrettens kendelse og hjemvist sagen til fortsat behandling ved fogedretten, når retssagen mellem Laserdisken ApS og Kulturministeriet om ophavsretslovens gyldighed var afgjort.

Påstand 266:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, aldrig besvarede sagsøgers anmodning om at få spørgsmålene om forbud og beslaglæggelse forhandlet mundtligt, hvorved landsretten afskar sagsøger fra at søge tilladelse til at kære en beslutning om at nægte mundtlig forhandling af disse spørgsmål.

Påstand 267:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i sag nr. V.L. B-2787-05 forgæves rykkede Vestre Landsret for en afgørelse på, hvordan spørgsmålene om beslaglæggelse og forbud skulle behandles.

Påstand 268:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret ikke behandlede kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, inden for rimelig tid jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 269:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, satte et *de facto* lighedstegn mellem infosoc-direktivets gyldighed og ophavsretslovens gyldighed og undlod at iagttage, at infosoc-direktivets gyldighed i én fortolkning ikke nødvendigvis er ensbetydende med, at gennemførelsesbestemmelsen i ophavsretslovens § 19, stk. 1 er gyldig i en anden fortolkning.

Påstand 270:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, i strid med principperne om "equality of arms" jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention alene gav FDV mulighed for at kommentere sag C.479/04 om infosoc-direktivets gyldighed.

Påstand 271:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, undlod at undersøge hvilken fortolkning, der lå til grund for EF-domstolens dom den 12. november 2006 i sag C-479/04 om infosoc-direktivets gyldighed.

Påstand 272:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, på forhånd havde sat lighedstegn mellem en eventuel godkendelse af infosoc-direktivets gyldighed i sag C-479/04 og en afgørelse til fordel for FDV i kæremålet.

Påstand 273:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, i stedet for at iagttage den fortolkning, der lå bag EF-domstolens dom, forskellen på en enerets eksistens og dens udøvelse, kærendes processkrifter, de af kærende fremlagte bilag og de af kærende fremsendte erklæringer lagde de ukorrekte antagelser til grund, at import af filmværker fra lande udenfor EØS-området *de facto* udgør en krænkelse af FDVs rettigheder, og at Laserdisken ApS er ansvarlig.

Påstand 274:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret ikke havde belæg for at skrive i kendelsen den 14. september 2006 i sag nr. V.L. B-2787-05, at sagsøger var i kontakt med sin advokat forud for afsigelsen af kendelserne om bevissikring og forbud.

Påstand 275:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret ikke havde belæg for at skrive i kendelsen af den 14. september 2006 i sag nr. V.L. B-2787-05, at fogedretten ikke traf bestemmelse om beslaglæggelse af filmværker under fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005.

Påstand 276:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte ikke var en upartisk domstol jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention under Vestre Landsrets behandling af kære-

målet, sag nr. V.L. B-2787-05.

Påstand 277:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at kravet til "fair trial" jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention ikke var opfyldt i sag nr. FS 40-5917/2005, selv når appelinstansens behandling af sagen i sag nr. V.L. B-2787-05 tages i betragtning.

Afsnit 12: Sag 4 - justifikationssag 1

Påstand 278:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at formalitetsindsigelser ifølge retsplejelovens § 351, stk. 4 skal fremsættes i svarskriftet.

Påstand 279:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i svarskriftet den 23. januar 2006 i sag nr. BS 76-5-2181/2005 som det første gjorde retten opmærksom på, at Laserdisken ApS var et tomt selskab, og at et fogedforbud mod anpartsselskabet ikke gav mening, og at det af sagsøger blev betragtet som en formel fejl, at forbuddet var rettet mod selskabet.

Påstand 280:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV som sagsøger i sag nr. BS 76-5-2181/2005 undlod at afklare sin holdning til formalitetsindsigelsen i svarskriftet af den 23. januar 2006, før spørgsmålet blev begæret udskilt til særskilt forhandling den 29. september 2006.

Påstand 281:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 76-5-2181/2005 undlod at indkalde parterne til et forberedende retsmøde jfr. retsplejelovens § 353, stk. 1 nr. 5 med henblik på at afklare parternes holdning til den i svarskriftet fremkomne formalitetsindsigelse og det faktum, at FDV i sagen havde stævnet et tomt selskab.

Påstand 282:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 76-5-2181/2005 undlod at anvende bestemmelserne i retsplejelovens § 339 til at afklare formalitetsindsigelsen i svarskriftet i det omfang, retten fandt formalitetsindsigelsen uklar eller ufuldstændig.

Påstand 283:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at svarskriftet i sag nr. BS 76-5-2181/2005 af den 23. januar 2006 blev indleveret til Retten i Aalborg af sagsøger som selvmøder.

Påstand 284:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 76-5-2181/2005 trods retsplejelovens § 339, stk. 4 undlod at vejlede sagsøger om, at han havde angivet forkert sagsøgt i svarskriftet, og undlod at afklare med parterne, hvem der var parter i sagen.

Påstand 285:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det kan ikke tillægges betydning, hvordan en sagsøgt, der er selvmøder, angiver sig selv i et processkrift.

Påstand 286:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg undlod at vejlede sagsøger om, hvad han skulle foretage sig for at undgå at blive pålagt ansvaret for, at FDV havde anlagt sag nr. BS 76-5-2181/2005 mod Laserdisken ApS i stedet for mod sagsøger, og undlod at vejlede sagsøger om, hvad han skulle foretage sig for at undgå at blive pålagt ansvaret for, at fogedretten i sag nr. FS 40-5917/2005 havde nedlagt forbud mod Laserdisken ApS i stedet for mod sagsøger.

Påstand 287:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ansvaret for, at fogedretten gennemførte fogedforretningerne den 29. november 2005 mod sagsøger i dennes personlige virksomheds butikker, uden at sagsøger var angivet som rekvisitus, ikke kan pålægges sagsøger.

Påstand 288:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at selvom sagsøger havde orienteret Retten i Aalborg i svarskriftet den 23. januar 2006 i sag nr. BS 76-5-2181/2005, og selvom sagsøger havde orienteret Vestre Landsret den 28. januar 2006 ved som bilag 32 at fremlægge samme svarskrift, og selvom sagsøger havde orienteret Vestre Landsret i den skriftlige forklaring den 13. juli 2006 i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, og selvom sagsøger havde orienteret Procesbevillingsnævnet i ansøgningerne den 12. juli 2006 og den 25. april 2007, om overdragelsen af aktiver fra Laserdisken ApS til sagsøger, undlod både Retten i Aalborg og Vestre Landsret og Procesbevillingsnævnet at reagere på oplysningen.

Påstand 289:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at advokat Henrik Karl Nielsen som sin første handling efter at være indtrådt i sag nr. BS 76-5-2181/2005 som repræsentant for Laserdisken ApS - og før FDV fremsendte forbuds- og bevissikringsrekvisition med sagsøger - anmodede Retten i Aalborg om at udskille spørgsmålet om rette sagsøgte til særskilt forhandling i medfør af retsplejelovens § 253, stk. 1.

Påstand 290:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at et kæremål ikke er det samme som en justifikationssag (se også påstand 300).

Påstand 291:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en justifikationssag efter en fogedforretning og en retssag anlagt efter retsplejelovens § 653 c efter en bevisikring er selvstændige retssager, der skal efterprøves uafhængigt af fogedrettens sagsbehandling og afgørelser og uden hensyn til de anbringender, der er gjort gældende for fogedretten.

Påstand 292:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retten i en justifikationssag skal ophæve en forkert afgørelse truffet af fogedretten, også selvom fogedrettens forkerte afgørelse skyldes, at fogedretten var mangelfuldt informeret om sagens faktiske omstændigheder.

Påstand 293:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det var en fejl, at Laserdisken ApS var angivet som rekvisitus i FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition den 11. oktober 2005.

Påstand 294:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i dom af den 25. september 2006 i sag nr. BS 76-5-2181/2005 lagde til grund, at fogedforretningen ikke blev gennemført mod den angivne rekvisitus, men alligevel valgte at ophøje fogedrettens fejl til sandhed ved at gøre anpartsselskabet til rette sagsøgte i justifikationssagen, alene fordi sagsøger ikke gjorde spørgsmålet om rette rekvisitus gældende som anbringende for fogedretten.

Påstand 295:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at bilag 9 samt bilag 11-14, der blev fremlagt i sag nr. BS 76-5-2181/2005 den 15. januar 2008, blev bevissikret fra sagsøgers computer under fogedforretningen mod sagsøger den 29. november 2005.

Påstand 296:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg ved kendelse den 5. februar 2008 og den efterfølgende dom den 5. marts 2008 i sag nr. BS 76-5-2181/2005 i strid med Den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 6 tillod anvendelsen af beviser, der er tilvejebragt i strid med Den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 8.

Påstand 297:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at bilag 9-14 i sag nr. BS 76-5-2181/2005 første gang blev fremlagt for retten sammen med FDVs påstandsdokument den 15. januar 2008.

Påstand 298:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS ikke er ansvarlig for de handlinger, der er dokumenteret i de for fogedretten fremlagte bilag i sag nr. FS 40-5917/2005.

Påstand 299:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at dombogen for Retten i Aalborg den 5. marts 2008 i sag nr. BS 76-5-2181/2005 er upræcis, mangelfuld og misvisende, idet den giver et forkert indtryk af fogedrettens beslutningsgrundlag.

Påstand 300:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det er uden betydning for justifikationssagen, sag nr. BS 76-5-2181/2005, at bevissikringsforretningen blev stadfæstet af Vestre Landsret i et kæremål (sag nr. V.L. B-2787-05).

Påstand 301:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retsplejelovens betingelser for at gennemføre en bevissikring skal være opfyldt, *før* fogedretten gennemfører bevissikringen.

Påstand 302:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg ved i kendelse af den 5. februar 2008 i sag nr. BS 76-5-2181/2005 at acceptere bilagene 9-14 tillod bevisførelse, der i henhold til retsplejelovens § 341 burde være nægtet.

Påstand 303:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at al salg af parallelimporterede film i Laserdisken ApS i januar 2003 var et udsalg af film, der var importeret forud for ændringen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 i december 2002, og at salget skete efter telefonisk aftale med FDVs advokat Torben Steffensen.

Påstand 304:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at salg af parallelimporterede film efter aftale med rettighedshaveren ikke kan udgøre en krænkelse af rettighedshaverens rettigheder efter ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Påstand 305:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at dommen i sag nr. BS 76-5-2181/2005 fra Retten i Aalborg den 25. september 2007 er udtryk for rettens ønske om at placere ansvaret for FDVs fejl vedrørende den forkerte angivelse af rekvisitus hos sagsøger.

Påstand 306:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at dommen i sag nr. BS 76-5-2181/2005 fra Retten i Aalborg den 5. marts 2008 er udtryk for byrettens ønske om at skjule fogedrettens fejl.

Påstand 307:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 76-5-2181/2005 ikke var en upartisk domstol jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 308:

Byrettens dom af den 5. marts 2008 i sag nr. BS 5-2181/2005 ophæves.

Afsnit 13: Sag 5 - ankesag 1

Ankesagens tema

Påstand 309:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ankesag nr. V.L. B-0538-08 vedrører det principielle spørgsmål, om betingelserne for at gennemføre en bevissikring skal være opfyldt på det tidspunkt, hvor retten træffer beslutning om at gennemføre bevissikringen.

Påstand 310:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ankesag nr. V.L. B-0538-08 ikke vedrører påståede ophavsretlige krænkelser.

Påstand 311:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i ankesag nr. V.L. B-0538-08 skulle have hjemsendt sagen til fortsat behandling ved Retten i Aalborg som konsekvens af, at den ved kendelse den 27. november 2008 traf afgørelse om, at hovedsagen vedrører en række formodede overtrædelser af ophavsretsloven.

Påstand 312:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en afgørelse om bevissikring ikke kan støttes på senere fremlagte beviser, der ikke var kendt på tidspunktet for afgørelsen.

Påstand 313:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en afgørelse om bevissikring ikke kan støttes på beviser, der er tilvejebragt i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 314:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS den 27. november 2008 ikke har mulighed for at varetage sine interesser i ankesag nr. V.L. B-0538-08, såvidt sagen også omfatter en påstand om erstatning.

Erstatningspåstanden i forhold til reglerne om retskraft

Påstand 315:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg ved kendelse den 5. februar 2008 afviste at give tilladelse til FDV at fremsætte erstatningspåstand i sag nr. BS 5-2181/2005.

Påstand 316:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV ikke inden kærefristens udløb kærede kendelsen den 5. februar 2008 i sag nr. BS 5-2181/2005 ved Retten i Aalborg om tilladelse til at fremsætte erstatningspåstand i sagen.

Påstand 317:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV ikke efter kærefristens udløb har søgt Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at kære kendelsen den 5. februar 2008 i sag nr. BS 5-2181/2005 ved Retten i Aalborg om tilladelse til at fremsætte erstatningspåstand i sagen.

Påstand 318:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retsplejelovens § 383 ikke kan anvendes til at omgå reglerne for retskraft.

Erstatningspåstanden i forhold til en ankesags funktion

Påstand 319:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke kan dømmes til at betale erstatning til FDV jfr. den tilladte erstatningspåstand i sag nr. V.L. B-0538-08, medmindre 1) retten undersøger og træffer afgørelse i spørgsmålet om ophavsretslovens rette fortolkning, og medmindre 2) retten undersøger og træffer afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt FDVs medlemmer er rettighedshavere til de udgivne dvd-film, der allerede er udgivet af andre rettighedshavere, og medmindre 3) retten undersøger og træffer afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt rettighedshaverne til de udgivne dvd-film har lidt et tab ved at sælge og modtage vederlag for de dvd-film, sagsøger har importeret, og medmindre 4) retten undersøger og træffer afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt det var påregneligt for sagsøger, at hans køb af de udgivne dvd-film påførte rettighedshaverne et tab, og medmindre 5) retten undersøger og og træffer afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger har handlet culpøst ved i åbenhed at agere i forhold til den fortolkning, FDVs advokat Johan Schlüter advokerede for overfor Kulturudvalget, og medmindre 6) retten undersøger og træffer afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt FDVs medlemmer har overholdt tabsbegrænsningspligten i og med, at de undlod at meddele det af sagsøger ønskede forbud, og medmindre 7) retten undersøger og træffer afgørelse i spørgsmålet om, at udbetaling af erstatning ikke fører til en ugrundet berigelse af FDV.

Påstand 320:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 5-2191/2005 ikke undersøgte og tog stilling til de forskellige fortolkninger af ophavsretsloven.

Påstand 321:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 5-2191/2005 ikke undersøgte og tog stilling til, om FDV repræsenterer rettighedshaverne til de importerede film.

Påstand 322:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 5-2191/2005 ikke undersøgte og tog stilling til, om rettighedshaverne led tab ved at sælge dvd-filmene.

Påstand 323:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 5-2191/2005 ikke undersøgte og tog stilling til, om et påstået tab ved at sælge udgivne dvd-film var påregneligt for forhandleren af dvd-filmene.

Påstand 324:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 5-2191/2005 ikke undersøgte og tog stilling til, om det er culpøst i forhold til FDV at agere efter FDVs advokats egen fortolkning.

Påstand 325:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 5-2191/2005 ikke undersøgte og tog stilling til, om FDVs medlemmer har opfyldt tabsbegrænsningspligten.

Påstand 326:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 5-2191/2005 ikke undersøgte og tog stilling til, om udbetaling af erstatning til FDV fører til ugrundet berigelse.

Påstand 327:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sag nr. BS 5-2191/2005 ikke har undersøgt og taget stilling til én eneste af de erstatningsretlige betingelser.

Påstand 328:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagens parter er det eneste, den ankede dom i sag nr. nr. V.L. B-0538-08 har til fælles med den erstatningspåstand, som Vestre Landsret tillod FDV at fremsætte i ankesagen.

Påstand 329:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retsplejelovens § 384 er til hinder for, at FDVs erstatningspåstand kan fremsættes i ankesag nr. V.L. B-0538-08.

Mere om erstatningspåstanden

Påstand 330:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i ankesag nr. V.L. B-0538-08 ikke har garanteret, at et medhold til FDV i påstanden om erstatning kan ankes.

Påstand 331:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsrets tilladelse til at behandle FDVs erstatningspåstand i ankesag nr. V.L. B-0538-08 fratager Laserdisken ApS retten til at få erstatningspåstanden behandlet i to instanser.

Påstand 332:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV ikke ville være stillet ringere end alle andre, hvis FDV var henvist til at anlægge en almindelig erstatningssag mod Laserdisken ApS ved Retten i Aalborg i stedet for at få påstanden om erstatning behandlet i ankesag nr. V.L. B-0538-08.

Påstand 333:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i ankesag nr. V.L. B-0538-08 tillod FDV at fremsætte erstatningspåstand i sagen for at aflede opmærksomheden fra det principielle spørgsmål om fremgangsmåden ved bevissikringer.

Behandlingen af erstatningspåstanden

Påstand 334:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det ikke er muligt at tage stilling til en påstand, før den er fremsat.

Påstand 335:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs erstatningspåstand i ankesag nr. V.L. B-0538-08 ved Vestre Landsret ikke kan anses for at være fremsat, før tilladelsen blev givet af Vestre Landsret i kendelsen den 27. november 2008.

Påstand 336:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS første gang forholdt sig til FDVs erstatningspåstand i ankesag nr. V.L. B-0538-08 i svarskriftet den 17. december 2008.

Påstand 337:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS i svarskriftet den 17. december 2008 i ankesag nr. V.L. B-0538-08 alene forholdt sig til svarskriftets afvisningspåstand, der var begæret påkendt særskilt med henvisning til retsplejelovens § 351, stk. 4.

Påstand 338:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS i svarskriftet den 17. december 2008 i ankesag nr. V.L. B-0538-08 ved at nedlægge afvisningspåstand og begære afvisningspåstanden udskilt til særskilt forhandling og alene at forholde sig til afvisningspåstanden i svarskriftet havde anvendt samme fremgangsmåde, som Kammeradvokaten havde anvendt i svarskriftet den 19. juni 2007 i sagen om ophavsretslovens fortolkning.

Påstand 339:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i ankesag nr. V.L. B-0538-08 valgte at ignorere svarskriftet af den 17. december 2008 fra Laserdisken ApS.

Påstand 340:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i ankesag nr. V.L. B-0538-08 efter at være gjort opmærksom på den manglende stillingtagen til indholdet af svarskriftet fra Laserdisken ApS den 17. december 2008 afviste at behandle afvisningspåstanden.

Påstand 341:

Sagsøgte tilpligtes at forholde sig til afvisningspåstanden og anmodningen om særskilt behandling af afvisningspåstanden i svarskriftet fra Laserdisken ApS den 17. december 2008 i sag nr. V.L. B-0538-08 ved Vestre Landsret.

Påstand 342:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i ankesag nr. V.L. B-0538-08 var indstillet på at beramme sagen til hovedforhandling, uden at der i sagen havde været nogen forberedelse af FDVs erstatningspåstand overhovedet.

Påstand 343:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der aldrig er gennemført en bevissikring mod Laserdisken ApS.

Påstand 344:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at de af FDV fremlagte bilag til støtte for påstanden om erstatning i ankesag nr. V.L. B-0538-08 hidrører fra den bevissikring, der (uden et retsgrundlag) blev foretaget mod sagsøger den 29. november 2005, hvorunder de kopierede regnskabsfiler blev kopieret fra sagsøgers computer.

Påstand 345:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i ankesag nr. V.L. B-0538-08 så bort fra, at de af FDV fremlagte bilag til støtte for erstatningskravet mod Laserdisken ApS stammer fra en (ulovlig) bevissikring mod sagsøger.

Påstand 346:

Sagsøgte tilpligtes at forbyde FDV i ankesag nr. V.L. B-0538-08 mod Laserdisken ApS at anvende bilag, der er tilvejebragt uden en retskendelse mod sagsøger fra sagsøgers pc den 29. november 2005.

Påstand 347:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i sag nr. V.L. B-0538-08 ikke kan anses for at være en upartisk domstol i overensstemmelse med artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 348:

Vestre Landsrets kendelse af den 27. november 2008 i sag nr. V.L. B-0538-08 ophæves.

Afsnit 14: Sag 6 - fogedsag 2

Påstand 349:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition den 5. oktober 2006 mod sagsøger havde til formål at reparere på den fejl, det var at angive Laserdisken ApS på forbuds- og bevissikringsrekvisition den 11. oktober 2006.

Påstand 350:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedsag nr. FS 76-40-5242/2006 havde til formål at undgå, at det bevissikrede materiale, der var kopieret fra sagsøgers computer den 29. november 2005 uden rekvisition og uden retsgrundlag mod sagsøger blev tilbageleveret til sagsøger, og at overføre fogedforbuddet fra Laserdisken ApS til sagsøger.

Påstand 351:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der er juridisk forskel på et anpartsselskab og en fysisk person, der driver en selvstændig erhvervsvirksomhed - også selvom den fysiske person udover at drive selvstændig erhvervsvirksomhed ejer anparter i anpartsselskabet.

Påstand 352:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke er omfattet af sag nr. BS 5-2181/2005, der blev anlagt den 13. december 2005 af FDV mod Laserdisken ApS.

Påstand 353:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg ikke har besvaret sagsøgers anmodning den 25. september 2006 ved advokat Henrik Karl Nielsen om at få tilbageleveret det materiale, der blev bevissikret i sagsøgers butik den 29. november 2005.

Påstand 354:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg efter sagsøgers anmodning den 25. september 2006 var forpligtet til at returnere det materiale, der blev bevissikret under fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005.

Påstand 355:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg fra den 25. september 2006 ikke var i lovlig besiddelse af det regnskabsmateriale, der blev bevissikret under fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005.

Påstand 356:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg var pligtig til at besvare sagsøgers anmodning ved advokat Henrik Karl Nielsen af den 25. september 2006 om at få tilbageleveret det materiale, der var bevissikret hos sagsøger den 29. november 2005.

Påstand 357:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg var pligtig til at besvare sagsøgers forespørgsel af den 25. september 2006 ved advokat Henrik Karl Nielsen og sagsøgers personlige forespørgsel af den 1. oktober 2006 med henblik på at få afklaret, om sagsøger måtte råde over de dvd-film, fogedretten beslaglagde den 29. november 2005.

Påstand 358:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition af den 5. oktober 2006 mod sagsøger skulle være afvist af fogedretten jfr. retsplejelovens § 653 c, stk. 1.

Påstand 359:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition af den 5. oktober 2006 mod sagsøger skulle være afvist jfr. lighedsprincippet i artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 360:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at advokat Henrik Karl Nielsen på vegne af sagsøger den 12. oktober 2006 rettede henvendelse til fogedretten i Aalborg med en anmodning om, at det af sagsøgers materiale, der blev bevissikret under fogedforretningen den 29. november 2005, ikke blev udleveret til FDV, før spørgsmålet om rette part i sag nr. BS 76-5-2181/2005 var afgjort.

Påstand 361:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg undlod at besvare advokat Henrik Karl Nielsens anmodning af den 12. oktober 2006 om at undlade at udlevere det materiale, der blev bevissikret hos sagsøger den 29. november 2005, før spørgsmålet om rette part i sag nr. BS 76-5-2181/2005 var afgjort.

Påstand 362:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at advokat Henrik Karl Nielsen på vegne af sagsøger den 10. december 2006 rettede henvendelse til fogedretten i Aalborg med et forslag om, at de film, der blev beslaglagt hos sagsøger 29. november 2005, blev overdraget til fogedretten med henblik på, at fogedretten opbevarer dem eller bemyndiger en anden end sagsøger til at opbevare dem.

Påstand 363:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger den 29. november 2007 personligt sendte fogedretten i Aalborg en anmodning om, at de film, der blev beslaglagt hos sagsøger den 29. november 2005, udleveres til fogedretten med henblik på, at fogedretten opbevarer filmene eller anviser en tredjemand til at opbevare dem.

Påstand 364:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at bevissikringssag 2, sag nr. FS 76-40-5242/2006, mod sagsøger alene vedrørte det materiale, der allerede var indsamlet den 29. november 2005 i sagsøgers butik i Aalborg.

Påstand 365:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i Aalborg i sag nr. FS 76-40-5242/2006 på retsmødet den 11. december 2006 til FDVs advokat Lars Segato udleverede det regnskabsmateriale, der var indsamlet den 29. november 2005 hos sagsøger (på trods af kære og uden at afvente afgørelsen i spørgsmålet om rette part i sag nr. BS 76-5-2181/2005).

Påstand 366:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger - og ikke Laserdisken ApS - var rekvisitus i sag nr. FS 76-40-5242/2006, hvor fogedretten den 11. december 2006 til advokat Lars Segato udleverede det regnskabsmateriale, der var indsamlet den 29. november 2005 hos sagsøger.

Påstand 367:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedrettens udlevering af sagsøgers regnskaber til FDV den 11. december 2006 påførte sagsøger uoprettelig skade.

Påstand 368:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at udleveringen af sagsøgers regnskaber til FDV burde have afventet afgørelsen i spørgsmålet om rette part i sag nr. BS 76-5-2181/2005 og derfor ikke burde være sket på retsmødet den 11. december 2006 i forbindelse med sag nr. FS 76-40-5242/2006.

Påstand 369:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at udleveringen af sagsøgers regnskaber til FDV burde have afventet afgørelsen i kæremålet og burde derfor ikke være sket på retsmødet den 11. december 2006.

Påstand 370:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at udleveringen af sagsøgers regnskaber, der blev bevissikret i sagsøgers butik den 29. november 2005, til FDV den 11. december 2006 i forbindelse med sag nr. FS 76-40-5242/2006 udgør en krænkelse af artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 371:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at et fogedforbud har til formål at forhindre fremtidige hændelser og derfor ikke kan anvendes mod handlinger, der allerede er ophørt.

Påstand 372:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at begæringen om forbud den 5. oktober 2006 skulle være afvist jfr. retsplejelovens § 642, nr. 2 på det grundlag, at sagsøger allerede den 29. november 2005 ophørte med at parallelimportere titler, hvortil et medlem af FDV har danske udgivelsesrettigheder.

Påstand 373:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at begæringen om fogedforbud den 5. oktober 2006 skulle være afvist jfr. retsplejelovens § 642, nr. 3 på det grundlag, at der på det tidspunkt var gået 9 måneder og 18 dage fra FDV var blevet gjort opmærksom på, at det var en fejl, at det første sagsanlæg var rettet mod Laserdisken ApS og ikke mod sagsøger.

Påstand 374:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at betingelserne for at nedlægge fogedforbud mod sagsøgers salg af dvd-film fra lande uden for EØS-området, for så vidt angår filmværker, hvortil medlemmer af FDV har danske udgivelsesrettigheder, ikke var opfyldt den 19. januar 2007 *uanset* hvilken fortolkning af ophavsretsloven, der lægges til grund.

Påstand 375:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at alle forbud mod parallelimport af dvd-film fra lande udenfor EØS-området i henhold til ophavsretslovens § 19, stk. 1 - og det gælder både de individuelle forbud fra medlemmerne af FDV og fogedforbuddene - overholdes ved hjælp af sagsøgers forbudt-program.

Påstand 376:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV ikke har anmodet fogedretten om hjælp til overholdelse af fogedforbuddene mod sagsøger og Laserdisken ApS med påstand om, at de overtrædes.

Påstand 377:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs advokat Lars Segato anerkendte, at sagsøgers forbudt-program virker efter hensigten.

Påstand 378:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at medlemmerne af FDV med fogedrettens forbud mod sagsøger og Laserdisken ApS ikke har opnået en bedre beskyttelse mod parallelimport, end FDV ville have opnået ved at svare på sagsøgers skrivelse af den 12. februar 2003, og at sagsøgers metode til at undgå parallelimport er uændret på trods af forbudene.

Påstand 379:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det er dobbeltmoralsk af fogedretten at give udtryk for tillid til sagsøgers forbudt-program i forbindelse med håndteringen af beslaglæggelsen af sagsøgers film den 29. november 2005 blot for den 19. januar 2007 at nedlægge nyt forbud mod sagsøgers import og salg af film med henblik på at tvinge sagsøger til at følge en ineffektiv fremgangsmåde, der effektivt forhindrer sagsøgers specialimport.

Manipulation vedr. filmen "101 Dalmatians II"

Påstand 380:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs fremlæggelse af dokumentation for prøvekøbet af filmen *"101 Dalmatians II"* på selve retsmødet den 11. december 2006 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 uden mulighed for sagsøger at tage kvalificeret til genmæle var en konstrueret situation, der - fordi den ikke kunne undersøges - skabte en illusion om, at der i sagsøgers virksomhed fortsat blev begået krænkelser, der kunne begrunde et forbud.

Påstand 381:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i sag nr. FS 76-40-5242/2006 deltog i FDVs manipulation med at fremstille sagsøgers salg af den importerede film *"101 Dalmatians II"* som forbudt parallelimport i strid med FDVs medlemmers rettigheder med det formål at finde på en undskyldning for at nedlægge forbud mod sagsøger.

Påstand 382:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at forbuds- og bevissikringsrekvisitionen af den 11. oktober 2006 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 ikke er støttet på det prøvekøb af dvd-filmen "*101 Dalmatians II*", der blev foretaget i sagsøgers webbutik den 7. december 2006.

Påstand 383:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at bilag 15 vedrørende prøvekøbet af "*101 Dalmatians II*" i sag nr. FS 76-40-5242/2006 ikke var fremlagt før retsmødet den 11. december 2006.

Påstand 384:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger under retsmødet den 11. december 2006 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 ikke havde kendskab til, om et medlem af FDV havde rettigheder til "*101 Dalmatians II*" på det tidspunkt.

Påstand 385:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger under retsmødet den 11. december 2006 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 under afgivelse af forklaring *afviste* at være i stand til at tage stilling til den udokumenterede påstand om, at Buena Vista Home Entertainment A/S havde rettigheder til "*101 Dalmatians II*" på det tidspunkt.

Påstand 386:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger under afgivelse af forklaring for retten den 11. december 2006 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 *alene* tiltrådte, at det eksemplar af "*101 Dalmatians II*", sagsøger havde solgt den 7. december 2006, var importeret fra USA.

Påstand 387:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i et brev til Retten i Aalborg den 12. december 2006 efter at have undersøgt forholdene afviste, at Buena Vista Home Entertainment A/S havde rettigheder til "*101 Dalmatians II*" på det tidspunkt.

Påstand 388:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten under retsmødet den 11. december 2006 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 afviste at tillægge fremlagte vidneerklæringer betydning fra sagsøgers medarbejder Morten Madsen og sagsøgers medarbejder David Bjerre om virkningen af og arbejdet med det forbudt-program, der registrerer de titler, Laserdisken frivilligt undlader at parallelimportere, fordi medlemmer af FDV har forbudt det.

Påstand 389:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-0212-07, havde bedt om mundtlig forhandling med henblik på at afhøre IT-medarbejder Morten Madsen om det udviklede edb-program, forbudt-programmet, der sikrer, at titler, hvortil et medlem af FDV er registreret som indehaver af danske udgivelsesrettigheder, hverken importeres fra tredjelande eller sælges i sagsøgers virksomhed.

Påstand 390:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, undlod at tillade afhøring af sagsøgers IT-medarbejder Morten Madsen.

Påstand 391:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-0212-07, havde bedt om mundtlig forhandling med henblik på at afhøre medarbejder David Bjerre om hans arbejde med at gennemgå leverandørers lister over nuværende og kommende danske udgivelser, hjemmesiderne for medlemmerne af FDV og branchens fagblade med henblik på at registrere titler, hvortil et medlem af FDV er registreret som indehaver af danske udgivelsesrettigheder, samt på baggrund af biografernes repertoire at registrere titler, hvortil et medlem må formodes at få danske udgivelsesrettigheder.

Påstand 392:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, undlod at tillade afhøring af sagsøgers medarbejder David Bjerre.

Påstand 393:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers forklaring under retsmødet i fogedretten den 11. december 2006 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 om, at salget af "*101 Dalmatians II*" muligvis var en svipser blev givet med forbehold efter en summarisk undersøgelse, uden at sagsøger havde haft mulighed for at tale med sine medarbejdere.

Påstand 394:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i et brev af den 12. december 2006 til Retten i Aalborg kort efter retsmødet den 11. december 2006 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 - og efter at have undersøgt sagen og drøftet salget af "*101 Dalmatians II*" med medarbejder Niels Ole Pedersen - afviste, at der var tale om en svipser, men at det tværtimod var konstateret, at virksomhedens forbudt-program virker som beskrevet og efter hensigten.

Påstand 395:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-0212-07, havde bedt om mundtlig forhandling med henblik på at afhøre medarbejder Niels Ole Pedersen om hans beslutning om at sælge den importerede udgave af "*101 Dalmatians II*", efter at han fra leverandøren havde fået at vide, at den danske udgave var udgået hos Buena Vista Home Entertainment A/S.

Påstand 396:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, undlod at tillade afhøring af sagsøgers medarbejder Niels Ole Pedersen.

Påstand 397:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-0212-07, havde bedt om mundtlig forhandling med henblik på at afhøre Anders Madsen, indkøber hos sagsøgers leverandør Proshop ApS, i forbindelse med hans oplysninger om, at Proshop ApS sidste gang havde købt den danske udgave af "*101 Dalmatians II*" den 28. juni 2004, og at filmen den 9. januar 2006 var blevet registreret som udgået.

Påstand 398:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, undlod at tillade afhøring af Anders Madsen, indkøber hos sagsøgers leverandør.

Påstand 399:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger har opfordret FDV til at dokumentere påstanden om, at Buena Vista Home Entertainment A/S eller et andet medlem af FDV havde danske rettigheder til "*101 Dalmatians II*" den 7. december 2006.

Påstand 400:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at hverken Buena Vista Home Entertainment A/S eller et andet medlem af FDV har dokumenteret at have haft danske udgivelsesrettigheder til filmen *"101 Dalmatians II"* den 7. december 2006.

Påstand 401:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en rekvirents rettigheder jfr. ophavsretslovens § 19, stk. 1 ikke kan krænkes ved salg af en importeret udgave af en dvd-film, medmindre rekvirenten har en eller anden form for rettigheder til samme filmtitel.

Påstand 402:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers salg af en fra USA importeret udgave af "*101 Dalmatians II*" den 7. december 2006 ikke krænkede rettighederne for noget medlem af FDV.

Påstand 403:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den amerikanske udgave af "*101 Dalmatians II*" var

importeret fra USA, før FDVs medlem Buena Vista Home Entertainment A/S første gang via advokat Lars Segato den 29. november 2005 meddelte forbud mod parallelimport.

Påstand 404:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den af sagsøger fra USA importerede udgave af "*101 Dalmatians II*" var omfattet af de film, som fogedretten forbød sagsøger at returnere til sine amerikanske leverandører den 29. november 2005.

Påstand 405:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at dvd-filmen "*101 Dalmatians II*" den 7. december 2006 ikke længere var omfattet af det forbud mod salg af dvd-film, som advokat Lars Segato på vegne af FDV meddelte sagsøger i sagsøgers butik den 29. november 2005, fordi rettighederne for medlemmet Buena Vista Home Entertainment A/S var udløbet.

Påstand 406:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at erstatningsreglernes tabsbegrænsningspligt medfører, at det er sagsøgers pligt at begrænse tabene på den beslaglæggelse, der blev foretaget den 29. november 2005, på den måde, at beslaglæggelsen begrænses til alene at omfatte de film, der opfylder kriterierne for beslaglæggelsen.

Påstand 407:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at salget af "*101 Dalmatians II*" den 7. december 2006 begrænsede det tab, som sagsøger ellers ville have lidt som følge af beslaglæggelsen af sagsøgers film den 29. november 2005.

Påstand 408:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers salg af "*101 Dalmatians II*" den 7. december 2006 til en kunde ikke alene var sagsøgers ret, men også sagsøgers pligt som følge af sagsøgers tabsbegrænsningspligt.

Påstand 409:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at salget af "*101 Dalmatians II*" den 7. december 2006 i sagsøgers webbutik ikke skyldtes en svipser eller en fejl i sagsøgers forbudt-program, som markerer som forbudt de fra ikke EØS-landene importerede film, hvortil medlemmer af FDV har danske rettigheder.

Påstand 410:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke er konstateret svipsere i sagsøgers forbudt-program, som markerer som forbudt de fra ikke EØS-landene importerede film, hvortil medlemmer af FDV har danske ophavsrettigheder.

Påstand 411:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at anvendelse af sagsøgers forbudt-program sikrer mod parallelimport af titler, hvortil medlemmerne af FDV har danske rettigheder.

Påstand 412:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedforbuddet den 19. januar 2007 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 er begrundet i prøvekøbet af "*101 Dalmatians II*" den 7. december 2006 som det *eneste* eksempel siden meddelelsen om forbud den 29. november 2005 på et *påstået* salg af en film i *eventuel* strid med udgivelsesrettighederne til et medlem af FDV.

Påstand 413:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det udgør en krænkelse af princippet om lighed og "equality of arms", at fogedretten på retsmødet den 11. december 2006 i fogedsag nr. FS 76-40-5242/2006 lagde et enkelt prøvekøb til grund for afgørelsen, hvorom der ikke var givet meddelse forud for retsmødet, og hvorom der ikke var fremlagt dokumentation på, at rekvirenten var indehavere af de rettigheder, der påstås at være krænket, og hvorom det ikke var muligt for sagsøger at tage kvalificeret til genmæle på selve retsmødet, og hvor fogedretten ikke tog hensyn til sagsøgers skriftlige forklaring dagen efter retsmødet.

Manipulation vedr. ophavsretslovens fortolkning

Påstand 414:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at EF-domstolen i sag C-479/04 ikke traf afgørelse om, at ophavsretslovens 19 ikke er ugyldig, som beskrevet af fogedretten i kendelsen den 19. januar 2007 i sag nr. FS 76-40-5242/2006.

Påstand 415:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at EF-domstolen i sag C-479/04 ikke forholdt sig til fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Påstand 416:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at gyldigheden af ophavsretslovens § 19, stk. 1 afhænger af den valgte fortolkning.

Påstand 417:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at advokat Johan Schlüters forklaring til Kulturudvalget på vegne af bl.a. FDV den 29. oktober 2002 ikke har det indhold, at parallelimport af værker fra lande udenfor EØS ikke må finde sted uden samtykke fra enerettighedshaveren i importlandet, som beskrevet af fogedretten i kendelsen den 19. januar 2007 i sag nr. FS 76-40-5242/2006.

Påstand 418:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i sag nr. FS 76-40-5242/2006 så bort fra det af sagsøger fremlagte bilag H, hvori Johan Schlüter supplerende under ekspertmødet den 13. november 2002 forklarede Kulturudvalget følgende: "*Om specialimport: Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det.*"

Påstand 419:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers håndtering af ophavsretslovens § 19, stk. 1, hvorefter titler, hvortil medlemmer af FDV har danske udgivelsesrettigheder, anvendes som grundlag for en registrering af forbudte parallelimporterede titler, sikrer mod parallelimport i strid med de forbud, de pågældende medlemmer har meddelt.

Påstand 420:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers valg af løsning til en praktisk håndtering af ophavsretslovens § 19, stk. 1 i overensstemmelse med FDVs angivne ønske om at undgå parallelimport er mere effektiv end fogedrettens løsning, jfr. fogedrettens afgørelse i sag nr. FS 76-40-5242/2006.

Påstand 421:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den eneste løsning til håndtering af ophavsretslovens § 19, stk. 1, som både respekterer et eventuelt ønske fra medlemmerne af FDV om at forbyde parallelimport af film, hvortil de har danske udgivelsesrettigheder, og som ikke krænker retten til uhindret adgang til det danske videomarked for rettighedshavere i landene udenfor EØS-området, er en løsning, der baseres på kendskab til de titler, hvortil FDVs medlemmer har danske udgivelsesrettigheder.

Påstand 422:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedrettens beslutning i sag nr. FS 40-5917/2005 og sag nr. FS 76-40-5242/2006 om at fritage de danske rettighedshavere fra at meddele, hvilke titler de har rettigheder til og vil forbyde parallelimport af, er en ændring af den af fogedretten etablerede praksis fra den 3. marts 1992, der gør det muligt for rekvisitus at rette henvendelse til rettighedshaverne for at få information om rettigheder og forbud.

Påstand 423:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at de af fogedretten nedlagte forbud i sagerne FS 40-5917/2005 og FS 76-40-5242/2006 med ordlyden "*hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder*" uden mulighed for rekvisitus at indhente oplysninger hos rekvirentens medlemmer om de titler, der er omfattet af forbuddet, strider mod retssikkerhedsprincippet.

Påstand 424:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det er udenfor fogedrettens kompetence i sag nr. FS 76-40-5242/2006 at pålægge sagsøger at kontakte rettighedshavere i tredjelandene forud for import af deres film med henblik på at opnå deres bekræftelse på, at der ikke i Danmark findes en rettighedshaver til samme film.

Påstand 425:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedretten i sag nr. FS 76-40-5242/2006 ikke kan nedlægge forbud baseret på sagsøgers afvisning af at følge fogedrettens ulovlige påbud om at kontakte rettighedshavere i tredjelande med henblik på at opnå deres bekræftelse på, at der ikke i Danmark findes en rettighedshaver til samme film.

Påstand 426:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at fogedrettens løsning i sag nr. FS 76-40-5242/2006 i realiteten tvinger sagsøger til at også at atstå fra at foretage lovlig specialimport, selvom det *ikke* udgør en krænkelse af rekvirentens rettigheder.

Påstand 427:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at et totalt ophør af import af filmværker fra alle lande udenfor EØS-området til Danmark afskærer rettighedshaverne i disse lande fra at få adgang til at afsætte deres filmudgivelser i Danmark.

Påstand 428:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retsbogen for Retten i Aalborg den 11. december 2006 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 og retsbogen for Retten i Aalborg den 19. januar 2007 i sag nr. FS 76-40-5242/2006 er upræcis og mangelfuld.

Påstand 429:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at mødet i fogedretten i sag nr. FS 76-40-5242/2006 fandt sted den 11. december 2006.

Påstand 430:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte ikke var en upartisk domstol jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention under fogedrettens behandling af sag nr. FS 76-40-5242/2006.

Påstand 431:

Fogedrettens kendelser om bevissikring og forbud i sag nr. FS 76-40-5242/2006 ophæves.

Afsnit 15: Sag 7 - kæremål 2

Påstand 432:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i det andet kæremål, sagerne nr. V.L. B-2836-06 og B-0212-07, anså det for ufornødent at høre sagsøger.

Påstand 433:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det er fogedrettens ansvar at sikre, at bevissikringer, der gennemføres uden forudgående varsel af rekvisitus, gennemføres over for den, der er angivet som rekvisitus, og ikke over for tredjemand.

Påstand 434:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det ikke kan tillægges sagsøger processuel skadevirkning i kæremålet i sagerne V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07, at fogedretten under fogedforretningen den 29. november 2005 undlod at meddele sagsøger, at rekvisitus var

anpartselskabet Laserdisken ApS, hvorfor sagsøger først fik kendskab til dette faktum på et senere tidspunkt.

Påstand 435:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke er hjemmel i loven til at bebrejde sagsøger, at han under fogedforretningen den 29. november 2005 var uvidende om, at Laserdisken ApS var angivet som rekvisitus i forbuds- og bevissikringsrekvisitionerne fra den 11. oktober 2005, og at der heller ikke er hjemmel i loven til at tillægge sagsøger processuel skadevirkning, at han ikke uopfordret oplyste, at han halvandet år tidligere havde overtaget Laserdiskens butikker fra anpartsselskabet Laserdisken ApS.

Påstand 436:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke i retsplejeloven er hjemmel til at kræve af rekvisitus, at denne for fogedretten skal fremsætte formalitetsindsigelser.

Påstand 437:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at rekvisitus ikke har pligt til at udtale sig til fogedretten under en bevissikringsforretning.

Påstand 438:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger, der den 29. november 2005 var udsat for en fogedforretning uden at være rekvisitus, ikke havde pligt til at udtale sig til fogedretten.

Påstand 439:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det er en krænkelse af sagsøgers rettigheder i henhold til Den Europæiske Menneskeretskonvention og retsplejeloven at bebrejde eller straffe sagsøger for ikke at have fortalt fogedretten under fogedforretningen mod ham den 29. november 2005, at han havde overtaget aktiviteterne fra Laserdisken ApS.

Påstand 440:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke i retsplejeloven er hjemmel til at tilpligte rekvisitus at tage til genmæle i fogedretten.

Påstand 441:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke i retsplejeloven er hjemmel til at tilpligte rekvisitus at kære fogedrettens afgørelse til landsretten.

Påstand 442:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at rekvisitus råder over de anbringender, han vil gøre gældende for fogedretten, uden at valget af anbringender afskærer ham fra at gøre andre anbringender gældende i justifikationssagen - eller at gøre andre anbringender gældende i andre retssager, der måtte blive anlagt mod ham.

Påstand 443:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det i sagerne V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07 (FDV mod sagsøger) for Vestre Landsret ikke kan tillægges betydning, hvilke faktiske omstændigheder Vestre Landsret var opmærksom på i sag nr. V.L. B-2787-05 (FDV mod Laserdisken ApS).

Påstand 444:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i sag nr. V.L. B-2787-05 ikke tog stilling til, om rekvirentens sagsanlæg af den 5. januar 2007 er rettidigt efter retsplejelovens § 653 c i forhold til det faktum, at bevissikringen blev gennemført den 29. november 2005, da dette i sagens natur ikke var blevet gjort gældende i sag nr. V.L. B-2787-05.

Påstand 445:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i sag nr. V.L. B-2836-06 ikke tog stilling til, om rekvirentens sagsanlæg af den 5. januar 2007 er rettidigt efter retsplejelovens § 653 c i forhold til det faktum, at bevissikringen blev gennemført den 29. november 2005, selvom dette netop blev gjort gældende i sag nr. V.L. B-2836-06.

Påstand 446:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at iagttagelse af retsplejelovens § 653 c og de faktiske omstændigheder kan føre til et andet resultat i sag nr. V.L. B-2836-06 end det, sagsøgte nåede frem til ved at henvise til afgørelsen i sag nr. V.L. B-2787-05, hvor andre faktiske omstændigheder var relevante, og hvor andre anbringender var gjort gældende.

Påstand 447:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, ikke tog stilling til eller iagttog, at sagsøger ophørte med parallelimport af dvd-film den 29. november 2005, da dette hverken var relevant eller var gjort gældende.

Påstand 448:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, ikke tog stilling til eller iagttog, at sagsøger allerede den 29. november 2005 ophørte med at parallelimportere dvd-film, selvom det blev gjort gældende i sag nr. V.L. B-0212-07.

Påstand 449:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at en iagttagelse af retsplejelovens § 642 nr. 2 sammenholdt med det faktum, at sagsøger allerede den 29. november 2005 ophørte med at sælge parallelimporterede film fra lande uden for EØS-området, og hvortil medlemmerne af FDV har udgivelsesrettigheder, kan føre til et andet resultat i sag nr. V.L. B-0212-07.

Påstand 450:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der hverken for fogedretten i Aalborg, sag nr. FS 76-40-5242/2006, eller for Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, er fremlagt dokumentation på ét eneste tilfælde af salg i sagsøgers butikker af parallelimporterede

dvd-film fra lande udenfor EØS-området, hvortil et medlem af FDV har danske udgivelsesrettigheder, efter advokat Lars Segatos meddelelse om forbud den 29. november 2005.

Påstand 451:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV i kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-0212-07, i kærereplikken den 10. september 2007 på side 8 med en proceserklæring med ordlyden "*Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne*" tiltrådte, at der ikke er konstateret parallelimport af titler, hvortil FDVs medlemmer har udgivelsesrettigheder, hos sagsøger siden den 29. november 2005.

Påstand 452:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, valgte at se bort fra FDVs proceserklæring i kærereplikken den 10. september 2007 med ordlyden "*Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne*".

Påstand 453:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, undlod at tillade mundtlig forhandling.

Påstand 454:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-0212-07, havde anmodet om mundtlig forhandling og bedt om at få anmodningen afgjort ved kendelse.

Påstand 455:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, undlod at besvare sagsøgers anmodning om mundtlig forhandling i form af en kendelse eller en beslutning eller på nogen anden måde.

Påstand 456:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, ved at undlade at besvare sagsøgers anmodning om mundtlig forhandling ved kendelse eller beslutning forhindrede sagsøger i at appellere afgørelsen om mundtlig forhandling forud for Vestre Landsrets endelige afgørelse den 8. oktober 2007.

Påstand 457:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, forhindrede de af sagsøger angivne vidner i at afgive forklaring.

Påstand 458:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-0212-07, ved at undlade at besvare sagsøgers anmodning om mundtlig forhandling før den endelige afgørelse den 8. oktober 2007 forhindrede sagsøger i at dokumentere fakta ved hjælp af vidneerklæringer.

Påstand 459:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at betingelserne for at anvende mundtlig forhandling i kæremålet ved Vestre Landsret i sag nr. V.L. B-0212-07 var opfyldt.

Påstand 460:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet i sag nr V.L. B-2787-05, afskar sig selv fra at blive korrekt oplyst om de faktiske omstændigheder.

Påstand 461:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet i sagerne V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07 afskar sig selv fra at blive korrekt oplyst om de faktiske omstændigheder.

Påstand 462:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det i kæremålet i sag nr V.L. B-2787-05, var Vestre Landsrets eget valg at undlade at iagttage de faktiske omstændigheder, der var beskrevet i den skriftlige partsforklaring.

Påstand 463:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den angivne begrundelse *"Først ved brev af 25. september 2006 - kort efter landsrettens afgørelse den 14. september 2006 - oplyste Hans Kristian Pedersens advokat, at virksomheden rettelig blev drevet af hans klient personligt"* i Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 i sagerne V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07 er usand.

Påstand 464:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret ved at afvise sagsøgers udtrykkelige anmodning om at forklare sagens faktiske omstændigheder under en mundtlig forhandling og ved at undlade at iagttage sagsøgers skriftlige forklaring selv har ansvaret for, at den ikke var i stand til at lægge de faktiske omstændigheder til grund for kendelsen i kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05.

Påstand 465:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Procesbevillingsnævnet allerede den 12. juli 2006 var informeret om de faktiske omstændigheder om overdragelsen af aktiver fra Laserdisken ApS til Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen.

Påstand 466:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger efter at have gjort opmærksom på overdragelsen af aktiver fra Laserdisken ApS til Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen overfor Retten i Aalborg den 23. januar 2006, overfor Vestre Landsret i det fremlagte bilag 32 af den 28. januar 2006 og igen i den skriftlige partsforklaring af den 13. juli 2006, overfor Procesbevillingsnævnet den 12. juli 2006 og igen den 27. september 2006 og igen den 25. april 2007 havde udtømt mulighederne for at få sagsøgte til at iagttage disse faktiske omstændigheder forud for en endelig afgørelse i sag nr. V.L. B-2787-05.

Påstand 467:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det ikke kan bebrejdes Laserdisken ApS at følge formalitetsindsigelsen i svarskriftet den 23. januar 2006 op med en anmodning om at få spørgsmålet om rette part udskilt til særskilt afgørelse, efter at hverken Retten i Aalborg, Vestre Landsret, Procesbevillingsnævnet eller FDV havde reageret på sagsøgers oplysninger om overdragelsen af aktiver.

Påstand 468:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det ikke kan bebrejdes sagsøger, at han via advokat Henrik Karl Nielsen sendte Retten i Aalborg en anmodning om at få det bevissikrede materiale tilbageleveret, efter at hverken Retten i Aalborg, Vestre Landsret, Procesbevillingsnævnet eller FDV havde reageret på oplysningerne om, at aktiverne var overdraget fra Laserdisken ApS til sagsøger i juni 2004, og efter at både fogedretten i Aalborg og Vestre Landsret havde *undladt* at vurdere, om sagsøgers salg af parallelimporterede film, hvor medlemmerne af FDV havde valgt *ikke* at meddele forbud efter sagsøgers skrivelse den 12. februar 2003 til disse medlemmer, var i strid med FDVs rettigheder.

Påstand 469:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger under de uvarslede fogedforretninger i *hans* butikker i Aalborg og København den 29. november 2005 var berettiget til at tro, at *han* var omfattet af fogedforretningerne og de af fogedretten til *ham* meddelte forbud mod videresalg og de af fogedretten til *ham* meddelte afgørelser om beslaglæggelse og bevissikring af *hans* personlige virksomheds regnskaber på *hans* computer.

Påstand 470:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i kæreskriftet til Vestre Landsret den 23. december 2005 var berettiget til at gøre gældende, at han - uanset om han handlede for Laserdisken ApS eller som indehaver af sin personlige virksomhed - overholdt ophavsretslovens § 19, stk. 1 i advokat Johan Schlüters egen fortolkning med respekt for de forbud, medlemmerne af FDV havde meddelt, og at han i åbenhed overfor FDVs medlemmer siden ophavsretslovens ændring havde fulgt den fortolkning, og at han på den baggrund bested, at betingelserne for at gennemføre fogedforretningen var opfyldt.

Påstand 471:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det var formålsløst for sagsøger at gøre spørgsmålet om "rette rekvisitus" gældende som anbringende for Vestre Landsret i kæremålet, sag nr.

V.L. B-2787-05, fordi et medhold til sagsøger på det grundlag blot ville føre til en ny identisk fogedsag med sagsøger som rekvisitus, hvorved intet var opnået, mens Vestre Landsrets accept af, at sagsøger ikke krænkede FDVs medlemmers rettigheder, ville føre til en permanent afslutning på den af FDV iscenesatte konflikt.

Påstand 472:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger forsøgte at få en afgørelse på det materielle grundlag i det første kæremål ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-2787-05.

Påstand 473:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at spørgsmålet om "rette part" kun fik betydning, fordi Vestre Landsret i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, ikke forholdt sig til de fremsatte anbringender og faktiske omstændigheder, der var dokumenteret og forklaret af sagsøger.

Påstand 474:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke er lovhjemmel til i sag nr. V.L. B-2787-05 at undlade at iagttage de anbringender, sagsøger gjorde gældende i processkrifterne, at undlade at iagttage de foranstaltninger, sagsøger havde gennemført med henblik på at importere dvd-film fra lande udenfor EØS-området med respekt for de forbud, medlemmerne af FDV havde meddelt, selvom det ikke lykkedes sagsøger som tredjemand at forhindre de ulovlige fogedforretninger i dennes butikker den 29. november 2005.

Påstand 475:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at retsplejelovens § 397, stk. 2 giver retten mulighed for at indhente oplysninger eller erklæringer fra parterne og den ret, hvis afgørelse kæres, hvis retten er usikker på, om kærende i et kæremål er samme aktør, som er angivet i forbuds- og bevissikringsrekvisitionen, i fogedrettens kendelse og i kæreskriftet.

Påstand 476:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret undlod at anvende § 397, stk. 2 med henblik på at afklare identiteten af rekvisitus i fogedsag nr. FS 40-5917/2005 hhv. kærende i kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-2787-05.

Påstand 477:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at selvom Vestre Landsret i et brev af den 27. december 2006 til Laserdisken ApS besværede sig over, at selskabet havde indsendt det uddybende kæreskrift af den 23. december 2005 direkte til landsretten, valgte Vestre Landsret både ved den lejlighed og efterfølgende at undlade at gøre opmærksom på, at selskabet både i samme kæreskrift og i efterfølgende processkrifter havde angivet en forkert part.

Påstand 478:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret ikke havde noget juridisk grundlag for at være i tvivl om identiteten af kærende i kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05.

Påstand 479:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret på trods af angivelsen af Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen som part i det uddybende kæreskrift den 23. december 2005 i kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05 ikke under sagens behandling udtrykte tvivl om, at kærende i sagen var Laserdisken ApS.

Påstand 480:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at kendelsen i sag nr. V.L. B-2787-05 ikke kan lægges til grund for kendelsen i kæremålet i sagerne V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07.

Påstand 481:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i kæremålet i sagerne V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07 undlod at forholde sig til sagsøgers anbringender.

Påstand 482:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at tvisterne mellem sagsøger og Laserdisken ApS på den ene side og FDV på den anden ville være afsluttet i 2006, hvis Vestre Landsret i kæremålet i sagerne V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07 også havde hørt på sagsøger.

Påstand 483:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger var berettiget til at gøre andre anbringender gældende i kæremålet ved Østre Landsret, sag nr. Ø.L. B-3910-05, end sagsøger havde gjort gældende i kæremålet ved Vestre Landsret, sag nr. V.L. B-2787-05.

Påstand 484:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at kravet til en upartisk domstol jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention ikke var opfyldt af Vestre Landsret under behandlingen af kæremålet i sagerne V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07.

Afsnit 16: Sag 8 - justifikationssag 2

Delafgørelsen om bevissikringen

Påstand 485:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sag nr. BS 7-50/2007 ved Retten i Aalborg vedrører det principielle spørgsmål om, hvorvidt en bevissikring, der allerede er gennemført mod en part uden en rekvisition og en retskendelse mod denne part, kan retfærdiggøres af en efterfølgende rekvisition og retskendelse mod parten.

Påstand 486:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at spørgsmålet om, hvorvidt en bevissikring, der allerede er gennemført mod en part uden et retsgrundlag, med tilbagevirkende kraft kan gøres lovlig af en efterfølgende kendelse efter partens protest mod bevissikringens gennemførelse uden et retsgrundlag, er af principiel karakter.

Påstand 487:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sag nr. BS 7-50/2007 og sag nr. BS 7-235/2007 ikke omhandler samme faktum og jus.

Påstand 488:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgtes kendelse den 15. oktober 2008 om at undlade at henvise sag nr. BS 7-50/2007 om fremgangsmåden ved den bevissikring, der blev gennemført den 29. november 2005, og hvorefter der først den 11. december 2006 blev afsagt kendelse, til behandling ved landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1 ikke er begrundet i andet end forudindtagethed til fordel for FDV.

Påstand 489:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke kan være andet motiv til dommerfuldmægtig Lene Holm Trøsts beslutning om at undlade at henvise sag nr. BS 7-50/2007 til landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1 og at undlade at gengive de faktiske omstændigheder og anbringender, der lå til grund for anmodningen om henvisning, end ønsket om at skjule, at bevissikringen blev gennemført uden det nødvendige retsgrundlag.

Påstand 490:

Byrettens kendelse den 15. oktober 2008 i sag nr. BS 7-50/2007 ophæves.

Påstand 491:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at beregningen af retsafgift på 800 kr for kære af hver af de to kendelser af 15. oktober 2008 og af 30. oktober 2008 om at undlade henvisning af sag nr. BS 7-50/2007 til landsretten er forkert.

Delafgørelsen om ophavsretslovens fortolkning

Påstand 492:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV i sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 var orienteret om den principielle retssag mellem sagsøger og kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning, sag nr. V.L. B-0442-08.

Påstand 493:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDV i sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 er enig med sagsøger i, at parterne er uenige om fortolkningen af ophavsretslovens § 19.

Påstand 494:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret i dommen i sag nr. V.L. B-0442-08 udpegede en tvist mellem "*sagsøgeren og tredjemand, herunder f.eks. rettighedshavere til værker, sagsøgeren har viderespredt inden for EØS-området*" som en konkret tvist, hvorfor det ikke kan lægges til grund i sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007, at uenigheden mellem sagsøger og FDV om ophavsretslovens fortolkning er abstrakt.

Påstand 495:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger i sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 ikke har støttet begæringen om henvisning til behandling ved landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1 på den betydning, som sagernes udfald har for ham.

Påstand 496:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det kan lægges til grund, at dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst lagde forkerte forudsætninger til grund for kendelsen den 30. oktober 2008 om afvisningen af at henvise sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 til behandling ved landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1 for at skjule den centrale strid om ophavsretslovens fortolkning, som hverken Dorete Bager, Helle Dietz, Østre Landsret, Vestre Landsret eller Lene Holm Trøst selv vil anerkende eksistensen af.

Påstand 497:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgtes kendelse den 30. oktober 2008 i sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 reelt er en omgåelse af retsplejelovens § 226, stk. 4.

Påstand 498:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst ikke har kompetence til at underkende landsretternes *de facto* anerkendelse af FDVs nye fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1, hvorfor det er givet på forhånd, at ophavsretslovens fortolkning *ikke* vil blive undersøgt i sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Påstand 499:

Byrettens kendelse den 30. oktober 2008 i sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 ophæves.

Sagens behandling i øvrigt

Påstand 500:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs store mængde irrelevante bilag medvirker til at gøre sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 uoverskuelige.

Påstand 501:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte har afvist sagsøgers anmodning om at vurdere FDVs bilag i sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 med henblik på at afklare, hvilke bilag, der er uden betydning for sagerne, og derfor ikke kan fremlægges jfr. retsplejelovens § 341 og på den måde tilvejebringe klarhed over påstande og anbringender som led i en nødvendig rational tilrettelæggelse af sagen.

Påstand 502:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at FDVs erstatningskrav i sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 udelukkende er støtte på beviser, der er ulovligt tilvejebragt, og som sagsøger allerede forud for retssagernes anlæg har bedt om at få tilbageleveret.

Påstand 503:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Retten i Aalborg i sagerne nr. BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 ikke hidtil har været en upartisk domstol jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Afsnit 17: Ansøgningerne til Procesbevillingsnævnet

Procesbevillingsnævnets behandling af den første anmodning

Påstand 504:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsrets irettesættelse til Laserdisken ApS den 27. december 2005, J. nr. 37A-VL-41-05, vedrørende det uddybende kæreskrift af den 23. december 2005 er i uoverensstemmelse med retsplejelovens § 397.

Påstand 505:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsrets irettesættelse til Laserdisken ApS den 27. december 2005, J. nr. 37A-VL-41-05, var egnet til at bibringe Laserdisken ApS, der på dette tidspunkt ikke var repræsenteret ved advokat, det indtryk, at Vestre Landsret foretrak, at indsigelser fremsendes til den ret, hvis afgørelse påklages.

Påstand 506:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Laserdisken ApS, der den 12. april 2006 ikke var repræsenteret ved advokat, på baggrund af Vestre Landsrets irettesættelse den 27. december 2005, J. nr. 37A-VL-41-05, havde en berettiget tro på, at Vestre Landsret foretrak, at

ansøgningen til Procesbevillingsnævnet om tilladelse til kære af den af Vestre Landsret den 30. marts 2006 afsagte beslutning i sag nr. V.L. B-2787-05 blev fremsendt til Vestre Landsret, og at Laserdisken ApS havde en berettiget forventning om, at Vestre Landsret enten ville videresende ansøgningen til rette vedkommende eller meddele Laserdisken ApS, hvortil ansøgningen skulle sendes.

Påstand 507:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ansøgningen til Procesbevillingsnævnet om tilladelse til kære af Vestre Landsrets beslutning af 30. marts 2006 om at afvise anmodningen om mundtlig forhandling af kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05 blev sendt til Vestre Landsret den 12. april 2006 sammen med en skrivelse af samme dato til Vestre Landsret.

Påstand 508:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret hverken videresendte sagsøgers ansøgning til Procesbevillingsnævnet af den 12. april 2006 om kære af Vestre Landsrets beslutning af den 30. marts 2006 om at afvise anmodningen om mundtlig forhandling af kæremålet i sag nr. V.L. B-2787-05 eller informerede sagsøger om, at ansøgninger til Procesbevillingsnævnet skal sendes direkte til Procesbevillingsnævnet.

Påstand 509:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ansøgningen til Procesbevillingsnævnet den 25. april 2007 efter § 585, stk. 2 andet punktum om at give tilladelse til at kære Vestre Landsrets beslutning af den 30. marts 2006 i sag nr. V.L. B-2787-05 om at nægte adgang til mundtlig forhandling var støttet på det faktum, at Vestre Landsret ikke på det skriftlige grundlag havde været i stand til at opdage, at det selskab, Vestre Landsret stadfæstede forbud mod, havde været tomt og inaktivt i mere end to år.

Påstand 510:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Procesbevillingsnævnets afgørelse i en borgerlig sag er en del af sagsbehandlingen i en strid om borgerlige rettigheder jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 511:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Procesbevillingsnævnets afgørelse på advokat Henrik Karl Nielsens ansøgning den 12. juli 2006 til Procesbevillingsnævnet om kære af Vestre Landsrets beslutning af den 30. marts 2006 i sag nr. V.L. B-2787-05 ikke blev meddelt inden en rimelig frist jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Påstand 512:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Procesbevillingsnævnet i medfør af retsplejelovens § 585, stk. 2 andet punktum skal behandle en ansøgning om kæretilladelse, når ansøgningen er indgivet senere end 8 uger, men inden 1 år efter den afgørelse, der ønskes kæret.

Påstand 513:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Procesbevillingsnævnet i medfør af retsplejelovens § 585, stk. 2 efter almindelige principper om klagefrister burde have anset forsinkelsen i sagsøgers ansøgning til Procesbevillingsnævnet af den 12. april 2006 over Vestre Landsrets beslutning af den 30. marts 2006 om at undlade mundtlig forhandling i sag nr. V.L. B-2787-05 som undskyldelig og behandlet sagsøgers ansøgning om kæretilladelse.

Påstand 514:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Procesbevillingsnævnet jfr. retsplejelovens § 585, stk. 1 i medfør af lighedsprincippet og princippet om "equality of arms" i artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention burde have meddelt tilladelse til kære af Vestre Landsrets beslutning om at undlade mundtlig forhandling af den 30. marts 2006 i sag nr. V.L. B-2787-05, fordi FDV havde haft mulighed for at forklare sig for fogedretten og gennemgå bilag, mens sagsøger ikke havde haft den mulighed.

Påstand 515:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Procesbevillingsnævnet jfr. retsplejelovens § 585, stk. 1 burde have meddelt tilladelse til kære af Vestre Landsrets kendelse af 14. september 2006 i sag nr. V.L. B-2787-05, fordi sagsøger både af fogedretten og af Vestre Landsret var nægtet adgang til den ønskede og nødvendige bevisførelse.

Påstand 516:

Procesbevillingsnævnet tilpligtes at behandle anmodningen om kæretilladelse af den 12. april 2006 om mundtlig forhandling af kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05.

Procesbevillingsnævnets øvrige afgørelser

Påstand 517:

Procesbevillingsnævnets afvisning af 22. februar 2007, J. nr. 2006-22-2722, af tilladelse til kære af Vestre Landsrets kendelse i kæremålet, sag nr. V.L. B-2787-05, om en fogedforretning mod Laserdisken ApS ophæves.

Påstand 518:

Procesbevillingsnævnets afvisning af 28. januar 2009, J. nr. 2008-22-0606, af tilladelse til kære af Vestre Landsrets kendelse i ankesagen, sag nr. V.L. B-0538-08, om tilladelse til FDV at fremsætte erstatningspåstand i sagen ophæves.

Påstand 519:

Procesbevillingsnævnets afvisning af 10 marts 2009, J. nr. 2009-22-0727, af tilladelse til kære af Vestre Landsrets kendelse i kæremålene B-2149-08, B-2150-08, B-2430-08 og B-2431-08 om henvisning af sag nr. BS 7-50/2007 ophæves.

Afsnit 18: Konklusionerne

Påstand 520:

Sagsøgte tilpligtes at tilbagelevere til sagsøger det hos sagsøger bevissikrede materiale hidrørende fra fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005.

Påstand 521:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at de faktiske omstændigheder skal tillægges betydning.

Påstand 522:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte ikke opfyldte kravet til lighedsprincippet i artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention under behandlingen af de retssager, der er foranlediget af fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005.

Påstand 523:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte ikke opfyldte kravet til "fair trial" i artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention under behandlingen af de retssager, der er foranlediget af fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005.

Påstand 524:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte ikke var en upartisk domstol jfr. artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention under fogedforretningen i sagsøgers butik i Aalborg den 29. november 2005 og under behandlingen af de retssager, der fulgte efter.

Påstand 525:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at Vestre Landsret forfølger ulovlige formål, når den ser bort fra, at der er flere fortolkningsmuligheder af ophavsretslovens § 19, stk. 1, at den *de facto* valgte fortolkning er forskellig fra den, der lå til grund for lovens vedtagelse, at den *de facto* valgte fortolkning er i strid med Kommissionens og Generaladvokatens fortolkning, og at den fører til en opdeling af det indre marked i særskilte nationale områder og markeder, og når den foregiver, at den ikke kan skelne mellem en tvist om virkningen af regional konsumption og tidspunktet for indtrædelse af konsumption af spredningsretten.

Påstand 526:

Sagsøgte straffes efter straffelovens § 267 for i kendelse og dom at fornærme sagsøgers intelligens og ære ved at lægge til grund, at sagsøger har valgt at afslutte et 11 år langt retsopgør med FDV med et forlig, hvorved sagsøger betaler 225.000 kr i erstatning, blot for at meddele FDV og dens medlemmer, at han igen vil krænke deres rettigheder, og at han gør dette i fuld åbenhed, hvorefter han fjerner den personlige beskyttelse mod sagsanlæg, der ligger i at drive Laserdiskens butikker i et anpartsselskab.

Påstand 527:

Sagsøgte straffes efter straffelovens § 267 for i kendelse at fornærme min intelligens og

ære ved at lægge til grund, at sagsøger efter fogedforretningerne den 29. november 2005 i sagsøgers butikker i Aalborg og København lod som om, at intet var hændt og i fuld åbenhed trodsede de forbud mod parallelimport, der under fogedforretningerne var meddelt sagsøger personligt af både advokat Lars Segato på vegne af medlemmerne af FDV og af retsassessor Dorete Bager fra fogedretten i Aalborg og meddelt personligt til sagsøgers medarbejder Kenn T. Andersen af dommerfuldmægtig Elmir Tartic.

Afsnit 19: Erstatningskravene

Påstand 528:

Sagsøgte tilpligtes at betale i erstatning til sagsøger kr. 800,00 til dækning af for meget opkrævet retsafgift for kære af kendelserne af Retten i Aalborg den 15. oktober 2008 og den 30. oktober 2008 i sag nr. BS 7-50/2007.

Påstand 529:

Sagsøgte tilpligtes at betale i erstatning til sagsøger kr. 350.000,00 med tillæg af procesrente fra sagens anlæg til betaling sker til dækning af revisor- og advokatudgifter i forbindelse med fogedforretningen den 29. november 2005 og de efterfølgende retssager.

Påstand 530:

Sagsøgte tilpligtes at betale i erstatning til sagsøger kr. 285.000,00 med tillæg af procesrente fra den 1. december 2005 til betaling sker til dækning af værditab for dvd-plader, der blev beslaglagt under fogedforretningen den 29. november 2005.

Påstand 531:

Sagsøgte tilpligtes at betale i erstatning til sagsøger kr. 5.000.000,00 med tillæg af procesrente fra sagens anlæg til betaling sker til dækning af driftstab som følge af de retssager, der belastede sagsøger efter fogedforretningen den 29. november 2005.

Påstand 532:

Sagsøgte tilpligtes at betale i erstatning til sagsøger kr. 100.000,00 med tillæg af procesrente fra sagens anlæg til betaling sker for tort efter den 29. november 2005 at have belastet sagsøger med fogedforretninger og efterfølgende retsforfølgelse i forlængelse deraf.

Påstand 533:

Sagsøgte tilpligtes at betale i erstatning til sagsøger kr. 200.000,00 med tillæg af procesrente fra sagens anlæg til betaling sker, fordi sagsøgte udleverede sagsøgers fortrolige regnskabsmateriale til sagsøgers konkurrenter på markedet for videofilm.

Påstand 534:

Sagsøgte tilpligtes at betale i betaling til sagsøger kr. 12.685,00 for opbevaring og forsikring af de beslaglagte film efter den 29. november 2005 at være bemyndiget til at opbevare disse film af fogedretten jfr. retsplejelovens § 645, stk. 3 og § 653 b, stk 4.

Overordnet sagsfremstilling

1. Indledende beskrivelse af sagens 3 hovedemner

1.1 Fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1
1.2 Modviljen mod min tilgang til problemet
1.3 Støtten til FDVs tilgang til problemet

2. Fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1

2.1 Retstilstanden før infosoc-direktivets gennemførelse i ophavsretsloven
2.2 De to fortolkningsmuligheder af begrebet "regional konsumption"
2.3 Virkningerne af de to fortolkningsmuligheder
2.4 Det lovforberedende arbejde om lovforslag L19
2.5 Kommissær Mario Montis opfattelse af konkurrenceret og ophavsret
2.6 Retssagen om gyldigheden af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2
2.7 Mere om forskellen på et generelt forbud og en ret til at forbyde
2.8 Den perfekte økonomiske forbrydelse

3. Modviljen mod min tilgang til problemet

3.1 Laserdiskens baggrund og eksistensgrundlag
3.2 FDVs håndtering af konkurrence fra uafhængige importører
3.3 Fredsaftalen med FDV
3.4 Anpartsselskabets funktion og ophør
3.5 Retssagen om ophavsretslovens fortolkning
3.6 Bemærkninger om ansvar og retlig interesse
3.7 Reaktioner på sagsanlægget
3.8 Kulturministeriets udflugter
3.9 Vestre Landsrets og Højesterets udflugter
3.10 Mulige konsekvenser

4. Støtten til FDVs tilgang til problemet

4.1 Det reelle formål med de uvarslede fogedforretninger
4.2 Fogedforretningerne den 29. november 2005
4.3 Laserdiskens foranstaltninger efter fogedforretningerne
4.4 De 9 retssager mod FDV
4.5 Procesbevillingsnævnets afgørelser
4.6 6 emner, domstolene nægter at forholde sig til
4.7 Hvordan kan det gå så galt?
4.8 Top 100 over sagsøgtes mest alvorlige fejl og krænkelser

5. Principperne bag erstatningskravene

5.1 Omkostninger til retsafgifter, revisorer og advokater
5.2 Værditab på de beslaglagte film
5.3 Omkostninger til opbevaring og forsikring af de beslaglagte film
5.4 Tabt indtjening og øvrige driftsmæssige tab
5.5 Tort
5.6 Udlevering af forretningshemmeligheder

1. Indledende beskrivelse af sagens 3 hovedemner

1.1 Fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1

Sammenhængen med infosoc-direktivets artikel 4

Sagens hovedproblem vedrører fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 efter ændringen den 22. december 2002. Ændringen er en gennemførelse af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 (infosoc-direktivet).

Ophavsretslovens § 19, stk. 1 gennemfører regional konsumption i dansk ophavsretslov (problemstillingen er udførligt gennemgået i kapitel 2). Det påvirker mine muligheder for som filmformidler at importere og videresælge eksemplarer af filmværker, der er udgivet uden for EU (eller EØS-området), også kaldet tredjelande. Før var der en lovsikret ret til at sprede alle eksemplarer, der var udgivet af rettighedshaveren eller med dennes samtykke, uanset hvor i verden, de var udgivet, men nu gælder retten til fri viderespredning kun for eksemplarer, der er udgivet i EU. Spørgsmålet melder sig så: Hvad med værkseksemplarerne fra tredjelandene?

Hovedproblem 1: Mine nye forpligtelser som kulturformidler er uklare

Ingen har gjort gældende, at formålet med loven er at forhindre tredjelandes ophavsmænd i at få adgang til EU-markedet eller at gøre det europæiske kulturliv fattigere ved at lukke af for værker fra tredjelandene. Værkerne er formentlig stadig velkomne, men det er uklart, hvad der skal til, for at eksemplarerne fra den tredje verden fortsat kan spredes via import og salg i EU.

Hvad skal jeg som kulturformidler gøre for at kunne fortsætte med at sælge dvd-film, der er udgivet i USA og Østen og andre steder i verden? Ordlyden af infosoc-direktivets artikel 4 er tvetydig og pålægger tilsyneladende mig og andre kulturformidlere én af to følgende pligter:

1) *Kulturformidleren skal respektere en europæisk rettighedshavers eventuelle forbud mod parallelimport af værkseksemplarer, som rettighedshaveren har udgivet i et tredjeland.*

2) *Kulturformidleren skal forud for import og salg af et værkseksemplar, der er udgivet i et tredjeland, erhverve en dokumenterbar tilladelse til at foretage salget.*

Hovedproblem 2: De sagsøgte dommere støtter distributørernes misbrug af fogedretten

EF-domstolen tog på et tidligt tidspunkt EF-traktaten så alvorligt, at den ikke ville overlade det til medlemsstaterne og Kommissionen alene at sikre dens overholdelse. EF-domstolen mente, at det er et demokratisk aktiv at involvere borgere, der er interesserede i at beskytte deres rettigheder, i den kontrollerende proces. Borgerne har ikke direkte adgang til EF-domstolen, men via et sagsanlæg mod den medlemsstat, som ikke opfylder forpligtelserne, har borgerne adgang til at efterprøve gyldighed og fortolkning af gennemført EU-lovgivning.

I de senere år er det imidlertid lykkedes for de internationale distributører at få adgang til at fremføre deres fortolkningsønsker for fogedretten, hvor de efter summarisk bevisførelse får ønskerne opfyldt. I princippet må fogedretten ikke anvende tvivlsomme lovfortolkninger, og i princippet skal fogedrettens afgørelser prøves i en efterfølgende retssag (justifikationssag), men i praksis fastholdes selv åbenlyst forkerte afgørelser. Det er let - og derfor attraktivt - for store distributører eller distributørsammenslutninger på markedet at misbruge fogedretten som en smutvej til at udvide deres beføjelser og rettigheder.

Denne retssag viser, hvordan producenterne "snyder foran i køen" og via fogedretten får deres ønsker igennem, og den viser, at dommerne undgår egentlige undersøgelser.

1.2 Modviljen mod min tilgang til problemet

Ansvaret for EU-rettens korrekte gennemførelse

De enkelte medlemsstaters ansvar for den korrekte gennemførelse af et EU-direktiv følger af EF-traktatens artikel 10 (bilag L03, side 13-14), der endvidere indeholder et direkte forbud mod foranstaltninger, der er egnede til at bringe virkeliggørelsen af Traktatens målsætning i fare. Medlemsstaten Danmarks ansvar er fordelt på ministerierne. Det er skatteministeriets ansvar, at der ikke opkræves skatter og afgifter i strid med EF-traktaten, og det er kulturministeriets ansvar, at direktiver om ophavsret gennemføres korrekt i ophavsretsloven.

Kravene til et direktivs gennemførelse er gennemgået på side 98-100 i "EU-retten" (bilag M17). Selvom medlemsstaten har en vis frihed til at vælge implementeringsmetoden, skal retsstillingen være klar og utvetydig, og reglerne skal være bindende. Danmark har gennemført infosoc-direktivet i ophavsretsloven, der hører under kulturministeriet, så det har ansvaret for, at gennemførelsen er klar og utvetydig og skaber en sikker retstilstand for alle.

EF-domstolen om private statsborgeres rettigheder

EU-retten pålægger ikke blot EU-borgerne pligter, men også rettigheder. EF-domstolen fastslog allerede i sag 26/62 (Van Gend En Loos mod Nederlandske Finansforvaltning, dom af 5. februar 1963), at fællesskabsretten er en del af borgernes juridiske formue. EU-retten beskytter borgernes individuelle rettigheder. Det betyder i praksis, at borgerne har adgang til en domstolsafgørelse på tvister mod staten om de rettigheder og forpligtelser, der følger af EU-retten.

EF-domstolen mente, at det ville være en god idé at inddrage borgerne i den kontrol, der som udgangspunkt er medlemsstaternes og Kommissionens ansvar. EF-domstolen udtalte:

> *"Agtpågivenheden hos de private, som er interesserede i at beskytte deres rettigheder, medfører en effektiv kontrol, der supplerer den kontrol, som det i artiklerne 169 og 170 overlades til Kommissionen og medlemsstaterne at drage omsorg for."*

Før oprettelsen af den Europæiske Union udtalte EF-domstolen (UfR 1978, side 374-375):

> *"Beskyttelsen af de individuelle rettigheder indebærer, at retsakter af lovgivende karakter ikke bør unddrages såvel parlamentarisk kontrol som en effektiv domstolskontrol på begæring af den enkelte. Beskyttelsen af disse rettigheder kræver, at afledte retsakter kan være genstand for søgsmål fra private, der godtgør en direkte interesse deri."*

Retssikkerhedsprincippet

Retssikkerhedsprincippet er en retsgrundsætning, der er en del af borgernes juridiske formue. Det blev autoritativt fastslået af EF-domstolen ved dom i sag C-158/06 (bilag M42, side 1):

> *"Det kræves i medfør af retssikkerhedsprincippet, at fællesskabslovgivningen giver de berørte mulighed for at få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der herved pålægges dem. Borgerne skal nemlig ikke være i tvivl om deres rettigheder og pligter og skal kunne handle derefter. Det er bydende nødvendigt, at retssikkerhedsprincippet gælder med særlig styrke, når der er tale om bestemmelser med retsvirkninger af økonomisk art."*

Adgangen til at anlægge sag mod den danske stat for uklarhed ved gennemførelsen af infosoc-direktivet følger således direkte af EU-retten, som EF-domstolen fortolker den.

Den Europæiske Menneskeretskonvention

Uafhængigt af EU-retten er det en del af de grundlæggende rettigheder at få adgang til en domstolsafgørelse på en tvist om ens borgerlige forpligtelser. Det fremgår af artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention (bilag L01):

> *"Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, når der skal træffes afgørelse enten i en strid om hans borgerlige rettigheder og forpligtelser eller angående en mod ham rettet anklage for en forbrydelse."*

Min tilgang til problemet: En udramatisk korrekt retlig afklaring

Jeg valgte at søge en løsning via en almindelig retlig afgørelse efter samme fremgangsmåde, jeg havde brugt til at afklare tvivlen om infosoc-direktivets gyldighed (bilag 82). Det fremgår af lovforslagets behandling i Folketinget (se kapitel 2), at den danske regering er modstander af restriktioner i den fri handel, men er forpligtet til at gennemføre direktivet (korrekt).

Kulturminister Brian Mikkelsen sagde under 1. behandlingen den 23. oktober 2002:

> *"Vi må jo sige, at forslaget her er fremsat for at sikre en korrekt implementering af infosoc-direktivet."* (bilag 58, side 9)
>
> *Men lad os undersøge det, og vi er selvfølgelig helt villige til at gå ind i det her, for hvis det viser sig, at der er et problem eller en fejl, vil vi da med glæde gribe fat i det. Det er jo også til den danske regerings fordel."* (bilag 58, side 11)

Det burde således være uproblematisk at få den rette fortolkning autoritativt afgjort via en retssag mod kulturministeriet, der under lovens forarbejder havde ladet forstå, at fortolkning 1 jfr. kapitel 1.1 er rigtig, men som efter lovens gennemførelse uden videre alligevel valgte at håndhæve fortolkning 2. Da fortolkning 1 er mindst indgribende, var det forventet, at regeringen ville fastholde den, og på baggrund af kulturministerens kommentarer var det forventeligt, at kulturministeriet var interesseret i at sikre, at gennemførelsen er sket korrekt. Men det viste sig mærkværdigvis at være vigtigt for kulturministeriet at fastholde den restriktive fortolkning 2.

Ad hovedproblem 1: De sagsøgte dommere anerkender ikke mine rettigheder

Det var så vigtigt for kulturministeriet at fastholde fortolkning 2 med de samfundsmæssige uheldige konsekvenser, som er beskrevet i kapitel 2, at kammeradvokat K. Hagel-Sørensen fik til opgave at *forhindre*, at ophavsretslovens rette fortolkning bliver undersøgt i den retssag, jeg har anlagt mod kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning.

Uanset, at det er statens ansvar at sikre en korrekt gennemførelse af infosoc-direktivet og at sikre borgernes rettigheder, som de følger af EU-retten, og at sikre borgernes rettigheder, som de følger af MRK, er det vigtigere for kulturministeriet at undgå, at det bliver undersøgt, om den valgte fortolkning af ophavsretsloven er rigtig.

Nærværende retssag er foranlediget af, at de sagsøgte dommere har valgt at hjælpe Kammeradvokaten med at *undertrykke* mine rettigheder i stedet for at *håndhæve* mine rettigheder og beskytte mig mod den form for magtmisbrug, som kulturministeriets hhv. Kammeradvokatens krumspring er udtryk for. Selvom kulturministeriet har valgt forkert og fastholder valget, er de danske dommere forpligtet til at håndhæve loven - incl. mine rettigheder.

De sagsøgte dommere med tilknytning til sagen har valgt at krænke mine rettigheder for at hjælpe Kammeradvokaten. Det er den første del af baggrunden for erstatningskravene.

1.3 Støtten til FDVs tilgang til problemet

Nem adgang til fogedforbud åbner for misbrug

Det er titlen på artiklen i Advokaten 2 - 2009 (bilag M47) om Clement Salung Petersens ph.d.-afhandling "Immaterialrettigheder og foreløbige forbud". I artiklen konkluderer han:

> *"Risikoen for, at der gennem fogedforbud gennemtvinges retspositioner i strid med den materielle ret, indebærer derfor her en risiko for en de facto udvidelse af den immaterialretlige beskyttelse i strid med den samfundsmæssige afbalancering af rettighederne, som den materielle immaterialret bygger på. En sådan påvirkning af immaterialrettighedernes samfundsmæssige afbalancering kan være til skade ikke blot for den, det uretmæssige forbud rettes imod, men også for samfundet."*

For distributører er fogedretten en genvej til konkurrencebegrænsende foranstaltninger via *de facto* anerkendelser af fortolkninger af en ophavsretslov, som de fleste har svært ved at forstå.

Partners in crime

Den ensidige påvirkning, som netop er mulig i fogedretten, gør det let for en organisation med en "anerkendt" ophavsretsekspert at overbevise en retsassessor, der til dagligt inddriver penge for ubetalte telefonregninger og lignende, om en bestemt opfattelse af en kompliceret lov og en ikke helt simpel situation. Resultatet er næsten hver gang, at det ønskede resultat nås.

Det er derefter offeret, der har den egentlige bevisbyrde for, at ikke blot rekvirenten, men også fogedretten tog fejl. Rekvirenten er foran på point, inden rekvisitus kommer til orde, for domstolen har på det tidspunkt *de facto* valgt side til fordel for rekvirenten. For rekvisitus er det en kamp op ad bakke. Det pålægges reelt ham at påvise, at fogedretten begik en fejl, og det vil fogedrettens kolleger sjældent indrømme, fordi det går ud over retssystemet troværdighed. Rekvirenten har på elegant måde inddraget domstolene som sine "partners in crime".

Ad hovedproblem 2: De sagsøgte dommere støtter FDVs misbrug af fogedretten

Nærværende sag er anlagt for at vise, hvor langt de sagsøgte dommere er gået for i konkrete sager at skjule de fejl, som blev begået, da FDV med en uvarslet fogedforretning mod mig den 29. november 2005 ville komme EF-domstolens afgørelse i forkøbet og opnå en *de facto* anerkendelse af fortolkning 2, selvom Kommissionen havde taget udgangspunkt i fortolkning 1.

FDV skrev forkert på forbuds- og bevissikringsrekvisitionen og justifikationsstævningen og angav anpartsselskabet Laserdisken ApS - og ikke mig - som rekvisitus hhv. sagsøgt. Den fejlagtige angivelse af Laserdisken ApS har betydning på tre måder:

1) Fejlen understreger betydningen af et retsmøde, hvor begge parter er til stede.
2) Den manglende reaktion på min påvisning af fejlen i justifikationssagen og i kæremålet viser, at dommerne alene læste FDVs processkrifter og breve - ikke mine.
3) Dommernes efterfølgende forsøg på at placere ansvaret for fejlen på mig og deres måder at omgå lovgivningen til fordel for FDV understreger fogedrettens værdi som smutvej for FDV til at opnå de ønskede konkurrencebegrænsninger - og det samfundsmæssige problem med dommernes partiskhed til fordel for rekvirenten.

De sagsøgte dommere med tilknytning til disse sager har valgt at støtte FDVs smutvej til den ønskede fortolkning af ophavsretsloven på bekostning af en regulær undersøgelse - uden at tage hensyn til, hvor mange af mine rettigheder, de derved krænker, eller hvor meget det koster samfundet kulturelt og økonomisk. Det er den anden del af baggrunden for erstatningskravene.

2. Fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1

2.1 Retstilstanden før infosoc-direktivets gennemførelse i ophavsretsloven

Videresalg af udgivne værkseksemplarer

Retten til at videresælge udgivne eksemplarer af et værk var før 1995 udtrykt ved ophavsretslovens § 23, stk. 1 og § 25, stk. 1. I 1995 blev de to bestemmelser slået sammen i § 19, stk. 1:

> *"Når et eksemplar af et værk med ophavsmandens samtykke er solgt eller på anden måde overdraget til andre, må eksemplaret spredes videre."*

Bestemmelsen sikrer, at eksemplarer, der er omfattet af en udgivelse, hvortil ophavsmanden har givet sit samtykke, frit kan viderespredes. Ophavsmanden kan ikke efterfølgende forhindre spredning af de eksemplarer, der er omfattet af en udgivelse, han har givet samtykke til.

Spredningsrettens indførelse

Den ophavsretlige spredningsret blev indført i artikel 9 (artikel 7 i forslaget) i Rådets direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret (bilag 49).

I 1992 havde mange medlemsstater i EU en reproduktionsret, der sikrede indehavere af ophavsrettigheder en eneret til at reproducere værkerne. Fremstilling af piratkopier var forbudt. Imidlertid var det i praksis vanskeligt at finde frem til de producenter, der ulovligt fremstillede kopierne. Indsatsen mod piratkopiering var svækket af, at salget af kopierne var tilladt, selvom fremstillingen var sket ulovligt. Med spredningsrettens indførelse blev også videresalget af piratkopierne gjort ulovlig. Der kunne gribes ind mod butikker og virksomheder, der handlede med piratkopier, selvom de ikke havde krænket reproduktionsretten. Spredningsretten var et effektivt middel, jfr. Kommissionens forslag den 24. januar 1991 (bilag 45, side 55).

Betingelsen for den videre spredning - at eksemplaret skulle være bragt i omsætning *af ophavsmanden eller med dennes samtykke* - beskyttede også mod såkaldt "falske" piratkopier. Det kaldes eksemplarer, der er lovligt fremstillet i kraft af, at de er fremstillet et sted, hvor der ikke er en beskyttelse mod piratkopiering. De eksemplarer, der måtte være lovligt udgivet, *alene* fordi der ikke er en lov imod piratkopiering, opfylder ikke betingelsen om ophavsmandens samtykke, så de "falske" piratkopier kan heller ikke spredes lovligt i EU (bilag 45, side 8-9).

Spredningsretten viste sig at være et effektivt middel til bekæmpelse af både piratkopier (ulovligt fremstillede kopier) og "falske" piratkopier (principielt lovligt fremstillede kopier).

Konsumption af spredningsretten

Det var vigtigt for Kommissionen at sikre, at spredningsretten ikke blev misbrugt til at hindre samhandlen mellem medlemsstaterne i EU. Den tilføjede en bestemmelse om konsumption af spredningsretten for at sikre, at spredningsretten ikke skabte nye handelshindringer mellem medlemsstaterne (bilag 45, side 56-57).

Da det allerede var forbudt jfr. EF-domstolens faste praksis, bemærkede Det Økonomiske og Sociale Udvalg, at bestemmelsen i stk. 2 helt kunne udelades (bilag 46, punkt 3.3.3.3).

Stk. 2 i direktivforslaget forholder sig ikke til den situation, at værket er udgivet uden for EU, og den danske ophavsretslov fastholdt frem til 2002 princippet om international konsumption for filmværker, dvs. det var uden betydning, hvor i verden en dvd-plade var udgivet. En dvd købt i USA kunne således frit videresælges i Danmark (bilag 51, bilag 55 og bilag 58).

2.2 De to fortolkningsmuligheder af begrebet "regional konsumption"

Konsumptionsprincippet

Konsumptionsprincippet - princippet om, at et eksemplar, der er udgivet af ophavsmanden eller med denne samtykke, kan spredes videre - var som nævnt oprindeligt uden grænser på den måde, at det var uden betydning, hvor i verden eksemplaret var udgivet. Et udgivet eksemplar kunne frit spredes videre, og markedskræfterne ("den usynlige hånd") sørgede uhindret for, at eksemplaret blev spredt derhen, hvor der var et behov eller en efterspørgsel.

"Konsumption" er et fremmedord. Det oversættes bedst ved det danske ord "forbrug". Som udgangspunkt har ophavsmanden til et værk alle rettigheder til værket, men hvis han vælger at udgive et værk, mister han spredningsretten til de udgivne eksemplarer. Han har "brugt" sin spredningsret til at udgive værket og kan ikke efterfølgende forhindre den videre spredning af de udgivne eksemplarer. Reglen er nødvendig for at sikre en fri handel med eksemplarerne og for at beskytte køberens ret til at råde over det købte eksemplar. Det bør f.eks. ikke være muligt for en forfatter at dukke op juleaften og forhindre en borger i at give en udgivet bog i julegave med henvisning til spredningsretten. Konsumptionsprincippet betyder, at forfatteren ikke kan forbyde videre spredning af de eksemplarer, der er omfattet af en udgivelse, han har givet samtykke til. Spredningsretten siges at være konsumeret eller udtømt.

Regional konsumption contra international konsumption

Regional konsumption er et nyt EU-retligt begreb, der begrænser den fri spredning af udgivne eksemplarer. Under det princip konsumeres spredningsretten ikke alene, når eksemplaret er udgivet af ophavsmanden eller med dennes samtykke; det skal tillige være sket *i Fællesskabet*. Det tidligere konsumptionsprincip kaldes international konsumption eller global konsumption.

Hvad betyder "regional konsumption"?

Regional konsumption er gennemført i infosoc-direktivets artikel 4 (bilag 54), der lyder således:

> *"Stk. 1. Medlemsstaterne tillægger ophavsmænd eneret til at tillade eller forbyde enhver form for spredning til almenheden ved salg eller på anden måde af deres originalværker eller eksemplarer heraf."*
>
> *Stk. 2. Spredningsretten udtømmes ikke i Fællesskabet for så vidt angår originalværker eller eksemplarer heraf, medmindre første salg eller anden overdragelse af ejendomsret i Fællesskabet af den pågældende genstand foretages af rettighedshaveren eller med dennes samtykke."*

De to fortolkningsmuligheder: at tillade eller at forbyde?

Ændringen vedrører altså kun de eksemplarer, der er bragt på markedet *uden for* Fællesskabet. Spredningsretten er *ikke* konsumeret for sådanne eksemplarer. Den opståede tvivl vedrører de eksemplarer, hvor spredningsretten *ikke* er konsumeret.

Direktivets ordlyd er uklar. Tilsyneladende kan der vælges mellem to muligheder: Skal ophavsmanden have en ret til at *tillade* enhver form for spredning (og hvad er de praktiske konsekvenser af det?) *eller* skal ophavsmanden have en ret til at *forbyde* enhver form for spredning (og hvad er de praktiske konsekvenser af det?).

Ethvert EF-direktiv skal vurderes ud fra dets formål og virkninger, og for at være gyldigt skal det både opfylde et legitimt formål og være i overensstemmelse med øvrig EU-lovgivning. Det er derfor nødvendigt at se nærmere på virkningen af hver af de to fortolkningsmuligheder.

2.3 Virkningerne af de to fortolkningsmuligheder

Virkningen på forskellige grupper

Indførelsen af regional konsumption virker forskelligt på rettighedshavere afhængigt af, om de opererer på et lokalt marked i EU (nationale rettighedshavere), om de opererer på et lokalt marked uden for EU (lokale rettighedshavere i tredjelande), eller om de er internationale selskaber med kommercielt efterspurgte produkter. Endvidere er det relevant at se, hvordan ændringen påvirker situationen for borgerne i samfundet. Ændringerne kan skematiseres således:

Tabel	**Fortolkning 1** "en ret til at forbyde"	**Fortolkning 2** "en ret (pligt) til at tillade"
A: Nationale rettighedshavere	**Ingen ændring (fortsat konsumption)**	**Ingen ændring (fortsat konsumption)**
B: Lokale rettighedshavere i tredjelande	**Ingen ændring (fortsat fri adgang)**	**NYT: Administrative krav skal opfyldes, før salg i EU er tilladt**
C: Internationale rettighedshavere	**NYT: Ret til at forbyde parallelimport ved udøvelse af den nye eneret**	**NYT: Parallelimport er forbudt. Områdebeskyttelse kan opnås ved passivitet**
D: Borgerne/ samfundet	**Ingen ændring (kulturudvalget bevares)**	**NYT: Priserne stiger, og kulturudbuddet indskrænkes**

Fortolkning 1 - konsekvens for nationale rettighedshavere (A)

Regional konsumption vedrører kun eksemplarer, der er udgivet uden for Fællesskabet. Uanset den valgte fortolkning ændrer det ikke på forholdene for de nationale rettighedshavere. Deres udgivne eksemplarer kan som hidtil spredes frit.

Fortolkning 1 - konsekvens for lokale rettighedshavere i tredjelande (B)

Regional konsumption er en uvæsentlig ændring for de lokale rettighedshavere i tredjelande i fortolkning 1. De havde fri adgang til markedet i EU under international konsumption, og den adgang bevares i fortolkning 1. Hvis de måtte ønske det, kan de endvidere forbyde spredning af deres udgivne eksemplarer i EU. Det er imidlertid ikke sandsynligt, at en rettighedshaver i et tredjeland skulle finde på at forbyde salg af et eksemplar, som netop er udgivet med henblik på at erhverve en indtægt ved salget.

Fortolkning 1 - konsekvens for internationale rettighedshavere (C)

For internationale rettighedshavere til et kommercielt efterspurgt produkt er fortolkning 1 en forbedring. Det kan illustreres med et eksempel: TV-serien "*Riget*", instrueret af Lars von Trier, er produceret af det danske selskab Zentropa og udgivet på dvd både i Danmark og i udlandet.

I slutningen af 2001 udkom "*Riget*" på dvd i Hong Kong, hver sæson på sin dvd. Laserdisken importerede disse udgaver og solgte dem i Danmark, hvor en dansk udgave af filmen blev distribueret af Coop og solgt eksklusivt i Brugsen med en særlig rabat til Brugsens medlemmer.

Måske mente Zentropa, at Laserdiskens import var med til at underminere salget af den danske udgave, og måske ønskede Zentropa at forhindre parallelimporten fra Hong Kong? På det tidspunkt var princippet om international konsumption gældende, og et evt. forbud fra Zentropa havde ingen retsvirkning.

Uanset hvor meget Zentropa måtte føle sig generet af Laserdiskens import, havde Zentropa intet retsmiddel til at forhindre importen.

Virkningen af regional konsumption er for Zentropa, at det får en *ny ret til at forbyde parrallelimport.* I modsætning til tidligere, hvor Laserdisken kunne se bort fra Zentropa forbud, er der nu lovhjemmel bag forbuddet. Hvis en butik ikke vil respektere det, kan Zentropa tilkalde fogedretten, tvinge forbuddet igennem og kræve erstatning af butikken. Regional konsumption giver en rettighedshaver i EU mulighed for at udgive værket i et tredjeland, uden at hjemmemarkedet behøver at blive undermineret af parallelimporterede eksemplarer.

Fortolkning 1 - konsekvens for borgerne / samfundet (D)

Den ophavsretlige beskyttelse mod parallelimport påvirker ikke kulturudvalget i fortolkning 1. Forbrugerne får ikke altid adgang til alle værker til verdensmarkedets absolut laveste pris, men i praksis er det blot en rimelig beskyttelse af ophavsmanden, og det vil ifølge professor Mogens Koktvedgaard blot dreje sig om nogle få kroner for forbrugerne (bilag 65).

Fortolkning 2 - konsekvens for nationale rettighedshavere (A)

Regional konsumption vedrører kun eksemplarer, der er udgivet uden for Fællesskabet. Uanset den valgte fortolkning ændrer det ikke på forholdene for de nationale rettighedshavere. Deres udgivne eksemplarer kan som hidtil spredes frit.

Fortolkning 2 - konsekvens for lokale rettighedshavere i tredjelande (B)

I fortolkning 2 mister de lokale rettighedshavere i tredjelandene adgangen til EU-markedet. De har hidtil kunnet nøjes med at udbyde deres værker til salg lokalt og ladet markedskræfterne sikre en meromsætning af deres værker på verdensmarkedet. Ifølge fortolkning 2 kan værkerne ikke spredes frit længere. Kulturformidlernes pligt til at dokumentere tilladelser til at sælge eksemplarerne belaster i sagens natur rettighedshaverne med en tilsvarende pligt til give tilladelserne. For at få adgang til EU-markedet, skal de opfylde krav, der i praksis er umulige. Eksempelvis kan dette skakspil, der er købt på en markedsplads i Skt. Petersborg, ikke sælges lovligt igen i EU.

Adam Smiths "Den usynlige hånd"

"Den usynlige hånd" er den teoretiske baggrund for fordelene ved fri handel. Ifølge denne teori er en grundlæggende egoistisk motiveret handlemåde til fordel for fællesskabet på den måde, at en person, der finder et marked for en vare, i egen interesse køber varen og bringer den hen, hvor der er et behov. Selvom han handler i egen interesse som købmand, er hans aktivitet gavnlig også for køber og sælger, hvad enten denne er ophavsmand eller producent. Fri handel sikrer en effektiv konkurrence, der igen fører til dynamik, nyskabelse og innovation (bilag M18).

Teorien er forfader til verdenshandelsorganisationen WTO og dele af OECD-konventionen (bilag L04). Det er almindeligt accepteret, at øget handel fører til øget velstand. Det ses f.eks. ved at iagttage, at en handel finder sted, når begge parter har fordel af den. Hvis en kunde har 99 kr, og Laserdisken har en film, vil en handel blive resultatet, hvis kunden hellere vil have filmen, og hvis Laserdisken hellere vil have 99 kr. De får begge noget, de hellere vil have.

En aboriginal i Australien ernærer sig ved at fremstille boomeranger, som han sælger til forbipasserende turister i Blue Mountains (bilag 105). Ifølge teorien vil markedskræfterne og en fri handel hjælpe alle til øget velstand. Den pågældende aboriginal sælger en boomerang for $ 25 og bliver rigere af det. En handelsrejsende, en turist eller en indehaver af en brugskunstbutik ser måske muligheden for, at en sådan boomerang kan indbringe $ 30 i Danmark. Han køber et antal for $ 25 pr. stk, bringer dem til Danmark og sælger dem for $ 30. Den rejsende har tjent på handlen, den pågældende aboriginal har fået afsat sine varer, og kunderne i Danmark beriges med en ægte håndlavet australsk boomerang. Alle har nydt godt af disse aktiviteter.

Regional konsumption i fortolkning 2 ødelægger virkningen af "Den usynlige hånd". Kravet om, at ethvert salg kræver ophavsmandens dokumenterbare tilladelse, bremser effektivt samhandlen mellem EU og den tredje verden for varer, der er bragt på markedet i den tredje verden. Det er ikke længere nok for denne aboriginal at fremstille boomerangerne og lægge dem på fortovet, så turisterne kan købe dem. Hvis han vil have adgang til markedet i Danmark, skal han tillige udstede tilladelser til alle, der kan tænkes at ville videresælge boomerangerne.

I praksis er der stort set aldrig direkte kontakt mellem den endelige sælger og ophavsmanden. Kravet om et dokumenterbart samtykke er derfor umuligt. Loven har virket i mere end 6 år. Endnu er der ikke eksempler på, at en rettighedshaver i et tredjeland har givet et samtykke til salg af et eksemplar, der er bragt på markedet og solgt i dette tredjeland. Til gengæld er importen af kulturelle værker fra tredjelandene gået i stå indenfor en række områder.

Fortolkning 2 - konsekvens for internationale rettighedshavere (C)

For internationale rettighedshavere med kommercielt efterspurgte produkter er fortolkning 2 en unik mulighed for at kontrollere verdenshandlen og etablere et område, hvor den effektive virkning af konkurrencereglerne sættes ud af kraft.

Da købekraften i Danmark er forholdsvis stor, kan producenter opnå en højere pris for kulturelle produkter som cd-plader og dvd-plader i Danmark, hvis konkurrerende eksemplarer fra verdensmarkedet kan holdes ude. Det er lige præcis konsekvensen af fortolkning 2.

F.eks. kan den amerikanske producent Warner Home Video udgive sine film i Danmark via sin danske samhandelspartner, Sandrew-Metronome. Kun Sandrew-Metronomes udgivelser vil være lovlige uden særligt samtykke. Udgivelsesaftalen med Sandrew-Metronome (bilag 72) forhindrer, at Sandrew-Metronome giver samtykke til parallelimport af amerikanske udgaver. Under alle omstændigheder kan en områdebeskyttelse af Danmark, hvor pris og kvalitet fastsættes uden hensyn til verdensmarkedet, opnås blot ved at ignorere eventuelle henvendelser om samtykke til parallelimport.

Fortolkning 2 forfølges aggressivt af FDVs medlemmer, som i kraft af en håndhævelse af denne fortolkning ikke alene kan tage overpriser for deres egne udgivelser, men også undgå konkurrence fra mindre kommercielle udgivelser fra tredjelande, da de lokale ophavsmænd i praksis umuligt kan opfylde kravet om samtykke til de enkelte forhandlere.

Illustrationen viser, hvordan en cd-plade, der på verdensmarkedet sælges for 100 kr, holdes væk fra danske forbrugere. Kun plader, som producenten selv bringer ind i EU, må sælges her. Prisen i Danmark kan uden problemer sættes i vejret, fordi konkurrencen fra parallelimportører er forbudt. Konkurrencestyrelsen har allerede konstateret, at ophavsretsloven i den fortolkning har ført til, at priserne på musik, film og konsolspil i Danmark er særligt høje (bilag 101).

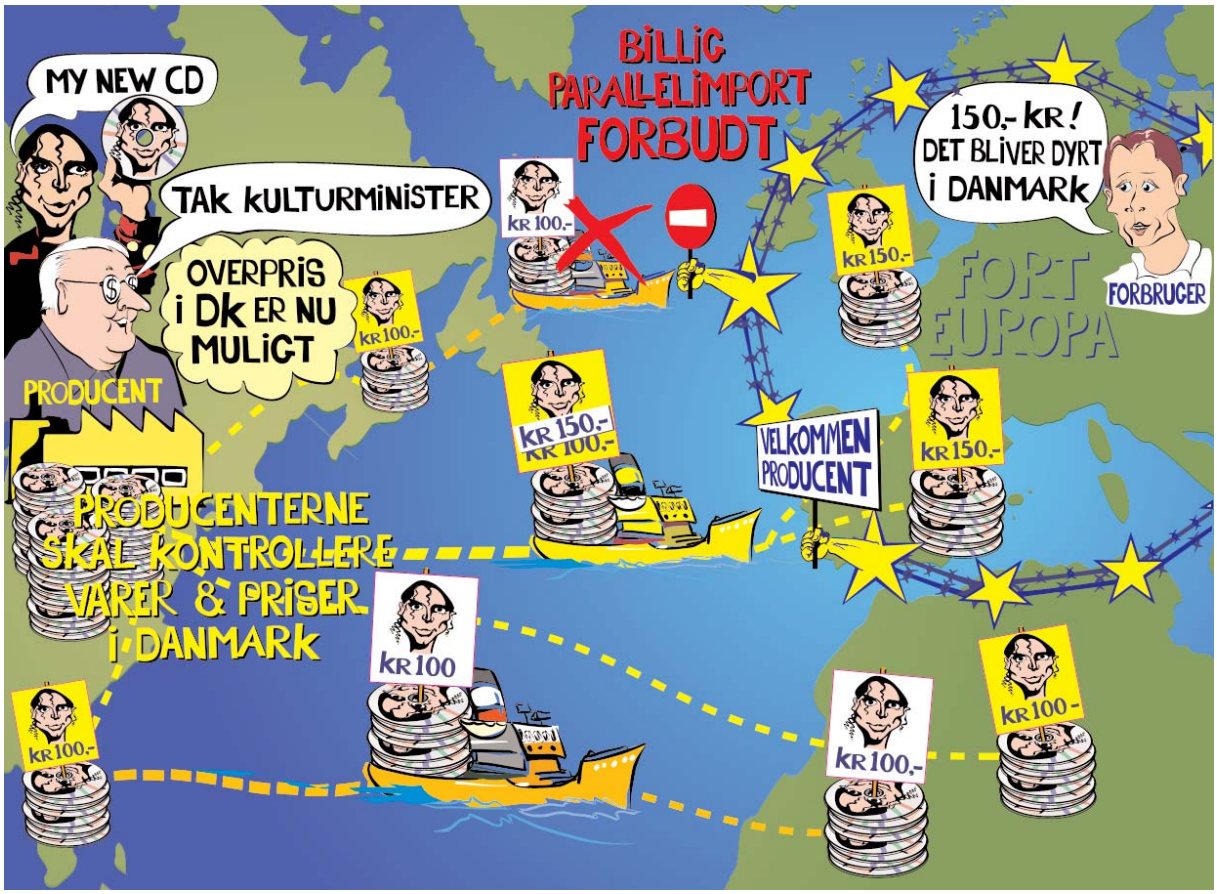

Fortolkning 2 - konsekvens for borgerne / samfundet (D)

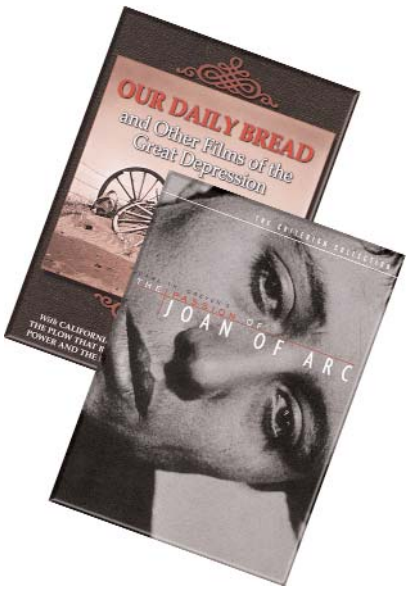

Den 26. oktober 2002 var det på grund af lovforslagets ordlyd den almindelige opfattelse, at fortolkning 2 var gældende. Det affødte artiklen "*Det kulturelle jerntæppe*" af Jakob Stegelmann i Berlingske Tidende (bilag 60). Han skrev:

> *"Det er med andre ord et effektivt kulturelt jerntæppe, der skal sænkes ned mellem Danmark og USA. Alt, hvad der sælges herhjemme, skal være udgivet her - eller i resten af EU - mens kultur fra alle andre lande skal standses. Det betyder ikke, at vi skal undvære amerikanske film, men derimod at vi kun skal have dem, de amerikanske selskaber og deres danske agenter vil have, at vi skal have. På det tidspunkt, hvor de er klar til at sælge dem. Og i den version, de ønsker, vi skal se.*
>
> *Det amerikanske dvd-marked er storslået: rigt på titler af enhver slags, fra de store anerkendte mesterværker til det obskure. Tusinder og atter tusinder af titler, som aldrig vil blive udgivet i Danmark, fordi der ikke kan sælges nok af dem - og som nu aldrig vil nå hertil, medmindre man som privatperson selv importerer dem ved at købe dem pr. postordre. Selv danske film som Dreyers, der ikke bliver udgivet her, fordi markedet er for lille. Filmkendere, der ønsker mere end massemarkedsudvalget, vil med andre ord blive ladt i stikken - den seriøse filminteresse svigtet.*
>
> *Skal vi virkelig sænke et kulturelt jerntæppe og ødelægge et udbud af film, musik, bøger og tegneserier, der rækker ud over grænserne og anerkender, at hvor kunsten end kommer fra, skal den være tilgængelig. Alt andet vil være en ny og uhyggelig form for censur, der vil gøre Danmark fattigere, kedeligere og dummere."*

Nærværende sagsanlæg skyldes blandt andet, at fogedretten i Aalborg vil gennemtvinge denne ulykkelige situation (bilag 309). Selvom det umulige og nytteløse i at skaffe gyldigt samtykke til importerede filmtitler blev forklaret på retsmødet den 11. december 2006 og i kronikken "*Et retssamfund?*" den 14. januar 2007 (bilag 391), er det fogedrettens ønske, at FDV skal have adgang til Laserdiskens regnskaber, så længe jeg fortsætter specialimporten fra tredjelandene.

Forpligtelserne for kulturformidleren

For en kulturformidler som Laserdisken er det af afgørende betydning at kende omfanget af de forpligtelser, der følger af indførelsen af regional konsumption. Disse forpligtelser afhænger af den valgte fortolkning, så jeg må vide, hvilken fortolkning jeg skal agere efter jfr. kapitel 1.1:

Fortolkning 1:

Kulturformidleren skal respektere en europæisk rettighedshavers eventuelle forbud mod parallelimport af værkseksemplarer, som rettighedshaveren har udgivet i et tredjeland.

Fortolkning 2:

Kulturformidleren skal forud for import og salg af et værkseksemplar, der er udgivet i et tredjeland, erhverve en dokumenterbar tilladelse til at foretage salget.

2.4 Det lovforberedende arbejde om lovforslag L19

Infosoc-direktivets gennemførelse i ophavsretsloven

Regional konsumption skulle angiveligt gennemføres i dansk ophavsret ved lovforslag nr. L19 fremsat den 2. oktober 2002 af kulturminister Brian Mikkelsen. Ordlyden af ophavsretslovens § 19, stk. 1 skulle ændres til:

> *"Når et eksemplar af et værk med ophavsmandens samtykke er solgt eller på anden måde overdraget til andre inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, må eksemplaret spredes videre."*

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger til § 19, stk. 1 (bilag 55, side 23), at formålet er at gennemføre infosoc-direktivets art. 4 i dansk ret. Det bekræftes, at den hidtidige ophavsretslovs § 19, stk. 1 gav ret til fri viderespredning af et eksemplar af et værk, uanset hvor i verden det første salg har fundet sted (international konsumption).

Gennemførelsen af regional konsumption

Det fremgår af førstebehandlingen i Folketinget den 23. oktober 2002 (bilag 58), at ændringen er udtryk for en overgang fra international konsumption til regional konsumption. Det skyldes et krav fra EU via infosoc-direktivet, jfr. Kulturudvalgets formand Kim Andersen (V), side 1:

> *"Et af hovedelementerne i infosoc-direktivet er spørgsmålet om spredningsretten, hvor vi er nødt til at udskifte princippet om international konsumption og i stedet indføre en regel om regional konsumption. Ifølge den danske ophavsretslov har man ellers hidtil frit kunnet videresælge kulturprodukter i form af dvd'er, cd'er, bøger mv., ligegyldigt hvor produkterne stammer fra."*

Den umiddelbare fortolkning: Import fra tredjelande forbydes

Lovforslaget blev - formentlig på grund af lovforslagets ordlyd - på det tidspunkt fortolket som et forbud mod videresalg af kulturprodukter, der er købt uden for EØS-området. Det fremgår af Laserdiskens pressemeddelse den 21. oktober 2002 (bilag 56), af Jakob Stegelmanns artikel "*Det kulturelle jerntæppe*" den 26. oktober 2002 (bilag 60) og af ordførertalerne under lovforslagets førstebehandling den 23. oktober 2002 (bilag 58).

Kim Andersen (V), side 1:

> *"I fremtiden bliver det kun muligt at videresælge kulturprodukter, der er købt inden for EØS-området."*

Mette Frederiksen (S), side 3:

> *"Det her lovforslag lægger jo som bekendt op til at forhindre parallelimport af værker fra lande uden for EØS-samarbejdet."*

Louise Frevert (DF), side 3:

> *"Desuden tror jeg heller ikke, at der er nogen, der er begejstret for forbuddet mod parallelimport. Dansk Folkeparti er oprørt over Kulturministeriets forslag om at forbyde spredning af kulturgoder, der importeres fra lande, der ikke er med i EU."*

Carina Christensen (KF), side 4:

> *"Hvad angår harmoniseringen af den såkaldte spredningsret, vil den nye regel, som vi nu implementerer på dette område, desværre få nogle uheldige og mærkbare konsekvenser herhjemme.*
>
> *Det indebærer, at det bliver forbudt ikke alene at parallelimportere, men også at specialimportere bøger, cd'ere osv., der er købt i lande uden for EØS-området med henblik på videresalg herhjemme.*
>
> *Det vil få stor betydning for de butikker, som helt eller delvist lever af at sælge importerede kulturprodukter af denne art fra eksempelvis USA, eftersom det ganske enkelt ikke længere vil være lovligt."*

Naser Khader (RV), side 7:

> *"I forhold til spredningsretten frygter vi, at forslaget reelt vil forbyde parallelimport af værker fra ikke-EØS-lande. Det vil medføre en kulturel mainstreaming på bekostning af de smalle kulturelle værker, og det vil styrke medieselskabernes monopoler. Det er en meget uheldig udvikling, der er ude af trit med en globaliseret virkelighed."*

Pernille Falcon (EL), side 8:

> *"Enhedslisten vil meget gerne medvirke til at få denne lovgivning igennem i Folketinget, men der er stadig en række problemer, som mangler at blive afklaret.*
>
> *For det første er det lykkedes for mediekoncernerne at få smuglet en række regler ind i det bagvedliggende EF-direktiv, som entydigt sikrer deres interesser. Det er regler, som vil forbyde spredning af ophavsretsbeskyttede produkter, som ikke er bragt på markedet i EU, og det vil tilsyneladende gøre det ulovligt at importere cd'er, videofilm, bøger, kunsthåndværk, tegneserier, computerspil m.v. fra USA og andre tredjelande. Markedet vil blive styret af virksomheder, der er etableret i Europa. For en multinational amerikansk virksomhed betyder det, at det kun er de videofilm og de cd'er, de vælger at udgive gennem deres danske selskaber, der vil blive tilladt. Det vil kunne begrænse kulturudbuddet, og det vil hindre en række såkaldt smalle produktioner i at være tilgængelige i Danmark. Det synes vi er helt uacceptabelt, så derfor vil Enhedslisten stille ændringsforslag, der fjerner disse dele af lovforslaget."*

Kulturminister Brian Mikkelsen, side 9:

> *"Der er et par enkelte ting, jeg bliver nødt til at kommentere. Det ene er spørgsmålet om parallelimporten. Vi må jo sige, at forslaget her er fremsat for at sikre en korrekt implementering af infosoc-direktivet, som jo indeholder et forbud mod en sådan import."*

Den politiske modstand mod importforbuddet

Blandt de politiske ordførere var der under første behandlingen i Folketinget den 23. oktober 2002 almindelig modstand mod begrænsningen af fri udveksling af kulturprodukter (bilag 58).

Kim Andersen (V), side 1:

> *"Jeg er ikke begejstret for den begrænsning i den almindelige frihandel, men vi må fra dansk side tage til efterretning, at vi her er kommet i mindretal indenfor EU. Et tæt samarbejde betyder også en gang imellem, at man ikke altid kan få sin vilje. Jeg har noteret*

mig, at kulturministeren og også økonomi- og erhvervsministeren vil arbejde på at få disse forhold ændret i EU-regi, og det kan jeg fuldt ud støtte."

Louise Frevert (DF), side 3 (modstanden fremgår af citatet i foregående afsnit):

Carina Christensen (KF), side 4:

"I Det Konservative Folkeparti er vi tilhængere af princippet om international konsumption, ikke mindst af hensyn til den internationale frihandel. Derfor mener vi også, at det er yderst vigtigt, at vi fra dansk side sætter os det mål snarest muligt at få genindført den generelle regel om international konsumption i dansk ophavsret."

Naser Khader (RV), side 7 (modstanden fremgår af citatet i foregående afsnit).

Pernille Falcon (EL), side 8 (modstanden fremgår af citatet i foregående afsnit).

Kulturminister Brian Mikkelsen, side 9:

"Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, vil jeg fortsat på Danmarks vegne kæmpe med næp og kløer for en ændring af de her regler."

Den politiske usikkerhed om forståelsen af lovforslaget

Blandt de politiske ordførere var der under førstebehandlingen i Folketinget den 23. oktober 2002 en vis usikkerhed om, hvorvidt lovforslaget var korrekt forstået. Det blev vedtaget at indkalde til et ekspertmøde i Kulturudvalget for at få spørgsmålet belyst nærmere (bilag 58).

Mette Frederiksen (S), side 2:

"Jeg opfatter det faktisk som et helt og aldeles grundlæggende og dermed også alvorligt demokratisk problem, at hver eneste gang vi behandler ophavsret inkl. det lovforslag, vi førstebehandler i dag, er det faktisk næsten umuligt at læse og forstå den tekst, der foreligger. Hvis ophavsretten skal være mere central i den danske kulturdebat, og det synes jeg den fortjener, så bliver vi simpelt hen nødt til fra politisk hold at behandle området anderledes. Implementering af EF-direktiv eller ej, dansk lovgivning skal være til at forstå, ellers kan den af indlysende årsager ikke udfylde den rolle, som lovgivningen nu engang skal.

"Det her lovforslag lægger jo som bekendt op til at forhindre parallelimport af værker fra lande uden for EØS-samarbejdet. Vil det betyde, at udvalget af værker, eksempelvis smalle film og dvd'er, blot bliver mindre og priserne tilsvarende højere?

Vil det forstærke eksisterende monopoler? Er der tale om reel kunstnerisk beskyttelse, eller lægger direktivet og lovforslaget op til endnu flere toldmure omkring Den Europæiske Union?

Jeg vil dog gerne have lov til at sende det klare signal, at vi i Socialdemokratiet ser positivt på forslaget, men vi er altså optaget af de mange tvivlsspørgsmål, der med rette er rejst, og ønsker selvfølgelig at indgå i en grundig udvalgsbehandling. Derfor vil vi gerne allerede i dag foreslå, at Kulturudvalget sammen med Forskningsudvalget snarest afholder en fælles høring eller et udvidet udvalgsmøde med indkaldelse af eksperter."

Louise Frevert (DF), side 3:

> *"Kulturministeriet hævder, at lovforslaget er et EU-krav, og hvis det er rigtigt, er det endnu en grund til, at vi skal ud af dette foretagende så hurtigt som muligt. Vi vil have undersøgt helt præcist, hvor det forslag kommer fra, og hvad formålet er."*

Kim Andersen (V), side 6:

> *"Jeg er meget enig i, at der er tale om et komplekst sagsområde, som har mange problemstillinger i sig, og jeg vil derfor foreslå, at vi laver en eksperthøring i Kulturudvalget snarest muligt."*

Ole Sohn (SF), side 6:

> *"Jeg vil gerne erklære mig meget enig i hr. Kim Andersens forslag om, at vi laver en sådan eksperthøring i udvalget.*
>
> *Der er jo flere hensyn at tage, og derfor synes jeg, det er meget fint, at vi får lavet en sådan høring. Vi bliver oplyst på et højere niveau, så vi er sikre på, at det endelige lovforslag, som bliver vedtaget, også er så korrekt som muligt."*

Pernille Falcon (EL), side 8:

> *"Vi kan også tilslutte os forslaget om en høring, så der kommer en dialog på menneskesprog, sådan at det der meget tekniske sprog måske kan blive skilt lidt ad, og at vi så efterfølgende også i offentligheden kan sikre, at det bliver forståeligt."*

Kulturminister Brian Mikkelsen, side 9:

> *"Under alle omstændigheder kan jeg love, at jeg og mit ministerium i mellemtiden vil arbejde konstruktivt med Folketingets Kulturudvalg om forslaget, og jeg kan også tilsige udvalgets formand, hr. Kim Andersen, al mulig støtte i forbindelse med høringen. Det er vigtigt, at vi ved, hvad vi går ind til."*

Advokat Johan Schlüter til politikerne før ekspertmødet: I har misforstået lovforslaget

Efter førstebehandlingen i Folketinget rettede Johan Schlüter som advokat for Foreningen af Filmudlejere i Danmark, Filmret (Filmproducenternes Rettighedscenter), IFPI Danmark (den danske afdeling af The International Federation of the Phonographic Industry) og Foreningen af Danske Videogramdistributører henvendelse til Folketingets Kulturudvalg med bemærkninger til førstebehandlingen. Brevet er dateret den 29. oktober 2002 (bilag 62).

Sidste afsnit er relevant for nærværende sag. Advokat Johan Schlüter skrev på side 3:

> *"Flere partier stiller spørgsmålstegn ved, om forbudet mod parallelimport vil hindre udbudet af "smalle" film, idet det fejlagtigt lægges til grund, at der er tale om et totalt forbud mod parallelimport. Privat parallelimport fra lande uden for EØS vil fortsat være tilladt, hvorfor disse film stadig vil kunne importeres til Danmark, ligesom enhver import af film fra EU-lande fortsat vil være tilladt."*

Kulturordfører Carina Christensen (K), understregede i sin ordførertale (bilag 58, side 4), at lovforslaget ikke forhindrer privat import, men derimod vil få stor betydning for de butikker, som helt eller delvist lever af at sælge importerede kulturprodukter. Det fremgår ikke af førstebehandlingen, at nogen var uenig med hende. Den del af lovforslaget var ikke misforstået.

Johan Schlüter gjorde derefter opmærksom på, at import af film fra EU-lande fortsat vil være tilladt. Det er indlysende, og ingen af ordførerne har givet udtryk for andet. Politikerne (og også jeg selv) tog i forhold til Johan Schlüters fortolkning derimod fejl i opfattelsen af forbuddet mod parallelimport, og det forklarede Johan Schlüter på side 4. I modsætning til opfattelsen af lovforslaget som et lovbestemt forbud, forklarede han som den første, at der er tale om at give en enerettighedshaver en "ret til at forbyde". En ret, som i mange tilfælde ikke vil blive brugt:

> *"Begrebet "parallelimport" forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet."*

Kulturministeren kommenterer Johan Schlüters henvendelse

Kulturudvalget bad ministeren om at kommentere henvendelsen af 29. oktober 2002 fra Johan Schlüter. Svaret forelå den 7. november 2002 som svar på spørgsmål 14 (bilag 63):

> *"Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis ikke der findes en dansk enerettighedshaver."*

Folketingets medlemmer, Jakob Stegelmann og jeg selv havde uden et nærmere kendskab til infosoc-direktivets spredningsret eller dets formål, men alene på baggrund af lovforslagets ordlyd fortolket regional konsumption jfr. fortolkning 2. Advokat Johan Schlüter belærte i brevet den 29. oktober 2002 os alle sammen om, at dette var fejlagtigt. Meningen var ifølge hans brev at tildele en enerettighedshaver en særlig ret til at kunne forbyde import, og det får i sagens natur kun praktisk betydning, hvis der er en rettighedshaver, som vælger at gøre brug af den ret - og det er ikke sandsynligt, medmindre værket også er udgivet i Danmark.

Kulturministeren svarede teknisk set ikke direkte, om han var enig eller uenig med Johan Schlüter, men han efterlod det klare indtryk, at lovforslaget ikke er til hinder for specialimport ud fra den betragtning, at der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis der ikke findes en dansk enerettighedshaver.

Da Kulturudvalget havde bedt ministeren kommentere Johan Schlüters fortolkning, var det formentlig med en forventning om, at ministeren ville tage afstand fra den, hvis han var uenig med Johan Schlüter, der udtalte sig på vegne af stort set hele den berørte branche. Det var det rigtige tidspunkt at give udtryk for en eventuel uenighed, men det skete ikke.

Kulturministeriets angivne formål med regional konsumption

Kulturministeriet følte ligesom Johan Schlüter, at førstebehandlingen i Folketinget retfærdiggjorde et uddybende notat. Notatet om "*den ophavsretlige eneret til spredning og konsumption heraf - parallelimport og specialimport*" forelå den 29. oktober 2002 og blev overbragt til Kulturudvalget den 5. november 2002 (bilag 61).

På notatets side 5 redegjorde kulturministeriet for formålet med regional konsumption:

> *"En britisk forlægger udgiver en bog af en britisk forfatter. Bogen sælges i Storbritannien til fx. 300 kr. Samtidig udgives bogen i USA via en amerikansk distributør. Fordi USA er et større marked, og fordi konkurrencen dér er skarpere, sælges bogen i USA til fx. 200 kr. Denne prisforskel gør det tillokkende for britiske parallelimportører at er-*

hverve eksemplarer af bogen i USA og videresælge i Storbritannien til mindre end 300 kr. For at beskytte den britiske forlægger, går Storbritannien imod international konsumption, således at parallelimporten af bøgerne fra USA ikke vil være tilladt."

Som det fremgår af kapitel 2.3 opnås det ønskede mål ved at give de britiske rettighedshavere en ret til at forbyde parallelimport. International konsumption giver parallelimportørerne ret til at købe bøgerne i USA. Den ret må nødvendigvis afskaffes, men det er ikke nødvendigt med et generelt forbud jfr. fortolkning 2 for at give den britiske forlægger den ønskede beskyttelse. Det er tilstrækkeligt at give ham en ret til at forbyde den uønskede parallelimport jfr. fortolkning 1 som beskrevet af advokat Johan Schlüter i henvendelsen til Kulturudvalget.

Kulturministeriets virkelighedsfjerne antagelse

På side 4 i notatet konkluderede kulturministeriet uden nærmere begrundelse, at en regel om EØS-konsumption (regional konsumption) skal forstås jfr. fortolkning 2:

"Parallel- og specialimport fra sælgere i lande uden for EØS - fx USA - vil ikke være tilladt, medmindre importøren har indhentet samtykke fra rettighedshaveren. Som nævnt ovenfor vil et sådant samtykke ofte kunne indhentes, når det gælder specialimport, mens en licenshaver i parallelimportsituationen formentlig sjældent vil give tilladelse."

Notatet er dateret 29. oktober 2002 - samme dato som advokat Johan Schlüters henvendelse til Kulturudvalget - så kulturministeriet havde på tidspunktet for udfærdigelsen af notatet næppe læst hans brev og led derfor ligesom alle andre af samme vildfarelse med hensyn til forståelsen af ophavsretsloven. Sandsynligvis var kulturministeriet på det tidspunkt ikke engang klar over, at fortolkning 1 var en mulighed, og måske var det ikke opmærksom på den praktiske forskel.

Kulturministeriets antagelse om, at rettighedshaverens samtykke ofte kan indhentes, når det gælder specialimport, er forbløffende virkelighedsfjern. Det virker som om, at ministeriet ikke har en fornemmelse af, hvordan markedet fungerer i virkeligheden.

Som videoforhandler er det sjældent, at jeg køber filmene direkte fra rettighedshaveren, og det sker *aldrig* i forbindelse med import. I USA foregår al distribution af film via grossister. Selv Blockbuster, den største videokæde og indkøber i USA, får leveret film fra grossister - ikke fra filmselskaberne. Også bøger sælges via mellemhandlere. Der er kun undtagelsesvist kontakt mellem butikken og rettighedshaveren. Ingen dansk butik vil i praksis kunne indhente samtykke fra en rettighedshaver i et tredjeland. Det vil være temmelig vanskeligt i det hele taget at få rettighedshaveren til at forstå, at det er nødvendigt med hans tilladelse for at kunne sælge et eksemplar, han allerede har udgivet med henblik på at sælge det.

Hvis en tilsvarende regel med krav om rettighedshaverens tilladelse skulle blive indført for mig som forfatter, vil det helt sikkert betyde, at salget af mine bøger reduceres væsentligt. I 1995 skrev og udgav jeg bogen "*Sandheden som våben*". Den blev distribueret af DBK-bogdistribution, der formidler bøger til boghandlerne for mange forlag. Jeg var ikke i kontakt med de boghandlere, som solgte bøgerne. Hvis jeg får tildelt samme "ret" til at give tilladelse til videresalg, vil det besværliggøre livet for boghandlerne i en sådan grad, at meget få vil være interesseret i at sælge mine bøger. Hver boghandler skal kontakte DBK-bogdistribution for at få min adresse, hvorefter de skal kontakte mig og have min tilladelse til at sælge et eksemplar. Kun hvis min bog er særligt efterspurgt, vil boghandlerne kontakte mig for at få min tilladelse, og netop hvis bogen er efterspurgt, vil jeg slet ikke få tid til at skrive flere bøger, fordi al min tid vil gå med at skrive tilladelser. En sådan "ret" er meningsløs og vil kun bremse salget.

Ekspertmødet og formålet med regional konsumption

Programmet og deltagerlisten for ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002 er fremlagt som bilag 64. Professor Mogens Koktvedgaard redegjorde for problematikken om parallelimport, og blandt partsrepræsentanterne deltog både jeg selv og advokat Johan Schlüter. Mødet blev ligesom Folketingets forhandlinger optaget på bånd og udskrevet, så det idag kan dokumenteres, hvad der blev sagt (bilag 65).

Professor Mogens Koktvedgaard startede med at berolige politikerne på baggrund af de "skrækscenarier", som bl.a. jeg og Jakob Stegelmann havde beskrevet. Han sagde (side 4):

> *"Det er også over for mange politikere fremstillet som om, at det er så og så frygteligt for landet. Jeg vil gerne nedtone debatten ved at sige, at det spiller en meget, meget beskeden rolle her i landet. En meget beskeden rolle."*

Professor Mogens Koktvedgaard fortalte (side 5) om formålet med regional konsumption med et eksempel, der ligesom kulturministerens eksempel tager udgangspunkt i en engelsk forfatter, der skriver en bog og udgiver den i England. Forfatterens levebrød er det engelske marked, men denne forfatter vil gerne have en ekstra afsætning ude i den store verden, f.eks. i Indien. Folk i Indien har ikke så mange penge, så for at få en afsætning dér sælges bogen i Indien til en særlig lav pris. Problemet med fremgangsmåden under international konsumption er, at parallelimportører kan købe de billige eksemplarer i Indien og sælge dem i England og dermed underminere det engelske marked, som den engelske forfatter skal leve af. Professor Mogens Koktvedgaard konkluderede (stadig side 5):

> *"Denne engelske forfatter skal altså leve af det, han kan tjene på det engelske marked, og det engelske marked vil blive torpederet, hvis vi tillader importen fra Indien. Hvem skal vi så give retten til? Hvem skal vi beskytte i sådan en situation? Det er den foreslåede regel, at vi skal beskytte forfatteren."*

Ifølge professor Mogens Koktvedgaard handler det for forbrugerne om ganske få kroner, mens det for ophavsmanden (forfatteren) er af ganske stor betydning, at han kan beskytte sig mod den "torpedering" af det marked, han skal leve af.

Forfatterens beskyttelse og advokat Johan Schlüters bemærkninger på ekspertmødet

Jeg er enig i, at international konsumption ikke giver forfatteren mulighed for at beskytte sig mod parallelimport i den beskrevne situation. Hvis derimod international konsumption afløses af en særlig lov, der giver en ophavsmand ret til at forbyde parallelimport, vil ophavsmanden opnå den ønskede beskyttelse. EU kan på den måde hjælpe sine ophavsmænd og styrke deres konkurrenceevne i tredjelandene, uden at det går ud over indtjeningen på hjemmemarkedet.

Regional konsumption i fortolkning 1 løser den europæiske ophavsmands problem, uden at ophavsmændene i tredjelandene afskæres fra adgangen til EU-markedet, og uden at det går ud over kulturudbuddet, sådan som politikerne frygtede.

Advokat Johan Schlüter gentog på ekspertmødet opfattelsen af lovforslaget som en særlig ret til lokale EU-rettighedshavere til at forbyde import, og han gentog, at det ikke vil gå ud over specialimporten. Han sagde ifølge udskriftens side 17:

> *"Om specialimport: Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det."*

2.5 Kommissær Mario Montis opfattelse af konkurrenceret og ophavsret

Content, Competition and Consumers: Innovation and Choice

På European Competition Day i Stockholm den 11. juni 2001 umiddelbart efter vedtagelsen af infosoc-direktivet talte Mario Monti, Kommissionens kommissær for konkurrence (bilag 98). Et af emnerne var dvd-systemets regionalkoder. Producenterne har opdelt verdensmarkedet i regioner med det formål at undgå handel med dvd-plader mellem regionerne. Tekniske foranstaltninger skulle gøre det umuligt at spille en dvd-plade købt i én region på en afspiller, der er købt i en anden region. På den måde forhindres europæiske forbrugere i at få adgang til dvd-plader, der er udgivet i USA. Systemet gør det muligt for filmselskaberne at tage højere priser i EU i kraft af, at borgerne i EU forhindres i at afspille dvd-plader fra tredjelande.

Mario Monti udtalte, at det er vigtigt, at EU på trods af respekten for ophavsretten ikke tillader et system, der kan bruges som røgslør til at tage kunstigt høje priser, og som hindrer forbrugernes valgmuligheder (bilag 98, side 3):

> *"Whilst I naturally recognise the legitimate protection which is conferred by intellectual property rights, it is important that, if the complaints are confirmed on the facts, we do not permit a system which provides greater protection than the intellectual property rights themselves, where such a system could be used as a smoke-screen to allow firms to maintain artificially high prices or to deny choice to consumers."*

Det bemærkelsesværdige ved Mario Montis tale er, at det system, som dvd-producenterne forsøgte at gennemføre ved hjælp af regionalkoder, er identisk med virkningen af regional konsumption i fortolkning 2. Hvis fortolkning 2 er korrekt, kan producenterne blot undlade at give tilladelse til parallelimport, hvorefter alene europæiske udgivelser er tilladt i EU. Hvis en butik sælger amerikanske dvd-plader, kan producenterne blot sende fogedretten og anlægge sag.

Der er en klar modsætning mellem Mario Montis opfattelse af EUs konkurrenceregler og regional konsumption i fortolkning 2. Det bemærkes, at regionalkoder kun hindrer forbrugerne i at få adgang til indholdet af dvd-plader, der er bragt på markedet *uden for* Fællesskabet. Der er altså ikke tale om, at konkurrencereglerne kun har betydning for forhold inden for EU.

A Global Competition Policy?

På European Competition Day i København den 17. september 2002 var Mario Montis tema den globale virkning af EUs konkurrenceregler og vigtigheden af, at forbrugerne fortsat vil få gavn af et effektivt konkurrencepræget miljø, når det gælder innovation, kvalitet, valgmuligheder og priser (bilag 99, side 2).

Mario Monti talte om nødvendigheden af at forholde sig til økonomiske beslutninger, der ikke er begrænset til Fællesskabet, men også beslutninger, der træffes uden for Fællesskabet, men som ikke desto mindre har en *virkning* for den europæiske forbruger. Som eksempel på Kommissionens magt nævnte han blokeringen for fusionen mellem to amerikanske selskaber, General Electric og Honeywell (side 3):

> *"The merger of the US companies General Electric and Honeywell, which we blocked, and the decision in the vitamins cartel, demonstrate that we have the means and the will to protect consumers in the European market."*

Det var Mario Montis opfattelse af EUs konkurrenceregler, at de har en global virkning, når det gælder forhold, der påvirker de europæiske forbrugeres adgang til tredjelandes produkter.

2.6 Retssagen om gyldigheden af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2

Indførelsen af regional konsumption

Indførelsen af regional konsumption i ophavsretten kan føres tilbage til indsættelsen af et ekstra "i Fællesskabet" i anden linie i stk. 2 under Kommissionens finpudsning af ordvalget under behandlingen af låne/leje-direktivet i 1992. Da forslaget var under behandling, blev det aldrig drøftet, at stk. 2 skulle regulere samhandlen med tredjelandene. Det fremgår heller ikke af formuleringen af Kommissionens oprindelige forslag (bilag 45, side 66):

> *"Hvis et værk af den i stk. 1 nævnte art er blevet bragt i omsætning inden for Fællesskabet af rettighedshaveren eller med dennes samtykke, kan dets indførsel til en anden medlemsstat ikke forbydes under henvisning til den i stk. 1 hjemlede eneret."*

Baggrunden var, at nogle virksomheder havde forsøgt at opdele Fællesskabet ved at påberåbe sig ophavsret. F.eks. havde Imerco forsøgt at standse Dansk Supermarkeds salg af et fajancestel, som Imerco havde bragt på markedet i England. Imerco gjorde gældende, at stellet var beskyttet af ophavsret, og at Imerco kun havde givet tilladelse til salg i England. EF-domstolen accepterede imidlertid ikke, at ophavsret kunne bruges til at opdele Fællesskabet, og Imerco tabte sagen (dom af 22/1-81, sag 58/80: Dansk Supermarked A/S mod A/S Imerco). Forslaget til spredningsrettens stk. 2 forhindrer udtrykkeligt, at den nye ret kan misbruges på den måde.

I den endelige udgave af låne/leje-direktivet blev spredningsretten indført i artikel 9, og stk. 2 fik en anden ordlyd. Kommissionen understregede i meddelelsen til Europa-Parlamentet i juli 1992, at ændringerne i ordvalget i intet tilfælde medførte en ændring af indholdet (bilag 47, side 8). I den sidste udtalelse fra Kommissionen den 9. november 1992 blot 10 dage før direktivets vedtagelse blev det understreget, at direktivet er tavst med hensyn til relationerne til tredjelande inden for området intellektuelle rettigheder (bilag 48, side 2).

I den endelige formulering fik spredningsrettens stk. 2 følgende ordlyd (bilag 49):

> *"Spredningsretten inden for Fællesskabet med hensyn til en genstand som omhandlet i stk. 1 udtømmes først, når genstanden for første gang sælges i Fællesskabet af rettighedshaveren eller med dennes tilladelse."*

Spørgsmål om den nye formulering

Den endelige formulerings tilføjelse af "i Fællesskabet" i anden linie giver indtryk af, at den pågældende genstand ikke alene skal være bragt på markedet af rettighedshaveren eller med dennes tilladelse, men tillige skal være bragt på markedet i Fællesskabet, før spredningsretten konsumeres. Spredningsretten udelukker således ikke alene fri spredning af piratkopier, men også fri spredning af eksemplarer fra tredjelande,

Geoffrey Hoon stillede spørgsmål herom til Kommissionen den 7. december 1993. Det blev besvaret af Raniero Vanni d'Archirafi den 26. april 1994 (bilag 50). For første gang blev spredningsrettens stk. 2 beskrevet som et forbud mod international konsumption:

> *"Kommissionen er af den opfattelse, at formuleringen af artikel 9 forhindrer medlemsstaterne i at anvende, hvad der betegnes som "international konsumption" og skal forstås således, at rettighedshaveren har ret til at forhindre parallelimport fra tredjelande."*

Denne efterrationalisering af betydningen af spredningsretten blev imidlertid ikke indført for filmværker i den danske ophavsretslov, hvor dvd-film fra USA frit kunne spredes frem til 2002.

Valget af regional konsumption i stedet for international konsumption

For mig så det ud til, at den internationale medieindustris lobbyister havde været heldige eller dygtige i bestræbelserne på at påvirke Kommissionen.

Det er imidlertid rigtigt, at det fører til en opdeling af det indre marked, hvis nogle lande accepterer international konsumption, mens andre ikke gør. Værkseksemplarer fra tredjelande vil være tilladt i lande med international konsumption (f.eks. Danmark), mens spredningen kan blive ramt af forbud i lande, der kun tillader fri spredning af EU-varer. Det strider mod Fællesskabets grundidé som et område uden indre grænser. Medlemsstaterne må nødvendigvis vælge samme konsumptionsprincip: regional konsumption eller international konsumption.

Det er imidlertid ikke klart, at valget af regional konsumption er et politisk valg truffet efter en politisk debat til opfyldelse af et politisk mål. Det er postuleret, at ensartet *afskaffelse* af international konsumption er det *eneste* middel, der kan sikre Fællesskabet som et enhedsmarked uden indre grænser, men det er ikke korrekt.

Jeg mente, at man havde overset, at en ensartet *gennemførelse* af international konsumption også vil sikre Fællesskabet som et enhedsmarked uden indre grænser. Da formålet med spredningsretten angiveligt var at bekæmpe spredning af piratkopier, var det min opfattelse, at proportionalitetsprincippet burde sikre, at international konsumption blev valgt, fordi det er det *mindst* indgribende middel, der opfylder målet. Det rammer kun spredningen af piratkopierne.

Laserdisken ApS mod kulturministeriet

Jeg anlagde retssagen Laserdisken ApS mod kulturministeriet (Ø.L. B-506-03) for at få adgang til EF-domstolen med det formål at få en afklaring på spørgsmålene om importforbud.

Kulturministeriets rolle som sagsøgt er rent retsteknisk, fordi en borger ikke har direkte adgang til at anlægge sag ved EF-domstolen, men borgeren kan jfr. kapitel 1.2 via et sagsanlæg mod det ansvarlige ministerium bede en dansk domstol om at forelægge præ-judicielle spørgsmål for EF-domstolen. Jeg mente, at Kommissionen på et forkert grundlag havde påtvunget medlemsstaterne at vælge regional konsumption. Sagens formål var at få EF-domstolen til at vælge international konsumption på baggrund af proportionalitetsprincippet. Det kunne den gøre ved at erklære artikel 4, stk. 2 for ugyldigt.

Jeg forventede, at regional konsumption ville blive brugt af den internationale medieindustri til at kontrollere kulturudbuddet i EU, og jeg kunne ikke se, at det var i EUs interesse.

Jeg søgte svar på to grundlæggende spørgsmål:

1) Hvilken interesse kunne EU have i at lade den amerikanske medieindustri (via aftaler med datterselskaber i Europa) kontrollere kulturudbuddet i Europa og lade EU-borgerne betale mere for amerikanske værker end borgerne i resten af verden?
2) Havde Kommissionens kommissær for konkurrence, Mario Monti, misforstået EUs egne konkurrenceregler, da han i Stockholm den 11. juni 2001 udtalte sig om konkurrencereglerne i forhold til ophavsretten (bilag 98, side 3)?

Mine to hovedsynspunkter for EF-domstolen var:

1) EF-domstolen bør jfr. proportionalitetsprincippet vælge international konsumption frem for regional konsumption som det *mindst* indgribende middel, der beskytter mod spredning af piratkopier, uden at det fører til en opdeling af det indre marked.
2 EUs konkurrenceregler er til hinder for en lovgivning, der kan anvendes som et røgslør for kunstigt høje priser, eller som forhindrer forbrugernes frie valg.

EF-domstolens retsmøderapport i sag C-479/04

EF-domstolen arbejder på skriftligt grundlag efter den refererende dommers retsmøderapport, der bør gengive parternes synspunkter på en fair måde. EF-domstolens retsmøderapport forelå den 20. januar 2006 (bilag 89), og mine hovedsynspunkter var *ikke* medtaget. Der var ingen reference til låne/leje-direktivet og spredningsrettens formål eller påstanden om, at det indre marked ikke kan gennemføres med international konsumption.

I et brev til EF-domstolen den 9. februar 2006 gjorde jeg opmærksom på, at spredningsretten af Kommissionen i 1994 havde fået en anden betydning, og at en ensartet anvendelse af international konsumption umuligt kan føre til en opdeling af det indre marked (bilag 90). Den 11. februar 2006 skrev jeg videre, at EF-domstolen ikke kunne se bort fra spredningsrettens angivne formål under behandlingen af låne/leje-direktivet, da den blev indført, og at jeg ikke havde haft mulighed for at angribe Kommissionens efterfølgende fortolkning af låne/leje-direktivet, fordi regional konsumption for filmværker først blev indført i den danske ophavsretslov efter gennemførelsen af infosoc-direktivet i 2002 (bilag 91).

Samtale med generaladvokaten under den mundtlige forhandling ved EF-domstolen

Under den mundtlige forhandling ved EF-domstolen i Luxembourg den 14. februar 2006 viste generaladvokat Sharpston forståelse for mine synspunkter, og hun redegjorde for sin uenighed. Hun afviste ikke, at spredningsretten oprindeligt var indført som et middel til at bekæmpe spredning af piratkopier, men hun sagde også, at det før er set, at en lov er indført med ét formål, hvorefter loven med tiden anvendes til at forfølge andre formål. Hun mente, at valget af regional konsumption var et politisk valg, som EF-domstolen ikke skulle blande sig i. Hendes bemærkninger herom er gengivet i den skriftlige gennemgang af sagen og forslag til dom af 4. maj 2006 i afsnittene 27 og 57 (bilag 92).

Kommissionen om anvendelsen af konkurrencereglerne

Kommissionen drøftede Mario Montis tale om dvd-systemets regionalkoder i afsnit 29 i dets skriftlige indlæg den 18. marts 2005 (bilag 88). Det blev anset for at være så vigtigt, at det blev gengivet i retsmøderapporten (bilag 89, side 5), at en håndhævelse af en opdeling af verdensmarkedet ved hjælp af aftaler mellem dvd-producenter og rettighedshavere er underlagt konkurrencereglerne. Kommissionen fandt ikke, at der er et misforhold mellem regional konsumption og kommissær Mario Montis udtalelser om forbrugernes adgang til dvd-plader fra tredjelande. Kommissionen mente slet ikke, at direktivet vedrører konkurrencen på verdensplan, og den mente heller ikke, at forbrugernes adgang til information jfr. ytringsfriheden begrænses.

Jeg mødte kun venlighed fra Kommissionens side under den mundtlige forhandling, og forklaringen gav mig anledning til at studere den nærmere sammenhæng mellem ophavsret og konkurrenceret. I min egen EU-Karnov fra 1993 fandt jeg en plausibel forklaring.

Forskellen på en enerets eksistens og en enerets udøvelse

Sammenhængen mellem ophavsretsloven og konkurrencereglerne er beskrevet i EU-Karnov fra 1993, side 611 (bilag M19) på følgende måde:

> *"Principielt har Domstolen opstillet en sondring mellem rettighedernes eksistens og deres udøvelse. Rettighedernes eksistens berøres ikke af forbudene i art. 30 og art 85/86, mens deres udøvelse kan begrænses. Afgørende i begge henseender bliver en undersøgelse af, hvilke grænser der efter traktatens forbudsbestemmelser gælder for udøvelsen af de rettigheder, de nationale eneretslove giver eneretsindehaveren."*

Kommissionens og generaladvokatens entydige fortolkning af regional konsumption

Indtil den mundtlige forhandling ved EF-domstolen, hvor jeg havde lejlighed til at tale med Kommissionen og generaladvokaten, havde jeg ikke lagt vægt på fortolkningen af regional konsumption eller det af professor Mogens Koktvedgaard angivne formål. Jeg var optaget af, at jeg ikke kunne finde en politisk begrundelse for indførelsen af regional konsumption i nogle af direktivernes forarbejder, og jeg hæftede mig ved den ukorrekte påstand om, at afskaffelsen af international konsumption var nødvendig for at undgå en opdeling af det indre marked.

På baggrund af forskellen på enerettens eksistens og udøvelse er det imidlertid klart, at fortolkningen er afgørende for gyldigheden af regional konsumption. Det er ikke i sig selv i strid med EF-traktaten at give en rettighedshaver en ret til at forbyde import, men afhængigt af omstændighederne kan *udøvelsen* af retten - selve forbuddet mod importen - være omfattet af konkurrencereglernes forbud. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis der ikke ligger en legitim ophavsretlig beskyttelse bag forbuddet, men hvis ophavsretten derimod misbruges til at kontrollere markedet til skade for forbrugerne eller til at opdele det indre marked. I givet fald kan et forbud indbringes for en domstol til afgørelse. På den baggrund giver fortolkning 1 sammen med professor Mogens Koktvedgaards forklaring god mening. Det ses også, at Kommissionen og Generaladvokaten entydigt har beskrevet regional konsumption som en (EU-) rettighedshavers ret til at forbyde - ikke som en pligt for rettighedshaverne i tredjelande til at skulle give tilladelser for at bevare adgangen til EU-markedet.

Kommissionen om spredningsrettens artikel 9, stk. 2 i låne/leje-direktivet (bilag 50):

> *"Kommissionen er af den opfattelse, at formuleringen af artikel 9 forhindrer medlemsstaterne i at anvende, hvad der betegnes som "international konsumption" og skal forstås således, at rettighedshaveren har ret til at forhindre parallelimport fra tredjelande."*

Fra Kommissionens skriftlige indlæg i sag C-479/04 (bilag 88):

Afsnit 1:

> *"Direktivet er til hinder for, at der i en medlemsstat bibeholdes en retstilstand, ifølge hvilken en ophavsmand ikke kan modsætte sig viderespredning."*

Afsnit 12:

> *"Udgangspunktet er således, at ophavsmanden kan modsætte sig enhver spredning af hans værker."*

Afsnit 38:

> *"Derimod tyder det på, at lovgiver har foretaget en afvejning mellem ophavsmandens ret til at forbyde spredning og mellemhandlerens ret til viderespredning."*

Fra Generaladvokatens forslag til dom i sag C-479/04 (bilag 92):

Afsnit 3:

> *"Virkningen af, at retten udtømmes (konsumeres), er, at rettighedshaveren ikke længere kan påberåbe sig denne ret for at modsætte sig yderligere spredning."*

Den tilfredsstillende afklaring ved EF-domstolen:

Selvom regional konsumption ikke blev afskaffet, fik jeg under retssagen tilfredsstillende svar på mine to spørgsmål.

Det er *ikke* EUs mening med regional konsumption, at den amerikanske medieindustri skal kontrollere kulturudbuddet i EU. Mario Monti har *ikke* misforstået konkurrencereglerne. Europæiske rettighedshavere har jfr. fortolkning 1 fået en ret til at forhindre parallelimport af eksemplarer af værker, de har bragt på markedet i tredjelande til særligt lave priser. Det kan styrke europæiske rettighedshaveres konkurrenceposition på verdensmarkedet, uden at hjemmemarkedet "torpederes" af de billige eksemplarer, der skal sælges i den tredje verden.

Udøvelsen - nedlæggelsen af forbuddet - skal håndhæves i overensstemmelse med EUs konkurrenceregler, der forhindrer, at enerettighederne misbruges til at afskærme EU-markedet.

For så vidt angår mine to hovedsynspunkter fik jeg ikke medhold i det første. Spredningsretten handler ifølge generaladvokaten og EF-domstolen ikke længere kun om at forhindre spredning af piratkopier, og EF-domstolens afgørelse er endelig. Hvis regional konsumption skal ændres, og hvis international konsumption skal genindføres, skal det ske via en politisk beslutning.

Mit andet hovedsynspunkt blev tilfredsstillende forklaret med forskellen på en enerets eksistens og udøvelse. Det er ikke selve *retten* til at forbyde parallelimport, der er i givet fald strider mod konkurrencereglerne, men rettighedshaverens *forbud*.

Europa-Parlamentets bemærkninger til infosoc-direktivet gav herefter også mening:

Det undrede mig, at noget så indgribende som et importforbud af kulturelle værker til EU slet ikke er nævnt i Europa-Parlamentets betænkning på 82 sider (bilag 52) eller i dets indstilling på 17 sider (bilag 53), men jfr. alle forklaringerne og fortolkning 1 er der heller ikke tale om et generelt importforbud, men om en styrkelse af europæiske rettighedshaveres muligheder for at konkurrere i den tredje verden.

Det er direkte beskrevet sådan i Europa-Parlamentets betænkning på side 28 (bilag 52), hvor der er givet udtryk for, at direktivet styrker ophavsmændene i EU i den globale konkurrence, uden at det går ud over dem, der ønsker adgang til værkerne:

> *"Direktivforslaget er udtryk for en bestræbelse på at opnå balance mellem rettigheder og interesser, som er meget forskellige og ofte modstridende, nemlig rettighedshavere, multimedie-underholdningsindustrien og brugerne. På den ene side skal ophavsmændenes kreativitet sikres og styrkes over for den globale konkurrence, og på den anden side må der hverken ske en indskrænkning af erhvervslivets muligheder for innovation eller interesserne hos dem, som ønsker at få adgang til frembringelserne."*

Afslutningen på retssagen:

Da retssagen ved EF-domstolen havde afklaret sagen på tilfredsstillende måde, var der ikke et egentligt grundlag for at fortsætte retssagen ved Østre Landsret. Da kulturministeriet tilbød at betale egne sagsomkostninger, hvis jeg hævede sagen (bilag 94), tog jeg mod tilbuddet.

Kulturministeriet var ikke til stede under den mundtlige forhandling ved EF-domstolen, så jeg havde gerne drøftet sagen med Kammeradvokaten, men det afviste han (bilag 109).

Det var naturligvis overraskende for mig, at kulturministeriet efterfølgende fortolkede ophavsretsloven på en anden måde, end Kommissionen og generaladvokaten fortolkede spredningsretten, og på en anden måde, end ophavsretsloven var beskrevet for Kulturudvalget op til og under ekspertmødet, men det var - og er - et andet problem.

2.7 Mere om forskellen på et generelt forbud og en ret til at forbyde

De sagsøgte dommeres fælles forståelsesproblem

Den reelle tvist mellem kulturministeriet/FDV og mig vedrører den ændring af fortolkningen af ophavsretsloven, der skete efter, at loven var vedtaget. Det er derfor et centralt problem i nærværende sag, at de sagsøgte dommere tilsyneladende ikke engang kan skelne mellem et nyt krav til rettighedshavere fra tredjelande om at skulle udstede dokumenterbare tilladelser for at få adgang til det danske marked og en ny særlig ret til europæiske rettighedshavere til at forbyde import af værkseksemplarer, de har udgivet i tredjelande. De ser heller ikke ud til at forstå, at der for kulturformidleren er forskel på et krav om at indhente en tilladelse og et krav om at respektere et forbud. Derved adskiller de sagsøgte dommere sig fra almindelige mennesker, som godt kan se forskel på kulturministerens reaktioner på advokat Johan Schlüters fortolkning i brevet til Kulturudvalget den 29. oktober 2002 (bilag 62) før og efter lovens vedtagelse:

> *"Begrebet "parallelimport" forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen."*

Kulturministerens reaktion i svaret til Kulturudvalget den 7. november 2002 (bilag 63)

> *"Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis ikke der findes en dansk enerettighedshaver."*

Kulturministerens reaktion i svaret til Per Clausen (EL) den 18. januar 2007 (bilag 111)

> *"Ophavsretslovens § 19, stk. 1, indeholder et forbud mod såvel parallelimport som specialimport af eksemplarer af værker fra lande uden for EU og EØS (regional konsumption). Forbuddet betyder, at det kun er lovligt at videresælge film, bøger, musik-cd'er m.v. købt i et land uden for EU/EØS, såfremt der er indhentet tilladelse hertil hos rettighedshaveren."*

Færdselslovens håndtering af samme problemstilling

Færdselsloven opererer også med det begreb, jeg vil kalde "en tilladelse til at forbyde". Der er fast praksis for de betingelser, der skal opfyldes, før et forbud med hjemmel i færdselsloven får virkning for borgerne. En gennemgang af administrationen af færdselsloven hjælper måske på forståelsen. I færdselsloven skal tre betingelser være opfyldt, før et forbud har virkning:

1) Der skal være hjemmel i loven til forbuddet
2) Forbuddet skal være tydeligt for dem, det henvender sig til
3) Forbuddet må ikke stride mod retsregler af højere rang

Den retssag, der er beskrevet i U.1966.991Ø (bilag M27), er et velegnet eksempel: Den handlede om, at politiet ud for nogle parkeringsfelter på banegårdspladsen i Odense havde opsat en forbudstavle med teksten: *"Parkering forbudt over 15 minutter - Stopforbud for hyrevogne"*.

De tiltalte var førere af lillebiler, og de havde holdt i parkeringsfelterne, men de bestred, at forbuddet var lovligt. De anførte, at der ikke var hjemmel i færdselsloven til forbuddet, og at forbuddet stred mod færdselslovens § 73, stk. 1 om fri hyreret.

ad 1) Der skal være hjemmel i loven

I eksemplet afgjorde Østre Landsret, at politiet havde hjemmel til at forbyde parkering i den daværende færdselslovs § 57, stk. 3. Derved var betingelsen om lovhjemmel opfyldt.

Vi kan ikke alle sammen gå rundt og forbyde hvad som helst og regne med, at vi kan retsforfølge dem, som ikke lystrer. Lovhjemmel er nødvendig, før et forbud har virkning over for andre borgere. Den afgørende forskel på international konsumption og regional konsumption er, at ophavsmandens forbud har lovhjemmel bag sig under regional konsumption.

Ligesom færdselsloven giver politiet ret til at forbyde bilister at parkere et bestemt sted, giver regional konsumption de europæiske ophavsmænd ret til at forbyde forhandlere som mig at parallelimportere eksemplarer, de har bragt på markedet i tredjelande.

ad 2) Forbuddet skal være tydeligt for dem, det henvender sig til

Retssikkerhedsprincippet skal sikre, at borgerne har mulighed for at få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der pålægges dem. Det er normalt ikke en undskyldning, at man ikke så et forbudsskilt, men forbudsskiltet skal til gengæld være synligt på en sådan måde, at almindelig agtpågivenhed er nok til, at man får kendskab til sine forpligtelser.

Politi og vejbestyrelse er som regel omhyggelige med at skilte med forbud. Det er ikke generelt forbudt at parkere uden særlig tilladelse, og færdselsloven opererer heller ikke med "hemmelige forbud", som man ikke engang kan få kendskab til ved direkte henvendelse.

Det afgørende i henhold til retspraksis indenfor færdselsloven er, at den retsundergivne har mulighed for at vide, hvad der er forbudt. Politiet fjerner ikke uden videre "Parkering forbudt"-skiltene for derefter at sende parkeringsvagter ud for at kræve afgifter af de sagesløse bilister, der parkerer tilfældige steder uden at kunne dokumentere en særlig tilladelse.

ad 3) Forbuddet må ikke stride mod retsregler af højere rang

Østre Landsret mente ikke, at forbuddet stred mod den fri hyreret i færdselslovens § 73, stk. 1. Forbud i form af udøvelse af ophavsretlige enerettigheder kan være begrænset af artikel 81 og 82 (tidligere 85 og 86) i EF-traktaten. I konkrete tilfælde skal et forbud kunne indbringes for en domstol med henblik på at afklare, om forbuddet er i strid med anden lovgivning, f.eks. kan et forbud mod parallelimport efter omstændighederne være i strid med konkurrencereglerne.

Foran Laserdiskens butik er der opsat et "Parkering forbudt"-skilt. Folk er klar over, at de ikke må parkere foran butikken, og de accepterer parkeringsafgiften, hvis de parkerer alligevel.

Lad os antage, at skiltet fjernes. Er det så ok at opkræve en parkeringsafgift af dem, der parkerer uden at kunne dokumentere en særlig tilladelse? Er det samme situation som før? Denne retssag skyldes bl.a., at de sagsøgte dommere ikke kan eller vil se, at der er forskel.

2.8 Den perfekte økonomiske forbrydelse

Det samfundsmæssige problem: Høje danske forbrugerpriser

For internationale selskaber og sammenslutninger er der ekstra penge at tjene, hvis de kan kontrollere markedet og undgå konkurrence. Det kan bedst lade sig gøre på små markeder, og de har stort held med det i et lille land som Danmark. Undersøgelser fra Konkurrencestyrelsen og OECD viser jævnligt, at Danmark har meget høje forbrugerpriser. Allerede for 9 år siden blev de ekstra omkostninger for en gennemsnitlig husstand sat til 13.550 kr. Så meget betaler husstanden *for meget* i forhold til en situation med effektiv konkurrence. De samlede overpriser for forbrugerne blev opgjort til 33 milliarder kroner årligt, og det skyldes, at leverandørerne i de fleste tilfælde dikterer udsalgspriserne. For mærkevarer er det tilfældet for mere end 95 % af varerne (bilag 100).

Virkningen af fortolkning 2: Yderligere svækkelse af konkurrencen

I min branche har sagsøgtes støtte til underholdningsindustriens ønske om markedskontrol en konstaterbar virkning jfr. Konkurrenceregørelse 2005, kap. 5: Musik, film og konsolspil (bilag 101). Som et af de væsentlige problemer fremhæves, at det ikke er lovligt at parallelimportere musik, film og spil til Danmark fra lande uden for EØS-området. Det er foreslået, at reglerne om parallelimport ændres.

Konkurrencestyrelsen er imidlertid ikke opmærksom på, at det ikke er nødvendigt med en lovændring. Det er tilstrækkeligt at anvende fortolkning 1, hvilket bringer ophavsretsloven i overensstemmelse med EU-retten og den fortolkning, Kulturudvalget fik forklaret. Kulturministeriet vil imidlertid ikke gøre det frivilligt, og sagsøgte holder hånden over både kulturministeriet og leverandørorganisationerne (jfr. kapitel 3 og 4).

Som konsekvens kunne Børsen ikke overraskende meddele den 13. april 2007 (bilag 102), at "*Danske priser topper i Europa*". Selv når afgifter og moms er trukket fra, betaler danskerne i gennemsnit 13 % mere for varerne. Underoverskriften lød:

> *"Konkurrencestyrelsen efterlyser mentalitetsændring i mange brancher og mere udenlandsk konkurrence til gavn for de danske forbrugere."*

Danskerne snydes for dollarfesten

Den forkerte fortolkning af ophavsretsloven og domstolenes afvisning af at anerkende, at der findes en anden fortolkning, er den direkte årsag til, at danske forbrugere ikke fik glæde af den lave dollarkurs i sommeren 2008. Historien i online nyhedsmagasinet msn (bilag 103) er en god illustration af problemstillingen: Fortolkningen af ophavsretsloven som et importforbud gør det strafbart for de enkelte butikker af købe varer i USA, selvom priserne er billigere. Sagsøgte håndhæver en fortolkning, der forbyder konkurrence med det åbenbare resultat, at "*Danskerne snydes for dollarfesten*". Carsten Holdum fra forbrugerrådet konkluderede, at gevinsten ender hos importøren eller butikken - ikke hos forbrugerne. Han er ikke opmærksom på, at butikken ikke har lov til at importere selv, men det er korrekt, at gevinsten ender hos den importør, der i samarbejde med producenten er den eneste, der må bringe varen på markedet i Danmark.

Politisk er den manglende konkurrence og de høje priser et problem. Forbrugerrådet har i Børsen (bilag 102) gjort opmærksom på, at alle kan opnå en betragtelig reallønsfremgang, hvis konkurrencen i Danmark bliver effektiv, men det er svært at gennemføre. Alle tiltag bremses effektivt af kulturministeriet og domstolene. Leverandørorganisationerne i Danmark har fået foræret et system, der sætter den effektive konkurrence helt ud af kraft.

Den perfekte økonomiske forbrydelse

Der er reelt tale om en perfekt økonomisk forbrydelse, der giver sig udslag i en systematisk udnyttelse af de danske forbrugere via overpriser, og som blokerer for konkurrerende værkseksemplarer fra tredjelandene. Kulturministeriet har hjulpet leverandørorganisationerne ved at ændre en ophavsretlig eneret til et system, der sætter den effektive konkurrence i Danmark ud af kraft. Hvis konkurrencereglerne anerkendes som love, der skal overholdes, og hvis borgerlige rettigheder er noget, der skal respekteres, er det korrekt at kalde arrangementet og håndhævelsen af det for en forbrydelse.

For de internationale producenter er det et perfekt arrangement. Systemet er indrettet sådan, at de ikke kan drages til ansvar. Kulturministeriet står bag den forkerte fortolkning, og domstolene håndhæver den og forfølger producenternes konkurrenter. Jeg ville f.eks. ikke have noget problem med FDV, hvis domstolene respekterede mine rettigheder (jfr. kapitel 4).

De 2 grundlæggende elementer i det konkurrencebegrænsende system

1) Pligten til at agere i henhold til den nye spredningsret er flyttet fra dem, der burde udøve den nye ret for at få glæde af den, til alle dem, der *ingen* interesse har i den.
2) Den konkurrencemæssige områdebeskyttelse opnås ved *ikke* at gøre noget, så der er ingen udøvelse af en eneret, der kan bringes for en domstol i tilfælde af misbrug.

Ad 1) Konkurrencen fra de små producenter forsvinder

For de internationale producenter betyder de nye krav til tredjelandes små rettighedshavere, at de får hele markedet for sig selv. Det er umuligt for de små rettighedshavere i tredjelandene at udstede tilladelser til alle dem, der kan tænkes at ville forhandle deres produkter i Danmark. Selvom det skulle lykkes nogle forhandlere at erhverve en række tilladelser, viser retspraksis herhjemme, at tilladelserne intet er værd. Domstolene anerkender dem slet ikke.

På retsmødet i fogedretten den 11. december 2006 forklarede jeg retsassessor Dorete Bager, at den relevante oplysning i forhold til FDV under alle omstændigheder er, om et af FDVs medlemmer har erhvervet danske distributionsrettigheder. Uanset om jeg har fået de ønskede tilladelser, ville de blive værdiløse i det øjeblik, et medlem af FDV erhvervede danske distributionsrettigheder med henblik på udgivelse i Danmark. Det skete f.eks. med filmen "*Ying huang boon sik*". Den blev i 2004 udgivet i Korea i en smuk samlerudgave, og jeg købte nogle stykker. Måske havde en intensiv indsats fra min side ført til, at jeg havde fået samtykke til at sælge disse eksemplarer i Danmark, hvilket rettighedshaveren sikkert var interesseret i. En eventuel tilladelse blev imidlertid værdiløs, da Scanbox i 2006 udgav filmen i Danmark. Uagtet en tilladelse fra Korea i 2004, ville Scanbox påstå, at deres rettigheder var krænket, hvis Laserdisken fortsatte salget i 2006. Den eneste måde, hvorpå jeg kan undgå, at fogedretten vil stille mine regnskaber til rådighed for FDV, er derfor at indstille *al* import af film fra tredjelandene. Jeg forklarede dette igen i kronikken den 14. januar 2007 (bilag 391).

Den 29. november 2005 opgjorde jeg antallet af importerede film i Laserdiskens system. Der var 63.064 film, der var udgivet i tredjelandene. Heraf havde FDVs medlemmer danske distributionsrettigheder til 6.895 film. Det efterlader 56.159 mindre kommercielle film fra små producenter rundt om i verden. De film må ikke længere sælges i Danmark. Producenterne til alle disse film mister muligheden for at erhverve en indtægt ved salg i Danmark. Da ingen tør sælge deres film i Danmark, afskæres alle disse producenter effektivt fra det danske marked.

Det er ikke titler, der sælges i tusindvis af eksemplarer, for så blev de sikkert udgivet i Danmark, men totalt set sikrer de internationale producenter, at den danske befolkning alene får kendskab til deres 6.895 udgivelser. For danskerne reduceres kulturudbuddet betydeligt.

Retspraksis vedrørende ophavsmandens samtykke

Jeg har tidligere erhvervet ophavsmandens samtykke, uden at det har gjort indtryk på danske dommere. På grundlag af ophavsretslovens § 23, stk. 3, hvor der i 1989 blev indført en bestemmelse om, at udlejning af filmværker forudsætter "ophavsmandens samtykke", krævede FDV i 1992 forbud mod Laserdiskens udlejning af Laserdiscs, der i mange tilfælde adskilte sig fra udlejede danske udgaver på VHS-systemet ved at være i det rigtige format. Det var vigtigt for filminstruktørerne, der ikke brød sig om, at deres værker blev beskåret i siderne.

Filminstruktørerne støttede min udlejning, og låne/leje-direktivets artikel 2, stk. 2 (bilag 49) definerer filmens ledende instruktør som ophavsmanden til et filmværk, så det undrede mig, at FDVs medlemmer ville og kunne forbyde udlejning af Laserdiscs, bare fordi de selv havde erhvervet retten til at udleje samme film på videobånd. Men det gjorde de. Sammenslutningen af Danske Filminstruktører (SADF) intervenerede til støtte for mig og min opfattelse af, at instruktørerne skulle anerkendes som ophavsmænd, og at min udlejning af Laserdiscs ikke kunne forbydes på deres vegne af en konkurrent (bilag 376).

SADFs henvendelse påvirkede ikke dommerne. En af de forbudte Laserdiscs var "*3 Days of the Condor*" instrueret af Oscar-vinder Sydney Pollack. Med hjælp fra SADF fik jeg kontakt til Sydney Pollack, og han støttede sagen (bilag 378). Han gav mig et personligt samtykke til at udleje "*3 Days of the Condor*" på Laserdisc (bilag 377). Dette samtykke blev ikke godtaget af domstolene som ophavsmandens samtykke. Det gjorde tilladelserne fra udgiveren i England heller ikke (bilag 373-375). De blev alle slået af Nordisk Films kontrakt om videobånd (bilag 379), der i sin ordlyd begrænser rettighederne til "videokassetter" defineret som ½ tomme videokassette i PAL tv-systemet med danske, finske, norske eller svenske undertekster.

Danmark er angivet som territorium i kontrakten med Nordisk Film. Det var afgørende for Retten i Aalborg og Vestre Landsret, så det er ikke sandsynligt, at domstolene vil acceptere et samtykke fra en rettighedshaver i et tredjeland, hvis FDVs medlemmer påstår at have danske rettigheder. I forbindelse med forbuddet i nærværende sag, stillede retsassessor Dorete Bager sig tilfreds med, at FDVs advokat erklærede, at FDVs medlemmer ikke har givet "de nødvendige tilladelser". Retten anerkender kun tilladelser fra FDVs medlemmer (men kræver på den anden side ikke af FDVs medlemmer, at de skal dokumentere omtvistede rettigheder).

Ad 2) Misbrug af eneretten kan ikke bringes for en domstol

Det geniale ved systemet set med distributørernes øjne er imidlertid, at de ikke kan stilles til regnskab for misbrug. De opnår fordelene uden at gøre noget, der kan angribes. Selvom der er tale om et system, som utvivlsomt bruges som røgslør for kunstigt høje priser, og som fratager forbrugerne et frit valg - hvilket kommissær Mario Monti ikke mener, at konkurrencereglerne tillader - kan distributørerne ikke angribes. De har ikke udøvet en eneret, som kan bringes for en domstol til undersøgelse af, om der er tale om en legitim ophavsretlig beskyttelse.

Mens de internationale producenters små konkurrenter holdes ude af det danske marked, kan de selv læne sig tilbage og skrue priserne i vejret på deres egne EU-udgivelser, og ingen kan anklage dem for at have misbrugt eneretten til at forbyde parallelimport med henblik på at tage kunstigt høje priser eller fratage forbrugerne et frit valg. Det sidste har forbrugerne ellers også krav på i henhold til ytringsfriheden. Producenterne er så at sige i deres gode ret til at bede fogedretten om at håndhæve den fortolkning, som kulturministeriet står bag. Det er fogedrettens ansvar at sikre, at der ikke er tvivl om kulturministeriets fortolkning.

Kulturministeriet har valgt en fortolkning, hvor det er *systemet*, der sætter den effektive virkning af konkurrencereglerne ud af kraft - og sagsøgte holder hånden over den fortolkning.

Infosoc-direktivets hovedformål 1: At det indre marked ikke opdeles i særskilte områder

Den allerførste sætning i infosoc-direktivets allerførste betragtning lyder (bilag 54):

> *"Traktaten foreskriver oprettelse af et indre marked og indførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen i det indre marked ikke fordrejes."*

Til illustration af det forkerte valg af fortolkning antages, at en forhandler i Spanien får en rettighedshavers tilladelse til at importere en film på dvd fra USA. Forbrugerne i Spanien kan nu købe et eksemplar. Dermed har FDVs medlemmer ikke tilladt parallelimport i Danmark. Hvis et medlem har danske rettigheder til filmen, vil det opfatte salg i Danmark som en krænkelse.

På baggrund af det faktum, at FDVs medlemmer ikke har givet tilladelse til parallelimport i Danmark, vil fogedretterne i Danmark nedlægge forbud mod de danske forhandlere. Den pågældende film kan derfor købes i Spanien, men ikke i Danmark. Resultatet af håndhævelsen af kulturministeriets fortolkning bliver derfor, at vi får en opdeling af Fællesskabet i særskilte nationale områder og markeder, altså det modsatte af det indre marked.

I den forbindelse gjorde både Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen ifølge retsmøderapportens side 5 (bilag 89) gældende for EF-domstolen:

> *"Ordningen med fællesskabskonsumption indført ved artikel 4, stk. 2 kan ikke anses for at være åbenbart uhensigtsmæssig henset til fællesskabslovgivers målsætninger; det indre marked er ikke blevet opdelt i særskilte nationale områder og markeder."*

Kulturministeriet opnår med sin fortolkning et resultat, der er stik modsat EU-institutionernes konklusion, og som går direkte mod en af fællesskabslovgivers grundlæggende målsætninger. Den korrekte fortolkning af spredningsretten er afgørende for, at EUs målsætninger opfyldes.

Infosoc-direktivets hovedformål 2: At konkurrencen i det indre marked ikke fordrejes

En anden målsætning går ud på, at konkurrencen i det indre marked ikke fordrejes.

Det antages fortsat, at en forhandler i Spanien har fået en rettighedshavers tilladelse til at importere en dvd-film fra USA. Det er åbenbart, at forhandleren herefter er bedre stillet i konkurrencen end de forhandlere, som *ikke* har fået tilladelse. Kulturministeriet skaber med sin fortolkning også en situation, som går direkte mod en anden af fællesskabslovgivers grundlæggende målsætninger. Den korrekte fortolkning vil derimod ikke give dette problem.

Intet andet end lovens ordlyd støtter fortolkning 2 - alt andet taler for fortolkning 1:

1) Fortolkning 1 svarer til det angivne formål med regional konsumption.
2) Kulturudvalget fik beskrevet fortolkning 1 under det lovforberedende arbejde.
3) Kommissionen og Generaladvokaten tog begge udgangspunkt i fortolkning 1.
4) Fortolkning 2 fører til et resultat, der går mod Traktatens hovedformål om oprettelsen af et indre marked uden særskilte nationale områder og markeder.
5) Fortolkning 2 fører til et resultat, der går mod Traktatens hovedformål om oprettelsen af et indre marked, hvor konkurrencen ikke fordrejes.
6) Fortolkning 2 er et system, som Mario Monti ikke mener, at konkurrencereglerne tillader.
7) Proportionalitetsprincippet (bilag M21) tilsiger, at fortolkning 1 skal vælges.
8) Kravet til EU-konform fortolkning (bilag M25, side 4) tilsiger, at fortolkning 1 vælges.

Den eneste meningsfyldte fortolkning af spredningsretten i infosoc-direktivets artikel 4 er en eneret til at tillade spredning via en udgivelse *samt en efterfølgende ret til at forbyde spredning* i EU, hvis omstændighederne herom er opfyldt, herunder at udgivelsen er sket uden for EU.

3. Modviljen mod min tilgang til problemet

3.1 Laserdiskens baggrund og eksistensgrundlag

Søskende fra Aalborg laver Dracula-film til fjernsynet

Min filminteresse startede som amatør-instruktør af Super 8 kortfilmen "*Jagten på Dracula*" i 1978. Den fik en vis succes; vandt tredjepræmien i Foto & Smalfilms filmkonkurrence i 1979 og blev vist i DR i 1980, hvor også to senere smalfilmsproduktioner blev vist (bilag 1).

Mit virke som filmformidler begyndte i 1980, da jeg startede Aalborg Tegnefilmklub. Fra 1981-1990 holdt jeg foredrag om tegnefilmens historie på folkeskoler og biblioteker, og jeg var foredragsholder på Animani 96 filmfestivalen i Filmhuset i København med bl.a. Ray Harryhausen og Jakob Stegelmann. Sideløbende hermed opbyggede jeg min egen filmsamling.

Set fra en filmskabers og filmsamlers synspunkt var det et kunstnerisk tilbageskridt, at smalfilm blev afløst af videobånd. Da Philips i 1983 i Tyskland lancerede et kvalitetsmæssigt bedre videoafspillesystem baseret på laseraflæsning af en videodisc, håbede jeg, at systemet også ville blive lanceret i Danmark.

Da Philips i 1984 meddelte, at det var økonomisk uinteressant at markedsføre systemet i Danmark, besluttede jeg selv at gøre film på Laserdisc-systemet tilgængelige for danske filmsamlere. Den 27. juni 1984 (bilag 23) etablerede jeg virksomheden Laserdisken med det formål at sikre danske filmsamlere adgang til film på Laserdiscs. Distributionen i Danmark skete i et samarbejde med den engelske udgiver af film på Laserdisc, Lightning Distribution, og Pioneer Electronics Denmark, der producerede de bedste Laserdisc-afspillere.

Den naturlige interessekonflikt mellem Laserdisken og FDV

Jeg havde et klart formål med Laserdisken: At give de danske filmsamlere oplevelser, de ikke ville få uden Laserdisken.

Jeg var på det tidspunkt på vej til at blive civilingeniør. Det var min agt at bygge broer og fabrikker. Jeg anså ikke mig selv for at være forretningsmand, men som filmsamler kunne jeg se et klart behov for et supplement til den danske videobranches udgivelser. Jeg havde ikke noget imod den danske videobranche og bakkede op om deres udgivelser også, hvilket ses i Laserdiskens store VHS-katalog fra december 1991, hvor de danske udgivelser har en fremtrædende plads. Laserdisken lagerførte flere danske salgskassetter end nogen anden butik.

Jeg havde forståelse for de økonomiske problemer forbundet med en lancering af videodiscs i et lille land som Danmark, men jeg mente, at jeg kunne lancere videosystemet i en mindre målestok via engelske udgivelser, selvom de var uden danske tekster. Det afgørende for mig som kulturformidler var og er at hjælpe filmsamlere, der lægger mere vægt på den kunstneriske kvalitet end på de danske tekster.

Det viste sig også, at mange glimrende film slet ikke udgives i Danmark, så det blev også et hovedformål med Laserdisken at sikre filmsamlere adgang til flest muligt filmværker.

I sagens natur tjener medlemmerne af FDV intet, når der sælges importerede film, så der er en naturlig interessekonflikt mellem FDV og mig. Laserdisken har ingen berettigelse, medmindre den også kan tilbyde udgivelser, der er forskellige fra FDVs udgivelser, og det kolliderer med FDVs mål om at være alene om at sælge film på det danske marked. Så længe FDV ikke vil acceptere konkurrence, vil der være en konflikt mellem os, medmindre der er et sammenfald mellem ejerne af de danske og de udenlandske selskaber, som f.eks. i Paramounts tilfælde.

3.2 FDVs håndtering af konkurrence fra uafhængige importører

FDV anerkender ikke konkurrence fra parallelimportører

Selvom parallelimport er samfundsgavnligt økonomisk og kulturelt (og naturligvis lovligt), betragter FDV parallelimport som en udhuling af deres forretningsområde og som noget, der nødvendigvis skal sættes en stopper for (bilag 13). Det forsøges på forskellige måder.

Trusler mod filmanmeldere og medier

Konkurrence kan begrænses ved at blokere for mediernes omtale af konkurrerende produkter. Jakob Stegelmann ("Troldspejlet") og Bo Larsen (filmprogrammet "I Biffen") overvejede at medtage Laserdiscs i deres tv-programmer, men de droppede det, fordi programmerne var og er afhængige af et godt forhold til den danske film- og videobranche.

FDV havde mindre held med dagspressen. Videoanmelder Ole Andersen fra Aalborg Stiftstidende fortalte mig i 1986, at han var kontaktet og gjort opmærksom på, at de Laserdiscs, han anmeldte i avisens videospalte, var ulovlige, fordi FDV ikke havde godkendt dem til salg i Danmark. Ole Andersen synes, at det var sært, at vedkommende ikke havde hørt om EF.

Laserdisken var naturligvis blandt de første til at markedsføre dvd-systemet i Danmark, men den danske videobranche foretrak i de første år at satse på videobånd. Dvd-systemet blev i Danmark indført af parallelimportørerne. Jeg leverede anmeldereksemplarer til dagspressen, og filmanmelder Nicolas Barbano skrev om dvd-udgivelserne i Ekstra Bladet med det resultat, at Johan Schlüter truede med at udelukke ham fra presseforestillingerne (bilag 7).

Kollektive leveringsnægtelser som våben mod udlejning af Laserdiscs

I 80'erne var det ikke almindeligt at købe videofilm. De fleste mennesker foretrak at leje en film. Kun inkarnerede filmsamlere købte film til ejendom. Laserdisc-systemets ubestridelige lyd- og billedkvalitet var et godt argument i markedsføringen, men mange potentielle kunder holdt sig tilbage, fordi videopladerne ikke kunne lejes.

Jeg drøftede udlejning af pladerne som en salgsfremmende foranstaltning med Lightning Distribution, der synes godt om idéen, men projektet måtte opgives. FDV bekæmper udlejning af alt andet end egne udgivelser, og den 30. januar 1992 besluttede FDV, at medlemmerne skulle indstille leverancerne til Laserdisken, indtil jeg frivilligt afstod fra at udleje Laserdiscs (bilag 2). Leveringsnægtelsen blev opretholdt, selvom jeg respekterede et efterfølgende fogedforbud.

Kollektive leveringsnægtelser som våben mod importerede dvd-plader

I 90'erne lanceredes dvd-systemet. Det er teknologisk og kunstnerisk bedre end Laserdisc-systemet, og dvd-plader er billigere at fremstille. Forbrugsvanerne var på det tidspunkt ændret, og det var ikke længere sært at købe film til ejendom. Udlejning af Laserdiscs ophørte med at have betydning, men jeg ønskede principielt at fastholde min ret til at arbejde sammen med en engelsk distributør om udlejning, og derfor kunne jeg ikke få ophævet leveringsnægtelsen.

I 1999 etablerede jeg anpartsselskabet Laserdisken ApS blandt andet med det formål, at selskabet - i modsætning til mig - kunne have den holdning, at det *ikke* ville udleje Laserdiscs. Jeg håbede, at det kunne føre til en ophævelse af leveringsnægtelsen (bilag 34).

FDVs medlemmer fastholdt imidlertid leveringsnægtelsen, denne gang begrundet med et synspunkt om, at parallelimport af dvd-plader fra USA udgjorde en krænkelse (bilag 8). Denne gang var Laserdisken ikke den eneste virksomhed, der blev ramt, men trods kritik og offentlig omtale i bl.a. Computerworld (bilag 10) og PC World (bilag 11-12) ville Konkurrencestyrelsen ikke gå videre med sagen end at skrive et brev til FDVs medlemmer (bilag 9).

Grundløse anmeldelser for afgiftssvindel

I foråret 1993 anmeldte Johan Schlüter en række importører til Told- og Skattestyrelsen med påstand om, at de snød med afgifterne (bilag 4). Toldmyndighederne mødte uanmeldt op hos Olga Music ApS, der ikke var medlem af IFPI, som Johan Schlüter var advokat for. Deres forbrydelse viste sig at være, at selskabet havde en billigere prispolitik end IFPIs medlemmer.

Olga Music ApS slap med skrækken, men jeg var ikke så heldig. En anmeldelse af Laserdisken førte til, at skattemyndighederne lagde afgift på Laserdiscs, der hidtil havde været afgiftsfri ligesom videobånd. I henhold til EF-traktaten er det ulovligt at lægge afgift på Laserdiscs uden at lægge en tilsvarende afgift på videobånd, som ellers får en konkurrencefordel.

Anmeldelsen tvang Laserdisken ud i et 7 år langt retsopgør med skattemyndighederne. Det endte med, at afgiften blev ophævet, og skattemyndighederne betalte opkrævede afgifter tilbage (bilag 5) samt en erstatning til Laserdisken på 750.000 kr plus sagsomkostninger.

Grundløse anmeldelser for overtrædelse af Filmloven

I slutningen af 90'erne blev Filmloven anvendt som våben mod parallelimportørerne (bilag 13). FDV overtalte politiet til at lave de uvarslede ransagninger, og TV-avisen gik med til at filme aktionerne, så importørerne kunne fremstilles på TV som forbrydere. FDV lagde ikke skjul på, at formålet var at begrænse den i øvrigt lovlige parallelimport. FDV anerkendte, at importen var lovlig, men anså alligevel importen for at være en udhuling af "deres" forretningsområde.

Jeg blev politianmeldt både i Aalborg og København (bilag 14). Mens politiet i Aalborg efter et besøg hos mig meddelte, at det ikke fandt grundlag for at foretage sig noget, førte gentagne anmeldelser fra "de emsige advokater", som politiassessoren i København kaldte dem, til, at der blev rejst tiltale mod mig med påstand om bødestraf (bilag 15).

Jeg vejledte ganske vist i overensstemmelse med Filmlovens bestemmelser, men jeg fulgte ikke den bekendtgørelse, som kulturministeriet havde udarbejdet sammen med videobranchen, og som krævede af mig, at jeg skulle ompakke alle de plomberede importerede film, så mærkatet med aldersvejledningen kunne påsættes direkte på kassetten. Begrundelsen var, at mærkatet skulle følge med kunden ud af butikken.

Kulturministeriet havde samtidig vurderet, at det ikke var nødvendigt at mærke udlejede film på samme måde, fordi det ville blive for besværligt for den danske videobranche. Jeg blev bedt om at ompakke Dumbo, så jeg kunne sætte et vildledende "Tilladt for børn over 15 år" på importerede udgaver af denne uskadelige film og alle andre importerede film, mens der ikke behøver at være en mærkning overhovedet på de udlejede film, som i sagens natur (i kraft af FDVs monopol på udlejning) alle er danske.

Jeg anfægtede bekendtgørelsens gyldighed (bilag 17), og straffesagen ved Københavns Byret blev udsat (bilag 16), indtil retssagen om bekendtgørelsens gyldighed var afgjort. Da sagen nåede Højesteret, bad jeg om at få bekendtgørelsens diskriminerende regler forelagt for EF-domstolen. Som svar tilbød kulturministeriet et forlig (bilag 21), der fritog mig for at følge bekendtgørelsen. Jeg blev senere frifundet af Københavns Byret (bilag 22).

Overvågning og rygtespredning

Allerede i 1995 havde jeg oplevet besøgene af FDVs anonyme kontrollanter, trusselsbrevene og rygterne om, at jeg var videopirat. Jeg havde fået breve fra amerikanske filmselskaber, som ville have mig til at destruere det materiale, der benyttes til fremstilling af piratkopier, og jeg skulle gøre rede for min påstand om, at jeg havde distributionsrettigheder i Danmark (bilag 3). Jeg var under konstant overvågning (bilag 6). Alt sammen på grund af min import af film.

3.3 Fredsaftalen med FDV

Min pragmatiske beslutning om at betale for fred

I efteråret 2002 var situationen markant anderledes end i 1992, da slagsmålet om udlejning af Laserdiscs startede. Laserdisc-systemet var for længst afløst af dvd, som var blevet kendt som et glimrende medium for filmsamlere. I mellemtiden var det også blevet almindeligt at købe film. Videomarkedet var ikke domineret af udlejning på samme måde som i 80'erne.

Retspræsident K. Arildsen fra Retten i Aalborg havde vurderet, at områdebeskyttelsen af FDVs udlejningsmonopol kunne stride mod EUs konkurrenceregler. Han havde sendt sagen til EF-domstolen, men på grund af en formalitetsfejl i forelæggelsen havde EF-domstolen ikke anvendt konkurrencereglerne. Da sagen kom retur til byretten, var Arildsen gået på pension, og pludselig mente hverken byretten eller landsretten, at konkurrencereglerne havde betydning. Landsdommer Peter Lilholt fra Vestre Landsret havde i en injuriesag få år før forbudt mig at bevise, at FDVs udlejningsmonopol var ulovligt, som jeg havde skrevet i "*Sådan tjener man 1 milliard kr*". Han sagde, at han ikke kunne risikere at bringe sig i en position, hvor han skulle sige til sine kolleger, at de har været dumme (ved at tillade FDVs praksis). Hensynet til rettens "troværdighed" vejede tungere, og han afbrød min procedure og forbød min bevisførelse.

Konkurrencestyrelsen havde igennem 10 år konsekvent afvist at gribe ind mod videobranchen, og der var også ringe udsigter til at få hjælp af domstolene. Slagsmålet om udlejning var på det tidspunkt blevet uden praktisk betydning for mit arbejde som filmformidler, og jeg overvejede, om Laserdisken i det hele taget stadig havde en eksistensberettigelse. Min indsats havde været nødvendig for at give danskerne adgang til Laserdisc-systemet, men nu var dvd-systemet udbredt overalt, og min indsats var ikke afgørende for dets succes i Danmark.

Min konklusion var, at Laserdisken har en berettigelse som formidler af filmværker, der ikke udgives i Danmark. Ifølge Johan Schlüter var specialimport ikke et problem for videobranchen, og det var ifølge ham slet ikke berørt af lovændringen. Jeg lukkede butikken i Århus og fokuserede på at udvikle hjemmesiden for at styrke postordresalget.

Slagsmålet om udlejning af Laserdiscs var blevet meningsløst, og jeg var parat til at slutte fred med FDV. Jeg ville drosle mine aktiviteter ned, hvorefter jeg i fred og ro ville koncentrere mig om min webbutik, og via den ville jeg også tilbyde filmtitler, der ikke blev udgivet i Danmark.

Den 13. december 2002 fortalte jeg i et brev til Johan Schlüters advokatfirma om mine fremtidsplaner og min vilje til at respektere FDVs ret til at forbyde parallelimport (bilag 68).

> *"Min opfattelse er som bekendt, at direktivet i dens importbegrænsende betydning er ugyldigt, og at jeg kunne vælge at ignorere loven som ugyldig og få udsat et evt. krav om fogedforbud, indtil EF-domstolen har afgjort spørgsmålet. Men jeg vil hellere bilægge striden med FDV, hvis vi kan blive enige om det.*
>
> *Jeg vil i dag eller i weekenden fremsende titellister til dig, så FDVs medlemmer kan gøre indsigelse mod import og videresalg af titler - eller positivt vil tillade import af titler. Jeg vil registrere svarene og afbestille, dvs. undlade at importere "forbudte" titler med henblik på videresalg i Danmark, efterhånden som jeg modtager svarene.*
>
> *Hvis FDV accepterer, at jeg sælger ud af eksisterende lager, undgår vi konfrontationer i retten (og i pressen). Jeg vil på tro og love erklære, at jeg ikke efter den 21. december importerer flere "forbudte" titler med henblik på videresalg i Danmark. Der bliver tale om et omfattende registreringsarbejde, så jeg kan ikke udelukke enkelte fejl, men jeg vil gøre mit bedste for at sikre, at fejl ikke opstår."*

Som fjerde og sidste punkt i brevet tilbød jeg en afslutning på retssagen om udlejning af Laserdiscs, og jeg tilbød at betale erstatning. Jeg håbede, at FDV ville reducere erstatningskravet. FDV havde krævet 500 kr i erstatning for hver plade, jeg havde udbudt til udlejning, uanset om den var blevet udlejet eller ej:

> *"Jeg kan ikke på forhånd vide, om et ophørsudsalg vil indbringe nok til, at jeg undgår fallit, men for at få en endelig afslutning på mellemværendet mellem Laserdisken og FDV, vil jeg tilbyde betaling af 150.000 kr her og nu til endelig afgørelse af det økonomiske mellemværende."*

Forliget på retssagen om udlejning af Laserdiscs

Efterfølgende drøftede jeg situationen telefonisk med FDVs advokat Torben Steffensen. FDV forlangte 225.000 kr for at afslutte retssagen. For så vidt angik udsalget af det eksisterende lager af importerede film sagde Torben Steffensen, at der ikke ville blive grebet ind, hvis det stod til ham. Han foretrak dog, at udsalget blev gennemført så hurtigt som muligt.

Den 27. december 2002 fulgte jeg op på telefonsamtalen med en e-mail (bilag 69). Jeg bekræftede forliget og spurgte, hvordan udlægget i mine aktiver kunne ophøre:

> *"Jeg sender idag med posten en check på 225.000 kr til afslutning på det økonomiske mellemværende. Hvem skal i øvrigt have besked, så udlægget i mine aktiver ophører?"*

Torben Steffensen kvitterede for aftalen i et brev den 6. januar 2003 (bilag 70):

> *"Herved anerkendes modtagelse af dit brev af 27. f.m. med check stor kr. 225.000,- til fuld og endelig afgørelse af det økonomiske mellemværende som følge af den afsluttede retssag mellem medlemmerne af Foreningen af Danske Videogramdistributører og Laserdisken. Derfor meddeles hermed saldokvittering på foreningens medlemmers krav på erstatning og sagsomkostninger."*

Problemet med at identificere forbudte titler

Hovedparten af min mail fra den 27. december 2002 vedrørte registreringen af forbudte titler og mit løfte om helt at afstå fra at importere film frem til den 13. januar 2003, hvorefter jeg ønskede at opfylde folks bestillinger, medmindre der var tale om titler, der var forbudt af FDVs medlemmer. Jeg understregede, at jeg var med på enhver løsning, som FDVs medlemmer måtte foretrække. Mailen illustrerer mit ønske om fred og forsøget på at indrette mig praktisk på de nye forhold (bilag 69) :

> *"De fleste titler i Laserdiskens sortiment er specialtitler, der formentlig ikke interesserer FDVs medlemmer. Jeg kan imidlertid ikke skelne på anden måde end ved at registrere, hvilke titler, der er "forbudte", og hvilke jeg fortsat kan eller må importere og sælge. I praksis er jeg nødt til at registrere titlerne som hhv. "forbudt", "tilladt" og evt. "ikke besvaret". Jeg er med på enhver løsning, som FDVs medlemmer måtte foretrække:*
>
> *a: Jeg kan sende lister med alle nye udgivelser og tilføjelser til min hjemmeside.*
> *b: Selskaberne kan sende mig titler taget fra deres database.*
> *c: Selskaberne kan anvise et sted, hvor jeg selv kan søge oplysningerne - evt. på en hjemmeside.*
> *d: Andre forslag eller løsninger???*

Det er fra min side ikke et forsøg på at provokere, men p.t. kan jeg ikke se anden mulighed for at finde ud af, hvilke titler, jeg fortsat må sælge, og hvilke jeg ikke må (mit korstog mod FDV er fra min side slut, og jeg prøver bare at indrette mig så simpelt og problemfrit som muligt under de nye vilkår).

Jeg er ophørt med at importere og afstår fra at bestille film igen frem til den 13. januar. Derefter er det planen, at jeg vil opfylde folks forudbestillinger, såfremt titlerne ikke er forbudt af FDVs medlemmer. Jeg køber heller ikke fremover film hjem til lager, men jeg vil gerne fortsat kunne levere specialtitler til dem, der ønsker det."

Torben Steffensens svar den 6. januar 2003 sluttede retssagen om udlejning, men der var ingen afklaring på spørgsmålet om, hvilke dvd-film, jeg ikke måtte parallelimportere. Ifølge Torben Steffensen havde SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S meddelt, at ingen af dem ville give tilladelse til at sælge de DVD-plader, som fremgik af den tilsendte oversigt. Han sluttede med et løfte om at give besked, så snart eller såfremt de øvrige medlemmer måtte give en tilbagemelding (bilag 70):

"Samtidig skal jeg meddele, at SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S har meddelt mig, at ingen af disse er indstillet på at give tilladelse til at sælge de DVD-plader, som fremgår af den oversigt, du tilsendte mig med mail af 18. f.m.

Så snart eller såfremt hvert enkelt af de øvrige medlemmer måtte give mig en tilbagemelding, vil du høre fra mig."

Der var over 10.000 titler på listen, og det var ikke sandsynligt, at SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S var i position til at forbyde import af samtlige titler, f.eks. dvd-udgaven af Super Bowl XXXVI Champions.

Den 7. januar 2003 bad jeg om at få præciseret de titler, der var forbudt. Jeg kunne ikke forholde mig praktisk til svaret fra SF Film og Scanbox. Jeg skrev (bilag 71):

"Jeg må vide præcist, hvilke titler, der forbydes. Svaret kan gives af selskaberne på en hvilken som helst form - evt. udtræk fra deres databaser. Så snart jeg har et klart forbud mod videresalg af en titel - eller 5000 titler - vil hver enkelt titel blive registreret af mig og mine medarbejdere, og import og videresalg vil herefter ikke finde sted under den nuværende lovgivning.

Det har i den forbindelse også betydning for mig at vide, hvor jeg skal henvende mig for at købe den danske udgave, som jeg så vil tilbyde kunderne i stedet for. Det er jo et selvstændigt problem, hvis eneretten udøves på en sådan måde, at forbrugerne afskæres fra adgang til et eksemplar af værket, og det er naturligvis også i strid med Johan Schlüters løfte til kulturministeren. Jeg håber, du forstår, at der ikke er tale om drillerier fra min side. Jeg ønsker ikke at strides med den danske videobranche, men at forholde mig praktisk til den nye situation.

Der gik næsten en måned, før FDV svarede. Det var en afvisning af at hjælpe med at afklare situationen. Torben Steffensens svar den 5. februar 2003 var ganske kort (bilag 71):

"Det er ikke muligt for FDV at imødekomme din anmodning.
Du opfordres til at kontakte de enkelte danske og udenlandske rettighedshavere direkte."

Jeg fik en medlemsfortegnelse, så jeg kunne kontakte de enkelte medlemmer (bilag 73).

Min utvetydige tilkendegivelse af respekt for rettighedshavernes forbud

Mens korrespondancen med Torben Steffensen stod på, modtog jeg brev fra advokat Niels Bo Jørgensen, der på FDVs vegne gjorde opmærksom på den nye ophavsretslov, og at FDV havde konstateret, at der blev solgt importerede film i Laserdiskens butikker.

Jeg var endnu ikke begyndt at importere igen, fordi jeg ikke havde fået svar fra FDV om eventuelle forbudte titler. Som aftalt med Torben Steffensen solgte jeg ud af de film, der var importeret før lovændringen. Jeg gentog min respekt for eventuelle forbud mod parallelimport, men gjorde også opmærksom på det utilfredsstillende i, at jeg efter 8 uger ikke havde fået svar på henvendelsen om forbudte titler. Den 9. februar 2003 skrev jeg til FDVs advokat (bilag 74):

> *"Som svar på Deres skrivelse af 29. januar skal jeg meddele, at jeg allerede i december orienterede advokat Torben Steffensen om Laserdiskens holdning til den ny ophavsretslov. Selvom det er min opfattelse, at regional konsumption er i strid med EF-traktaten og dermed ugyldig ønsker jeg ingen konflikt med rettighedshavere, der ønsker at håndhæve et forbud mod parallelimport. Jeg meddelte derfor Torben Steffensen, at rettighedshaveres indsigelse mod import (og videresalg) vil blive respekteret.*
>
> *Jeg skal (atter) præcisere, at det salg, der foregår fra Laserdiskens butikker er ophørsudsalg, dvs. udsalg af titler, der er importeret før lovens ikrafttrædelse.*
>
> *Jeg har i næsten 8 uger afventet svar på min henvendelse om de titler, FDVs medlemmer ønsker at forbyde, men jeg har stadig ikke modtaget et svar, der gør det muligt for mig at registrere forbudte titler. Jeg skal igen anmode om svar på min henvendelse, så jeg kan genoptage specialimporten UDEN derved at krænke Deres medlemmers eventuelle rettigheder. En praktisk løsning kan være, at Deres medlemmer genoptager samhandlen med Laserdisken og f.eks. i den forbindelse giver udtryk for et ønske om, at titler i deres repertoire (nuværende eller kommende) ikke parallelimporteres. Et sådant ønske vil blive respekteret. Ved at undlade at svare på min henvendelse stiller Deres medlemmer reelt hindringer i vejen for distribution af titler, De ikke har rettigheder til. Det er helt klart i strid med loven og dens intentioner og andre rettighedshaveres ret til at få omsat deres udgivelser i Danmark."*

Løsningen i forhold til FDVs medlemmer

Jeg fulgte Torben Steffensens opfordring og kontaktede medlemmerne. Den 12. februar 2003 sendte jeg enslydende breve til alle medlemmer, hvori jeg understregede min holdning til ophavsretslovens ugyldighed, men i håbet om et konstruktivt fremtidigt samarbejde havde jeg valgt at respektere et eventuelt forbud mod import af titler, hvortil medlemmet havde danske distributionsrettigheder. Jeg redegjorde for ophørsudsalget af det eksisterende varelager, og jeg meddelte, at jeg havde orienteret Torben Steffensen om fremgangsmåden.

Jeg gjorde det derefter nemt for det enkelte medlem at forbyde parallelimport (bilag 75):

> *"Hvis et medlem af FDV generelt ønsker at forbyde videresalg af parallelimporterede titler, hvortil det har danske distributionsrettigheder, vil jeg på eget initiativ og efter bedste evne registrere medlemmets DVD-rettighedsbibliotek og afstå fra at parallelimportere disse titler, så jeg på den måde undgår at krænke medlemmets rettigheder. Jeg ønsker blot et JA eller NEJ på spørgsmålet:*
>
> *Ønsker De at forbyde Laserdisken at udbyde parallelimporterede eksemplarer af DVD-plader, hvortil De har danske distributionsrettigheder?*
>
> *Et enkelt JA vil blive respekteret for hele Deres rettighedsbibliotek."*

Svarene fra SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S

I overensstemmelse med tilbagemeldingerne til Torben Steffensen, jfr. hans brev af 6. januar 2003 (bilag 70) svarede SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S tilbage til mig med et forbud. SF Film A/S sendte et brev den 17. februar 2003 (bilag 76):

> *"Parallelimport: Ja - SF Film ønsker at forbyde Laserdisken at udbyde importerede DVD eksemplarer, til hvilke SF har de danske distributionsrettigheder."*

Scanbox Danmark A/S svarede først telefonisk ved direktør Kim Peschardt den 4. marts 2003. Vi drøftede den praktiske håndtering af forbuddet, og han bekræftede i en efterfølgende e-mail (bilag 77):

> *"Som aftalt bekræfter jeg herved vores aftale om den rent praktiske håndtering af import-fra-USA forbuddet. Da jeg ikke har tid og lyst til at gå dine 12.000 varenumre igennem – og du tilsvarende ikke har tid og lyst til at gå mine 12.000 besvarelser igennem har vi aftalt, at du hver måned tilsendes Scanbox's forhandler information med kommende nyhedsudgivelser på DVD. Dette vil reelt set virke som informationen til dig om hvilke film titler der er Scanbox' s eneret – og dermed synonymt med hvilke film du iflg den nye lov ikke må importere til videresalg fra USA."*

Han afsluttede med ordene *"Tak for velviljen*", som fra min side var ægte. I praksis var det kompliceret at handle med de danske selskaber. Al import fra England foregik fra én grossist, og al import fra USA foregik fra én grossist. Det var besværligt at fordele bestillingerne på de få danske udgivelser på 7 forskellige forhandlere. Jeg valgte for nemheds skyld at bevare samarbejdet med den grossist, der havde hjulpet mig under leveringsnægtelserne.

Den 7. april 2003 understregede jeg overfor Scanbox, at releaseinformationerne var relevante og ville blive brugt positivt, selvom Scanbox ikke modtog bestillinger fra mig (bilag 78):

> *"Som situationen er lige nu, er det imidlertid lettere for os at købe filmene fra grossist, men både med henblik på at markedsføre Scanbox-produkter og at undgå at importere film parallelt med Scanbox produkter er release informationerne nyttige og vil blive brugt positivt."*

Sandrew Metronome har ikke rettighederne til importerede film

Sandrew Metronome Video Danmark A/S meddelte uafhængigt af mit brev til selskaberne, at selskabet ikke har rettighederne til andre dvd-plader end deres egne udgivelser. Selskabet kan hverken tillade eller forbyde videresalg af dvd-film fra USA - af den simple årsag, at de ikke har rettighederne til dem. Det fremgår af brevet fra Sandrew Metronome Video Danmark A/S den 15. januar 2003 (bilag 72):

> *"Vi kan derfor i den anledning oplyse Dem om, at det ikke juridisk vil være muligt for os at overdrage nogle rettigheder til nogen af de nævnte titler - idet de rettigheder vi indehaver i vore kontrakter med udenlandske producenter herunder Warner Home Video, er begrænset til at omfatte rettigheden til at markedsføre region kode 2 - med dansk dub alternativ dansk tekst på det danske marked.*
>
> *Alene af den grund vil det ikke være muligt for os at give tilladelse til samtykke til videresalg af produkter, hvortil vi ikke har rettigheder."*

Laserdiskens forbudt-program

Oprindeligt var det planen at registrere et forbud for de titler, hvortil FDV eller medlemmerne havde meddelt et forbud. På baggrund af sammenhængen i Laserdiskens edb-system mellem titler, varer og varernes oprindelse kunne dvd-film fra tredjelande registreres som forbudt alene på baggrund af oplysningen om, at parallelimport af den pågældende filmtitel var forbudt.

FDVs manglende vilje til at samarbejde gjorde arbejdet lidt vanskeligere, så jeg gik selv i gang med at registrere alle danske dvd-udgivelser ud fra følgende kilder:

1) Grossistens oplysninger om danske udgivelser
2) Branchens fagblad "HE + Videotraileren"
3) Distributørernes hjemmesider

For hver dansk udgivelse registreres det pågældende medlem af FDV, og udgivelsen knyttes til filmens titel. Laserdisken opererer med en separat filmtiteldatabase med oplysninger om den pågældende film. For dvd-udgaverne registreres også oprindelsen, så der skelnes mellem varer fra Danmark, det øvrige EU og varer udenfor EU.

På baggrund af de sammenhænge har Laserdiskens IT-medarbejder Morten Dam Madsen udviklet Laserdiskens forbudt-program, der registrerer de dvd-udgaver fra tredjelande, hvor der findes en dansk udgave, der er udgivet af et dansk selskab, der har forbudt parallelimport. Da Vestre Landsret ikke tillod et retsmøde, hvor mine medarbejdere kunne afgive forklaring, har Morten Dam Madsen (Bilag V06) og David Bjerre (bilag V11) afgivet skriftlig forklaring.

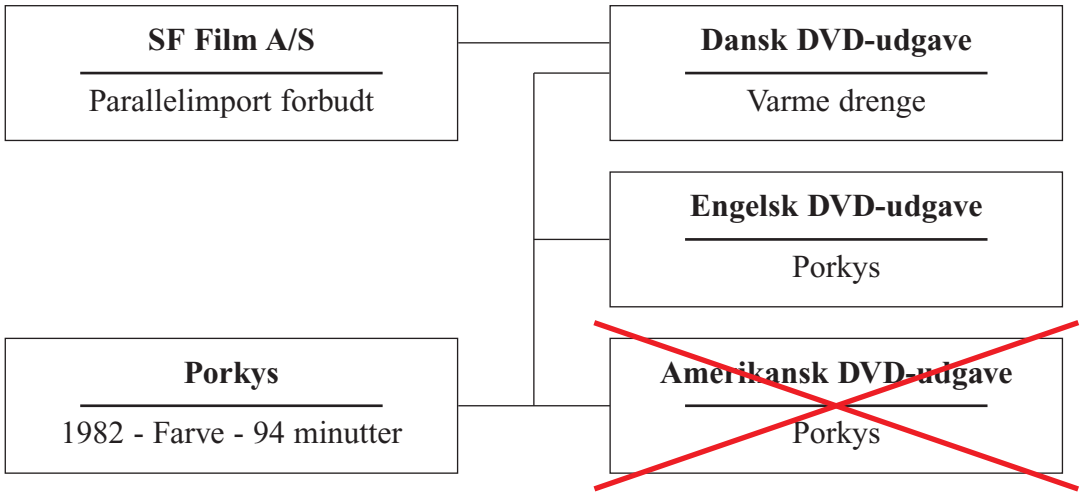

Effektiviteten af Laserdiskens registreringer

Laserdiskens registreringer lever fuldt ud op til FDVs forslag mht. identificering af titler, jfr. FDVs svarskrift til Vestre Landsret den 24. januar 2006 (bilag 196, side 8). Laserdiskens medarbejder David Bjerre har været så omhyggelig, at det er velkendt, at Laserdisken har den mest komplette registrering af danske dvd-udgivelser:

1) Laserdiskens registreringer blev anvendt af redaktør Peter Risby Hansen, da han i 2004 skulle bruge nyhedslister til magasinet "Alt om DVD" (bilag 80 og bilag 81). Hans erklæring herom er fremlagt som bilag V14.
2) Laserdiskens registreringer blev uden forbehold lagt til grund af fogedretten, da varelageret af parallelimporterede film blev beslaglagt den 29. november 2005.
3) Lars Segato gav selv udtryk for, at forbudt-programmet er effektivt (bilag V19).
4) FDV har ikke klaget over manglende overholdelse af nogen af de nedlagte forbud.

3.4 Anpartsselskabets funktion og ophør

Baggrund: Domstolenes behandling af tvisten om det danske udlejningsmonopol

Under striden med FDV om udlejning af Laserdiscs i 1994 ønskede retspræsident Arildsen fra Retten i Aalborg at undersøge, om EF-traktatens konkurrencereglers forbud mod en opdeling af Fællesskabet også gælder for udlejning af film. Han stillede EF-domstolen et præ-judicielt spørgsmål, men det blev aldrig besvaret.

Kulturministeriet havde på en eller anden måde fået det fejlagtige indtryk, at sagen handlede om den danske lovgivning. FDVs og kulturministeriets skriftlige indlæg til EF-domstolen gav indtryk af, at jeg havde anfægtet den danske lovgivning, som var begrundet i, at man ville sikre ophavsmanden et vederlag, der står i forhold til antallet af udlejninger. Kulturministeriet sendte en delegation til den mundtlige forhandling for at støtte det synspunkt. EF-domstolen blev på den baggrund i tvivl om de omstændigheder, der lå bag spørgsmålet.

De forklaringer havde intet at gøre med virkeligheden. Det stillede spørgsmål drejede sig ikke om den danske lovgivning, men om producenternes beskyttelse af det danske udlejningsmarked. I Danmark får ophavsmændene heller ikke andel i indtægterne fra udlejning. Alle indtægter tilfalder producenterne, og de står *ikke* i forhold til antallet af udlejninger. Udlejeren (butikken) betaler en pris for en videokassette, og så var det op til butikken at udleje kassetten så meget som muligt. Betalingen er den samme - uanset om kassetten (eller pladen) bliver udlejet 100 gange eller aldrig. Men Kommissionen syntes godt om at give rettigheder direkte til ophavsmændene (bilag 45, side 41-42), og en uoverdragelig ret til vederlag blev indført i låne/leje-direktivets artikel 4 (bilag 49) - men det er endnu ikke gennemført i Danmark.

Min forklaring om, at det danske udlejningsmarked var beskyttet mod konkurrence fra Laserdiscs stod alene. Generaladvokaten sluttede sit skriftlige indlæg den 26. maj 1998 med et forslag om, at byretten kunne fremsende sagen igen, hvis forholdene var som beskrevet af mig:

> *"It seems to me patently clear, as Laserdisken has stated in the course of the procedure, that if the plaintiffs were to exercise their exclusive rental rights in a negative manner, solely in order to prevent the development of a videodisc rental market in Denmark - with the result that the Danish consumers concerned would be obliged to purchase, at a high price, products that they would prefer to rent - then that conduct would be liable to distort competition on the market. I therefore consider that, in the present case, Retten i Aalborg has not fully defined the factual and legislative context of this limb of its question and the Court is consequently not in a position to provide it with a useful interpretation of Articles 85 and 86. That conclusion does not affect the right of the national court to seek the Court's interpretative assistance again, should it feel the need to do so, by referring further questions for preliminary ruling in the context of the same case."*

De danske domstoles holdning til EF-domstolens ikke-eksisterende afgørelse

Ida Heide-Jørgensen var blevet ny retspræsident for Retten i Aalborg. Hun var utilfreds med, at et fogedforbud havde eksisteret så længe uden at blive justificeret, og det ville hun have rettet op på hurtigst muligt. Det udelukkede en ny forelæggelse for EF-domstolen. Hun sagde, at EF-domstolen nok havde taget hensyn til konkurrencereglerne alligevel, og hun afviste min anmodning om en ny forelæggelse med en fyldestgørende beskrivelse af de faktiske forhold.

Vestre Landsret gav mig medhold i, at EF-domstolen på grund af formalitetsfejl *ikke* havde anvendt konkurrencereglerne i sagen, men den tilføjede uden begrundelse, at der ikke skulle stilles flere spørgsmål til EF-domstolen i sagen alligevel.

Advokat Jakob Axel Nielsens rådgivning

Advokat Jakob Axel Nielsen, nu sundhedsminister Jakob Axel Nielsen, repræsenterede de fire bi-intervenienter i retssagen, og han rådgav mig løbende. Han bemærkede mine vanskeligheder med at trænge igennem med mine synspunkter hos Retten i Aalborg og Vestre Landsret. Han gjorde opmærksom på risikoen for, at jeg ville tabe sagen, og at domstolene ville dømme mig til at betale en betydelig erstatning til FDV. Han mente, at jeg burde beskytte mig selv og mine medarbejdere. Han foreslog, at der blev stiftet et anpartsselskab, der var juridisk uafhængigt af min person. Hvis jeg blev dømt til at betale en stor erstatning, kunne dette arrangement redde butikkerne og dermed i det mindste min egen og medarbejdernes fremtidige arbejdsplads.

Anpartsselskabets oprettelse og funktion

Det var isoleret set en økonomisk byrde at udleje videoplader, men i begyndelsen af 90'erne var det et vigtigt led i markedsføringen af Laserdisc-systemet, og jeg fandt det principielt forkert, at FDV på ophavsmændenes vegne blandede sig i mit samarbejde med Lightning Distribution.

I slutningen af 90'erne var det reelle problem imidlertid leveringsnægtelsen. Allerede i 1992 havde jeg haft et møde om leveringsnægtelsen med Konkurrencestyrelsen, som var af den opfattelse, at FDVs leveringsnægtelse var i orden, når FDV havde konstateret, at jeg drev "ulovlig" virksomhed. Det gjorde ingen forskel for Konkurrencestyrelsen, at jeg overholdt fogedforbuddet mod udlejning, og at tvisten om udlejning ikke var afgjort af en domstol.

I 1999 havde konflikten varet i 7 år. Leveringsnægtelsen var til gene, og jeg ville gerne have den ophævet. Jeg tænkte, at jeg kunne løse problemet i forhold til Konkurrencestyrelsen, hvis jeg drev butikkerne i et anpartsselskab, der *ikke* var involveret i nogen retssag, og som *ikke* ønskede at udleje. FDV burde ikke kunne forsvare en leveringsnægtelse mod Laserdisken ApS.

Advokatfirmaet Anders Hjulmand og Dansk Revision ved revisor Jørn E. Hansen sørgede for, at overdragelsen af aktiver til Laserdisken ApS var juridisk korrekt. Revisor Jørn E. Hansen insisterede på, at jeg skulle foretage en opgørelse af alle aktiver og vurdere dem til markedspris, og at jeg skulle udfærdige salgsdokumenter. Han forlangte, at ApS blev tilføjet navnet, og at jeg ændrede fakturaer, brevpapir og kuverter, så det nye navn og cvr-nr. klart fremgik.

I overensstemmelse med min forklaring til skatteankenævnet den 20. januar 2005 (bilag 34), som skatteankenævnet accepterede i afgørelsen af 1. marts 2005 (bilag 35), kan det lægges til grund, at Laserdisken ApS med cvr-nr. 21 73 05 99 er juridisk uafhængig af min personlige virksomhed med cvr-nr. 10 19 42 45 (bilag 33), og at anpartselskabet i perioden fra den 1. juli 1999 til den 30. juni 2004 var ansvarlig for driften af Laserdiskens butikker.

Anpartsselskabets ophør

Efter forliget med FDV i januar 2003 registrerede jeg ikke flere problemer med videobranchen. To medlemmer meddelte forbud, og det respekterede jeg. Nordisk Films repræsentant, Søren Tølbøll, besøgte Laserdisken i sommeren 2003, da han netop var holdt op hos Nordisk Film. Han bekræftede, at Nordisk Film havde modtaget mit brev, men endnu ikke gjort sin holdning klar. Ellers hørte jeg ikke noget fra FDVs medlemmer. Jeg forventede ikke flere problemer, så der var ikke længere et reelt behov for at drive Laserdisken i et anpartsselskab.

Efter et år med fred besluttede jeg at likvidere selskabet. Det ses af skatteoplysningerne, at mine personlige momspligtige aktiviteter blev genoptaget i 3. kvartal 2004 (bilag 25), og det fremgår af forklaringen til Skatteankenævnet, at det var hensigten at opløse selskabet (bilag 34). Jeg nåede det ikke i 2004, men det ville være sket inden udgangen af 2005, hvis ikke lige selskabet uventet var blevet stævnet i december 2005 (bilag 36-38).

3.5 Retssagen om ophavsretslovens fortolkning

Min tilgang til en undersøgelse af EU-retten

Blot to måneder efter ændringen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 havde jeg afviklet butikken i Århus, afsluttet alle tvister med FDV og oprettet et system til registrering af danske udgivelser med henblik på at blokere for uønsket parallelimport, så der ikke opstod nye tvister med FDV. De uløste spørgsmål om spredningsretten og forholdet til konkurrencereglerne kunne herefter undersøges i fred og ro i en principiel retssag mod det ansvarlige ministerium.

Kulturministeriet, der i sagen var repræsenteret af kammeradvokat K. Hagel-Sørensen, var villig til at få spørgsmålet om gyldigheden af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2 undersøgt på den betingelse, at jeg ændrede formuleringen af den oprindelige påstand (bilag 85 og 86), hvilket reducerede skadesvirkningen ved en eventuel tabt sag (bilag 83). En retssag mod det ansvarlige ministerium er den korrekte fremgangsmåde, hvis en borger anfægter forpligtelser, der pålægges ham i medfør af EU-retten. Med EF-domstolens dom af 12. september 2006 i sag C-479/04 blev der sat punktum i spørgsmålet om infosoc-direktivets gyldighed, og jeg mente, at spredningsrettens forhold til konkurrencereglerne var blevet afklaret på en fornuftig måde.

Uklarheden om kulturministeriets fortolkning efter EF-domstolens afgørelse

Kulturministeriet var ikke repræsenteret under den mundtlige forhandling ved EF-domstolen. Sammenhængen mellem spredningsrettens fortolkning og konkurrencereglernes anvendelse var forklaret for mig, men der var ingen garanti for, at også kulturministeriet havde forstået det. K. Hagel-Sørensen er medforfatter til EU-Karnov 1993, men er ikke krediteret for kapitlet om immaterialret (bilag M19), og han havde ikke under sagens forberedelse gjort opmærksom på forskellen på en enerets eksistens og en enerets udøvelse i forhold til konkurrencereglerne.

Jeg vidste ikke, om kulturministeriet havde lært det samme som mig af sagen, eller om det bare ville slippe ud af sagsanlægget hurtigst muligt. Jeg ville helst undgå yderligere tvist, så jeg foreslog Kammeradvokaten, at vi drøftede sagen, men det var han ikke interesseret i (bilag 109). Det er naturligvis afgørende for virkningen af spredningsretten (og dermed også gyldigheden), at den fortolkes korrekt. Det relevante spørgsmål var derefter, om kulturministeriet fortolkede spredningsretten på samme måde som EUs institutioner, hvilket svarer til den angivne fortolkning 1, der også blev forklaret Kulturudvalget forud for lovens vedtagelse.

Kulturministeriets overraskende holdningsændring i svaret til Per Clausen

Der var brug for en afklaring, så jeg tog kontakt til Enhedslisten, der havde vist sig at være en stærk tilhænger af ytringsfriheden - og modstander af unødvendige restriktioner. Ordfører på området var nu Per Clausen, og han ønskede også sagen afklaret. Han bad kulturministeren bekræfte en fortsat støtte til advokat Johan Schlüters oprindelige fortolkning 1 (bilag 62).

I mellemtiden havde fogedretten i Aalborg baseret en bevissikring mod mig på fortolkning 2. Den 14. januar 2007 (bilag 110) orienterede jeg Kulturudvalget om problemerne med den fortolkning (bilag 110). Det var således ikke forventet, at kulturministeren i svaret til Per Clausen den 18. januar 2007 støttede fortolkning 2 (bilag 111).

En ny retssag om ophavsretslovens autoritative fortolkning var nødvendig

Mine forpligtelser som filmformidler afhænger af den valgte fortolkning. Den korrekte fremgangsmåde til løsningen af denne fortolkningstvist er også en regulær retssag mod det ansvarlige ministerium. I en sådan retssag må den korrekte fortolkning vælges autoritativt, mens den forkerte fortolkning autoritativt må afvises. En retssag mod kulturministeriet løser problemet.

3.6 Bemærkninger om ansvar og retlig interesse

Indledningsvist om retlig interesse

I kapitel 1.2 redegjorde jeg for EF-domstolens positive holdning til at inddrage borgerne i den demokratiske proces som kontrollanter af EU-rettens korrekte gennemførelse. Der er anvendt udtryk som "*private, som er interesserede i at beskytte deres rettigheder*" og "*private, som godtgør en direkte interesse deri*". De udtryk dækker begge over begrebet "retlig interesse".

"Retlig interesse" betyder, at en sag skal have konkret betydning for en sagsøger, før han kan anlægge sagen. Det er beskrevet i afsnittet "Hvad kan en civil sag handle om?" på Domstolsstyrelsens hjemmeside (bilag M16).

Indledningsvist om retskraft

I almindelighed kan der ikke anlægges sag om et forhold, der allerede er afgjort ved dom. Det er i sagens natur spild af retssystemets resourcer at behandle en sag endnu engang, når der er afsagt dom. Hvis man taber en retssag, kan man vælge at udnytte muligheden for at appellere, og hvis man også taber appelsagen - eller undlader at appellere - er sagen som regel tabt. I særlige tilfælde kan en sag genoptages, men udgangspunktet er, at der ikke kan anlægges sag om en tvist, der allerede er afgjort. En domstols afgørelse har retskraft.

Indledningsvist om kulturministeriets ansvar - i modsætning til privates

Kulturminister Brian Mikkelsen havde principielt ret, da han under 1. behandlingen af lovforslaget den 23. oktober 2002 udtalte (bilag 58, side 9 og kapitel 1.2): *"Forslaget her er fremsat for at sikre en korrekt implementering af infosoc-direktivet."*

Når et direktiv skal gennemføres i Danmark, er det regeringens - og dermed kulturministeriets - overordnede ansvar at gennemføre EU-retten korrekt. Det er også regeringens overordnede ansvar at sikre, at bestemmelserne i Den Europæiske Menneskeretskonvention overholdes.

Kulturministeriet repræsenterer Danmark og er ansvarlig overfor den danske befolkning. Kulturministeriet er ligesom domstolene ansvarlig for, at EF-traktatens bestemmelser (herunder direktiver) gennemføres korrekt, og det har til opgave at sikre borgernes rettigheder, hvadenten de hidrører fra EF-traktaten eller MRK. Det er ligeledes Kammeradvokatens opgave som advokat for Danmark at forfølge sandheden og at gennemføre EU-retten korrekt med respekt for de borgerlige rettigheder.

På den måde adskiller kulturministeriet sig markant fra private virksomheder. Den internationale medieindustri består af private virksomheder, der med ansvar overfor ejerne har en legitim interesse i at tjene så mange penge som muligt. Det er ikke deres opgave at gennemføre EU-ret eller at sikre overholdelse af menneskerettigheder. De er sjældent forpligtet af et etisk regelsæt. Nogle føler, at det er i orden at tilegne sig rettigheder, de reelt ikke er berettiget til. Ligesom fodboldspilleren, der prøver at filme sig til et straffespark, mener nogle selskaber, at det er i orden at teste, om dommeren er vågen, og de griber muligheden, hvis den opstår. De mener ikke, at det er odiøst at prøve at fremme en bestemt fortolkning, selvom den er forkert.

Indledningsvist om domstolenes ansvar

Domstolene har ansvaret for at straffe dem, der overtræder reglerne, incl. dem, der prøver at få tildelt et straffespark, der ikke er begået. Deres opgave er at håndhæve lovgivningen og at sikre respekt for de rettigheder, som de folkevalgte politikere har tildelt borgerne i EF-traktaten og Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Ordlyden af den principale påstand

Formålet med sag nr. V.L. B-0442-08, der oprindeligt blev anlagt ved Sø- og Handelsretten den 20. marts 2007 (bilag 112), er at fjerne usikkerheden om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1. Den principale påstand i sagen er formuleret sådan, at fortolkning 1 skal vælges som den rigtige fortolkning, mens fortolkning 2 skal forkastes som den forkerte fortolkning.

Kulturministeriet er sagsøgt, fordi kulturministeriet er ansvarlig for gennemførelsen af infosoc-direktivet, der skal være gennemført på en sådan måde, at det skaber en bindende og sikker retstilstand for alle borgere (bilag M17).

Ordlyden af påstanden ved sagsanlægget den 20. marts 2007 var følgende (bilag 112):

> *Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at en ophavsmand ved at meddele forbud kan modsætte sig videresalg i Danmark af værkseksemplarer, som er bragt på markedet udenfor EØS-området med hans samtykke, og hvortil han har distributionsrettighederne for Danmark, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører ikke en pligt for ophavsmænd i tredjelande til at meddele samtykke til dem, der spreder eksemplarer af deres værker, som betingelse for at få eksemplarerne afsat i Danmark.*

Ordlyden af påstanden efter præciseringen den 7. marts 2008 er følgende (bilag 132):

> *Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at ophavsmandens (eventuelle) forbud mod spredning af eksemplarer af et værk, der er bragt på markedet af ham eller med hans tilladelse uden for EØS-området, får retskraft i henhold til ophavsretsloven, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 pålægger ikke en forhandler en pligt til at erhverve positivt samtykke, før han viderespreder et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse uden for EØS-området.*

Ændringen er foretaget for at præcisere forskellen i de forpligtelser, ophavsretsloven pålægger forhandleren i hver af de to fortolkningsmuligheder. Medhold betyder, at fortolkning 1 vælges som den rigtige, mens en frifindelse betyder, at *de facto* fortolkningen (2) bevares.

Modviljen mod en almindelig autoritativ retlig afgørelse

Kulturministeriet er ikke indstillet på, at der skal undersøges noget i forbindelse med valget af fortolkning. Det støtter FDVs nye fortolkning, der allerede *de facto* håndhæves af domstolene. Fortolkningen skaber økonomiske og kulturelle problemer for det danske samfund, og den går mod EF-traktatens grundlæggende formål, men alligevel vil kulturministeriet forhindre, at en egentlig retlig undersøgelse "risikerer" at føre til de ønskede ændringer.

Kammeradvokaten prøvede på kulturministeriets vegne forgæves at få Retten i Aalborg til af afvise sagen, men Retten i Aalborg ved byretsdommer Ole Høyer gjorde det klart, at spørgsmålet om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 er af principiel karakter (bilag 135). Han afviste reelt Kammeradvokatens afvisningspåstand som det rene sludder, men ikke desto mindre fastholdt Kammeradvokaten for Vestre Landsret, at jeg slet ikke skal have adgang til at få sagen behandlet (bilag 137).

I modsætning til Retten i Aalborg var Vestre Landsret imødekommende overfor Kammeradvokaten (bilag 140 og bilag 163). Det er en medvirkende årsag til, at nærværende retssag er nødvendig. De sagsøgte dommere fra Vestre Landsret er gået med til at dække over den ret elegante økonomiske forbrydelse, og sagsøgte vælger at se bort fra, at mine rettigheder dermed krænkes. Det er et direkte problem for mig, men det er også et samfundsmæssigt problem.

3.7 Reaktioner på sagsanlægget

Kulturministeriets valgmuligheder

Kulturministeriet havde to fornuftige valgmuligheder, da retssagen om ophavsretslovens fortolkning blev anlagt.

1) Det kunne støtte fortolkning 1, hvilket var det naturlige, da det var den fortolkning, der blev forklaret Kulturudvalget, og som blev lagt til grund af Generaladvokaten og Kommissionen under sagen om infosoc-direktivets gyldighed. Den valgmulighed burde være valgt allerede som svar på Per Clausens spørgsmål (bilag 111).

2) I overensstemmelse med kulturminister Brian Mikkelsens forsikring til Folketinget om at tage fat i et problem eller en fejl (bilag 58, side 11) kunne det forholde sig neutralt i forhold til valget af fortolkning, men ud fra ønsket om at sikre en korrekt gennemførelse kunne det støtte en undersøgelse og overlade valget til domstolen.

Men kulturministeriet valgte en tredje og ubehagelig udemokratisk løsning:

3) Det valgte at bruge alle midler i forsøget på at forsvare medieindustriens ulovlige og samfundsskadelige kontrol over markedet i Danmark. Det valgte at gøre alt for at forhindre, at ophavsretslovens fortolkning bliver undersøgt - overhovedet.

Sø- og Handelsretten: Sagen handler om fortolkning

Sø- og Handelsretten havde intet problem med at forstå sagens hovedemne. Sagen var anlagt dér på grund af det konkurrenceretlige element, men Sø- og Handelsretten udtalte i kendelsen den 3. april 2007, at sagen angår fortolkningen af ophavsretslovens § 19 (bilag 113):

> *"Da sagen, der efter oplysningerne i stævningen angår fortolkningen af ophavsretslovens § 19, og fagkundskab til konkurrenceloven ikke skønnes at have væsentlig betydning, hverken er omfattet af Sø- og Handelsrettens saglige kompetence..."*

Retten i Aalborg: Sagen handler om fortolkning

Sø- og Handsretten afviste af behandle sagen, fordi kendskab til konkurrenceloven ikke var et hovedelement, og den henviste sagen til behandling ved Københavns Byret. Københavns Byret henviste sagen til behandling ved Retten i Aalborg på grund af de nye regler om værneting (bilag 116). Retten i Aalborg vurderede parternes anmodninger om hhv. henvisning af sagen til landsretten og afvisning. Den udtalte i henvisningskendelsen den 14. marts 2008 (bilag 135):

> *"Den sag, sagsøgeren har anlagt, vedrører spørgsmål om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, navnlig i forhold til bestemmelsen i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (2001/29). Da sagen således vedrører lovfortolkning og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret, finder retten, at sagen er af principiel karakter, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1."*
>
> *"Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger finder retten herudover, at det ikke er hensigtsmæssigt, at spørgsmålet om behandlingen af sagsøgtes afvisningspåstand som begæret af sagsøgte udskilles til særskilt påkendelse, jf. retsplejelovens § 253, og afgøres, forinden der træffes afgørelse om sagsøgerens henvisningspåstand. Der er i den forbindelse navnlig lagt vægt på karakteren af de anbringender, sagsøgte har anført til støtte for afvisningspåstanden."*

3.8 Kulturministeriets udflugter

Kammeradvokatens 12 forsøg på at undgå en egentlig fortolkning af ophavsretsloven

Kulturministeriet er også i sagen om ophavsretslovens fortolkning repræsenteret ved kammeradvokat K. Hagel-Sørensen, der har valgt at benytte alle muligheder for at vildlede om sagens indhold og andre forhold for på den måde at undgå en korrekt retlig afgørelse:

1) Ukorrekt påstand om, at sagen handler om, hvornår spredningsretten konsumeres
2) Ukorrekt påstand om, at den nedlagte påstand har været prøvet ved domstolene
3) Ukorrekt påstand om, at sagen er identisk med sagen om infosoc-direktivet
4) Ukorrekt påstand om, at der er samme sagsøger i de to sager
5) Ukorrekt påstand om, at der ikke er juridisk forskel på et selskab og en person
6) Ukorrekt påstand om, at to parter kan aftale sig til juridisk identitet
7) Ukorrekt påstand om, at jeg har indgået en aftale om juridisk identitet
8) Ukorrekt påstand om, at selskabet burde have inddraget fortolkningsspørgsmålet
9) Vildledende påstand om, at EF-domstolen har fortolket infosoc-direktivet
10) Fremsatte påstandene 5-9 som nova under domsforhandlingen
11) Ukorrekt påstand om, at retssagen om Schengen-aftalen har besvaret spørgsmålet
12) Hans eget særegne og udokumenterede fortolkningsbidrag

Ad 1) Ukorrekt påstand om, at sagen handler om, hvornår spredningsretten konsumeres

Hovedproblemet er kulturministeriets nuværende fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1. Sagen er nødvendiggjort af, at kulturministeriet har afvist fortolkning 1, selvom den både lå til grund for Folketingets vedtagelse af loven og vurderingen af infosoc-direktivets gyldighed. Uenigheden om, hvorvidt spredningsretten konsumeres, blev afgjort i sag nr. Ø.L. B-506-03, men alligevel skrev Kammeradvokaten i svarskriftet den 19. juni 2007 (bilag 117, side 3):

> *"Denne sag handler om, hvornår eneretten til at råde over et værkseksemplar konsumeres."*

Dette på trods af, at det allerede af stævningen den 20. marts 2007 klart fremgår, hvad der er tvist om, og hvad der er enighed om (bilag 112, side 2):

> *"Tvisten vedrører forståelsen af begrebet "regional konsumption" af spredningsretten. Der er enighed om, at der ved infosoc-direktivets gennemførelse skete en overgang fra princippet om international konsumption af spredningsretten til regional konsumption af spredningsretten.*
>
> *Der er også enighed om, at regional konsumption medfører, at spredningsretten ikke udtømmes for eksemplarer, der af ophavsmanden er bragt på markedet udenfor EØS-området.*

Sagens emne blev uddybet i mit brev til Københavns Byret den 2. maj 2007 (bilag 114):

> *"Efter en forelæggelse for EF-domstolen, hvorunder Kommissionen redegjorde for sammenhængen mellem konkurrencereglerne og "regional konsumption", hævede jeg sagen. Jeg er tilfreds med fortolkningen og sammenhængen med konkurrencereglerne.*
>
> *Nærværende sag er foranlediget af, at kulturministeriet ikke følger den fortolkning.*

Selvom Retten i Aalborg i henvisningskendelsen udførligt havde beskrevet indholdet af sagen og klart havde afvist Kammeradvokatens udflugter, fremturede denne alligevel for landsretten.

Ad 2) Ukorrekt påstand om, at den nedlagte påstand har været prøvet ved domstolene

Kammeradvokaten skrev i svarskriftet den 19. juni 2007 (bilag 117, side 5):

> *"Til støtte for den nedlagte påstand om afvisning gøres det i første række gældende, at sagsøger allerede har fået prøvet sagens spørgsmål ved domstolene."*

Kammeradvokaten henviste til sag nr. Ø.L. B-506-03, der blev hævet af Laserdisken ApS den 9. oktober 2006 (bilag 96). Påstanden i sag nr. Ø.L. B-506-03 var (bilag 85):

> *"Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ændring nr. 17 i lov nr. 1051 af 17. december 2002, lov om ændring af ophavsretsloven (gennemførelse af Infosoc-direktivet) ikke kan finde anvendelse på sagsøgers import og salg af dvd-produkter, der er lovligt markedsført i lande udenfor EØS."*

Påstanden i sag nr. V.L. B-0442-08 var på det tidspunkt, jfr. stævningen (bilag 112):

> *"Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at en ophavsmand ved at meddele forbud kan modsætte sig videresalg i Danmark af værkseksemplarer, som er bragt på markedet udenfor EØS-området med hans samtykke, og hvortil han har distributionsrettighederne for Danmark, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører ikke en pligt for ophavsmænd i tredjelande til at meddele samtykke til dem, der spreder eksemplarer af deres værker, som betingelse for at få eksemplarerne afsat i Danmark."*

Heller ikke efter ændringen den 7. marts 2008 ligner påstanden den i sag nr. Ø.L. B-506-03.

Ad 3) Ukorrekt påstand om, at sagen er identisk med sagen om infosoc-direktivet

Kammeradvokaten skrev i svarskriftet den 19. juni 2007 (bilag 117, side 5):

> *"De to sager er reelt identiske, herunder er sagsøgers anbringender i vid udstrækning enslydende i de to sager."*

Problemerne er ganske rigtigt de samme i de to sager. Kulturministeriets fortolkning fører til en opdeling af det indre marked og en fordrejning af konkurrencen, og det er i strid med både EF-traktatens og infosoc-direktivets formål.

I den første sag blev problemet løst ved at anvende den korrekte fortolkning af begrebet regional konsumption i overensstemmelse med konkurrencereglerne, men med den fortolkning, kulturministeriet har valgt at håndhæve, er problemerne de samme som i den første sag. Det er derfor klart, at anbringenderne i de to sager i vid udstrækning er enslydende.

I utallige sager er de samme anbringender gjort gældende, men det gør ikke alle disse sager til de samme sager. De illustrerer blot, at der er gjort mange forsøg på at opdele det indre marked og på den måde fordreje konkurrencen til skade for forbrugerne.

Jeg lærte under den første sag om forskellen på en enerets eksistens og udøvelse. Derfor er jeg klar over, at problemet ikke er *eksistensen* af eneretten til at forbyde spredning, men i givet fald et eventuelt misbrug under *udøvelsen*, som imidlertid vil kunne bringes for en domstol.

Det er stadig i strid med EF-traktaten at opdele det indre marked, og det indre marked vil blive opdelt, hvis kulturministeriets fortolkning håndhæves. Forbuddet mod en opdeling af det indre marked er alment gældende. Det er altid et legitimt anbringende at gøre opmærksom på dette, når det bliver konsekvensen af en dansk lov eller en dansk lovfortolkning.

Ad 4) Ukorrekt påstand om, at der er samme sagsøger i de to sager

Kammeradvokaten skrev i svarskriftet den 19. juni 2007 (bilag 117, side 5):

> *"Der er ligeledes reelt tale om samme sagsøger i de to sager, uanset at den første sag formelt blev anlagt af sagsøgerens anpartsselskab Laserdisken ApS."*

I sag nr. Ø.L. B-506-03 er sagsøger angivet således i stævningen (bilag 82):

> *"Laserdisken ApS*
> *Prinsensgade 38*
> *9000 Aalborg"*

I sag nr. V.L. B-0442-08 er sagsøger angivet således i stævningen (bilag 112):

> *"Hans Kristian Pedersen*
> *Prinsensgade 29, 1 th*
> *9000 Aalborg"*

Ifølge retsplejelovens § 348 fremgår sagens parter af stævningen. Det fremgår af sagsøgerne, som de er angivet i de to stævninger, at der *ikke* er tale om samme sagsøger. Sagsøger i den første sag er et anpartsselskab. I den anden sag er jeg sagsøger personligt. Alligevel omtaler Kammeradvokaten fejlagtigt både i svarskriftet (bilag 117) og det sammenfattende processkrift (bilag 155) gentagne gange Laserdisken ApS som sagsøger.

Ad 5) Ukorrekt påstand om, at der ikke er juridisk forskel på et selskab og en person

I henhold til domstolsstyrelsens hjemmeside (bilag M15) er der forskel på personer (kaldet fysiske personer) og selskaber (kaldet juridiske personer). Et anpartsselskab er blot en af flere typer selskaber, der kan være part i en retssag.

Ifølge skatteankenævnet i Aalborg Kommune er en personligt drevet virksomhed *ikke* en juridisk person på samme måde som et selskab (bilag 33). Skatteankenævnet accepterer den juridiske forskel på Hans Kristian Pedersen og Laserdisken ApS, og det accepterer formålet med oprettelsen af anpartsselskabet (bilag 35), der netop er at adskille personen Hans Kristian Pedersen *juridisk* fra aktiviteterne i Laserdisken ApS.

Ad 6) Ukorrekt påstand om, at to parter kan aftale sig til juridisk identitet

Under delforhandlingen i Vestre Landsret den 2. september 2008 anførte Kammeradvokaten, at jeg havde indgået en aftale med ham om, at der er juridisk identitet mellem mig som person og Laserdisken ApS, og at der *derfor* er tale om samme sagsøger i sagerne Ø.L. B-506-03 og V.L. B-0442-08. Kammeradvokaten gjorde gældende, at Laserdisken ApS ved at hæve sagen mod kulturministeriet afskar mig fra muligheden for at få løst striden om mine borgerlige forpligtelser, selvom jeg "naturligvis" har interesse i at vide, hvilke forpligtelser ophavsretsloven pålægger mig som kulturformidler.

Da anbringendet er nyt, fremgår det ikke af Kammeradvokatens processkrifter i sagen, men det fremgår af Vestre Landsrets dom (bilag 163, side 9-10), og af Kammeradvokatens duplik den 30. december 2008 i sag BS 15B-4863/2008 (bilag 164).

Kan jeg aftale med min nabo, at jeg må køre 160 km/t på landevejen til Thy? Nej, og to parter kan heller ikke aftale sig til, at der ikke er juridisk forskel på et anpartsselskab og en person. Påstanden er en selskabsretlig nyskabelse, som eksempelvis PBS A/S klart har afvist.

Ad 7) Ukorrekt påstand om, at jeg har indgået en aftale om juridisk identitet

Kammeradvokatens anbringende fremgår af duplikken i sag BS 15B-4863/2008, hvor han om dette emne anførte (bilag 164):

> *"Hans Kristian Pedersen kunne under landsretssagen have gjort gældende, at han ikke var bundet af en retskraftsbetragtning, fordi han var et andet retssubjekt end Laserdisken ApS, men dette anbringende blev som det fremgår udtrykkeligt frafaldet, og det er ikke et af de anbringender, som efter loven ikke kan frafaldes."*

Her overfor står Vestre Landsrets gengivelse af mine anbringender i dommen den 7. oktober 2008, hvor mit anbringende er gengivet på følgende måde (bilag 163, side 11):

> *"Endelig var retssagen ved Østre Landsret anlagt af Laserdisken ApS og ikke af sagsøgeren. Også af denne grund skal den tidligere retssag ikke medføre, at denne retssag afvises som følge af reglerne om materiel retskraft."*

Uanset det forsøg på manipulation om et anbringende, jeg skulle have "udtrykkeligt frafaldet", er der heller ikke tale om, at jeg har indgået en aftale om, at der er *juridisk* identitet mellem mig og Laserdisken ApS. Kammeradvokaten støttede påstanden på et processkrift om sagens afvisning den 20. maj 2008 (bilag 139, side 3), hvor jeg atter gør opmærksom på, at det er kulturministeriets *fortolkning* af loven, der er temaet i sagen. Der var ikke tale om, at jeg i maj 2008 forhåndsudtalte mig om et anbringende, der første gang blev fremsat 4 måneder senere.

Nej, jeg ville have en forklaring på, hvordan forretningen Laserdisken kan have en retlig interesse i en lovs gyldighed uden også at have en interesse i samme lovs fortolkning. Hvis en forretning er så meget berørt af en lov, at den har interesse i dens gyldighed, har den i sagens natur en interesse i dens fortolkning. Det gør ingen forskel, om forretningen er ejet af mig eller et anpartsselskab. Det er *aktiviteten* i form af salg af importerede film, der er afgørende.

Ad 8) Ukorrekt påstand om, at selskabet burde have inddraget fortolkningsspørgsmålet

Spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning var ikke et tema i sag Ø.L. B-506-03. Den nedlagte påstand omfattede ikke fortolkning. Fortolkning blev først et tema, da kulturministeriet efter EF-domstolens dom afviste fortolkning 1. På det tidspunkt var Laserdisken ApS ophørt med at drive virksomhed og havde slet ikke en retlig interesse i spørgsmålet længere. Ifølge MRK (bilag M22) er der tale om en *ret* til at få afgjort en strid om sine borgerlige forpligtelser - det er ikke en pligt, som kan pålægges Laserdisken ApS eller mig. Endelig vedrører det ikke mine personlige rettigheder, hvad et anpartsselskab har gjort eller ikke har gjort.

Ad 9) Vildledende påstand om, at EF-domstolen har fortolket infosoc-direktivet

Med henvisning til det andet præ-judicielle spørgsmål, der blev stillet af Østre Landsret (bilag 87), gjorde Kammeradvokaten gældende, at EF-domstolen har fortolket infosoc-direktivet.

> *"Er artikel 4, stk. 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29 EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet til hinder for, at en medlemsstat bibeholder international konsumption i lovgivningen."*

Selvom Kommissionen opfattede spørgsmålet som fortolkning af infosoc-direktivet (bilag 88, side 2), gik spørgsmålet ud på, om en medlemsstat må bibeholde international konsumption. EF-domstolen udtalte sig ikke om de forpligtelser, som regional konsumption pålægger mig.

Ad 10) Fremsatte påstandene 5-9 som nova under domsforhandlingen

Det var åbenbart, at Kammeradvokaten trods den klare sagsfremstilling, påstandens ordlyd og de klare tilkendegivelser fra Sø- og Handelsretten og Retten i Aalborg, under delforhandlingen i Vestre Landsret ville foregive, at sagen handlede om andet end ophavsretslovens fortolkning. Forud for delforhandlingen var det umuligt at få Kammeradvokaten til at støtte påstanden om min manglende interesse i ophavsretslovens fortolkning med et anbringende.

Jeg forsøgte (forgæves) at holde Vestre Landsret fast på det faktum, at den anlagte sag vedrører ophavsretslovens fortolkning. Det ses af mine mange skrivelser herom.

Laserdiskens processkrift til Vestre Landsret den 20. maj 2008 (bilag 139, side 3):

> *"Det anbringende, sagsøger anførte til støtte for afvisningspåstanden i svarskriftet, er allerede afvist. Der er ingen grund til atter at forklare sagsøgte forskellen på gyldighed og fortolkning ...*
> *... Det er sagsøgtes fortolkning af loven, der er temaet i nærværende sag."*

Laserdiskens brev til Vestre Landsret den 5. august 2008 (bilag 150, side 1):

> *"Landsretten anmodes endvidere om at tilkendegive, at der ikke kan fremsættes påstande eller anbringender om, at hovedsagen vedrører andet end ophavsretslovens fortolkning, da dette er retskraftigt fastslået af Retten i Aalborg."*

Laserdiskens brev til Vestre Landsret den 12. august 2008 (bilag 152):

> *"Jeg gør opmærksom på, at sagsøgte endnu ikke har gjort anbringender gældende til støtte for påstanden om, at jeg ikke har en retlig interesse i ophavsretslovens fortolkning. Hvis sagsøgte under delforhandlingen vil gøre anbringender gældende, vil de derfor i sagens natur være nova, og det vil jeg protestere mod under domsforhandlingen.*
>
> *Jeg anmoder sagsøgte løfte sløret for baggrunden for, at denne mener, at jeg ikke har en retlig interesse i ophavsretslovens fortolkning."*

Laserdiskens brev til Vestre Landsret den 15. august 2008 (bilag 154):

> *"Jeg vil nu og under delforhandlingen gøre gældende, at delforhandlingen vedrører den sag, der er henvist til Vestre Landsret af Retten i Aalborg. Den vedrører ophavsretslovens fortolkning. Hvis Vestre Landsret eller sagsøgte mener, at retssagen handler om andet end ophavsretslovens fortolkning, bør dette meddeles forud for delforhandlingen. Jeg meddeler på forhånd, at jeg vil protestere, hvis sagsøgte under delforhandlingen forsøger at foregive, at sagen handler om andet end fortolkning - f. eks. om infosoc-direktivets gyldighed."*

Laserdiskens brev til Vestre Landsret den 19. august 2008 (bilag 156):

> *"Sagen handler IKKE om, hvornår eneretten til at råde over et værkseksemplar konsumeres. Jeg anerkender regional konsumption i den fortolkning, som lå til grund for EF-domstolens afgørelse i sag C-479/04. Jeg drager ikke gyldigheden af infosoc-direktivet i tvivl. Det fremgår klart af byrettens henvisningskendelse, at sagen handler om ophavsretslovens fortolkning.*
>
> *Hovedsagen handler om, hvad regional konsumption betyder."*

Laserdiskens påstandsdokument den 19. august 2008 (bilag 157, side 1):

> *"Delforhandlingen har til formål at afgøre, om jeg har ret til at få afgjort, om jeg som følge af ophavsretslovens § 19, stk. 1 i forhold til ophavsretligt beskyttede værker - i særdeleshed dvd-film - importeret fra lande udenfor EØS-området skal respektere et eventuelt forbud mod videresalg, eller om jeg skal indhente ophavsmandens samtykke."*

Laserdiskens brev til Vestre Landsret den 20. august 2008 (bilag 159):

> *"Sagsøgte har under skriftudvekslingen på intet tidspunkt forholdt sig til spørgsmålet om min retlige interesse i ophavsretslovens fortolkning, så det er åbenbart ikke det spørgsmål, sagsøgte agter at drøfte under delforhandlingen."*

Laserdiskens brev til Vestre Landsret den 25. august 2008 (bilag 160:

> *"Mit udgangspunkt er jfr. mit påstandsdokument, at delforhandlingen vedrører min retlige interesse i ophavsretslovens fortolkning jfr. den retssag, der er henvist fra Retten i Aalborg til Vestre Landsret til behandling i første instans."*

Trods forhåndsprotesten mod nova besluttede Vestre Landsret den 25. august 2008 (bilag 161), at det først under selve delforhandlingen skulle afgøres, om Kammeradvokaten skulle have lov til at fremkomme med anbringender om retskraft, dvs. nye anbringender.

Under delforhandlingen fik Kammeradvokaten tilladelse til at fremsætte anbringender om retskraft for første gang. Retsformanden bestemte i den forbindelse, at Kammeradvokaten skulle procedere først, så jeg havde kendskab til de nye anbringender, når jeg skulle procedere.

Det fremgår af dommen af 7. oktober 2008 (bilag 163), at landsretten ikke har medtaget mine anbringender om ophavsretslovens fortolkning og min ret til at få afgjort striden om mine forpligtelser jfr. påstandsdokumentet (bilag 157), men blot har medtaget anbringender om retskraft. Det ses også, at Kammeradvokatens anbringender er nye i forhold til processkrifterne.

Ad 11) Ukorrekt påstand om, at sagen om Schengen-aftalen har besvaret spørgsmålet

Kammeradvokaten skrev i processkriftet til Højesteret den 3. juli 2008 (bilag 145), at U 2001, side 2065 H udtrykkeligt tager stilling til, at sagens opdeling (med henblik på afvisning) ikke indebærer en krænkelse af Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Det er ukorrekt. Den omtalte sag vedfører almindelige borgeres sagsanlæg mod den danske regering for at tiltræde Schengen-konventionen. Schengen-konventionen pålægger hverken disse eller andre borgere forpligtelser. Ophavsretslovens § 19, stk. 1 pålægger derimod mig forpligtelser som filmformidler. Retten til en domstolsafgørelse på en strid om borgerlige forpligtelser er således relevant for mig, men den var ikke relevant for de borgere, der anlagde sagen om Schengen-konventionen.

Der er intet grundlag for at sammenligne de to sager. Retten til en domstolsafgørelse på en strid om borgerlige forpligtelser er kun relevant for mig - ikke sagsøgerne i Schengen-sagen.

Ad 12) Hans eget særegne og udokumenterede fortolkningsbidrag

I nærværende sagsfremstilling er der redegjort for de to fortolkninger af ophavsretsloven. Det er dokumenteret, hvem der har støttet dem, og de angivne politiske formål er dokumenteret.

Kammeradvokaten har uden dokumentation og løsrevet fra enhver sammenhæng støttet fortolkning 2 på sin egen teori. Det skete i svarskriftet den 19. juni 2007 (bilag 117, side 4) og igen i det sammenfattende processkrift den 18. august 2008 (bilag 155, side 4):

"Bestemmelsen i ophavsretslovens § 19 reducerer således ikke eneretten til alene at være en forbudsret.

Udgangspunktet bør naturligvis være, at når der eksisterer en ret, bør den, der ønsker at opnå økonomisk gevinst ved at udnytte retten, have ulejlighed med at kontakte rettighedshaveren:"

Kammeradvokatens teori er i to dele:

1) Ophavsmanden styrkes ved at sidestille et salg af et udgivet værkseksemplar til en slutbruger med en værksudnyttelse, som kræver en tilladelse.

2) EU vil med den nye spredningsret styrke ophavsmænd i tredjelandene med den nye ret, men ophavsmændene i EU skal ikke have glæde af den samme fordel.

Ad 1)
Det er ophavsretlig nytænkning, at et salg af et udgivet værkseksemplar sidestilles med en værksudnyttelse, der kræver en aftale om udnyttelse af rettigheder. Det bestrides ikke, at retten til at udgive et værk tilfalder ophavsmanden, men det bestrides, at det er til ophavsmandens fordel, at der skal indgås en aftale, hver gang et udgivet eksemplar skal sælges!

Bag teorien må ligge en tankegang om, at boghandlere er til skade for forfattere, og at forfattere derfor slet ikke ønsker, at de udgivne bøger skal sælges. Teorien gør op med tanken om, at boghandlere hjælper forfattere med at tjene penge på deres intellektuelle præstation ved at formidle eksemplarer af det udgivne værk til forbrugerne.

Kammeradvokaten har ikke dokumenteret, om kulturministeriet eller EU har spurgt forfattere eller andre ophavsmænd, om de ønsker en verden, hvor et eksemplar af deres udgivne værker ikke kan sælges uden deres udtrykkelige tilladelse. Vil J. K. Rowling sælge flere eller færre bøger, hvis hvert salg af et eksemplar af en Harry Potter-bog kræver en aftale?

Har Kammeradvokaten en forklaring på, hvad konsekvenserne er, hvis hun bliver syg? Eller hvis hun holder ferie? Eller hvis hun ligger i koma? Skal salget af hendes bøger så ligge stille, fordi hun af den ene eller anden grund er ude af stand til at udstede tilladelser?

Hvilke undersøgelser underbygger, at en sådan ændring er til gavn for ophavsmændene?

Ad 2)

Det er politisk nytænkning, at EU skulle være begyndt at anvende harmoniseringsdirektiver til at forbedre situationen for borgere i tredjelande med nye rettigheder, som EUs egne borgere og rettighedshavere ikke skal begunstiges med.

Hvor findes de politiske forarbejder, der underbygger Kammeradvokatens teori? Hvad er begrundelsen for, at EUs rettighedshavere ikke skal "begunstiges" på samme måde?

Kammeradvokatens teori svarer ikke til de angivne politiske mål jfr. kulturministeriets notat (bilag 61, side 5) og Mogens Koktvedgaards redegørelse på ekspertmødet (bilag 65). Ifølge de redegørelser, der er givet til Kulturudvalget, er der ikke tale om at *reducere* en eneret til en forbudsret, men at give rettighedshaverne lige præcis *den forbudsret*, der løser problemet med den parallelimport, der ellers risikerer at "torpedere" hjemmemarkedet, som Mogens Koktvedgaard udtrykker det.

Kammeradvokatens særegne teori er ikke andet end en udflugt, der - ligesom de 11 andre udflugter - har til formål at aflede opmærksomheden fra, at kulturministeriet har ændret sin opfattelse af ophavsretslovens fortolkning og håndhæver en fortolkning, der ensidigt hjælper den internationale medieindustri til skade for det danske samfund og de danske borgere.

3.9 Vestre Landsrets og Højesterets udflugter

Vestre Landsrets 7 gange hjælp til Kammeradvokaten

1) Udskillelse af afvisningspåstanden til særskilt forhandling
2) Tilladelse til nova under delforhandlingen
3) Udeladelse af sagens tvist i sagsfremstillingen
4) Sludder om spredningsrettens konsumption
5) Sludder om abstrakt lovfortolkning
6) Sludder om retsvirkningen af en autoritativ fortolkning af gennemført EU-ret
7) Indlagt ekstra betingelse for anvendelse af EU-retten og MRK

Højesterets hjælp til Kammeradvokaten

8) Udflugt for at undlade at forholde sig til mine grundlæggende rettigheder

Ad 1) Udskillelse af afvisningspåstanden til særskilt behandling

Vestre Landsret skulle have afvist Kammeradvokatens afvisningspåstand. Retten i Aalborg, der gav sagen en seriøs behandling og satte sig ind i, hvad den handlede om, afviste at behandle Kammeradvokatens afvisningspåstand med særlig henvisning til karakteren af de fremførte anbringender, som tydeligvis er åbenbare udflugter.

Uanset, om der havde været substans i Kammeradvokatens anbringender, er det Vestre Landsrets opgave at sikre respekt om EU-retten og Den Europæiske Menneskeretskonvention. Uanset Kammeradvokatens anbringender, er det min ret i medfør af EU-retten og MRK, at få afklaret mine borgerlige forpligtelser ved en domstol. Der er derfor intet at diskutere, og det skulle Vestre Landsret have meddelt Kammeradvokaten.

Ad 2) Tilladelse til nova under delforhandlingen

Ifølge retsplejelovens § 358 og § 363 kan en part ikke uden videre fremføre nye anbringender under domsforhandlingen. Normalt sikrer dommerne selv, at det ikke sker, men jeg havde i det særlige tilfælde protesteret på forhånd. Ingen forhindrede Kammeradvokaten i at fremsætte sine bemærkelsesværdige betragtninger om juridisk identitet forud for domsforhandlingen.

Jeg fik ikke tilstrækkelig mulighed for at varetage mine interesse ved, at der blev byttet om på rækkefølgen af procedurerne. Jeg var selvmøder, hvilket Vestre Landsret var klar over, og der blev ikke engang holdt en pause, der gjorde det muligt for mig at ringe til en advokat for at drøfte de nye anbringender. Landsrettens fremgangsmåde er uden fortilfælde.

Ad 3) Udeladelse af sagens tvist i sagsfremstillingen

Sagsfremstillingen i dommen den 7. oktober 2008 (bilag 163) afspejler hverken sagens tvist eller mine anbringender til støtte for min ret til at få afklaret mine forpligtelser. Sagens tvist vedrører ophavsretslovens fortolkning, men det fremgår ikke af sagsfremstillingen, hvad de to fortolkninger går ud på, hvad konsekvenserne af hver af de to fortolkninger er for de berørte samfundsgrupper, eller hvem der på forskellige tidspunkter har støttet de forskellige fortolkninger. Det fremgår ikke engang, at der faktuelt eksisterer to forskellige fortolkninger.

Kun mine improviserede bemærkninger til sagsøgtes nye anbringender om retskraft er gengivet i dombogen. Mine anbringender til støtte for min ret til at få afklaret den faktuelle tvist om mine forpligtelser jfr. påstandsdokumentet er helt udeladt.

Ad 4) Sludder om spredningsrettens konsumption

Det fremgår af stævningen, hvad en sag handler om. En sammenfatning af sagen genfindes i sagsøgers påstandsdokument. Det er i sagens natur sagsøger, der har et problem, som sagsøger har bragt for domstolene for at få løst.

Det vil altid være belejligt for en sagsøgt at lade som om, at en tvist ikke eksisterer, eller at foregive, at tvisten handler om noget andet. Piet Hein udtrykte det sådan: "*En yndet form for polemik, består af det probate trick, at dutte folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå.*" Kammeradvokaten fremturede vedvarende med den absurde påstand om, at sagen handler om, hvornår spredningsretten konsumeres, og Vestre Landsret valgte at hoppe på limpinden.

Vestre Landsret læste ikke den fremsatte påstand, og den så bort fra, at tvisten handler om fortolkning. Det er faktuelt forkert, at sagen vedrører "*spørgsmålet om, hvorvidt ophavsrettighederne til et værk er konsumeret*", som der står i dommen. Det er allerede i stævningens side 2 fastslået, at der er enighed om det spørgsmål, og det er fastslået utallige gange siden.

Ad 5) Sludder om abstrakt lovfortolkning

Sagsanlægget er (som nævnt utallige gange) foranlediget af, at det er uklart, om mine forpligtelser som følge af gennemførelsen af infosoc-direktivet medfører, om jeg skal respektere et forbud eller om jeg skal indhente tilladelse. Retssagen skal autoritativt afklare forpligtelserne, og en sådan strid har jeg i henhold til både EU-retten og MRK en specifik ret til at få løst ved en domstol. Det er det rene sludder at kalde en sådan strid for "abstrakt lovfortolkning".

Ad 6) Sludder om retsvirkningen af en autoritativ fortolkning af gennemført EU-ret

Der står på dommens side 13:

> *"En afgørelse af denne retssag vil endvidere ikke have retskraft i forholdet mellem sagsøgeren og de nævnte tredjemænd."* (som eksempel på tredjemænd er nævnt rettighedshavere til værker, jeg har viderespredt inden for EØS-området).

Det er også forkert. Ophavsretslovens § 19, stk. 1 er gennemført EU-ret. Det er medlemsstatens forpligtelse af sikre, at EU-retten er gennemført korrekt i den pågældende stat. Det følger af EF-traktatens artikel 10 (bilag L03, side 13), og derfor er kulturministeriet den rette sagsøgte.

Gennemført EU-ret skal skabe en klar og utvetydig retsstilling, og reglerne skal være bindende (bilag M22). Når EU-retten er fortolket autoritativt, har afgørelsen retskraft for alle. I øvrigt er det kulturministeriet, jeg er uenig med, så bemærkningen er isoleret set meningsløs.

Jeg har et problem med Den Blå Avis, fordi mine kunder ikke kan videresælge de film, de har købt hos mig (bilag 106). Det er imidlertid urimeligt, at jeg skal anlægge sag mod Den Blå Avis, fordi den følger kulturministeriets fortolkning af ophavsretsloven og derfor kommer til at genere mine kunder. Ansvaret for kulturministeriets fortolkning er kulturministeriets.

Det bemærkes, at sagen er henvist til Vestre Landsret til behandling efter retsplejelovens § 226, stk. 1, fordi sagen har principiel karakter. En autoritativ fortolkning af ophavsretsloven har naturligvis samme virkning for alle. Det er ikke sådan, at en lov skal fortolkes på én måde for nogle borgere og på en anden måde for andre borgere.

Muligvis ønsker Vestre Landsret, at loven fortolkes i en retssag mod FDV, men det vil næppe ske. Jeg lovede i februar 2003 at respektere FDVs forbud mod parallelimport af titler, som FDV udgiver i Danmark, og det gjorde jeg specifikt for at *undgå* en tvist med FDV. FDV har gentagne gange understreget, at den ikke anfægter min ret til specialimport. Der eksisterer ikke en strid mellem FDV og mig, der *nødvendiggør* en fortolkning af ophavsretsloven.

Ad 7) Indlagt ekstra betingelse for anvendelse af EU-retten og MRK

Både EF-traktaten og Den Europæiske Menneskeretskonvention indeholder rettigheder til gavn for medlemsstaternes borgere. EF-domstolen omtaler disse rettigheder som en del af borgernes juridiske formue. Disse rettigheder er betingelsesløse for kontraherende parters statsborgere.

Det fremgår af EF-domstolens bemærkninger, at borgerne skal godtgøre en interesse. Spørgsmålet om retlig interesse er allerede afklaret af EF-domstolens betingelse. Det betyder f.eks, at jeg er afskåret fra at anlægge sag om et direktiv om sprøjtemidler, hvis jeg ikke arbejder med sprøjtemidler, fordi jeg i så fald ikke kan godtgøre at have en direkte interesse i et direktiv om sprøjtemidler. Såvidt retlig interesse, som naturligvis skal være til stede.

Hvis en tvivl om borgerens forpligtelser er bragt for en domstol og afgjort af domstolen, eksisterer der ikke nogen tvivl. Hvis en tvist er afgjort, giver det ingen mening at bringe den for en domstol igen. Domstolens afgørelse har retskraft. En logisk måde at udtrykke dette på er, at der i så tilfælde ikke eksisterer en strid. Der skal naturligvis eksistere en strid, før artikel 6 i MRK er relevant. Spørgsmålene om retlig interesse og retskraft er således begge afklaret.

Vestre Landsret sludrer sig frem til betingelser, der krænker min ret til at få en aktuel strid afgjort, selvom striden omhandler mine forpligtelser. EUs retssikkerhedsprincip og artikel 6 i MRK skal være en garanti mod tvivl om mine borgerlige forpligtelser. Et samfund kan ikke kaldes et retssamfund, hvis borgerne holdes i uvidenhed om deres forpligtelser.

Vestre Landsret har simpelthen valgt at se bort fra, at sagen handler om at få afklaret mine forpligtelser, og at det er et problem, fordi der verserer to fortolkninger. Spørgsmålet om retlig interesse er afgjort af, at jeg i min virksomhed importerer film fra tredjelande. Det gør det relevant for mig at vide, om jeg skal respektere et forbud eller indhente en tilladelse.

Vestre Landsret omgår retssikkerhedsprincippet og artikel 6 i MRK ved at opstille *nye* og irrelevante betingelser for, at retssikkerhedsprincippet kan anvendes. Det er i sig selv en krænkelse af mine rettigheder at indlægge udefinerede betingelser. Hvis der er en eksisterende uafklaret strid om mine borgerlige forpligtelser, er der ikke noget at diskutere.

Ad 8) Udflugt for at undlade at forholde sig til mine grundlæggende rettigheder

Vestre Landsret gav Kammeradvokaten medhold i at udskille afvisningspåstanden til særskilt forhandling uden at begrunde, hvorfor den ikke mente, at min ret til at få afklaret striden om mine forpligtelser ikke følger af EU-retten og MRK (bilag 140). For hvis det var tilfældet, var der ikke nogen grund til en særskilt forhandling. I så fald er der ikke noget at forhandle om.

Ifølge retsplejelovens § 253, stk. 4 kan en sådan afgørelse indbringes for en højere ret med den højere rets tilladelse. Den 20. juni 2008 søgte jeg med henvisning hertil Højesterets tilladelse til at appellere Vestre Landsrets afgørelse (bilag 144).

Den 30. juli 2008 svarede Højesteret (bilag 149):

> *"Ankeudvalgets fungerende formand (Lene Pagter Kristensen) traf bestemmelse om ikke at imødekomme anmodningen om kæretilladelse med bemærkning om, at tilladelse til kære ikke kan meddeles af Højesteret, da Vestre Landsrets afgørelse ikke i sig selv kan anses for en delafgørelse og derfor ikke er omfattet af retsplejelovens § 392, stk. 1, jf. § 253."*

Der er ikke i retsplejeloven nogen betingelse for, hvilke typer afgørelser, der kan appelleres. En delafgørelse er hverken nævnt eller defineret. Ingen kan vide, hvad der er en delafgørelse, og hvad der ikke er en delafgørelse. Der er fra Højesterets side tale om en udflugt med det ene formål at undgå at tage stilling til min anmodning om kæretilladelse.

3.10 Mulige konsekvenser

Om rigsretssager

Grundlovens § 60 giver Folketinget mulighed for at anlægge en rigsretssag mod ministre, der misbruger embedet. Det sker sjældent. Endnu sjældnere anvendes Grundlovens § 60, stk. 2, som kan anvendes mod andre, som er farlige for Staten. Fornylig har Stortinget i Norge overvejet at indlede rigsretssag mod højesteretsdommere, der havde overset vigtige beviser i en mordsag, hvilket førte til, at en uskyldig person blev dømt for et mord, han ikke havde begået (bilag M44). Med disse overvejelser har Norge markeret betydningen af, at dommere skal være omhyggelige i deres arbejde, og at de som dommere har et særligt ansvar.

Det særlige ansvar overfor Staten

I nærværende sag er der tale om, at nogle dommere hjælper private distributørorganisationer med at oprette et område (Danmark), hvor konkurrencereglernes effektive virkning sættes ud af kraft, så distributørorganisationerne kan tage overpriser for deres varer. Jfr. kapitel 2.8 er der tale om en økonomisk forbrydelse til milliarder af kroner. Det går ikke blot ud over danskernes økonomi, men også deres adgang til kulturelle værker. For andre dommeres vedkommende er der tale om at hjælpe med at dække over denne forbrydelse.

Det afsluttende spørgsmål er, om de embedsmænd, der misbruger deres stilling til enten at hjælpe med at gennemføre forbrydelsen eller til at dække over den, skal stilles til ansvar for at handle i strid med de opgaver, de er blevet betroet af det danske samfund?

Spørgsmålet omfatter de ansvarlige embedsmænd i kulturministeriet, hvis primære ansvar er at gennemføre infosoc-direktivet *korrekt* i dansk lovgivning, men som har ført Folketinget bag lyset ved at håndhæve en fortolkning, som hjælper distributørerne med at kontrollere markedet, i stedet for den fortolkning, som Folketinget fik oplyst under det lovforberedende arbejde, og som lå til grund for EF-domstolens behandling af sagen om infosoc-direktivets gyldighed.

Spørgsmålet omfatter også de embedsmænd, der hjælper med at skjule forbrydelsen. Det indbefatter Kammeradvokaten og de dommere, der hjælper Kammeradvokaten.

Kammeradvokaten er repræsentant for kulturministeriet, hvis opgave og ansvar det er at sikre respekt for borgernes rettigheder samt at gennemføre EU-retten så korrekt som muligt. Heller ikke i en retssag, der er anlagt mod kulturministeriet, er det Kammeradvokatens opgave at vinde sagen for enhver pris. Det er ikke et selvstændigt mål for kulturministeriet at vinde en retssag. Det er derimod et selvstændigt mål at sikre borgernes rettigheder - og at rette fejl.

Dommernes direkte opgave er at værne om borgernes rettigheder, at opretholde loven og rette fejl, der begås i forbindelse med gennemførelse af EU-retten. Det er ikke et mål at skjule fejl, der er begået af kolleger eller af kulturministeriet. Det er tværtimod afgørende for tilliden til domstolssystemet, at samfundet kan stole på, at dommerne behandler alle parter lige og efter loven og ikke giver bestemte personer eller organisationer særlige privilegier.

Årsager til at stille embedsmænd til ansvar i forbindelse med nærværende sag:

1) Kammeradvokatens særlige ansvar og position i samfundet
2) Kulturministeriets særlige opgaver og ansvar
3) Dommernes særlige ansvar og position i samfundet
4) De oplagte og forsætlige krænkelser af mine grundlæggende rettigheder
5) Den alvorlige konsekvens for mig i og med, at jeg mister mit eksistensgrundlag
6) Størrelsen af den forbrydelse, der dækkes over, målt i økonomisk værdi

Kammeradvokaten og kulturministeriet

Kammeradvokaten burde sige som kulturminister Brian Mikkelsen (bilag 58, side 11):

> *"Men lad os undersøge det, og vi er selvfølgelig helt villige til at gå ind i det her, for hvis det viser sig, at der er et problem eller en fejl, vil vi da med glæde gribe fat i det. Det er jo også til den danske regerings fordel."*

Kammeradvokatens mange udflugter til støtte for påstanden om, at der ikke skal undersøges noget, uanset hvad EU-retten eller Den Europæiske Menneskeretskonvention tildeler mig af rettigheder, er udtryk for en markant holdningsændring.

Da kulturministeriet overordnet har ansvar for at sikre, at EU-retten gennemføres så godt som muligt, og at MRK respekteres i Danmark, er det tillige en bemærkelsesværdig holdning; ikke mindst på den baggrund, at ikke blot regeringen, men også et enigt Folketing er tilhænger af fri udveksling af kulturgoder og modstandere af restriktionerne i fortolkning 2. Det er næppe muligt, at K. Hagel-Sørensen på nuværende tidspunkt ikke er klar over, at kulturministeriets fortolkning både er forkert og en medvirkende årsag til samfundsproblemet med de høje forbrugerpriser. Han kan heller ikke være i tvivl om, at han krænker mine rettigheder, når han forhindrer mig i at få domstolsadgang til at få løst striden om mine forpligtelser. Han opfører sig imidlertid som om, at det er hans pligt at forhindre, at ophavsretsloven bliver fortolket.

Jeg tillader mig derfor at stille spørgsmålet, om det er hensigtsmæssigt for den danske stat at anvende K. Hagel-Sørensen som Kammeradvokat.

Kontorchef Peter Schønning og advokat Johan Schlüter

Advokat Johan Schlüter har været kulturministeriets rådgiver siden midten af 80'erne. Udtrykt i hans egne ord for Retten i Aalborg i 1993 er hans troværdighed i kulturministeriet så stor, at han er den *eneste*, det rådfører sig med i spørgsmål, der vedrører film- og musikbranchen.

Det forklarer formentlig, hvorfor kulturministeriet i 1987 hjalp ham med at forklare EF-domstolen, at der var en særlov om udlejning af filmværker, selvom det ikke var tilfældet, og hvorfor kulturministeriet i 1989 fik gennemført en særlov om udlejning af filmværker med en forklaring til Folketinget om, at lovforslaget netop *ikke* handlede om udlejning. Siden har denne særlov været brugt som begrundelse for, at kun FDVs udgivelser må udlejes i Danmark. Dengang blev brugt samme fremgangsmåde: FDV og kulturministeriet fik et forslag igennem Folketinget med én begrundelse for bagefter at anvende loven til et andet - ulovligt - formål.

Men advokat Johan Schlüter kan næppe gøres ansvarlig. Han kan ikke bebrejdes, at kulturministeriet lytter til ham. Han repræsenterer private virksomheder, hvis formål det er at tjene så mange penge som muligt. Hvis han kan få tildelt et straffespark, der ikke er begået, er det til gavn for hans hold, og det betragtes som dygtighed. Det er andres opgave at forhindre det.

Peter Schønning er - eller var - i en anden position. Han arbejdede for kulturministeriet, da han i 1992 for folketingsmedlem Kim Behnke tilslørede kulturministeriets medansvar for vildledningen af EF-domstolen i 1987. Han var den ansvarlige kontorchef, da kulturministeriet i 2002 var med til at overbevise Kulturudvalget om, at Folketinget roligt kunne vedtage den nye ophavsretslov, fordi specialimporten ikke ville blive berørt (fortolkning 1, bilag 63), hvorefter det håndhævede fortolkning 2, som blev fastholdt trods min redegørelse til Kulturudvalget (bilag 110). Han var stadig kontorchef, da kulturministeriet nedlagde afvisningspåstand. Han var i den periode en betroet medarbejder for den danske stat. Det ændres ikke af, at han i dag er partner i Johan Schlüters advokatfirma, der høster frugterne af hans arbejde i ministeriet. Det kan betvivles, om hans arbejde har gavnet Danmark og ikke blot hans nuværende klienter.

Vestre Landsrets og Højesterets dommere

Karl Carstens, Vesttysklands tidligere forbundspræsident, er citeret for at sige følgende:

> *"Korruption er slem. Men værre end korruption er forsøget på at tilsløre og dække over korruptionen".*

Det største problem for Danmark som et retssamfund synes at være dommerne. En dommer har en særlig position i samfundet og et betroet ansvar som retssamfundets garant. Det er dommerens opgave at sikre, at ingen får tildelt et straffespark, de ikke burde have. Dommeren er det sidste bolværk, der sikrer den enkeltes beskyttelse i medfør af EU-retten og MRK.

Det er fast antaget, at danske dommere er blinde for hudfarve, race, position i samfundet og alt muligt andet end loven. Enhver dommer skal behandle alle parter lige og efter loven, og netop derfor er det et særligt demokratisk problem, når dommere giver privilegier til bestemte personer eller organisationer, eller når de forsætligt krænker borgerlige rettigheder, som de netop har til opgave at værne om.

Der synes at være tre årsager til, at dommerne er havnet i denne situation:

1) Den nemme adgang til fogedretten åbner naturligt for misbrug
2) Frygten for at miste troværdighed ved at indrømme en fejl
3) Kejserens nye klæder

Ad 1) Den nemme adgang til fogedretten åbner naturligt for misbrug

Den problemstilling er gennemgået i Clement Salung Petersens ph.d.-afhandling og illustreret i praksis af kapitel 4 i nærværende stævning. Den nemme adgang til at få nedlagt fogedforbud kombineret med det pres, rekvisitus udsættes for med henblik på at få ham til at indgå forlig, så en reel justifikationssag aldrig gennemføres, fører ofte til etablering af en retspraksis på rekvirentens præmisser, uden at der foretages egentlige retlige undersøgelser.

Misforståede kollegiale hensyn gør det vanskeligere at få ændret fogedrettens afgørelser end at få dem stadfæstet - hvis rekvisitus skulle vise sig at være sej nok til at gennemføre en justifikationssag. Nærværende sagsanlæg illustrerer, at det i praksis er noget nær umuligt at få Retten i Aalborg og Vestre Landsret til at ændre fogedrettens afgørelser, uanset hvor forkerte de måtte vise sig at være, når de underkastes nærmere undersøgelser.

Ad 2) Frygten for at miste troværdighed ved at indrømme fejl

Den menneskelige naturs modstand mod at indrømme fejl forstærkes af domstolenes ønske om at fastholde et billede af, at domstolene aldrig begår fejl. Det er en naturlig konsekvens af den lette adgang til at misbruge fogedretten, at der etableres en praksis, som er materielt forkert. Desværre forsvares den forkerte praksis ihærdigt for at undgå at indrømme en fejl. Det blev understreget for mig allerede i forbindelse med kampen for at få ophævet FDVs ulovlige monopol på udlejning af film. I forbindelse med injurie-sagen vedrørende bogen "*Sådan tjener man 1 milliard kroner*" forbød dommer Peter Lilholt mig at gennemføre den ønskede bevisførelse med den direkte begrundelse, at han ikke ville bringe sig i en position, hvor han skulle sige til sine kolleger, at de havde taget fejl (jfr. kapitel 3.3). Så hellere dømme mig for injurier.

Vestre Landsret afviste i sagen om udlejning af Laserdiscs at forelægge spørgsmålet om områdebeskyttelsen for EF-domstolen, selvom retten forinden havde konstateret, at konkurrencereglerne havde betydning, og selvom generaladvokaten havde præciseret, at et negativt forbud mod udlejning af Laserdiscs fordrejede konkurrencen på markedet for udlejning af film.

Ad 3) Kejserens nye klæder

Vestre Landsrets behandling af sag nr. V.L. B-0442-08 ligner "*Kejserens nye klæder*". Vestre Landsret fik besøg af en veltalende herre fra København. Han havde iført sig fin klædning, og han fremstod som en betydningsfuld person. Han brugte fine ord og begreber som "indgåede aftaler om juridisk identitet", "retskraft" og "manglende retsvirkning". De tre dommere kunne ikke indrømme, at de ikke forstod, hvad den fine herre sagde, for derved ville de indrømme, at de ikke var i stand til at passe deres embede. De tænkte, at det var bedre at stole på den fine herre end at lytte til en simpel videoforhandler, så de skrev af efter den fine herres processkrift, da de udfærdigede dommen.

Jeg er den lille dreng, der tør sige, at kejseren ikke har noget på. Når man fjerner de fine ord, står følgende fakta tilbage: Der er to fortolkninger af ophavsretsloven, og det er en ret jfr. menneskeretskonventionen at få en domstolsafgørelse på, hvilken af dem, der er rigtig.

Jeg er ikke sikker på, at beskrivelsen af dommerne er korrekt i netop den situation, for jeg fik i løbet af delforhandlingens 5 timer omhyggeligt forklaret, hvad sagen gik ud på, og jeg var sikker på, at de tre dommere forstod. Det gør imidlertid ikke dommen mindre skræmmende.

Det er et problem, at nogle personer, advokater eller organisationer uden videre får deres ønsker opfyldt af domstolene. Muligvis gøres der ikke forskel på Kongen og Karl Skomager, men der er tilsyneladende særlige regler for advokat Johan Schlüter og Kammeradvokaten.

Forbrydelsens karakter og domstolenes medansvar

En forbrydelse i den størrelsesorden kan ikke gennemføres, medmindre vagthundene sover. Domstolenes medansvar skal ikke undervurderes. Det har været kendt i årevis, at forbruger-priserne i Danmark er blandt de højeste i Europa, og Konkurrencestyrelsen og OECD har år efter år gjort opmærksom på, at der ikke er effektiv konkurrence i Danmark. Et nødtørtigt kendskab til elementær EU-ret er nok for at vide, at forbuddet mod en opdeling af det indre marked er et af de mest grundlæggende forbud i Fællesskabet.

Alligevel stoler domstolene blindt på Kammeradvokaten og advokat Johan Schlüter og ser bort fra, at der er en forbindelse mellem Johan Schlüter og kulturministeriet, og at Johan Schlüter og hans klienter hører til dem, der lukrerer på de ulovlige områdebeskyttelser.

Det er ikke Johan Schlüter, der er problemet. Han ville hverken være et problem for mig eller resten af samfundet, hvis domstolene udførte deres opgave. Johan Schlüter spørger pænt hver gang, og det er domstolenes opgave at sige "nej", hvor domstolene uden videre siger "ja".

Antag for illustrationens skyld, at du har en bunke ti-kroner. Du hyrer en vagtmand til at passe på pengene. Folk ved, at pengene er der, og nogle af dem spørger vagtmanden, om de må tage en ti-krone. Vagtmanden giver dem lov. Hvem kan bagefter bebrejdes, at pengene er væk?

Konklusion

Jeg anlægger nærværende retssag for at vække de slumrende vagthunde. Det er min opfattelse, at det egentlige problem er domstolene, der er ansat af samfundet til at beskytte os alle sammen mod overgreb, men som alligevel tillader den ene fogedforretning efter den anden, alene fordi de modtager en rekvisition fra Johan Schlüters advokatfirma.

En fodboldspiller, der smider sig i straffesparksfeltet hver eneste gang, vækker irritation på modstanderholdet, men den dommer, som gang på gang belønner den usportslige opførsel ved at tildele straffespark, forbliver ikke dommer i Superligaen ret længe. Det bør ikke være anderledes i de danske retssale. Retssamfundet kan ikke være det bekendt.

4. Støtten til FDVs tilgang til problemet

4.1 De reelle formål med de uvarslede fogedforretninger

Kontakten til FDVs medlemmer forud for den 29. november 2005

Advokat Torben Steffensen fortalte aldrig, at andre selskaber end SF Film og Scanbox havde meddelt deres holdning til parallelimport. Fra den 4. marts 2003 (bilag 77) havde jeg frem til den 29. november 2005 ikke hørt fra et eneste medlem af FDV - bortset fra Paramount.

Paramount var ikke medlem af FDV på det tidspunkt. Laserdisken havde aldrig været i konflikt med Paramount, heller ikke i striden om udlejning. I 1992 var Paramount en del af Esselte Video A/S, som i stævningen dengang var angivet som en af sagsøgerne, men det havde ikke krævet erstatning, og det fik efterfølgende tilladelse til at udtræde af retssagen. Direktøren fortalte mig, at Paramount ejer sine selskaber i Europa, og derfor havner pengene i sidste ende i Paramounts lomme, uanset hvilken udgave, der sælges. Endvidere gjorde jeg bare det samme som Paramounts forhandlere i andre lande, og Paramount mente ikke, at det var krænkende.

Situationen er anderledes for SF Film og Scanbox, der havde forbudt parallelimport. De producerer ikke selv film. På købmandsbasis køber de licenser til at udgive danske versioner af andres film. De tjener kun penge på salget af egne udgivelser, så for dem er parallelimport af samme film lig med konkurrence. Jeg havde bevaret det direkte samarbejde med Paramount, og daværende repræsentant Jan Delff Andersen meddelte i slutningen af 2003 efter drøftelser med direktør Carsten Leth, at Paramount *ikke* ville forbyde Laserdisken at parallelimportere.

Da Paramount var en samhandelspartner, havde jeg givet besked om skiftene fra personlig virksomhed til anpartsselskab i 1999 og tilbage igen i 2004. Da jeg opdagede, at Paramount fejlagtigt anvendte selskabets moms-nr. på dets fakturaer, sendte jeg den 12. september 2005 en e-mail til Paramounts repræsentant, Johny Gotfredsen, og bad ham give besked til rette vedkommende, så det korrekte cvr-nr. - eller SE-nr. - ville blive brugt fremover (bilag 43). Fra november 2005 brugte Paramount det korrekte nye moms-nr. på dets fakturaer (bilag 44).

Paramount var det eneste medlem af FDV, jeg handlede med direkte. Jeg vidste end ikke, at Paramount havde meldt sig ind i FDV, før jeg læste stævningen i december 2005. Jeg er ikke klar over, om Paramount ved, at det er part i en række retssager mod mig og Laserdisken ApS, eller om retssagerne alene er FDVs beslutning. I 1992 fortalte direktøren mig, at FDV altid anlægger retssag på vegne af alle medlemmer. Beslutningen træffes ved almindeligt flertal.

Status den 29. november 2005 vedrørende mit salg af importerede film

Vedrørende mit salg af importerede film fra Laserdiskens butikker frem til den 29. november 2005 og baggrunden for det kan følgende faktiske omstændigheder lægges til grund:

1. Advokat Johan Schlüter havde for Kulturudvalget advokeret for en fortolkning, der gik ud på, at et forbud mod import kun ville blive aktuelt, hvis der i Danmark var en rettighedshaver, der kunne og ville forbyde importen (bilag 62).
2. Jeg havde utvetydigt tilkendegivet overfor FDV og dets medlemmer, at jeg agtede at respektere ethvert forbud, uanset hvordan det måtte være kommet til udtryk (bilag 68, bilag 69, bilag 71, bilag 74 og bilag 75).
3. Jeg havde gjort det let for FDVs medlemmer at meddele forbud. De skulle blot meddele ét forbud, hvorefter jeg via egne registreringer og forbudt-programmet sikrede, at forbuddet blev overholdt for hele rettighedsbiblioteket (bilag 75).

4. Kun SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S havde meddelt et forbud.
5. FDVs advokat Torben Steffensen havde lovet at give besked, hvis andre medlemmer end SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S meddelte deres holdning (bilag 70).
6. Torben Steffensen havde telefonisk givet tilsagn om, at der ikke ville blive grebet ind overfor et udsalg af det eksisterende varelager, og der blev ikke forud for 29. november 2005 givet besked om, at holdningen til lagerudsalget var ændret.
7. Hverken Torben Steffensen, Niels Bo Jørgensen eller andre af FDVs advokater eller medlemmer af FDV udover SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S havde før den 29. november 2005 sagt, at de ville forbyde parallelimport, eller at de var utilfredse med lagerudsalget. Lars Segato sagde i den forbindelse blot til fogedretten, at FDVs medlemmer ikke var forpligtet til at reagere på mine breve (bilag 177, side 3).
8. Jeg solgte parallelimporterede film i den tro, at jeg respekterede FDVs medlemmers rettigheder i overensstemmelse med Johan Schlüters fortolkning, og i den tro, at jeg solgte det eksisterende varelager efter aftale med Torben Steffensen.
9. FDVs medlemmer var hver og én informeret om, at de blot behøvede at give mig ét svar, hvis de ønskede at forbyde parallelimport.
10. Jeg udbød alle film til salg i fuld åbenhed for hele verden. På min hjemmeside informerer jeg om hver enkelt dvd-udgivelses regionalkode, tv-system og oprindelsesland (bilag 176b, side 2). Endvidere fremgår lagerstatus på hver enkelt dvd-udgivelse af hjemmesiden (bilag 176b, side 1).

Status den 29. november 2005 vedrørende retssagen mod kulturministeriet

Vedrørende sag nr. Ø.L. B-506-03, Laserdisken ApS mod kulturministeriet om regional konsumption, kan følgende faktiske omstændigheder lægges til grund pr. 29. november 2005:

1. Den 16. november 2004 besluttede Østre Landsret, at den ikke kunne afvise de fremførte indsigelser mod direktivbestemmelsens gyldighed. Landsretten fandt det nødvendigt at forelægge præ-judicielle spørgsmål for EF-domstolen om direktivets gyldighed og rækkevidde (bilag 87). Der var på tidspunktet således en af Østre Landsret anerkendt juridisk tvivl om infosoc-direktivets gyldighed - og dermed gyldigheden af gennemførelsesbestemmelsen i ophavsretslovens § 19, stk. 1.
2. Den 18. marts 2005 havde Kommissionen offentliggjort sit skriftlige indlæg i sagen og heri gjort klart, at Kommissionen fortolkede infosoc-direktivets spredningsret som en eneret til at forbyde spredning. Den havde understreget konkurrencereglernes betydning i forhold til udøvelsen af enerettigheder (bilag 88).
3. Jeg havde skriftligt til Kulturudvalget og mundtligt til TV 2 gjort opmærksom på, at jeg agtede at gennemføre en sag ved EF-domstolen, hvis lovforslaget blev vedtaget. Et muligt sagsanlæg (mit) ved EF-domstolen blev drøftet under Folketingets tredjebehandling den 13. december 2002 (bilag 67, side 7).

Advokat Lars Segato var under fogedforretningen den 29. november 2002 bekendt med retssagen mod kulturministeriet og med forelæggelsen for EF-domstolen. Han var indstillet på, at justifikationssagen blev udsat på EF-domstolens afgørelse (bilag 177, side 4).

Det vides ikke, hvorfor FDV valgte en uvarslet fogedforretning lige på det tidspunkt, men det var i sidste øjeblik, hvis opmærksomheden skulle afledes fra Kommissionens fortolkning.

Status den 29. november 2005 vedrørende min personlige virksomhed

Vedrørende information om mit personlige ansvar for salget i Laserdisken den 29. november 2005 kan følgende faktiske omstændigheder lægges til grund:

1. Jeg havde givet samhandelspartnere meddelelse om min overtagelse af aktiver og ansvar, og jeg havde sikret mig, at de anvendte mit personlige momsnr. og ikke anpartsselskabets momsnr. (bilag 43).
2. Paramount, medlem af FDV og rekvirent/sagsøger i sagerne FS 40-5917/2005 og BS 5-2181/2005, havde ved korrekt angivelse af mit momsnr. på fakturaen den 9. november 2005 bekræftet, at det var bekendt med det nye momsnr. (bilag 44).
3. Jeg havde korrekt jfr. E-handelsloven angivet mit personlige cvr-nr. på Laserdiskens hjemmeside (bilag 176b og bilag 176c).
4. Jeg havde korrekt i henhold til momsloven angivet mit personlige cvr-nr. på Laserdiskens faktura den 15. juli 2005 til FDVs kontrollant (bilag 176d).
5. Jeg havde korrekt i henhold til anpartsselskabsloven fjernet ordet "ApS" fra navnet på alle fakturaer incl. fakturaen den 15. juli 2005 til FDVs kontrollant (bilag 176d).

Der var intet på Laserdiskens hjemmeside eller fakturaer, der i 2005 kunne give anledning til at tro, at Laserdiskens butikker eller Laserdiskens hjemmeside var drevet af et selskab.

Hvad formålet med fogedsag FS 40-5917/2005 UMULIGT kunne være

Formålet med fogedsagen kunne umuligt være at standse Laserdiskens parallelimport. Et brev eller en e-mail havde været nok, og det var hurtigere og lige så effektivt. Både FDV og FDVs medlemmer var klar over dette.

Hvad formålene med fogedsag FS 40-5917/2005 reelt må antages at være

For FDV var fogedrettens hjælp nødvendig af to årsager:

1. FDV kunne anvende fogedrettens summariske bevisførelse som en smutvej til en *de facto* accept af den nye og mere fordelagtige fortolkning af ophavsretsloven.
2. FDV ønskede adgang til mine regnskaber, herunder oplysninger om leverandørerne.

Hvad formålet med at undlade underretning af rekvisitus UMULIGT kunne være

Formålet med at gennemføre fogedforretningen uden forudgående underretning kunne umuligt være en risiko for, at jeg ville fjerne genstande eller informationer, som var omfattet af undersøgelsen, hvis jeg blev underrettet i forvejen. Fogedretten havde så meget tillid til mig, at den ikke havde betænkeligheder ved at overlade beslaglæggelsen af de importerede film til mig. Alle informationer om Laserdiskens varelager og dets oprindelse fremgik i øvrigt i forvejen af den offentligt tilgængelige hjemmeside, hvorfra enhver kunne downloade disse oplysninger.

Hvad formålet med at undlade underretning af rekvisitus reelt må antages at være

Der er én ganske bestemt årsag til, at det var vigtigt for FDV at undgå, at jeg blev underrettet i forvejen:

> FDV kunne ikke regne med fogedrettens medvirken, medmindre fogedretten kunne vildledes med en ensidig forelæggelse *uden* den kontradiktion, som var forventet af mig, hvis jeg havde haft adgang til juridisk bistand og tid til at forberede mig.

4.2 Fogedforretningerne den 29. november 2005

De koordinerede bevissikringer i Aalborg og København

Den 29. november 2005 gennemførte fogedretten koordinerede bevissikringer i Laserdiskens butikker i Prinsensgade 38 i Aalborg og Sankt Pedersgade 49 i København uden forudgående underretning af rekvisitus eller af mig. Rekvirenten var i begge tilfælde FDV som mandatar for foreningens medlemmer. Laserdisken ApS var angivet som rekvisitus på de to rekvisitioner (bilag 175 og bilag 227).

I København blev min medarbejder Kenn T. Andersen truffet (bilag 26). Ifølge fogedrettens kendelse blev han vejledt om, at han ikke havde pligt til at afgive forklaring (bilag 228). Han oplyste dog korrekt, at jeg er Laserdiskens ejer. Han ringede til mig, hvorefter han overlod røret til dommerfuldmægtig Elmir Tartic, der var ansvarlig for bevissikringen i København. Vi blev enige om at afvente udfaldet af den fogedforretning, der fandt sted i Aalborg.

I Aalborg blev fogedforretningen gennemført af retssassessor Dorete Bager med bistand af IT-sagkyndig Thomas Førby fra Datahuset Thisted A/S. For rekvirenten mødte advokat Lars Segato. Dorete Bager konstaterede, at der var amerikanske dvd-plader i butikken, hvorefter jeg understregede, at jeg ikke solgte parallelimporterede film, der var forbudt af FDVs medlemmer.

Mine to fremlagte dokumenter blev der ikke taget hensyn til

Jeg sagde til Lars Segato, at det var unødvendigt dramatisk at møde op med fogedretten for at meddele et forbud. Hvis hans klienter ville forbyde parallelimport, kunne de bare have sendt et brev ligesom SF Film. Dorete Bager vidste ikke, hvad jeg talte om, så jeg gav hende en kopi af mit brev til FDVs medlemmer den 12. februar 2003 (bilag 75), og jeg fortalte, at kun SF Film og Scanbox Danmark havde forbudt parallelimport. Lars Segato understregede overfor Dorete Bager, at ingen af hans klienter havde givet de nødvendige tilladelser til parallelimport, og at hans klienter ikke havde pligt til at svare på mine breve.

Jeg gjorde Dorete Bager opmærksom på, at gyldigheden af den lov, jeg skulle have overtrådt, var anfægtet ved domstolene, og at Østre Landsret allerede havde sendt præ-judicielle spørgsmål om gyldigheden til EF-domstolen. Jeg gav Dorete Bager en kopi af Østre Landsrets forelæggelseskendelse (bilag 87). Hun tog imod den, men sagde samtidig, at det var lige meget, hvad jeg udleverede til hende eller sagde til hende. Hun ville ikke ændre sin beslutning om at gennemføre fogedforretningen.

I en senere telefonsamtale med advokat Per Christensen (2. december 2005) bekræftede Dorete Bager, at de to bilag var væsentlige og kunne få betydning i justifikationssagen, men at hun ikke kunne (ville) tage hensyn til dem i fogedsagen (bilag V05).

Samtale med advokat Anders Hjulmand - anmodning om retsmøde nægtet

Jeg var utilfreds med FDVs fremgangsmåde. Jeg opfattede det som et bagholdsangreb, og jeg var ikke indstillet på, at FDV skulle have adgang til mine regnskaber eller finde ud af, hvor jeg købte mine film. Jeg ringede til advokat Anders Hjulmand for at få hjælp. Han sad i møde, men jeg insisterede og fik mulighed for at tale med ham. Han ville selv tale med Dorete Bager, men selvom han repræsenterede mig, tillod hun ikke, at jeg lyttede med.

Han fortalte mig efterfølgende, at han havde bedt Dorete Bager om at udsætte sagen, så han kunne sætte sig ind i, hvad det drejede sig om, hvorefter vi kunne holde et møde om det i fogedretten, men det havde Dorete Bager afslået.

Lars Segato protesterede mod en udsættelse af sagen med henvisning til, at han var kommet helt fra Århus. Han ville have fogedforretningen overstået med det samme.

Ingen gennemgang af forbuds- og bevissikringsrekvisitionen

Dorete Bager gav mig en tyk kuvert, der indeholdt FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition (bilag 175). Hun sagde, at det var lige meget, om Anders Hjulmand var til stede eller ej, for hun ville gennemføre fogedforretningen under alle omstændigheder.

Jeg fik ikke mulighed for at læse forbuds- og bevissikringsrekvisitionen på det tidspunkt. Alle vidste, at aktionen skyldtes min parallelimport, og Dorete Bager havde gjort det klart, at intet kunne forhindre fogedforretningens gennemførelse. Rekvisitionen læste jeg først senere.

Bortvisningen af journalist Lars Borberg og fotograf Grethe Dahl

Mens Dorete Bager talte med Anders Hjulmand, benyttede jeg lejligheden til at ringe til journalist Lars Borberg, Nordjyske Stiftstidende. Jeg fortalte ham, at fogedretten var i gang med at ransage butikken, og jeg bad ham komme med det samme.

Efterfølgende var jeg selv optaget af at tale med Anders Hjulmand, og da jeg var færdig med at tale med ham, ringede jeg til Laserdiskens IT-medarbejder Morten Dam Madsen, så han kunne komme på arbejde og hjælpe fogedretten med at kopiere de oplysninger, Lars Segato ville have. Det var Morten Dam Madsens fridag, så jeg var nødt til at tilkalde ham.

Mens jeg talte med Morten Dam Madsen, bemærkede jeg, at Lars Borberg og fotograf Grethe Dahl kom ind i butikken. Da jeg var færdig med at tale med Morten Dam Madsen, ville jeg sætte Lars Borberg ind i situationen, men både han og Grethe Dahl var forsvundet. Morten Dam Madsen dukkede op, og jeg satte ham ind i situationen. Derefter ringede jeg til Nordjyske Stiftstidende for at høre, hvor Lars Borberg var blevet af. Til min overraskelse tog han selv telefonen. Han fortalte, at han og Grethe Dahl var blevet bortvist af Lars Segato.

Forbud mod returnering af filmene

Jeg nævnte på et tidspunkt, at jeg ville prøve at returnere de parallelimporterede film til mine leverandører. Det hørte Lars Segato, og han protesterede. Jeg mente ikke, at han skulle blande sig, hvorefter han bad Dorete Bager om at forbyde det. Jeg gjorde Dorete Bager opmærksom på, at der var tale om ægte varer, som var købt på ærlig vis i god tro, og som kunne sælges lovligt i USA. Det var ikke piratkopier, og de repræsenterede en anselig værdi, som ville gå tabt, hvis de hverken måtte sælges eller returneres. "*Den risiko påtager vi os*", sagde Lars Segato, hvorefter Dorete Bager gav ham medhold og forbød mig at sælge filmene *og* at returnere dem.

Den Europæiske Menneskeretskonvention

Det tog lang tid for Thomas Førby og Morten Dam Madsen at kopiere alle de oplysninger, som Lars Segato ønskede, og imens protesterede jeg vedvarende overfor Dorete Bager. Det er ikke forkert at sige, at jeg følte mig dårligt behandlet. Mine leverandører havde ikke gjort noget forkert, og jeg frygtede, at FDV ville prøve at påvirke dem til at nægte levering, og det ville ramme specialimporten. Dorete Bager havde afvist min bekymring med en bemærkning om, at hun ikke regnede med, at det var hensigten. Jeg var irriteret over hendes naivitet, for FDV havde forsøgt på det samme tidligere, og jeg var også vred over, at hun både havde forbudt mig at sælge og at returnere de mange film (omkring 2000, viste det sig), jeg havde købt i god tro. De mistede deres værdi uden anden grund, end at FDV ville påføre mig så stort et tab som muligt.

Jeg læste demonstrativt op fra Den Europæiske Menneskeretskonvention (kommenteret af Per Lorenzen, Lars Adam Rehof og Tyge Trier) og bad Dorete Bager forholde sig til artikel 6. Hun sagde, at jeg havde fået chancen for at ringe til Anders Hjulmand. Det var ikke hendes problem, at han ikke kunne komme. Det var heller ikke hende, der havde bortvist Lars Borberg og Grethe Dahl, så hun mente ikke, at der var noget problem i forhold til konventionen.

Beslaglæggelsen

Da Thomas Førby og Morten Dam Madsen var færdige med at kopiere regnskabsfiler, troede jeg, at fogedforretningen var overstået, men Lars Segato ville have de parallelimporterede film beslaglagt. Vi gik ned i butikken for at se på filmene, og Dorete Bager overvejede, hvad hun skulle gøre.

Det var umuligt for hende og Lars Segato at skelne mellem importerede film, hvor der også findes en dansk version, som et af FDVs medlemmer har rettigheder til, og de film, hvor der ikke er en dansk rettighedshaver, der er medlem af FDV. Det fremgår ikke af de asiatiske eller amerikanske dvd-udgivelser, hvem der i givet fald måtte have danske rettigheder. Det var i praksis umuligt for Dorete Bager at gennemføre den ønskede beslaglæggelse.

På baggrund af Laserdiskens registreringer af danske udgivelser var det imidlertid muligt for mig ved hjælp af forbudt-programmet at fremstille en liste med de film, det drejede sig om (bilag 171). Dorete Bager valgte at stole på mig og mine registreringer, så hun bad mig derfor fjerne de forbudte parallelimporterede film fra hylderne og opbevare dem et andet sted. Hun overbeviste Lars Segato om, at jeg var til at stole på, og han gik med til det. På det tidspunkt stolede fogedretten både på mig og Laserdiskens registreringssystem.

Forløbet af fogedforretningen

På intet tidspunkt blev jeg oplyst om, at jeg ikke havde pligt til at udtale mig. Jeg blev heller ikke bedt om at afgive forklaring i retsplejelovens forstand. Dorete Bager stillede ikke spørgsmål efter at have formanet mig til at tale sandhed under strafansvar. Jeg blev ikke spurgt, om jeg ønskede at afgive forklaring. Al samtale var almindelig samtale eller diskussion.

Fra fogedforretningens start var det klart, at der var truffet afgørelse om, at den skulle gennemføres. Dorete Bager lagde ikke skjul på, at hun mente, at det var tilstrækkeligt, at jeg fik adgang til bevisførelse i justifikationssagen, og hun var ikke indstillet på at høre på mine protester. Hun lagde vægt på, at der stod "velrenomerede" firmaer bag rekvisitionen. Vi talte mest om praktiske spørgsmål, men Dorete Bager blev ind imellem nødt til at tage stilling til mine protester, når Lars Segato stillede krav, jeg ikke uden videre ville efterkomme. I alle tilfælde fik Lars Segato ønskerne opfyldt - bortset fra ønsket om, at fogedretten skulle fjerne de parallelimporterede film. I de få tilfælde, hvor Dorete Bager var i tvivl, slog Lars Segato op i en bog og viste hende et eller andet, der fik hende til at give ham medhold. Jeg fik ikke kendskab til, hvad det var.

Hvad der IKKE skete under fogedforretningen

1. Jeg blev ikke vejledt om min retsstilling under fogedforretningen.
2. Jeg blev ikke vejledt om, at jeg ikke havde pligt til at udtale mig.
3. Jeg blev ikke vejledt om, at Dorete Bagers afgørelser kunne appelleres.
4. Dorete Bager gennemgik ikke forbuds- og bevissikringsrekvisitionen med mig.
5. Jeg blev ikke tilbudt at få beskikket en advokat.
6. Advokat Anders Hjulmand blev ikke kontaktet under fogedforretningen bortset fra én gang i forbindelse med min protest mod at udlevere mine leverandørers navne.
7. Jeg blev ikke bedt om at afgive forklaring, og jeg afgav ikke forklaring.
8. Jeg blev ikke udspurgt om Laserdiskens ejerforhold.
9. Jeg blev ikke informeret om, at rekvisitus var angivet som Laserdisken ApS.
10. Jeg blev ikke informeret om, at min hjælp til at forestå beslaglæggelsen af retten ville blive udlagt som en frivillig accept af at opbevare filmene til evig tid. Det har ikke siden været muligt at få retten til at fortælle, hvad der skal ske med filmene.

4.3 Laserdiskens foranstaltninger efter fogedforretningerne

Beslaglæggelsen af de parallelimporterede film

Samme eftermiddag, den 29. november 2005, umiddelbart efter at retsassessor Dorete Bager, IT-sagkyndig Thomas Førby og advokat Lars Segato havde forladt Laserdisken i Prinsensgade i Aalborg, fremstillede Laserdiskens IT-medarbejder Morten Dam Madsen 4 lister over de film, der på tidspunktet blev udbudt til salg i Laserdisken, men som efter Lars Segatos besøg måtte anses for at være omfattet af en dansk rettighedshavers forbud.

Laserdiskens system skelnede ikke mellem de film, der var købt før den 22. december 2002, eller de film, Paramount havde sagt ok til, før Paramount havde meldt sig ind i FDV, eller de film, der var blevet importeret, fordi det medlem, der havde danske rettigheder til denne film, havde valgt *ikke* at svare på mit brev fra den 12. februar 2003. Alle film blev anset for at være omfattet af Lars Segatos forbud mod salg og Dorete Bagers forbud mod returnering.

Laserdiskens system skelner derimod mellem film, der er udgået hos leverandørerne, og de film, der stadig udbydes til salg hos leverandørerne. Der skelnes også mellem Laserdiskens butikker, så der blev i alt udskrevet to lister til hver butik.

Bilag 171 er de to udskrevne lister over film, som på basis af Laserdiskens registreringer over de danske selskabers udgivelser og forbudt-programmet blev udvalgt til beslaglæggelse fra Laserdiskens butik i Aalborg. De første 14 sider er titler, der stadig kunne købes, mens de sidste 2 sider er titler, der på tidspunktet var registreret som udgået. De fleste udgåede film er købt før 2003, men trods lagerudsalget var en lille portion film ikke solgt endnu. Det fremgår af opgørelsen, at systemet optalte 815 film, der stadig kunne købes, og 188 udgåede film.

I København havde Kenn T. Andersen tilkaldt David Bjerre, der på trods af sygdom kom for at hjælpe. Han hjalp med at håndtere beslaglæggelsen i den specielle situation (bilag V12 og bilag V13). I Aalborg blev beslaglæggelsen håndteret af Mogens Vestergaard (bilag V10), som efter en nats arbejde med at lægge de forbudte film i kasser onsdag morgen den 30. november 2005 skrev en hilsen og en rapport (bilag 172).

De beslaglagte film fra begge butikker blev samlet i Laserdiskens lagerrum i kælderen under Prinsensgade 29. Her blev de fotograferet af Nordjyske Stiftstidende til artiklen den 6. marts 2007 (bilag 174), hvor jeg var begyndt at blive utilfreds med, at ingen vil fortælle mig, hvad der skal ske med filmene.

Meddelelsen til Laserdiskens 10.000 kunder

De forbudte film var fjernet fra hylderne, inden butikkerne åbnede den efterfølgende dag. Det var vigtigt for mig at få sagen afsluttet på en fornuftig måde, og jeg ville hverken have mere vrøvl med FDV eller fogedretten.

Kunderne blev informeret om den nye situation i en nyhedsmail, jeg udsendte allerede den 30. november 2005 til mere end 10.000 abonnenter på Laserdiskens mailliste (bilag 173). Nyhedsmailen blev også lagt ud på hjemmesidens forside. I mailen redegjorde jeg for razziaen den foregående dag, idet jeg indlagde et link til artiklen i Nordjyske Stiftstidende (bilag 170). Jeg redegjorde for tvivlen om ophavsretslovens gyldighed og Østre Landsrets forelæggelse af sagen for EF-domstolen. Jeg understregede, at jeg ville leve op til løftet til FDVs medlemmer, og at forbuddet også gjaldt film, som kunderne havde bestilt, men endnu ikke havde afhentet. Jeg afsluttede med at understrege med fede typer:

> *"Film, der er i dansk distribution eller kommer i distribution af Foreningen af Danske Videogramdistributører, kan således IKKE købes i Laserdisken i øjeblikket."*

Ændringerne i forbudt-programmet og Laserdiskens adfærd

EF-domstolens afgørelse var nært forestående, så jeg betragtede situationen som midlertidig. Jeg var utilfreds med Dorete Bagers ensidige støtte til Lars Segato, og det var vigtigt for mig at undgå flere unødvendige konflikter, inden problemet fik en permanent løsning.

Jeg var klar over, at FDV overvågede mine butikker, og at den gamle fremgangsmåde med prøvekøb og kontrollanter stadig anvendes. Jeg ville ikke tages i fejl, så jeg skærpede foranstaltningerne på følgende måder:

1. Forbuddet omfattede også film, der var købt i god tro - incl. lagerudsalget.
2. En klar orange farve advarede under fremstillingen af fakturaer mod forbudte film.
3. Omfanget af registrerede film udvidedes med en manuel registrering af biograffilm.

Ad 1)

På grund af advokat Torben Steffensens ønske om, at udsalget skulle gennemføres så hurtigt som muligt, havde jeg på hjemmesiden fremhævet de film, der var importeret under den gamle lovgivning. De af filmene, der var omfattet af forbud, men som var en del af lagerudsalget, blev frem til fogedforretningen vist på hjemmesiden med følgende meddelelse:

Sidste Chance

Denne vare er omfattet af importforbud og vil ikke blive genbestilt til Laserdisken.

Efter fogedforretningen den 29. november 2005 fjernede vi også de film, der var købt hjem før lovens vedtagelse, og dem, der efterfølgende var købt hjem i god tro, så "Sidste chance"-meddelelsen blev erstattet af en forbudt-meddelelse.

Specialimporten var blevet risikabel, for det var umuligt at vide, om en koreansk film på et eller andet tidspunkt ville blive udgivet i Danmark. Som nævnt i kapitel 1.8 havde jeg i 2004 købt filmen "*Ying huang boon sik*" i Korea. Dengang var der tale om specialimport, men efter at Scanbox i december 2006 udgav filmen i Danmark, anså FDV enhver disponering over de importerede film som en krænkelse, selvom de var købt hjem flere år tidligere.

Fra den 29. november 2005 blev en film fjernet fra lageret, så snart det blev registreret, at et medlem af FDV havde danske udgivelsesrettigheder, også selvom den var købt i god tro. Det blev også sværere at få adgang til de danske udgivelsesoplysninger, for FDVs medlemmer ville ikke fortælle, hvad de havde rettigheder til. Tværtimod blev jeg i foråret 2006 nægtet adgang til Universals nye hjemmeside (bilag 384). Og byretten afviste at hjælpe (bilag 385).

Ad 2)

Jeg ville undgå, at en film blev registreret som ulovlig, og at en importeret udgave alligevel blev solgt i butikken, fordi den ikke var fjernet i tide. Det er umuligt at gennemgå det fysiske lager lige så ofte, som nye danske udgivelser bliver registreret, men alle fakturaer skrives på baggrund af søgninger på varen i Laserdiskens system, og en fejl kan nu fanges med en klar markering af forbudte film, som fremhæves med en orange farve, der ikke er til at overse.

Ad 3)

Laserdiskens medarbejder David Bjerre, der også er filmanmelder, fik til opgave at holde øje med de importerede film med henblik på at registrere film, der går i biografen eller blot er annonceret til at komme op i biografen. Et link i Laserdiskens system medfører en registrering og en meddelelse, så forbuddet også kommer til at omfatte film, som David Bjerre forventer vil komme op i danske biografer og derfor måske vil blive udgivet på dvd af et medlem af FDV.

Virkningen af Laserdiskens foranstaltninger

1. FDV har på intet tidspunkt anmeldt overtrædelser af fogedforbuddene.
2. FDV tilkendegav den 29. januar 2007 i et processkrift til Retten i Aalborg, at jeg ved efterfølgende dispositioner havde ageret som værende omfattet af forbuddet den 29. november 2005 (bilag 247, side 3-4).
3. FDV anerkendte i en proceserklæring i kæreduplikken til Vestre Landsret den 10. september 2007, at der ikke var konstateret fornyet parallelimport i tidsrummet fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af den anden forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 (bilag 319, side 8).
4. Advokat Lars Segato gav efter domsforhandlingen ved Retten i Aalborg den 18. september 2007 udtryk for, at forbudt-programmet virker (bilag V19).

Ad 1)

Hvis en rekvisitus ikke overholder et forbud, kan rekvirenten gøre retten opmærksom på det. Retten kan om nødvendigt anmode politiet om at gribe ind. Det er strafbart at overtræde et forbud, uanset om forbuddet er nedlagt med rette eller ej. Jeg har ikke ændret adfærd siden fogedforretningen i 2005 i den forstand, at jeg siden foråret 2003 har overholdt meddelte forbud på samme måde. Jeg er ikke orienteret om, at FDV har anmeldt overtrædelser.

Ad 2)

FDV forklarede det samme til fogedretten i duplikken den 4. december 2006 (bilag 300, side 1). På det tidspunkt var FDV klar over, at parallelimporten i Laserdisken var ophørt:

> *"Rekvisitus har efter nedlæggelse af forbuddet den 29. november 2005 ageret som værende omfattet af det nedlagte forbud."*

Ad 3)

FDVs tilkendegivelse af, at jeg allerede efterlevede det meddelte forbud, blev gentaget i en proceserklæring til Vestre Landsret i kæreduplikken den 10. september 2007 (bilag 319, side 8):

> *"Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettigheder."*

Ad 4)

Advokat Lars Segato spurgte i sommeren 2007 om mulighederne for at forlige alle sager. Han sagde, at det alene var FDVs ønske at standse parallelimporten, og han havde konstateret, at parallelimporten var ophørt. Han manglede således "blot" klienternes godkendelse for at kunne forlige sagerne. Advokat Henrik Karl Nielsen husker det således (bilag V19):

> *"Det er korrekt, at advokat Lars Segato under vores drøftelse efter domsforhandlingen ved Retten i Aalborg den 18. september 2007 gav udtryk for, at det "forbudt-program", som din virksomhed anvender, og som du beskrev for ham, var virksomt til at undgå utilsigtet import af titler, som medlemmer af Foreningen af Danske Videogramdistributører har rettigheder til."*

Det er et faktum, at Laserdiskens parallelimport ophørte den 29. november 2005.

4.4 De 9 retssager mod FDV

Selvom det hele virker uoverskueligt, er der reelt kun tre årsager til de 9 retssager mod FDV:

1. FDV skiftede holdning til fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1.
2. FDV angav ved en fejl Laserdisken ApS som rekvisitus og sagsøgt.
3. Retten i Aalborg og Vestre Landsret valgte at give mig skylden for deres egne fejl.

Retsassessorerne i fogedretten er ikke altid grundige, dygtige og selvstændige. Med den lette adgang til fogedretten, som den danske retsplejelov giver en rekvirent, er det let for en rettighedshaver at få medhold i fogedretten. Dels kan rekvirenten bede om, at fogedforretningen skal være uvarslet, hvorefter han får adgang til at fremstille sagen ensidigt uden rekvisiti medvirken, og dels skal rekvirenten ikke føre noget bevis, men blot "sandsynliggøre" påstandene. For en svag retsassessor er det tillokkende bare at overlade det til de rigtige dommere i justifikationssagen, der principielt bør følge efter, at kontrollere, om grundlaget var i orden.

I praksis går det bare ikke sådan. For det første gennemføres justifikationssagen sjældent, fordi rekvisitus presses til at indgå forlig. Det er ofte bedre at drive virksomhed på rekvirentens præmisser end at være låst fast i retssager. Hvis en stædig rad som mig nægter at "tilstå" sin "forbrydelse", løber han ind i det næste problem; myndighedernes uvilje mod at indrømme fejl. De sagsøgte dommere og Kammeradvokaten har f.eks. i disse sager demonstreret en fantastisk vilje til at fastholde den vilkårlige første afgørelse, uanset hvor forkert og skadelig, den er.

Betydningen af en kvik og selvstændig retsassessor og en upartisk domstol

En kvik retssassessor havde løst alle problemerne allerede den 29. november 2005. Han ville have tilladt et retsmøde, hvor jeg var blevet forelagt forbuds- og bevissikringsrekvisitionen, og han havde også hørt min version af sagen. Fejlen med den forkert angivne rekvisitus ville være rettet, jeg var holdt fast på løftet fra 2003 om at undlade at parallelimportere, mens en ordinær retssag behandlede spørgsmålet om lovens rette fortolkning. Fogedforretningen var derefter blevet afvist, og konflikten mellem FDV og mig ville være endt på stedet.

Men partiske dommere har sørget for, at sagen om FDVs ret beset banale, men desværre succesfulde, forsøg på at indføre en ny samfundsskadelig retsstilling har fået lov at udvikle sig.

Oversigt over retssagskomplekset (jfr. oversigten på side 4)

Kapitlet har ikke til formål at gennemgå alle fejl og krænkelser i sagerne mellem mig og FDV, men at give et overblik over disse 9 retssagers overordnede temaer og principielle problemer.

Den ved en fejl anlagte sag mod det tomme anpartsselskab Laserdisken ApS:

Sag 2	FS 40-5917/2005:	FDV mod Laserdisken ApS (fogedsag 1)
Sag 3	V.L. B-2787-05:	Laserdisken ApS mod FDV (kæremål 1)
Sag 4	BS 5-2181/2005:	FDV mod Laserdisken ApS (justifikationssag 1)
Sag 5	V.L. B-0538-08:	Laserdisken ApS mod FDV (ankesag 1)

FDVs og fogedrettens reparationssag mod mig, efter at fejlen var gået op for dem:

Sag 6	FS 76-40-5242/2006:	FDV mod Hans Kristian Pedersen (fogedsag 2)
Sag 7	V.L. B-2836-06/B-0212-07:	Hans Kristian Pedersen mod FDV (kæremål 2)
Sag 8	BS 7-50/2007/7-235/2007:	FDV mod Hans Kristian Pedersen (justifikationssag 2)

Delafgørelser, der forhindrer adgang til Højesteret med de principielle spørgsmål:

Sag 9	V.L. B-2149-08/B-2150-08:	Hans Kristian Pedersen mod FDV (om bevissikring)
Sag 10	V.L. B-2430-08/B-2431-08:	Hans Kristian Pedersen mod FDV (om fortolkning)

Sag 2: FS 40-5917/2005: FDV mod Laserdisken ApS (fogedsag 1)

Dette er fogedsagen, der startede alle mine problemer. Det eneste positive ved sagen er, at den forhåbentlig bliver et skoleeksempel på, hvordan en forbuds- og bevissikringsrekvisition *ikke* skal behandles. Forhåbentlig fører sagen også til en ændring af retsplejeloven, så rekvisitus som minimum sikres adgang til et retsmøde, hvor han får adgang til at udtale sig og fremlægge beviser på lige fod med rekvirenten, *før* fogedretten træffer afgørelse.

Hændelserne den 29. november 2005 viser, hvor let det er for en distributørorganisation som FDV at få fogedretten til at hjælpe med at genere en konkurrent. Al Capone havde været grøn af misundelse, hvis han havde set de muligheder, monopolerne ville få i dagens Danmark.

Retsassessor Dorete Bager gjorde fra starten det klart, at hun havde lovet FDV at gennemføre fogedforretningen med to begrundelser:

1) Rekvisitionen var indgivet af "velrenommerede" firmaer.
2) Jeg ville få lejlighed til at forsvare mig i den efterfølgende justifikationssag.

FDV opnåede med fogedforretningen to vigtige mål:

1) At etablere den ønskede *de facto* fortolkning af ophavsretsloven.
2) At genere mig som konkurrent.

Hovedreglen om varsel af rekvisitus er blevet til en undtagelse

Det fremgår af FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition den 11. oktober 2005 (bilag 175), at FDV gjorde gældende, at betingelserne for at nedlægge fogedforbud *almindeligvis* er opfyldt i sager om krænkelser af immaterielle rettigheder (bilag 175, side 6). Videre gjordes gældende til støtte for at undlade at varsle rekvisitus, at sletning eller bortskaffelse af værker og information i digital form kan ske i løbet af meget kort tid (side 7). Det er imidlertid en *generel* konstatering, som *ikke* vedrører den konkrete sag. Fogedretten undersøgte intet, men gik med til at undlade at underrette rekvisitus med henvisning til *sagens karakter* (bilag 177, side 3).

Retsudvalgets frygt jfr. spørgsmål 20 i Betænkning over Forslag til lov om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. af 1. marts 2001 (bilag M03, side 15) viste sig at være berettiget. Hovedreglen om at underrette rekvisitus er blevet til undtagelsen. Der var ingen vurdering af, om der var *konkret* risiko for, at rekvisitus (Laserdisken ApS) eller jeg ville gå i gang med at destruere varelager og regnskaber, hvis en af os blev underrettet i forvejen. Fogedforretningen blev rutinemæssigt gennemført, uden at jeg fik mulighed for at imødegå de fremsatte anklager (med eller uden advokat), og der blev rutinemæssigt nedlagt fogedforbud.

Så let kan fogedretten vildledes

Ingen forhindrede FDVs advokat Lars Segato i at fremstille sagen således:

> Fogedretten husker nok, at FDV igennem flere år har haft problemer med Hans Kristian Pedersen, og at Retten i Aalborg har dømt ham for ulovlig udlejning. Det fremgår af ophavsretsloven, at salg af importerede dvd-film fra tredjelande kræver tilladelse. Jeg kan på vegne af samtlige medlemmer garantere, at ingen har givet de fornødne tilladelser. Alligevel udbyder han på en hjemmeside et stort antal importerede film til salg. Vi har gennemført prøvekøb, der viser, at det er let at købe ulovlige film på hans hjemmeside. Det er vigtigt for mine klienter, at den ulovlige handel bliver standset øjeblikkeligt, og at mine klienter får adgang til at undersøge omfanget af det ulovlige salg.
>
> *(Konstrueret sagsfremstilling)*

Følgende væsentlige oplysninger blev fogedretten næppe informeret om af FDV:

1) Jeg havde selv informeret FDV og dets medlemmer om parallelimporten. Jeg havde skrevet til advokat Niels Bo Jørgensen den 9. februar 2003 (bilag 74), som således havde været vidende om både min holdning og mine aktiviteter i 2 år, 8 måneder og 2 dage, før han valgte at reagere ved at gå til fogedretten (bilag 175).
2) Parallelimport kunne være undgået blot ved at meddele mig et forbud.
3) FDVs advokat Torben Steffensen havde lovet at meddele, hvis andre selskaber end SF Film og Scanbox meddelte deres holdning til parallelimport.
4) Ophavsretsloven blev oprindeligt vedtaget efter en anden fortolkning.
5) Jeg agerede efter den anden fortolkning af ophavsretsloven.
6) FDVs egen advokat Johan Schlüter stod bag den fortolkning, jeg agerede efter.
7) Jeg havde investeret betydelige resourcer i et registreringssystem for at gøre det muligt at overholde FDVs medlemmers forbud.
8) Parallelimporten foregik i fuld offentlighed - og naturligvis i god tro.
9) Der var efter Østre Landsrets kendelse juridisk tvivl om lovens gyldighed.

Betydningen af angivelsen af Laserdisken ApS som rekvisitus

FDVs advokatfuldmægtig havde sjusket med forbuds- og bevissikringsrekvisitionen og angivet Laserdisken ApS - ikke mig - som rekvisitus. Fogedforretningen, der blev gennemført mod mig - ikke Laserdisken ApS - er således sket uden et retsgrundlag, men det er ikke det vigtigste.

Fejlen er først og fremmest et bevis for, at fogedretten ikke foretog de nødvendige undersøgelser, før den gennemførte fogedforretningen, og fejlen understreger betydningen af, at der holdes et retsmøde, hvor begge parter er til stede, før en fogedforretning gennemføres.

Fejlen gør det umuligt for dommerne såvel i fogedsagen som i de efterfølgende sager at *bortforklare*, at de ikke tager hensyn til begge parter, når de afgør sagerne. De læser ikke begge parters indlæg - ikke engang i de sager, der afgøres på skriftligt grundlag.

Fejlen kom endelig til at vise, hvor langt nogle dommere vil gå for at skjule deres egne og kollegernes fejl. Formalitetsfejlen ville være rettet allerede i fogedretten, hvis der havde været afholdt et retsmøde med deltagelse af begge parter, og den ville være rettet umiddelbart efter, hvis blot *enten* byretten *eller* landsretten i justifikationssagen hhv. kæremålet havde læst mine processkrifter. Det gjorde ingen af dem, men til gengæld gik dommerne med til at se bort fra lovgivningen og mine rettigheder i forsøget på at give mig skylden for deres egne fejl.

Fejlen forringer ikke FDVs rettigheder

Det må fastslås, at fejlen ikke har indflydelse på FDVs muligheder for at få erstatning, hvis alle betingelser er opfyldt. Hvis det skulle lykkes FDV at overbevise retten om, *at* den nye fortolkning skal gælde, selvom den fører til en opdeling af Fællesskabet i strid med EF-traktaten, *at* jeg har handlet culpøst i forhold til FDV ved at agere i henhold til advokat Johan Schlüters egen fortolkning (bilag 62), *at* FDVs medlemmer ikke kunne have undgået parallelimport ved at svare på mit brev fra den 12. februar 2003 (bilag 75), *at* FDVs medlemmer har rettighederne til andre rettighedshaveres udgivelser, selvom Sandrew-Metronome har sagt, at de ikke har (bilag 72), og *at* de som rettighedshavere har lidt et tab ved at sælge filmene mod betaling, kan FDV få de fornødne oplysninger via reglerne om edition i retsplejelovens § 298.

Retssagen har i øvrigt allerede vist, at regnskaberne er helt uden betydning. Der er *ingen* sammenhæng mellem regnskabsmaterialet og erstatningskravet i påstandsdokumentet i sag BS 5-2185/2005 (bilag 256). FDV havde på baggrund af det bevissikrede regnskabsmateriale beregnet et tab på 3.405.136,00 kr, hvorefter der blev nedlagt påstand om betaling af 100.000 kr!

Sag 3: V.L. B-2787-05: Laserdisken ApS mod FDV (kæremål 1)

Dette er kæremålet, hvor Vestre Landsret *burde* behandle fogedrettens afgørelser. Man har en ret - ikke en pligt - til at kære fogedrettens afgørelser. Et kæremål er ikke en justifikationssag. Et kæremål er en del af fogedrettens sagsbehandling, men hvis man får medhold allerede i kæremålet, falder sagen, og man slipper for justifikationssagen. Jeg havde to grunde til at kære:

1) Et kæremål er hurtigt, især hvis det får opsættende virkning.
2) Medhold i kæremålet betyder, at det indsamlede materiale ikke udleveres til FDV.

Ad 1)

Jeg fandt det meningsløst, at film for omkring 400.000 kr skulle miste hovedparten af deres værdi, og det ville ske i løbet af kort tid, hvis de ikke blev sendt retur. Det var afgørende for at begrænse dette tab, at jeg fik mulighed for at returnere filmene til leverandørerne øjeblikkeligt.

Det var et væsentligt problem under fogedforretningen, at Dorete Bager på forhånd havde lovet Lars Segato at gennemføre den, hvorefter det var umuligt at få hende til at forholde sig til mine anbringender og beviser. Jeg kunne give landsretten en udførlig forklaring, og den burde f.eks. også kunne forstå, at FDV ikke blev stillet ringere af, at filmene blev returneret.

Ad 2)

FDV var ude efter mine regnskaber, og kun et medhold i kæremålet kunne afværge, at de blev udleveret. Selvom jeg ville få medhold i justifikationssagen, kunne det ikke ændre på, at FDV fik adgang til mine regnskaber. Den skade er uoprettelig, så det var vigtigt at vinde kæremålet.

Sagsbehandlingen

Intet tyder på, at Vestre Landsret realitetsbehandlede kæremålet. Vestre Landsret læste ikke mine breve, mine processkrifter, min partsforklaring eller de bilag, jeg fremlagde. Landsretten læste alene FDVs processkrifter og hæftede sig kun ved to ting:

1) FDV ville ikke have, at jeg skulle have adgang til den ønskede bevisførelse.
2) FDV ville have kæremålet udsat på EF-domstolens afgørelse.

Vestre Landsret gav FDV medhold og ignorerede eller overså mine protester. Jeg var herefter afskåret fra at gennemgå den ønskede dokumentation, at afgive forklaring, at afhøre vidner og i øvrigt at forklare sagens egentlige sammenhæng.

Vestre Landsret afventede EF-domstolens afgørelse, og bagefter var det kun FDV, der fik chancen for at kommentere den. Vestre Landsret satte uden videre lighedstegn mellem gyldigheden af infosoc-direktivet og FDVs påstand om, at jeg havde krænket deres rettigheder. Vestre Landsret så helt bort fra følgende emner:

1) Beslaglæggelsen af mine film.
2) Striden om ophavsretslovens fortolkning efter FDVs holdningsændring.
3) Mine foranstaltninger til overholdelse af forbud mod parallelimport.

Landsrettens overfladiske sagsbehandling fik også den konsekvens, at retten ikke opdagede, at sagen ved en fejl var anlagt mod Laserdisken ApS, der på det tidspunkt var tomt og inaktivt. Jeg havde redegjort for det i kæremålets bilag 32 (bilag 240), og jeg redegjorde for det som det første i den skriftlige partsforklaring (bilag V01). Vestre Landsret opdagede intet og nedlagde som konsekvens heraf forbud mod en aktivitet, der var ophørt over 2 år tidligere.

Sag 4: BS 5-2181/2005: FDV mod Laserdisken ApS, del 1: Rette sagsøgte (justifikation 1)

Hvad en justifikationssag bør gå ud på

Det er meningen med en justifikationssag, at den skal sikre den retssikkerhed, som i sagens natur ikke er til stede, når fogedretten træffer afgørelse efter den summariske bevisførelse, der finder sted for fogedretten - hvis fogedretten i det hele taget tillader bevisførelse. Ved fogedretten går det hurtigt, og hastigheden fremmes ved, at rekvirenten ikke skal bevise noget, men blot "sandsynliggøre". Fogedrettens afgørelser er til gengæld kun foreløbige. Retssikkerheden sikres i teorien i justifikationssagen, hvor de egentlige retlige undersøgelser skal finde sted.

Det bemærkes, at det er *grundlaget* for fogedrettens afgørelser, der skal efterprøves. Det fremgår af ordlyden i retsplejelovens § 653 c. Østre Landsret har om et fogedforbud endvidere fastslået, at det ikke bagefter kan retfærdiggøres af nye oplysninger eller et andet grundlag. Det fremgår af sag nr. B-3218-95, hvor et fogedforbud blev ophævet, selvom det kunne være nedlagt på et andet grundlag (bilag M38).

Svarskriftet

BS 5-2181/2005 er justifikationssagen, hvor FDVs påstande og Dorete Bagers afgørelser efter fogedforretningen i Laserdisken i Aalborg den 29. november 2005 udsættes for bevisførelse og egentlige retlige undersøgelser. Jeg var blevet stævnet den 13. december 2005 (bilag 239). Jeg indleverede som selvmøder svarskrift den 23. januar 2006 (bilag 240). I henhold til retsplejelovens § 351, stk. 4 skal formalitetsindsigelser fremsættes i svarskriftet. Jeg præciserede som det første det faktum, at Laserdisken ApS allerede pr. 1/7-2004 havde overdraget aktiverne til mig, og at der var nedlagt fogedforbud mod et tomt selskab, og at det var en formel fejl.

Jeg havde reageret på FDVs formalitetsfejl, og jeg havde gjort det som det første i sagen, og jeg havde gjort det efter reglerne i retsplejeloven. Jeg havde gjort det umiddelbart efter, at jeg selv var blevet klar over, at fejlen kunne have betydning, nemlig efter drøftelserne med min revisor i forbindelse med regnskabsafslutningen for Laserdisken ApS i begyndelsen af januar. Jeg havde spurgt om den juridiske betydning af, at FDV havde stævnet selskabet i stedet for mig. Revisoren forklarede, at der var tale om to helt forskellige juridiske enheder. Det var bl.a. årsagen til, at vi lavede to regnskaber. Han foreslog, at jeg spurgte min advokat. Det gjorde jeg pr. e-mail den 10. januar 2006 (bilag 195). Advokat Per Christensen anbefalede, at jeg holdt fast i planen om at redegøre for lovens rette fortolkning og mine foranstaltninger til at overholde forbuddene. Han tilføjede, at det ville være korrekt at gøre retten opmærksom på fejlen. Det gjorde jeg i svarskriftet, og jeg sendte en kopi til landsretten. Ingen reagerede!

Retsplejelovens § 339 giver retten mulighed for at afklare faktiske og retlige spørgsmål, som kan have betydning for sagen. Det udtrykkes i betænkning nr. 1479/2006 (bilag M13, side 50):

> *"Bestemmelsen begrundes i betænkning nr. 698/1973 om behandling af borgerlige sager med, at rettens medvirken til at tilvejebringe klarhed over påstande og anbringender samt bevisførelsens omfang dels kan være en nødvendig forudsætning for en rational tilrettelæggelse af sagen, dels kan være nødvendig for at hindre reelt utilfredsstillende resultater. En sådan indgriben kan overflødiggøre en anke af dommen, der alene skyldes, at den ankende først senere er blevet opmærksom på et anbringende af afgørende betydning."*

og på side 51:

> *"Processuelle fejl kan ofte udbedres under sagen, men i en række tilfælde kan mere formelle fejl føre til afvisning eller frifindelse."*

Rettens ledelse

Retsmøder indledes med, at det afklares, hvem der er sagens parter. Havde fogedretten tilladt et retsmøde, var fejlen blevet opdaget og bogstaveligt talt rettet med et pennestrøg. Uden bogstaverne "ApS" er der ikke et juridisk problem. I mangel på cvr-nr. er det "ApS"-et, der gør forskellen. Ifølge anpartsselskabsloven betyder forkortelsen ApS, at det er et anpartsselskab.

Et anpartsselskab er en juridisk person, ikke en fysisk person. Der er juridisk forskel, og det var præcis hensigten med at oprette anpartsselskabet og placere aktiviteterne der. FDVs og fogedrettens iver efter at forhindre mig i at komme til orde førte således til, at det først efter fogedforretningens gennemførelse blev opdaget, at FDV ved en fejl havde stævnet selskabet.

Videre fremgår det af den oprindelige betænkning nr. 698/1973 (bilag M09, side 123):

> *"Ved de i § 339 foreslåede regler om dommerens retsledelse gøres det klart, at han dels har til opgave at bringe parternes standpunkter på det rene, såvel med hensyn til påstande, anbringender som beviser, dels kan opfordre parterne til enhver form for bevisførelse. Gennem denne virksomhed vil dommeren i et vist omfang kunne yde en part, der ikke giver møde ved advokat, vejledning om hans processuelle og materielle retsstilling. Ved at søge klarlagt, om en forældelsesindsigelse gøres gældende, vil dommeren således henlede partens opmærksomhed på muligheden af at fremsætte en sådan indsigelse."*

Hvis Retten i Aalborg og Vestre Landsret havde læst mine processkrifter og breve, ville de have opdaget problemet. Hvis de også havde været opmærksom på deres egne opgaver, ville de have spurgt, hvem der var ansvarlig for Laserdiskens butikker. Det var dommernes opgave både i Retten i Aalborg og i Vestre Landsret at afklare, om FDV havde stævnet den forkerte eller ej. Ifølge retsplejelovens § 339, stk. 4 var det tillige byrettens pligt at gøre mig som selvmøder opmærksom på muligheden for, at jeg kunne begære sagen afvist på grund af formalitetsfejlen.

Men hverken Retten i Aalborg eller Vestre Landsret reagerede.

Antagelsen af advokat Henrik Karl Nielsen

I foråret 2006 havde jeg fået opfattelsen af, at dommerne kun lyttede til FDV. Jeg tog kontakt til advokat Per Christensen og spurgte, om det måske var fordi, jeg var selvmøder. Hvis retten kun ville tage hensyn til mig, hvis jeg antog en advokat, var jeg nødt til at gøre det.

Retten i Aalborg havde udsat sagen på afgørelsen i kæremålet (bilag 241), og Vestre Landsret havde udsat kæremålet på EF-domstolens afgørelse, og i mellemtiden ledte jeg efter en kvalificeret advokat. Advokat Henrik Karl Nielsen fra Norsker & Co. blev anbefalet, og han indtrådte i sagen for Laserdisken ApS den 28. juni 2006 (bilag 211). Efter afgørelsen i kæremålet satte jeg ham ind i sagen ved byretten via brev den 21. september 2006 (bilag 291).

Særskilt behandling af spørgsmålet om rette sagsøgte

Jeg var utilfreds med, at Vestre Landsret ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning, og endda lod som om, at jeg frivilligt undlod at sende filmene retur. Jeg fik et problem med filmene, ikke alene fordi Vestre Landsret lod som om, at de slet ikke var beslaglagt, men fordi retssagen vedrørte Laserdisken ApS, og de beslaglagte film var mine.

Det så ikke ud til, at Retten i Aalborg eller Vestre Landsret var indstillet på at forholde sig til tvisten om ophavsretslovens rette fortolkning, så jeg besluttede at forfølge det spørgsmål overfor kulturministeriet, mens jeg i justifikationssagen forfulgte temaet om rette sagsøgte.

Advokat Henrik Karl Nielsens første skrivelse til Retten i Aalborg i justifikationssagen vedrørte derfor ønsket om, at spørgsmålet om rette sagsøgte blev udskilt til særskilt forhandling jfr. retsplejelovens § 253, stk. 1 (bilag 245).

Faktuelt om rekvisitus og Laserdisken ApS og Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen

1) Rekvisitus, Laserdisken ApS, havde slet intet at gøre med de aktiviteter, som FDV havde dokumenteret med de fremlagte bilag (bilag 176a-176g). Det er aktiviteter, jeg personligt er ansvarlig for, fordi de er sket i min virksomhed. Selskabet var ophørt med alle handelsmæssige aktiviteter på det tidspunkt.
2) Det fremgår af FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition, at FDV forvekslede mig med rekvisitus (bilag 175):
   Side 3: "*inddragelse af samtlige i rekvisiti besiddelse værende eksemplarer af filmværker*", "*rekvisitus har som det fremgår nærmere nedenfor forretninger i både Aalborg og København*" og "*rekvisitus via rekvisiti hjemmeside sælger filmværker i dvd-format"*, men Laserdisken ApS ejede ingen film, havde inden forretninger, havde ingen hjemmeside og solgte ikke film.
   Side 4: "*Som dokumentation for rekvisiti ulovlige virksomhed fremlægges bilag...*" og "*rekvisitus har afsendt de to filmværker og opkrævet...*" er forkert, for alle bilag om salg af film vedrører min personlige virksomhed, og det er min virksomhed, og ikke Laserdisken ApS, der havde sendt filmene.
3) Af fogedrettens kendelse fremgår det ikke, om fogedretten er klar over, at der er forskel på en person og et selskab. Nogle gange er jeg nævnt ved navn, andre gange står der rekvisitus, selvom det er klart, at fogedretten refererer til mig (bilag 177):
   Side 3: "*Antruffet blev indehaveren af Laserdisken ApS...*" er et uklart miskmask af betegnelser, idet ejeren af en personlig virksomhed er dens indehaver, mens ejerne af et anpartsselskab er anpartshavere. Et selskab er normalt repræsenteret ved selskabets direktør.
   Side 5: "*filmværker ...fjernes fra rekvisiti hylder*" er forkert, for Laserdisken ApS havde ingen film på hylderne. Selskabet ejede hverken film eller hylder.
   Side 6: "*men dog opbevares hos rekvisitus*" menes min kælder, hvilket vi talte om. Anpartsselskabet havde ingen kælder, og "*under henvisning til rekvisiti forklaring*" er misvisende, for jeg afgav ikke forklaring på vegne af Laserdisken ApS eller som direktør. Jeg talte med Dorete Bager som person.
   Side 7: "*Der nedlægges forbud overfor rekvisitus...*" er naturligvis meningsløst, da anpartsselskabet havde indstillet aktiviteterne halvandet år tidligere.
4) Efter Henrik Karl Nielsens anmodning om særskilt behandling af spørgsmålet om rette sagsøgte fastholdt FDV helt frem til den 7. marts 2007, hvor dommer Henrik Bjørnager Nielsen føjede til retsbogen, at sagen kun omfatter Laserdisken ApS (bilag 249), at sagen omfattede Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen. Det ses af FDVs brev til Henrik Karl Nielsen den 29. september 2006 (bilag 294) og til fogedretten samme dag (bilag 244): "*Det er min opfattelse, at de fogedforretninger, der er gennemført, omfatter Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen*." Synspunktet blev fastholdt i processkriftet om rette part den 29. januar 2007 (bilag 247, side 3).

Sådan gjorde man i øst

1) Dommerfuldmægtig Elmir Tartic vejledte ifølge kendelsen fra Københavns Byret den antrufne medarbejder om, at han ikke havde pligt til at afgive forklaring, men også han forvekslede tydeligvis Laserdisken ApS med min virksomhed (bilag 228).
2) Efter det mislykkede forsøg på at få Vestre Landsret til at forholde sig til tvisten om fortolkning gjorde jeg spørgsmålet om rette sagsøgte til tema i kæremålet. Østre Landsret tog konsekvensen af fejlen og ophævede bevissikringen (bilag 238).

Sådan gjorde man i vest

1) Retsassesor Dorete Bager vejledte *ikke* om, at jeg ikke havde pligt til at udtale mig.
2) Byrettens dommer Helle Dietz ville ikke som Østre Landsret tage konsekvensen af fejlen. Selvom det er min ret ikke at udtale mig, og selvom det er fogedrettens pligt at vejlede mig om det, gav hun simpelthen mig skylden for, at FDV og fogedretten havde taget fejl. Og så ophøjede hun fejlen til sandhed, så Dorete Bager ikke blev bebrejdet noget. Det fremgår af deldommen den 25. september 2007 (bilag 255):

"Det lægges til grund som ubestridt, at det ikke var sagsøgte, men Hans Kristian Pedersen, der drev forretningen "Laserdisken", da bevissikring og forbudsforretning blev foretaget. Videre lægges det til grund, at sagsøgte ikke, hverken i fogedretten eller senere i Vestre Landsret gjorde gældende ikke at være rette rekvisitus, idet dette anbringende første gang fremsættes under denne justifikationssag. Da fogedretten, som stadfæstet af landsretten, på dette grundlag gennemførte fogedforretningerne mod Laserdisken ApS, er denne juridiske person eneste - og rette - sagsøgte under den påfølgende justifikationssag, hvorfor sagsøgers påstand herom tages til følge."

Om dommernes vejledningspligt og rekvisiti oplysningspligt

Forslag til lov om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder blev oprindeligt fremsat af justitsminister Frank Jensen den 4. oktober 2000 på baggrund af anbefalingerne fra et udvalg, som regeringen havde nedsat i september 1998. Det fremgår af kapitel 5.9 i bemærkningerne til lovforslaget, at udvalget nøje havde vurderet spørgsmålet om oplysningspligt og var kommet til følgende konklusion (bilag M02, side 43):

"Efter en samlet vurdering har udvalget fundet, at en regel om oplysningspligt ville rejse sådanne problemer i relation til at udsætte sig selv for straf, at en sådan regel ikke bør medtages."

Begrundelsen er den samme, som findes i Betænkning om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. (bilag M12, side 76 og 77):

"Efter retsplejelovens § 752 har en sigtet i en offentlig straffesag ikke pligt til at udtale sig, og vedkommende skal gøres bekendt hermed. I tilslutning hertil antages, at bestemmelser i særlovgivningen om oplysningspligt ikke kan eller ikke bør anvendes, når sigtelse er rejst, eller der er grundlag herfor. Endvidere kan den, der efter art. 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention anses for "anklaget", i henhold til Menneskerettighedsdomstolens praksis ikke pålægges oplysningspligt. En "anklaget" er en person, mod hvem der er en begrundet mistanke. Det er således ikke et krav, at der formelt er rejst sigtelse. Konventionens art. 6 finder anvendelse både i offentlige og private straffesager."

"Efter en samlet vurdering finder udvalget, at en regel om oplysningspligt ville rejse sådanne problemer i relation til forbudet mod selvinkriminering, at en sådan regel ikke bør medtages. Udvalget har herved også lagt vægt på, at mistænkte, mod hvem der foretages en ransagning, jf. retsplejelovens § 794, ikke har oplysningspligt."

Retten i Aalborg lod hånt om Menneskeretskonventionens beskyttelse af individet. Selvom jeg skulle have kendt til FDVs fejl på tidspunktet (hvilket jeg ikke gjorde), var det min ret at tie, fordi jeg ved at gøre opmærksom på fejlen risikerede selv at blive udsat for straf. Dorete Bager forsømte derimod at vejlede mig om, at jeg ikke havde pligt til at udtale mig.

Justifikationssagen reduceres til en selvopfyldende profeti

Justifikationssagen er retssystemets garanti for, at der foretages egentlige retlige undersøgelser, selvom fogedretten hovedsageligt uden videre giver rekvirenterne, hvad de ønsker sig.

Retten i Aalborg eliminerer effektivt den retssikkerhed, når den træffer afgørelse baseret på fogedrettens fejl i stedet for at undersøge, om fogedrettens afgørelse er rigtig. Det fremgår af dommen, at Helle Dietz var klar over, at det burde være mig - og ikke Laserdisken ApS - sagen skulle have været anlagt mod. Hun gav alligevel FDV medhold med henvisning til, at hendes kollega Dorete Bager ikke vidste bedre, fordi jeg havde "undladt" at informere hende. Hun mente, at det var min skyld, at de havde taget fejl, og så lavede hun selv om på reglerne.

Faktuelt havde Dorete Bager specifikt afvist at tillade mig at komme til orde med henvisning til, at jeg ville få mulighed for det i justifikationssagen. Vestre Landsret valgte selv at afskære mig fra adgangen til en mundtlig forhandling, hvor alt kunne være afklaret. Den undlod også at læse mine breve, processkrifter og partsforklaring. Den opfyldte heller ikke pligten til at anvende retsplejelovens § 339 til at afklare de faktiske forhold.

I stedet for at foretage en selvstændig undersøgelse lagde Helle Dietz i justifikationssagen til grund, at Vestre Landsret, som altså heller ikke havde undersøgt noget, havde stadfæstet fogedrettens kendelse. Da kæremålet er en del af fogedsagen, hvor bevisførelsen i bedste fald er summarisk - og det gælder også i kæremålet- er resultatet, at der ikke foretages egentlige undersøgelser på noget tidspunkt. Dorete Bagers afgørelse blev godkendt pr. ren automatik.

Jeg kunne ikke have handlet mere åbent og ærligt

Jeg havde selv på vegne af Laserdisken ApS den 9. februar 2003 (bilag 74) skrevet til FDVs advokat Niels Bo Jørgensen og fortalt, at jeg ville respektere rettighedshavernes forbud mod parallelimport. Jeg havde tilføjet, at jeg efter den 17. februar 2003 ville genoptage distribution af film, der ikke var omfattet af et forbud.

Niels Bo Jørgensen valgte derefter at gøre ingenting i 2 år og 8 måneder. Han lod mig importere i god tro, hvorefter han via muligheden for at påvirke fogedretten ensidigt valgte at fremstille mig som forbyder - på baggrund af en *anden* fortolkning af ophavsretsloven. Med hjælp fra Retten i Aalborg forsøgte han at knock-oute Laserdisken, som åbenbart alligevel var en torn i øjet på FDV på grund af specialimporten fra tredjelande og importen fra England.

Han glemte bare at undersøge, om jeg 2 år og 8 måneder senere stadig drev butikkerne på selskabsform. Han havde ikke bemærket, at jeg - fordi jeg troede, at der var fred med FDV - igen drev Laserdisken i min personlige virksomhed.

Jeg havde informeret på følgende måde:

1) Jeg havde specifikt orienteret FDVs medlem Paramount.
2) Jeg havde ændret cvr-nr. på hjemmesiden og på fakturaer.
3) Jeg havde fjernet "ApS"-et i navnet på hjemmesiden og på fakturaer.

Jeg havde gjort nøjagtigt, hvad loven kræver for at sikre, at ingen får et fejlagtigt indtryk af, at der står et anpartsselskab bag driften af Laserdiskens butikker og hjemmeside.

Jeg havde ikke indflydelse på, hvem Niels Bo Jørgensen valgte at angive som rekvisitus. Jeg var den eneste, der under fogedforretningen den 29. november 2005 *ikke* vidste, at FDV havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus. Dorete Bager havde bare udleveret en kuvert, som jeg først senere fik lejlighed til at læse.

Dorete Bager havde imidlertid heller ikke selv undersøgt den fremlagte dokumentation. Hun havde ikke brugt de instrumenter, lovgiver havde stillet til rådighed, så hun let kunne kontrollere, om der var den fornødne sammenhæng mellem bilagene og den angivne rekvisitus.

Sag 4: BS 5-2181/2005: FDV mod Laserdisken ApS, del 2: Bevissikringen (justifikation 1)

Efter delafgørelsen om rette sagsøgte drejede det sig i justifikationssagen så om at undersøge, om der var et grundlag for at nedlægge fogedforbud mod Laserdisken ApS og for at træffe beslutning om en bevissikring mod Laserdisken ApS.

I forhold til Laserdisken ApS var det indlysende, at et fogedforbud var meningsløst i og med, at Laserdisken ApS havde indstillet aktiviteterne mere end 3 år tidligere. Retssagen mod selskabet var den eneste årsag til, at det stadig eksisterede (bilag 41).

Efter domsforhandlingen den 18. september 2007 udtrykte Lars Segato ønske om, at alle sager blev hævet. Han havde konstateret, at forbudt-programmet var effektivt, så han mente ikke, at der var grund til at strides mere, men byrettens overraskende dom og Vestre Landsrets overraskende kendelse et par uger senere fik ham til at skifte mening.

FDVs frafald af påstand - og ny påstand baseret på nye bilag

FDV skiftede taktik. I selve påstandsdokumentet den 15. januar 2008 (bilag 256) frafaldt FDV påstanden om forbud, men fremlagde til gengæld det regnskabsmateriale, der var kopieret fra min pc i forbindelse med fogedforretningen i min butik den 29. november 2005 og fremsatte påstand om, at Laserdisken ApS skulle betale erstatning. Henrik Karl Nielsen protesterede mod den nye påstand og mod fremlæggelsen af de nye bilag (bilag 257). Han gjorde opmærksom på, at bilagene var udleveret i en anden sag, og at der var gjort indsigelse mod udleveringen af materialet til FDV. Det var hans sidste opgave for Laserdisken ApS. Selskabet havde da mistet hele egenkapitalen og havde ikke længere penge til at betale en advokat.

Den 4. februar 2008, dagen før domsforhandlingen, bad jeg Retten i Aalborg - med skrift fremhævet i fed og kursiv - om at undlade at tillade de nye bilag, før det var afgjort, om FDV var i retmæssig besiddelse af dem (bilag 260).

Kendelsen under domsforhandlingen: de nye bilag tillades

Helle Dietz gav ikke tilladelse til FDV at fremsætte en ny påstand i påstandsdokumentet, men hun gav alligevel tilladelse til at fremlægge bilagene. Hun afviste min protest med henvisning til, at fogedforretningens lovlighed var stadfæstet af Vestre Landsret (bilag 261, side 3).

Helle Dietz anvendte igen selvopfyldelsesteorien. Hun var dommer i den justifikationssag, der har til formål at sikre, at fogedrettens afgørelser - herunder Vestre Landsrets kendelse i kæremålet - er korrekt. Retssikkerheden kan næppe siges at være sikret af, at dommeren i en justifikationssag godkender fogedrettens afgørelser ved at henvise til, at fogedretten selv har sagt god for den. På det tidspunkt var det blevet klart, at Vestre Landsret ikke havde opdaget, at Laserdisken ApS havde indstillet aktiviteterne, da fogedforretningen gennemførtes mod mig, og det var afklaret, at justifikationssagen mod Laserdisken ApS *ikke* omfattede mig, som FDV havde fastholdt indtil da. Der var således ikke længere juridisk tvivl om, at kopieringen af regnskabsfilerne fra min pc var sket uden et retsgrundlag, men det var Helle Dietz upåvirket af.

FDV anførte jfr. kendelsens side 2 nederst, at bilagene blev udleveret, da kendelsen blev stadfæstet. Det er ikke korrekt uanset hvilken kendelse, FDV hentyder til. Bilagene blev kopieret fra min pc under en bevissikring, der er juridisk adskilt fra retssagen mod Laserdisken ApS. Ifølge byrettens egen afgørelse var Laserdisken ApS den eneste - og rette - sagsøgte i den sag, der var under behandling. Bilagene blev udleveret til FDV i fogedretten den 11. december 2006 under en senere separat fogedsag mod mig. På det tidspunkt havde jeg bedt om at få materialet tilbageleveret med den begrundelse, at det var indsamlet ulovligt. Det var kun i fogedrettens besiddelse, fordi Dorete Bager havde ignoreret anmodningen.

Den endelige dom om bevissikring

Under domsforhandlingen undrede det mig, at Helle Dietz tillod bilagene fremlagt, når hun samtidig havde afvist FDVs ønske om at fremsætte erstatningspåstanden. FDV havde frafaldet påstanden om forbud, så der var kun tilbage at undersøge, om der havde været et grundlag for at afsige kendelse om bevissikring mod Laserdisken ApS.

Der er aldrig gennemført en bevissikring mod Laserdisken ApS (der blev gennemført en bevissikring mod mig, men det er irrelevant i sagen mod selskabet). Der var alene truffet en afgørelse om det, og det havde foranlediget en retssag, som havde kostet mange penge.

FDV havde siden gennemført en fogedforretning mod mig på nøjagtigt samme grundlag, sag FS 76-40-5242/2006, men i retssagen mod Laserdisken ApS manglede rettens afgørelse i justifikationssagen på, om samme bilag også kunne begrunde en bevissikring mod selskabet.

Jeg havde gjort gældende, at ingen af de fremlagte bilag vedrørte Laserdisken ApS, så uanset hvad Laserdisken ApS var anklaget for, kunne det ikke støttes på de fremlagte bilag.

I dommen den 5. marts 2008 blev det afsløret, hvad Helle Dietz skulle bruge de nye bilag til (bilag 262):

> *"Det fremgår af de fremlagte bilag, herunder sagens bilag 9, der er indsamlet af den af fogedretten udpegede edb-sagkyndige, at sagsøgte fra den 2. januar 2003 har solgt en række film, bl.a. importeret fra USA. Sagsøgers medlemmer har rettighederne til en større andel af disse film, og det findes på baggrund heraf godtgjort, at sagsøgte i en periode fra den 2. januar 2003, til virksomheden blev overdraget 1. juli 2004, ved parallelimport og salg har krænket sagsøgers medlemmers rettigheder, og den den 29. november 2005 foretagne bevissikring har været nødvendig for sagsøger, bl.a. med henblik på at kunne opgøre et erstatningskrav. Bevissikring efter retsplejelovens § 653, stk. 2 kan foretages også vedrørende afsluttede handlinger, hvorfor den foretagne bevissikring har været lovlig."*

Hun skulle bruge de bilag, der var fremlagt den 15. januar 2008, til med tilbagevirkende kraft at retfærdiggøre Dorete Bagers kendelse om at gennemføre en bevissikring mod Laserdisken ApS den 29. november 2005.

Det svarer til, at fogedretten træffer beslutning om at gennemføre en bevissikring mod A, selvom der ikke er et grundlag for det på tidspunktet. Fogedretten gennemfører så - uden et retsgrundlag - en fogedforretning mod B. Hos B finder fogedretten materiale, der vedrører A. Det materiale, der er ulovligt indsamlet hos B, benytter retten så to år senere til at begrunde den gamle beslutning om at gennemføre en bevissikring mod A.

Helle Dietz ignorerede lovens krav om, at det er *grundlaget* for fogedrettens afgørelse, justifikationssagen skal undersøge, og hun ignorerede Grundlovens og Menneskeretskonventionens forbud mod at gennemføre en bevissikring uden et retsgrundlag, og hun ignorerede konventionens forbud mod at anvende materiale, der er tilvejebragt i strid med konventionen. Tilsyneladende var intet vigtigere for Helle Dietz end at forsvare Dorete Bagers fejltagelser.

Uden nogen form for undersøgelse eller sagsbehandling lagde Helle Dietz i øvrigt til grund

- at FDVs medlemmer har rettighederne til de amerikanske dvd-udgivelser,
- at køb og salg af udgivne film trods vederlagsbetaling påfører rettighedshaverne tab,
- at mit salg af film i januar 2003 *ikke* var lagerudsalg efter aftale med FDVs advokat,
- at FDVs nye fortolkning er rigtig, og
- at de erstatningsretlige betingelser i øvrigt alle er opfyldt.

Sag 5: V.L. B-0538-08: Laserdisken ApS mod FDV (ankesag 1)

Ankesagens principielle spørgsmål

Helle Dietz' dom undergraver retssamfundets grundlæggende princip om, at der kun gennemføres en ransagning eller bevissikring, når der er en begrundet mistanke. Det er et principielt spørgsmål om et af retssamfundets grundlæggende elementer. Kan fogedretten bevissikre til højre og venstre i håbet om, at der engang dukker et eller andet op? Spørgsmålet var isoleret i ankesagen, fordi det var den eneste tilbageværende påstand, og det gav en hidtil uset mulighed for at tvinge landsretten til at tage stilling til et kontroversielt spørgsmål i forbindelse med Vestre Landsrets generelle støtte til FDVs ulovlige områdebeskyttelse (bilag 263).

Ankestævningen stiller følgende principielle spørgsmål:

> *Skal der i henhold til Retsplejelovens § 653, stk. 1 og § 653 c, Grundlovens § 72 eller artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention foreligge en begrundet mistanke mod rekvisitus, før fogedretten træffer afgørelse om at foretage en bevissikring?*

Retssagen mod Laserdisken ApS havde medført, at selskabet ikke var likvideret som planlagt. I april 2008 var omkostningerne til advokat og revisor på grund af retssagen løbet op i 164.057 kr. Jeg var utilfreds med, at Retten i Aalborg i sidste sekund havde reddet FDV på målstregen ved at godkende bevissikringen med bilag, som var kopieret fra min pc uden en retskendelse, og som Dorete Bager selvfølgelig ikke kendte til, da hun traf afgørelse om bevissikring mod Laserdisken ApS mere end to år tidligere.

Domsforhandlingen fandt sted i Retten i Aalborg den 5. februar 2008. Meget aktuelt var der dagen efter i Folketinget debat om retssikkerhed. Justitsminister Lene Espersen havde i et svar til Frank Aaen klart fastslået, at der skal være en konkret mistanke - og også en mistanke med en vist styrke, for at politiet kan borde et fly. Hun konkluderede (bilag M08):

> *"Det svarer jo til, at en hvilken som helst forening eller person kan udslynge en beskyldning mod andre, som så selv har ansvaret for at bevise deres uskyld. Sådan spiller klaveret ikke i et retssamfund, må jeg sige til hr. Frank Aaen."*

Men sådan spiller klaveret hos byretsdommer Helle Dietz. Hun havde intet problem med, at de fremlagte bilag var tilvejebragt uden en retskendelse. Hun ignorerede anmodningen om at vente med at tillade bilagene fremlagt, til det var afgjort, om FDV var i retmæssig besiddelse af dem (bilag 260). Det var heller ikke et problem for hende, at der ikke var en konkret mistanke mod Laserdisken ApS om noget som helst, da Dorete Bager traf afgørelse om at gennemføre en fogedforretning mod Laserdisken ApS. Hun var interesseret i at bruge de nye bilag, så hun kunne bruge dem til at retfærdiggøre Dorete Bagers kendelse om bevissikring.

Ændringen af ankesagens indhold

I svarskriftet i ankesagen fremsatte FDV uden videre igen den erstatningspåstand, som Retten i Aalborg havde afvist (bilag 267), dog med den ændring, at erstatningsbeløbet var sat op til det dobbelte. Helle Dietz havde sagt til Lars Segato, at kendelsen om afvisning af erstatningspåstanden kunne kæres, men det havde han ikke gjort. Det var således en endelig afgørelse.

I et brev (bilag 268) og et processkrift (bilag 269) protesterede jeg til Vestre Landsret mod FDVs genfremsættelse af erstatningspåstanden i ankesagen med følgende anbringender:

1) Bestemmelser om retskraft forhindrer, at erstatningspåstanden kan fremsættes igen.
2) Retsplejelovens § 383 og § 384 forhindrer, at erstatningspåstanden kan fremsættes.

Ad 1) Retskraft

Ifølge Kammeradvokatens procedure for Vestre Landsret under domsforhandlingen den 2. september 2008 og kapitel 3.6 i nærværende stævning var spørgsmålet om behandling af erstatningspåstanden i den sag afgjort. Retten i Aalborg havde afvist erstatningspåstanden, og Lars Segato havde ikke appelleret. Konsekvensen er herefter, at de danske domstole har udtalt sig endeligt: Erstatningspåstanden skal ikke behandles i sagen.

Vestre Landsret gav lov (bilag 275), *selvom* princippet om retskraft betyder, at det var afgjort, at FDV ikke skulle have lov at få behandlet erstatningspåstanden i sagen, og *selvom* det var en ankesag, der kun bør behandle de emner, som byretten har taget stilling til.

Ad 2) Retsplejelovens § 383 og. § 384

Under særlige omstændigheder kan retten tillade, at der fremsættes nye påstande i en ankesag. Det fremgår af retsplejelovens § 383, at det er særlige omstændigheder, når det er undskyldeligt, at de pågældende påstande ikke er fremsat tidligere, eller at nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt tab for parten.

Helle Dietz mente ikke, at det var undskyldeligt, at FDV havde ventet i over 2 år med at fremsætte erstatningspåstand i sagen. Hvad angår den anden betingelse, kan FDV anlægge en almindelig erstatningssag mod Laserdisken ApS ved Retten i Aalborg ligesom alle andre.

Lovgiver har i § 384 indskærpet, at en påstand, som ikke har været behandlet i første instans, og som derfor gør det nødvendigt for retten at tage stilling til forhold, som ikke er behandlet i den første instans, ikke kan behandles. Derfor skal retten afvise påstanden, også selvom modparten ikke protesterer. Det er begrundet i betænkning om behandling af borgerlige sager, nr. 698/1973, (bilag M09, side 173 og 174):

> *"En udvidelse af sagen med krav, der slet ikke vedrører den pådømte sag, kan ikke tillades, selv om modparten samtykker. Tilladelse kan kun gives, dersom der er nær forbindelse mellem de nye og de pådømte krav, f. eks. konnekse modkrav."*
>
> *"Fremsættelsen af nye påstande og anbringender, der medfører, at sagen udvides med krav, der ikke har været behandlet i foregående instans, bør i reglen undgås, da ankeinstansen ellers, for så vidt angår disse krav, kommer til at afsige dom som første og i almindelighed også som sidste instans."*

Den oprindelige ankestævning indeholdt alene det principielle juridiske spørgsmål, om fogedretten kan træffe afgørelse om en bevissikring uden at have grundlag for det på tidspunktet. Det er i den forbindelse ligegyldigt, hvad den formodede forbrydelse går ud på. Problemet er det samme, hvis jeg er mistænkt for at være i ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer.

Med tilladelsen til erstatningspåstanden ændrer ankesagen fuldstændig karakter. Nu skal Vestre Landsret foretage en konkret bedømmelse af en påstået ophavsretlig krænkelse og en konkret bedømmelse af betingelserne for at opnå erstatning. Det kræver nøje undersøgelser af forskelligartede problemstillinger, og ingen af dem blev behandlet af Retten i Aalborg:

1) Ophavsretslovens fortolkning.
2) Tab og årsagssammenhæng.
3) Adækvans.
4) Culpa.
5) Tabsbegrænsningspligt.
6) Princippet om ugrundet berigelse.

Laserdisken ApS fratages appelretten

Kendelsen blev afsagt den 27. november 2008. Vestre Landsret gav tilladelse til, at FDV kunne nedlægge erstatningspåstand jfr. retsplejelovens § 383, stk. 2, pkt. 2 (bilag 275). Landsretten konstaterede uden videre og uden sammenhæng med lovens øvrige bestemmelser, at Laserdisken ApS har "tilstrækkelig mulighed for at varetage sine interesser".

Det bemærkes i den forbindelse, at Vestre Landsret på intet tidspunkt har svaret på, om den vil garantere, at Laserdisken ApS får adgang til at appellere til Højesteret. Vestre Landsret har med afgørelsen afskåret Laserdisken ApS fra retten til at få anklagerne mod sig behandlet i to instanser. Vestre Landsret bliver den eneste instans, som kommer til at behandle FDVs erstatningspåstand mod selskabet. Man kan så studere betænkning nr. 698/1973 og stille det spørgsmål, om det var den anvendelse af § 383, lovgiver havde ønsket, og om fremgangsmåden i det hele taget lever op til de normer, man i dag forventer af et retssamfund.

Vestre Landsrets ignorering af mit svarskrift

Det siger sig selv, at jeg ikke kan forholde mig til en påstand, før den er fremsat. FDVs erstatningspåstand kan ikke betragtes som fremsat, før landsretten har tilladt det, og det skete først den 27. november 2008. Landsretten fastsatte frist til mig til den 18. december 2008, og dagen før forelå mit svarskrift, hvor jeg første gang forholdt mig til påstandens indhold (bilag 278).

I svarskriftet nedlagde jeg påstand om, at erstatningspåstanden afvises, og jeg begærede afvisningspåstanden behandlet særskilt og forlods. Med henvisning til retsplejelovens § 351, stk. 4 meddelte jeg, at svarskriftet kun indeholdt anbringender til støtte for afvisningspåstanden, der var støttet på følgende anbringender:

1) Det tjener ikke et reelt formål at anlægge erstatningssag mod et tomt selskab, der er på vej til at blive likvideret. Uanset sagens udfald vil FDV ikke få penge ud af selskabet. Formålet med retssagen kan derfor kun være "*at opnå et responsum fra domstolene af abstrakt og teoretisk karakter*". Jeg kopierede Kammeradvokatens anbringende fra hans sammenfattende processkrift til Vestre Landsret (bilag 155, side 6) med god grund. Hvis noget er et responsum af abstrakt og teoretisk karakter, er det en dom om erstatning mod et selskab, der har mistet al sin egenkapital og står overfor at blive tvangsopløst.
2) FDVs fremlagte dokumentation stammer alt sammen fra bevissikringen fra min pc. Regnskaberne var tilvejebragt uden en retskendelse og udleveret i en retssag mod mig. Selvom der havde været et retsgrundlag mod mig, havde fogedretten kun lov til at udlevere mine regnskaber - ikke de regnskaber, der vedrørte Laserdisken ApS. Det er dobbelt ulovligt materiale. FDV har intet andet fremlagt, der støtter erstatningspåstanden. Et sagsanlæg helt uden lovlige beviser vil normalt blive afvist.

Svarskriftet, der var udformet på samme måde som Kammeradvokatens, blev ignoreret. Vestre Landsret lod simpelthen som om, at det ikke var fremsendt. Som næste skridt i sagen skrev landsretten til parterne, at sagen var klar til at blive berammet til hovedforhandling. Det ses af udskriften af retsbogen den 6. januar 2009, hvor mit svarskrift blot er omtalt som et brev (bilag 279). FDV fik en frist til at fremsende duplik, og så var landsretten klar til hovedforhandling.

Jeg havde på det tidspunkt slet ikke kommenteret frifindelsespåstanden i svarskriftet. Jeg havde bedt om en forlods og særskilt behandling af afvisningspåstanden, og jeg havde jfr. retsplejeloven (og Kammeradvokatens fremgangsmåde) kun fremført anbringender til støtte for den. Vestre Landsret burde som minimum formelt afvise min anmodning og derefter give mig mulighed for at fremføre anbringender til støtte for frifindelsespåstanden. Det skete ikke.

Forskellen på FDV og mig

Jeg havde bedt Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at indbringe Vestre Landsrets kendelse for Højesteret (bilag 276), men min anmodning blev ligesom alle mine øvrige anmodninger til Procesbevillingsnævnet uden videre afslået (bilag 280).

Men nu gik det også for stærkt for FDV. Den 30. januar 2009 gjorde Lars Segato i et brev til Vestre Landsret opmærksom på, at han først nu kunne begynde de processuelle overvejelser, som erstatningspåstanden nødvendiggør, og som havde været udsat, indtil det var afklaret, om påstanden blev tilladt fremsat (bilag 281).

Jeg er således ikke den eneste, der mener, at en påstand skal fremsættes, før man kan tage stilling til den. Den 6. februar 2009 gjorde jeg igen Vestre Landsret opmærksom på alle de nye spørgsmål, erstatningspåstanden medfører, og som ikke havde været behandlet overhovedet. Jeg gjorde opmærksom på, at hverken landsretten eller FDV havde forholdt sig til afvisningspåstanden og anmodningen om at få den udskilt til særskilt forhandling (bilag 282).

Vestre Landsret svarede os begge den 17. februar 2009 (bilag 283). Til mig bemærkede Vestre Landsret, at der efter kendelsen den 27. november 2008 ikke kunne være tvivl om, at ankesagen også omfatter en stillingtagen til erstatningspåstanden. Det var underforstået, at Vestre Landsret end ikke ville behandle afvisningspåstanden. FDV fik den ønskede fristforlængelse.

Den 24. februar 2009 (bilag 284) gjorde jeg igen opmærksom på, at jeg i sagens natur ikke kunne forholde mig til erstatningspåstanden, før den var fremsat. Jeg gjorde opmærksom på, at jeg havde anvendt samme fremgangsmåde som Kammeradvokaten, og at retten ikke havde forholdt sig til de anbringender, jeg støttede afvisningspåstanden på. De var i sagens natur først gjort gældende, efter at erstatningspåstanden var tilladt fremsat. Vil Vestre Landsret nægte at forholde sig til de anbringender, afvisningspåstanden støttes på?, spurgte jeg.

Ja, ifølge udskrift af retsbogen den 2. marts 2009 (bilag 285) har Vestre Landsret ikke til hensigt at behandle afvisningspåstanden eller de anbringender, afvisningspåstanden støttes på. Den svarede stadig ikke på, om jeg er garanteret adgang til at appellere Vestre Landsrets dom.

Forskellen på Kammeradvokaten og mig, del 1 - det implicitte behandlingskrav

Der er bemærkelsesværdig forskel på, hvordan Vestre Landsret behandler Kammeradvokaten og mig. Uden at iagttage mine anbringender til støtte for afvisningspåstanden, fandt Vestre Landsret det implicit givet, at tilladelsen til FDV om at fremsætte erstatningspåstand udelukker, at der kan være grunde til, at påstanden skal afvises, også selvom tilladelsen udelukkende er begrundet i, at anpartsselskabet har muligheder for at varetage sine interesser.

Kunne Vestre Landsret ikke lige så godt have sagt til Kammeradvokaten efter byrettens kendelse, hvor der står, at "*Den sag, sagsøgeren har anlagt, vedrører spørgsmål om fortolkningen af ophavsretslovens § 19*" (bilag 135), at der ikke kan være tvivl om, at sagen vedrører ophavsretslovens fortolkning? Åbenbart ikke, for Vestre Landsret gik senere med til at lade som om, at retssagen mod kulturministeriet handler om, hvornår spredningsretten konsummeres.

Kunne Vestre Landsret efter byrettens afgørelse om, at "*sagen er af principiel karakter, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1*", hvorefter byretten henviste sagen til behandling i landsretten som første instans, ikke lige så godt have sagt til Kammeradvokaten, at det implicit er givet, at en sag, der er så vigtig, at den skal starte i landsretten, skal behandles? Åbenbart ikke, for Vestre Landsret gik med til at afvise sagen, selvom det var slået fast, at den var af principiel karakter.

Kammeradvokaten og jeg prøvede begge at undgå behandlingen af en påstand. Jeg fulgte til punkt og prikke samme fremgangsmåde, men mens han uden videre fik sine ønsker opfyldt, blev min anmodning slet ikke besvaret, og der blev aldrig taget stilling til mine anbringender.

Forskellen på Kammeradvokaten og mig, del 2 - muligheden for at varetage sine interesser

Ved behandlingen af FDVs anmodning om at fremsætte erstatningspåstand så Vestre Landsret bort fra princippet om retskraft, og den så bort fra princippet om, at appelinstansen ikke skal behandle nye krav, der ikke har været behandlet i første instans.

Vestre Landsret valgte at bruge retsplejelovens § 383, stk. 2, pkt. 2 som en slags omvendt skraldespand, der vilkårligt kan hives frem i enhver situation, hvor retten ønsker at behandle et bestemt emne uafhængigt af lovgivningen i øvrigt.

Hvorfor valgte Vestre Landsret anderledes i den principielle retssag om ophavsretslovens fortolkning? Kunne Vestre Landsret ikke lige så godt have sagt til kulturministeriet, at det har tilstrækkelig mulighed for at varetage sine interesser under sagens behandling?

Kulturministeriet har ubegrænsede resourcer til rådighed i en retssag. En sag mod staten overlades til Kammeradvokaten, og der er ikke begrænsninger i antallet af timer, som han og hans advokater kan anvende på sagen, og der er heller ikke loft over det beløb, Kammeradvokaten kan skrive regninger for. Kulturministeriet repræsenterer jo os alle sammen. I bestræbelserne på at sikre, at alt går rigtigt til, kan regeringen altid udskrive flere skatter. Alle borgere har en interesse i, at kulturministeriet har de nødvendige midler til at løse dens opgaver.

Den økonomiske situation for Laserdisken ApS er markant anderledes. Den oprindelige anpartskapital var i driftsårene vokset til næsten 150.000 kr, men FDVs sagsanlæg, som Vestre Landsret opfattede som en fejl (bilag 322), havde allerede på anketidspunktet den 1. april 2008 kostet 164.057 kr til advokat og revisor. Kapitalen er tabt, og selskabet har en gæld, den ikke har mulighed for at betale. Selskabet har ikke engang råd til en advokat, men Vestre Landsret vurderer alligevel, at selskabet er i stand til at varetage sine interesse i en erstatningssag også.

Hvad får parterne og samfundet ud af en behandling af påstandene?

Når en sag har principiel karakter, betyder det, at afgørelsen har betydning for andre end de direkte involverede parter. En afgørelse på striden om ophavsretslovens fortolkning har f.eks. også betydning for Den Blå Avis' muligheder for at videresælge de film, som brugerne gerne vil sælge via dens hjemmeside (bilag 106). En afgørelse vil afklare, om Comic Express driver ulovlig virksomhed, når den handler med amerikanske tegneserier, og det afklares, om det er ulovligt at sælge afdøde tante Gerdas argentinske vægtæppe på et loppemarked, selvom det ikke er muligt at finde tilbage til ophavsmanden og få hans tilladelse! En retssag vil afklare mange spørgsmål for mange mennesker, f.eks. vil den afklare, om det er lovbrud, når borgere over hele landet holder garageudsalg og loppemarked med ting, der ikke stammer fra EU.

FDV opnår derimod intet i en erstatningssag mod Laserdisken ApS. Selskabet ejer ikke en krone, som FDV kan få udbetalt, uanset hvor mange millioner, der bliver tilkendt i erstatning.

Men Vestre Landsret valgte altså at behandle FDVs erstatningspåstand - og at undlade at afklare tvivlen om ophavsretslovens rette fortolkning på trods af dens principielle karakter.

Vestre Landsrets vildledende bemærkninger i kendelsen den 27. november 2008 (bilag 275):

1) Øverst side 2 er det formuleret, så det fremstår, som om der blev foretaget en bevissikring mod Laserdisken ApS. Vestre Landsret er udmærket klar over jfr. dens egen kendelse (bilag 322), at bevissikringen *ikke* blev foretaget mod Laserdisken ApS.
2) Af kendelsen fremgår, at sagens hovedproblem vedrører en række formodede overtrædelser af ophavsretsloven. Nej, det er fremgangsmåden ved bevissikringen, der er indholdet af ankestævningen. Det problem er det samme, hvadenten selskabet er mistænkt for at besidde euforiserende stoffer, skydevåben eller noget helt andet.

Tilbage til enevælden?

Min første mulighed for at redegøre for sagen for en domstol var det uddybende processkrift til Vestre Landsret den 23. december 2005 (bilag 190). Jeg indledte med at gøre opmærksom på nødvendigheden af at høre på begge parter. Med Galileos husarrest forsøgte jeg at visualisere risikoen ved en overfladisk sagsbehandling, der ikke rækker videre end første øjekast.

Vestre Landsret valgte ikke at lytte. Ingen af dens undersøgelser rækker ud over en overfladisk læsning af ophavsretslovens § 19, stk. 1. Vestre Landsret er ikke kommet videre end det niveau, vi andre befandt os på under lovens førstebehandling den 23. oktober 2002. Landsretten har intet lært af lovforslagets behandling og af sagsbehandlingen ved EF-domstolen.

Indførelsen af demokratiet har tilsyneladende ikke rokket ved domstolenes opfattelse af egen ufejlbarlighed. Med nærmest guddommelig selvophøjelse har Vestre Landsret bestemt, at jeg ikke skal stå i vejen for FDVs ønske om områdebeskyttelse. Så skal moderne demokratiske bagateller som lovgivning og grundlæggende menneskerettigheder ikke stå i vejen.

Min gennemgang af Vestre Landsrets fire sagsbehandlinger er ikke kronologisk, idet kæremål 2 først gennemgås som sag 7, men den røde tråd er alligevel klar.

Kæremål 1 startede med mit ønske om at få en reel sagsbehandling og adgang til bevisførelse, men det blev afgjort uden en undersøgelse af noget, der kan rokke ved FDVs monopol. Sagsbehandlingen var så overfladigsk, at Vestre Landsret ikke engang opdagede, at sagsøgte var et tomt og inaktivt selskab, der var stævnet ved en fejl. Kæremål 2 blev ikke behandlet overhovedet, idet landsretten blot gav mig skylden for, at den ikke selv havde undersøgt noget i det første kæremål. Da en reel sagsbehandling i den centrale strid om ophavsretslovens rette fortolkning vil undergrave begge afgørelser, valgte Vestre Landsret at trodse alle protester og lade som om, at sagen slet ikke handler om ophavsretslovens fortolkning.

Ankesagen om fremgangsmåden ved bevissikringer er fjerde sag, jeg har bragt for landsretten, som helt er ophørt med at foregive, at den vil behandle noget som helst fra min side.

Vestre Landsret opererer på en måde, der giver den fuld kontrol over sagerne. Uafhængigt af de fremsatte påstande vælger den selv, hvad sagerne skal handle om, og den vælger selv, hvad den vil lægge til grund på en sådan måde, at den altid når frem til det ønskede resultat.

En reel autoritativ fortolkning af ophavsretsloven vil undergrave FDVs markedskontrol, så Vestre Landsret lader som om, at der slet ikke eksisterer et alternativ til den fortolkning, FDV efter lovens vedtagelse baserede områdebeskyttelsen på. Den principielle sag om ophavsretslovens fortolkning fik simpelthen et andet indhold, da den blev henvist fra Retten i Aalborg.

Ankesagen mod FDV kommer ikke til at handle om den principielle fremgangsmåde ved gennemførelsen af bevissikringer, for det er mere belejligt at hjælpe FDV med at fremstille mig og Laserdisken ApS som videopirat. Uanfægtet af sagernes reelle indhold og uanfægtet af de centrale problemstillinger udvælger Vestre Landsret de emner, den vil behandle, og hvordan den vil behandle dem, og den har altså valgt at hjælpe FDV med at chikanere konkurrenterne.

Konklusionen om ankesagen

Intet tyder på, at Vestre Landsret vil undersøge, om de erstatningsretlige regler er opfyldt. Intet tyder på, at Vestre Landsret vil realitetsbehandle spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning. Intet tyder på, at jeg får mulighed for at appellere erstatningssagen til Højesteret. Intet tyder på, at Vestre Landsret vil tage hensyn til, at FDVs bilag stammer fra en ulovlig bevissikring mod mig. Intet tyder på, at ankesagens principielle spørgsmål om fremgangsmåden ved bevissikringer vil blive behandlet. Jeg er nødt til at overveje, om det er spild af energi at gennemføre ankesagen for Laserdisken ApS, selvom det måske er det, Vestre Landsret helst vil opnå?

Sag 6: FS 76-40-5242/2006: FDV mod Hans Kristian Pedersen (fogedsag 2/reparationssag)

Dette er den anden fogedsag på nøjagtigt samme grundlag. Den blev anlagt næsten et år efter, den 5. oktober 2006 (bilag 296), da det endelig gik op for FDV, at den første sag var anlagt mod en anden end den, fogedforretningen var gennemført mod. Mine regnskaber var bevissikret, og mine film var beslaglagt, men der eksisterede ingen afgørelse om en bevissikring mod mig - ikke engang en anmodning. Der var således ikke det fornødne retsgrundlag, og det forsøgte FDV og fogedretten med denne sag (og med tilbagevirkende kraft) at råde bod på.

Min plan under den første fogedsag

Jeg havde givet Vestre Landsret en udførlig gennemgang af hele sagsforløbet fra lovforslagets behandling til mit løfte til FDV og medlemmerne om at overholde forbud mod parallelimport (bilag 190). Trods FDVs modvilje mod at samarbejde var jeg nået frem til en løsning, der krævede en minimal indsats af FDVs medlemmer. Jeg gav Niels Bo Jørgensen en redegørelse om mine hensigter, så FDV havde et nøjagtigt kendskab til, hvad jeg ville foretage mig, og så alle vidste, hvad medlemmerne skulle gøre, hvis de ville undgå parallelimport.

Vestre Landsret burde vide, at jeg havde gjort en betydelig indsats for at registrere FDVs udgivelser, så jeg kunne overholde alle forbud. Jeg ønskede striden afsluttet - *permanent* - og jeg forventede en hurtig indgriben fra Vestre Landsrets side.

Det undrede mig, at Vestre Landsret ikke svarede på min anmodning den 23. december 2005 om at returnere de beslaglagte film (bilag 189), men først da Vestre Landsret den 30. marts 2006 forhindrede mig i at gennemføre den ønskede bevisførelse (bilag 206), blev jeg klar over, at jeg ikke skulle regne med hjælp fra Vestre Landsret. Den havde valgt at hjælpe FDV med det ene forbehold, at infosoc-direktivet ikke blev erklæret ugyldigt. Vestre Landsrets kendelse den 14. september 2006 (bilag 217) gjorde det nødvendigt med plan B, og den gennemførte jeg med Henrik Karl Nielsen jfr. mit brev til ham den 21. september 2006 (bilag 291).

Plan B: Anmodningen om tilbagelevering af regnskaberne

Retten i Aalborg havde ikke reageret på formalitetsindsigelsen om rette sagsøgte. Min revisor, der havde været meget grundig med formaliteterne omkring overdragelsen af aktiver, fastholdt, at Laserdisken ApS "principielt" var en anden juridisk enhed end mig Jeg var ikke tilfreds med "principielt" og ønskede en afgørelse. Da sagen blev genoptaget i byretten efter udsættelsen på kæremålet, bad jeg advokat Henrik Karl Nielsen om hjælp. Han gjorde to ting:

1) Den 25. september 2006 bad han fogedretten om at returnere det materiale, der uden en retskendelse mod mig var kopieret fra min pc (bilag 292).
2) Den 29. september 2006 begærede han spørgsmålet om rette sagsøgte udskilt til særskilt behandling jfr. retsplejelovens § 253, stk. 1 (bilag 245).

FDV reagerede ved at true med en ny retssag

Den 29. september 2006 svarede FDV, at der ville blive anlagt endnu en fogedsag mod mig, medmindre jeg accepterede, at sagen mod Laserdisken ApS også omfattede mig (bilag 294).

Jeg reagerede ved at bede fogedretten om en afklaring

Jeg gik ud fra, at Dorete Bager stadig ikke kendte til den egentlige baggrund for FDVs sager mod mig, og jeg ville undgå endnu en uvarslet fogedforretning, så den 1. oktober 2006 sendte jeg en forhåndsredegørelse til fogedretten. Jeg bad også om at få afklaret, om fogedforbuddet mod Laserdisken ApS tillige omfattede mig (bilag 363).

Fogedrettens reaktion: FDVs ønske om at få regnskaberne udleveret SKAL imødekommes

Det viste sig at være vigtigt for Dorete Bager at give mine regnskaber til FDV:

1) Hun undlod at reagere på Henrik Karl Nielsens anmodning om at få det ulovligt bevissikrede materiale tilbageleveret.
2) Hun undlod at afklare, om kendelserne mod Laserdisken ApS også omfattede mig, idet hun henviste til justifikationssagen, hvor spørgsmålet var et tema (bilag 364).
3) Hun undlod at reagere på Henrik Karl Nielsens anmodning om at vente med at udlevere det bevissikrede materiale til FDV, indtil spørgsmålet om rette rekvisitus var afgjort, jfr. Henrik Karl Nielsens brev den 12. oktober 2006 (bilag 297).

Hun valgte derimod at hjælpe FDV, og det gjorde hun på følgende måde:

1) Hun tillod FDV at reparere på manglen af forbuds- og bevissikringsrekvisition før fogedforretningen i min forretning den 29. november 2005 ved at fremsende en ny rekvisition, selvom der var gået 10 måneder siden bevissikringen (bilag 296).
2) Det manglende retsgrundlag var årsag til både Henrik Karl Nielsens anmodning om at få det bevissikrede materiale tilbageleveret og til FDVs fornyede rekvisition. Selvom Dorete Bager implicit anerkendte det manglende retsgrundlag ved at tage mod FDVs reparationsrekvisition, behandlede hun rekvisitionen med det samme, mens hun henviste mig til at få spørgsmålet afklaret i justifikationssagen.
3) Hun sikrede også, at FDV fik udleveret det ønskede materiale, idet hun så bort fra kæremålet og lovforarbejdernes hovedregel om, at bevissikret materiale ikke skal udleveres, før et eventuelt kæremål er afgjort (bilag M02, side 41).

Fogedrettens manipulation af Johan Schlüters og kulturministeriets oprindelige fortolkning

Dorete Bager er den eneste af de sagsøgte dommere, som har forholdt sig til spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning. I de øvrige sager, hvor spørgsmålet har været relevant, har den eller de involverede dommere blot set bort fra, at jeg informerede FDV om min parallelimport, og at jeg agerede efter Johan Schlüters fortolkning til Kulturudvalget. Dorete Bager valgte som den eneste i stedet at manipulere med Johan Schlüters udtalelser og give dem et andet indhold.

I svarskriftet den 25. oktober 2006 (bilag 299, side 4-5) er der henvist til og redegjort for bilagene F, G og H, der er hhv. Johan Schlüters brev til Kulturudvalget den 29. oktober 2002:

> *"Privat parallelimport fra lande uden for EØS vil fortsat være tilladt, hvorfor disse film stadig vil kunne importeres til Danmark (…)*
>
> *Begrebet "parallelimport" forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen".*

og Kulturministerens bemærkninger hertil den 7. november 2002:

> *"Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis der ikke findes en dansk enerettighedshaver."*

og Johan Schlüters udtalelse under ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002:

> *"Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det."*

Alle tre udtalelser har det indhold, at specialimport ikke vil blive berørt af lovændringen, fordi der ikke er en dansk rettighedshaver, der kan *forbyde* det. Det afgørende er, om der *i Danmark* er en rettighedshaver, der har *forbudt* import. Ingen af udtalelserne handler om at få samtykke, men i stedet for at citere de centrale udtalelser i kendelsen den 19. januar 2007 refererede Dorete Bager indholdet, men hun ændrede dem, så det ser ud som om, at Johan Schlüter sagde, at parallelimport ikke må finde sted uden et samtykke (bilag 309, side 4):

> *"Som sagens bilag F er fremlagt et responsum udarbejdet af rekvirentens advokat den 29. oktober 2002 vedrørende blandt andet gennemførelse af infosoc-direktivets artikel 4, hvorefter parallelimport af værker fra lande udenfor EØS ikke må finde sted uden samtykke fra enerettighedshaveren i importlandet."*

Dorete Bager valgte således at manipulere sig ud af FDVs holdningsændring. Eskild Jensen, Torben Geneser og Peter Buhl fra Vestre Landsret valgte helt at se bort fra, at det er FDVs holdningsændring, der er årsag til retssagen mod Laserdisken ApS. Samtlige dommere i Vestre Landsret ser konsekvent bort fra, at der eksisterer to fortolkninger af ophavsretsloven.

Fogedrettens problem med et nyt fogedforbud

Der kan kun nedlægges forbud mod en handling, som rekvisitus agter at foretage sig jfr. retsplejelovens § 642, nr. 2. Der kan ikke nedlægges forbud, hvis handlingen allerede er ophørt. Der kan ikke engang nedlægges forbud mod en handling, rekvisitus har gjort hidtil, hvis han frivilligt lover at undlade handlingen fremover (bilag M29). Det gav Dorete Bager et problem med FDVs ønske om at nedlægge fogedforbud mod mig. Jeg havde den 29. november 2005 fjernet de parallelimporterede film fra butikkernes hylder (bilag 171 og bilag 172), og jeg var holdt op med at parallelimportere film, som FDVs medlemmer har danske rettigheder til. Jeg havde også meddelt dette til Laserdiskens kunder via nyhedsbrevet (bilag 173).

FDV var klar over dette faktum og gav udtryk for det overfor fogedretten blot en uge før retsmødet. Det fremgår af duplikken den 4. december 2006 (billag 299, side 1):

> *"Rekvisitus har efter nedlæggelse af forbuddet den 29. november 2005 ageret som værende omfattet af det nedlagte forbud."*

Jeg havde levet op til mit løfte til FDVs medlemmer, så FDV og Dorete Bager havde brug for en undskyldning for at kunne nedlægge fogedforbud igen. Løsningen var, at FDV med Dorete Bagers hjælp kreerede en "krænkelse" i form af et salg af en beslaglagt film, som FDVs medlem ikke længere havde danske distributionsrettigheder til; tegnefilmen "*101 Dalmatians II*".

Fogedrettens manipulation vedrørende "101 Dalmatians II"

Jeg havde importeret en amerikansk dvd-udgave af Walt Disney-filmen "*101 Dalmatians II*" flere år tidligere, muligvis endda før ændringen af ophavsretsloven. Den 29. november 2005 var filmen registreret i Laserdiskens system som udgået. Den ses øverst på side 15 i listen over film, der blev fjernet fra Laserdiskens lager den 29. november 2005 (bilag 171, side 15). Den figurerer på den del af listen, der indeholder de udgåede film, nemlig de to sidste sider.

FDV havde modsat sig, at filmen blev returneret til USA, sådan som jeg havde foreslået. Mit forslag havde forhindret, at filmen senere blev solgt, men nu blev den i stedet beslaglagt, og det betyder, at det på et tidspunkt skal afklares, hvem der hæfter for værditabet.

De erstatningsretlige reglers tabsbegrænsningspligt betyder, at jeg skal begrænse mit tab til et minimum, hvis jeg skal gøre mig forhåbninger om at få erstatning, og som udgangspunkt kan jeg kun få erstatning for de film, der opfylder kriterierne for beslaglæggelsen.

Ifølge ordlyden af kendelsen omfatter beslaglæggelsen "*eksemplarer af filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder*" (bilag 177, side 6). Det er en ret upræcis beskrivelse, da det ikke er afgjort, om FDVs medlemmer har ophavsretlige enerettigheder til film, som allerede er udgivet af andre filmselskaber i USA. Det er Walt Disney i USA, der har og havde rettighederne til at udgive den amerikanske version af "*101 Dalmatians II*". FDVs medlem Buena Vista Home Entertainment A/S har købt en licens til at udgive en dansk version i Danmark, jfr. Nordisk Films eksempel på en licens (bilag 379). Det er noget andet.

Men det har hele tiden handlet om at undgå strid med FDVs medlemmer. Jeg lovede på trods af lovens eventuelle ugyldighed og fogedrettens uklare formulering, at jeg ville undlade at parallelimportere film, hvortil FDVs medlemmer har danske distributionsrettigheder, altså en ret til at udgive film i Danmark. Den amerikanske dvd "*101 Dalmatians II*" var allerede importeret den 29. november 2005. Den var ikke importeret, men omfattet af beslaglæggelsen.

Hvis jeg skal have erstatning i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler, er det min pligt at begrænse det tab, som følger af beslaglæggelsen. Jeg havde gentagne gange gjort domstolene opmærksom på, at det var en bedre løsning at returnere filmene til USA. Kun fordi fogedretten forhindrede dette, befandt dvd-filmen "*101 Dalmatians II*" sig i min kælder.

Jeg kan kun få erstatning for de film, der er omfattet af kriterierne for beslaglæggelsen. Det er som udgangspunkt de film, som FDVs medlemmer har danske udgivelsesrettigheder til.

Laserdiskens medarbejdere har til opgave at overvåge det danske dvd-marked jfr. kapitel 3.3. Hvis der findes en dansk dvd-udgivelse, eller der er en på vej, registreres det i vores system, og forbudt-programmet forhindrer, at der importeres eller sælges parallelimporterede udgaver.

I januar 2006 fik Laserdisken den besked fra Proshop ApS, at "*101 dalmatinere II: Kvik på eventyr i London*" var udgået hos Buena Vista (bilag V15). Laserdiskens indkøber mente på den baggrund, at Buena Vista ikke havde danske udgivelsesrettigheder længere. Den vurdering støttes af ophavsretslovens § 54. FDVs medlemmer havde i det konkrete tilfælde ikke længere parallelle rettigheder, og *derfor* blev filmen sat til salg. Det var ikke blot min ret, men min pligt jfr. den erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt. De oplysninger, jeg i sagens natur ikke havde kendskab til på retsmødet, meddelte jeg fogedretten i brev den 12. december 2006 (bilag 306).

Dorete Bager var imidlertid fast besluttet på, at der skulle nedlægges fogedforbud igen, så hun valgte at se bort fra de faktiske oplysninger, og hun manipulerede med min forklaring:

1) Dorete Bager tillod FDV at fremlægge nye bilag på retsmødet den 11. december 2006, så det var umuligt for mig at svare kvalificeret på spørgsmål på retsmødet.
2) Dorete Bager skrev uden videre i kendelsen, at rekvirenterne har enerettighederne til den importerede udgave af "*101 Dalmatians II*" (bilag 309, side 3), selvom det var bestridt (bilag 306), og selvom FDV ikke havde dokumenteret noget.
3) Dorete Bager manipulerede med min begrundelse for, at jeg registrerede FDVs udgivelser i stedet for at indhente samtykke (bilag 309, side 8). Hendes forslag/krav tager ikke hensyn til, at rettigheder overdrages. En given tilladelse er værdiløs i forhold til FDV, hvis et medlem senere udgiver filmen. Det er tillige gennemgået i kronikken den 14. januar 2007 (bilag 391) forud for kendelsen. Man kan kun undgå en konflikt med FDV ved at registrere, hvad FDVs medlemmer har rettigheder til. Dorete Bagers løsning vil derimod give anledning til problemer, hvis rettigheder overdrages, *efter* at importen er foretaget. Og det var det, jeg forklarede hende.

Salget af "*101 Dalmatians II*" var *ikke* en svipser, men et valg baseret på faktiske oplysninger. Selvom Dorete Bager var informeret om dette, valgte hun at bruge dette eksempel på et lovligt salg til at foregive, at forbud var nødvendigt (forbuddet har i øvrigt ikke ændret min adfærd).

Sag 7: V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07: Hans Kristian Pedersen mod FDV (kæremål 2)

Dette er Vestre Landsrets behandling af FDVs og Dorete Bagers reparationssag. I den sag traf fogedretten afgørelse om bevissikring og forbud med en måneds mellemrum. Afgørelserne blev kæret hver for sig, så der er formelt to kæremål, der blev "behandlet" samlet. Anførselstegnet skyldes, at der skal god vilje til at se, at de blev behandlet overhovedet. Vestre Landsret gjorde ikke andet end at give mig skylden for dens egne fejl i det første kæremål mod Laserdisken ApS, jfr. kendelsen den 8. oktober 2007 (bilag 322):

> *"Hans Kristian Pedersen fik i forbindelse med fogedretsmødet afholdt den 29. november 2005 udleveret et eksemplar af forbuds- og bevissikringsrekvisitionen mod Laserdisken ApS. Han gjorde hverken på dette tidspunkt eller senere under fogedsagen opmærksom på, at selskabet havde overdraget aktiviteterne. Under landsrettens behandling af kæremålet indleverede Hans Kristian Pedersen et uddybende kæreskrift af 23. december 2005 på Laserdisken ApS' brevpapir, hvor Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen var anført som part, uden at det blev gjort gældende, at den virksomhed, som indkærede anfægtede, ikke blev drevet af anpartsselskabet, men af Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen. Først ved brev af 25. september 2006 - kort efter landsrettens afgørelse den 14. september 2006 - oplyste Hans Kristian Pedersens advokat, at virksomheden rettelig blev drevet af hans klient personligt.*
>
> *Under de omstændigheder og under henvisning til de grunde, som fogedretten har anført i de påkærede kendelser, og de grunde, som landsretten har anført i kendelsen af 14. september 2006 i sagen mod Laserdisken ApS, tiltrædes det, at betingelserne for foretagelse af bevissikring og nedlæggelse af forbud over for Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen er opfyldt. Det bemærkes, at det, Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen har anført under dette kæremål, ikke kan føre til andet resultat."*

En analyse af Vestre Landsrets kendelse, der består af følgende elementer:

1) Landsretten antyder ukorrekt, at jeg vidste, at Laserdisken ApS var rekvisitus.
2) Landsretten krænker min ret til at forholde mig tavst.
3) Landsretten antyder ukorrekt, at den var forvirret over mit uddybende processkrift.
4) Landsretten ser bort fra, at Laserdisken ApS var *rette* sagsøgte.
5) Landsretten lyver om mine informationer til landsretten.
6) Landsretten behandler det forkerte kæremål.

Ad 1)

Det er korrekt, at jeg fik udleveret et eksemplar af forbuds- og bevissikringsrekvisitionen mod Laserdisken ApS den 29. november 2005, men der mangler den relevante oplysning, at den lå i en kuvert, som blev lagt til side, fordi Dorete Bager ikke var indstillet på at diskutere den. Jeg har ikke røntgensyn og var derfor ikke klar over, at det var Laserdisken ApS, som FDV havde angivet som rekvisitus på rekvisitionen.

Ad 2)

Det er ikke rekvisiti opgave at forhindre rekvirenten eller fogedretten i at begå fejl. Det er en ret ifølge Den Europæiske Menneskeretskonvention at undgå selvinkriminering, og derfor er der ikke oplysningspligt i bevissikringssager. Det er gennemgået under sag 3, og det fremgår klart af bemærkningerne til lovforslaget (bilag M02, side 43) og Betænkning om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder, nr. 1385/2000 (bilag M12, side 76 og 77).

Ad 3)

Der var en fejl, at jeg i det uddybende kæreskrift den 23. december 2005 (bilag 190) angav Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen som part. Jeg erkender fejlen. Jeg kan kun forklare det med, at jeg på det tidspunkt troede, at jeg var part i sagen, fordi fogedforretningen var gennemført mod mig. Jeg havde 10 dage til at skrive de uddybende bemærkninger, og jeg nåede ikke at gennemgå dem med min advokat, før landsretten skulle have dem, og jeg havde på det tidspunkt hverken drøftet med min revisor eller advokat betydningen af, at Laserdisken ApS var angivet som rekvisitus og sagsøgt. Det må tilføjes, at jeg var selvmøder, og at fejlen ikke har nogen betydning. Der er heller intet, der tyder på, at Vestre Landsret var forvirret:

1) Ifølge retsplejeloven fremgår en sags parter af stævningen. En fogedsags parter fremgår af rekvisitionen. Et kæremåls parter fremgår af kæreskriftet. I kæreskriftet den 12. december 2005 er kærende angivet som Laserdisken ApS (bilag 185).
2) Retsplejelovens § 339 anvendes af domstolene til at bringe klarhed over parternes standpunkter. Det er rettens opgave, hvis noget er uklart (bilag M09, side 123), men det gjorde landsretten ikke, så det kan lægges til grund, at intet var uklart.
3) Vestre Landsret var i 8 breve og afgørelser ikke i tvivl om, hvem der var kærende jfr. Vestre Landsrets skrivelse til Laserdisken ApS den 27. december 2005 (bilag 191), udskrift af retsbogen den 3. januar 2006 (bilag 193), udskrift af retsbogen den 7. februar 2006 (bilag 199), udskrift af retsbogen den 8. marts 2006 (bilag 202), udskrift af retsbogen den 30. marts 2006 (bilag 206), udskrift af retsbogen den 26. juni 2006 (bilag 210), udskrift af retsbogen den 30. juni 2006 (bilag 212) og endelig Vestre Landsrets kendelse den 14. september 2006 (bilag 217).

Ad 4)

Den 25. september 2007 satte de danske domstole punktum i spørgsmålet om rette sagsøgte. Efter de retlige undersøgelser af anbringender og fakta, som hører til i en justifikationssag, fik FDV medhold i påstanden om, at Laserdisken ApS var eneste - og rette - sagsøgte i den fogedforretning, der blev truffet afgørelse om den 29. november 2005 (bilag 255).

Vestre Landsret kan ikke bagefter tillade sig at skrive i en kendelse i et kæremål, "*at den virksomhed, som indkærede anfægtede, ikke blev drevet af anpartsselskabet, men af Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen*". Jeg er enig med Vestre Landsret, men jeg fik ikke medhold. Vestre Landsret må respektere, at FDV fik dom for, at det var meningen at stævne Laserdisken ApS.

I stedet for at undersøge kæremålet i fogedsagen mod mig gav Vestre Landsret reelt FDV medhold, alene fordi jeg i en anden sag ikke gjorde opmærksom på, at FDV som rekvisitus havde angivet den part, som domstolene har udpeget som værende den *rette part!*

Jeg kender ikke den del af retsplejeloven, der giver hjemmel til en sådan afgørelse.

Ad 5)

Vestre Landsret lyver om min information til domstolene. Det var min og Per Christensens plan at gøre det klart for Vestre Landsret, at jeg ikke krænkede FDVs rettigheder. At vinde kæremålet på en formalitet er som at varme sig ved at tisse i bukserne; det var (og er) en forudsætning for en permanent løsning, at domstolene anerkender ophavsretslovens rette fortolkning og de foranstaltninger, jeg gør for at respektere FDVs forbud.

Alligevel var det min første handling for Retten i Aalborg i svarskriftet den 23. januar 2006 at gøre opmærksom på fejlen. Det var det første, Henrik Karl Nielsen gjorde Procesbevillingsnævnet opmærksom på i anmodningen om kæretilladelse den 12. juli 2006 (bilag 213).

Vestre Landsret blev i kæremålet orienteret på samme måde. Svarskriftet til Retten i Aalborg blev fremlagt som bilag 32 (bilag 240). I følgebrevet den 28. januar 2006 (bilag 197) gjorde jeg udtrykkeligt opmærksom på, at bilaget var fremlagt for at undgå at gentage mig selv i replikken til Vestre Landsret. Vestre Landsret burde naturligvis have læst bilaget.

Den 11. marts 2006 (bilag 205) bad jeg om at fremsende min partsforklaring skriftligt, hvis mundtlig forhandling blev afvist, og da mundtlig forhandling blev afvist, gjorde Henrik Karl Nielsen den 13. juli 2006 opmærksom på mit retskrav på at foranstalte bevisførelse (bilag 214, side 3). Derfor blev min skriftlige partsforklaring fremlagt som bilag 36 (her bilag V01).

Som det *første* i den skriftlige partsforklaring redegjorde jeg for overdragelsen af aktiver fra Laserdisken ApS til mig pr. 1/7-2004.

Det er således usandt, at jeg ikke gjorde opmærksom på forholdet før den 25. september 2006. FDV havde endda skrevet til Østre Landsret i det tilsvarende kæremål i København den 23. maj 2007 (bilag 231) "*at Vestre Landsret selvfølgelig har været bekendt med dette forhold, al den stund kærende meddelte dette skriftligt til Vestre Landsret*". Vestre Landsret fik besked om det i kæreduplikken den 8. juni 2007 (bilag 317, side 4), hvor FDVs brev blev fremlagt som bilag AH. Vestre Landsret var således også i kæremål 2 orienteret om, at alle var klar over, at jeg havde orienteret Vestre Landsret i kæremål 1. I justifikationssagen gav FDV endda udtryk for, at Vestre Landsret både havde behandlet og afvist spørgsmålet om "rette sagsøgte". Ifølge FDV havde jeg forgæves forsøgt at inddrage synspunktet i sagen. Det fremgår af FDVs brev til Retten i Aalborg den 26. september 2006 (bilag 243, side 2):

> *"Med hensyn til sagsøgtes advokats bemærkninger om, at sagen ikke er rettet mod rette juridiske person, skal alene bemærkes, at dette synspunkt også var forsøgt inddraget under kæresagen for Vestre Landsret, uden at det på nogen måde blev taget til efterretning."*

Ad 6)

Vestre Landsret behandlede aldrig de to kæremål. I stedet blandede Vestre Landsret sig i sagen mod Laserdisken ApS, selvom det er en anden sag, og selvom domstolen ved Retten i Aalborg havde afgjort, at det *ikke* var en fejl, at FDV havde anlagt sagen mod Laserdisken ApS.

I kæremålene V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07 var det landsrettens opgave at afgøre, om bevissikringen mod mig var gennemført korrekt i henhold til retsplejelovens regler, og om det var berettiget at nedlægge fogedforbud mod mig den 5. oktober 2006 (bilag 296).

Vestre Landsret ville heller ikke denne gang tillade bevisførelse med vidneafhøringer, så jeg valgte at gøre det simpelt for Vestre Landsret: Jeg gjorde ét anbringende gældende i hver sag i det afsluttende processkrift den 12. september 2007 (bilag 321):

> **Bevissikringen:** Retten skal afgøre, om det er lovligt, at en rekvirent først gennemfører en bevissikring den 29. november 2005 uden et retsgrundlag og derefter indsender en rekvisition den 5. oktober 2006, fordi det på det tidspunkt endelig går op for rekvirenten, at den gennemførte bevissikring er sket uden et retsgrundlag?
>
> **Fogedforbuddet:** Retten skal afgøre, om der jfr. retsplejelovens § 642, nr. 2 er grundlag for at nedlægge forbud mod en aktivitet, der var ophørt næsten et år tidligere?

På baggrund af FDVs proceserklæring i duplikken den 10. september 2006 var den faktuelle baggrund for begæringen om forbud klar (bilag 319, side 8). I duplikken bestred FDV ikke, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at jeg i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet paralllelimport af titler, hvortil FDVs medlemmer har rettighederne. Vestre Landsret var fuldstændig ligeglad.

Sag 8: BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007: FDV mod Hans Kr. Pedersen (justifikationssag 2)

Det principielle i bevissikringssagen med erstatningskravet (BS 7-50/2007)

Det er ikke før set, at en bevissikring er gennemført på grundlag af en kendelse, der er afsagt *bagefter*, så i et processkrift den 15. maj 2008 (bilag 332) bad jeg Retten i Aalborg henvise sagen til behandling i landsretten i første instans på grund af dens principielle karakter jfr. retsplejelovens § 226, stk. 1. Ifølge retsplejelovens § 653, Grundlovens § 72 og artikel 8 i MRK skal der foreligge en retskendelse, *før* en bevissikring gennemføres.

Retten i Aalborg ved Lene Holm Trøst svarede ikke umiddelbart på anmodningen. Efter et telefonmøde den 19. juni 2008 (bilag 336) bad hun dog om endnu et processkrift om emnet. Den 11. august 2008 fremsendte jeg et nyt processkrift (bilag 338). Jeg gentog anmodningen om henvisning, så Højesteret allerede i anden instans kunne foretage en autoritativ fortolkning af retsplejelovens, Grundlovens og menneskeretskonventionens bestemmelser om bevissikring.

Erstatningskravet var fremsat i bevissikringssagen, og det kan afvises på spørgsmålet om culpa og tabsbegrænsningspligt. Jeg havde selv orienteret advokat Niels Bo Jørgensen om min vilje til at følge Johan Schlüters fortolkning af ophavsretsloven (bilag 74), så han vidste nøjagtigt, hvad der skulle til for at undgå parallelimport. Det var hans valg at vente i 2 år og 8 måneder.

Efterprøvelse af fogedforbuddet (BS 7-235/2007)

Som udgangspunkt er det simpelt at ophæve fogedforbuddet. Hvis Lene Holm Trøst vil følge retsplejelovens regler, behøver hun blot iagttage, at der ikke er konstateret parallelimport efter den 29. november 2005 af den årsag, at jeg lever op til mine løfter. Dermed bortfalder grundlaget for et fogedforbud et år senere, jfr. retsplejelovens § 642, stk. 1, nr. 2.

Dorete Bager havde skrevet i kendelsen, at FDV har de ophavsretlige enerettigheder til "*101 Dalmatians II*", men det var blot en udokumenteret påstand. Efter fogedretsmødet kunne jeg verificere, at der ikke var svipsere i forbudt-programmet, men at en medarbejder havde truffet et bevidst valg om at sælge den beslaglagte "*101 Dalmatians II*" på grundlag af oplysningen om, at FDVs medlem *ikke* havde danske udgivelsesrettigheder mere. Fogedforbuddet er reelt begrundet i salget af "*101 Dalmatians II*" alene, men det er i dag klart, at salget af den dvd-film ikke skyldes, at jeg fortsatte parallelimporten uden at tage hensyn til FDVs forbud. Grundlaget for et fogedforbud er ikke til stede, og det er dokumenteret i justifikationssagen.

Samlet behandling

Jeg ville undgå en samlet behandling. Mit generelle problem med dommerne er, at de hverken iagttager de faktiske omstændigheder eller de fremførte anbringender. De opfylder bare FDVs ønsker. Jeg ville prøve at tvinge byrettens dommer til at forholde sig til sagernes indhold ved at gøre dem så simple, at det er umuligt at se bort fra, hvad de handler om.

Jeg ønskede reelt en separat sagsbehandling på spørgsmålet om forbud i forsøget på at tvinge Lene Holm Trøst til at forholde sig til betingelserne i retsplejelovens § 642, stk. 1, nr. 2.

Det formelle anbringende var følgende: En godkendelse af bevissikringen kræver en ny lovfortolkning, men spørgsmålet om fogedforbud kan afgøres ved at iagttage, at parallelimporten er ophørt som lovet. Det første kræver Højesterets autoritative afgørelse og senere Menneskeretsdomstolens godkendelse, men det andet er indenfor byrettens kompetence.

Hvis sagen om bevissikring skal henvises til landsretten til behandling i første instans, fordi den er principiel, mens sagen om fogedforbud behandles af Retten i Aalborg baseret på faktiske omstændigheder, er det ikke hensigtsmæssigt, at sagerne behandles samlet.

Byrettens afgørelse om bevissikringen

Mine bange anelser med hensyn til Lene Holm Trøst holdt stik. Hun overlod afgørelsen til FDV. Lars Segato blev på det nærmeste ophøjet til dommer. FDV fik "carte blanche" til selv at afgøre sagen mod mig. Uanset hvad FDV siger, og uanset hvad jeg siger, holder Retten i Aalborg med FDV. Det ses af kendelsen den 15. oktober 2008 (bilag 341). Lene Holm Trøst begrundede ikke, hvorfor hun ikke mener, at retsplejeloven, Grundloven og MRK er relevante i forbindelse med vurderingen af en bevissikring, der er foretaget uden retsgrundlag på det tidspunkt, hvor bevissikringen blev gennemført:

> *"Som anført af sagsøgerne og dermed uanset det af sagsøgte anførte finder retten ikke, at de spørgsmål, der skal behandles af retten i forbindelse med sagernes behandling er af principiel karakter."*

Ophavsretslovens fortolkning

På det tidspunkt havde jeg for længst anlagt sag mod kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning, og den var blevet henvist til Vestre Landsret på grund af spørgsmålets principielle karakter, men på samme tidspunkt havde jeg i to fogedforretninger og to kæremål *forgæves* forsøgt at få byretten og landsretten til at forholde sig til fortolkningen af ophavsretsloven.

Sagerne mod Laserdisken ApS og mod mig var foranlediget af FDVs holdningsændring, men på grund af formalitetsfejlen indeholder reparationssagerne andre problemstillinger, så de kan afgøres uden en stillingtagen til ophavsretslovens fortolkning:

1) Bevissikringen har det principielle problem, at den blev gennemført, *før* der blev afsagt kendelse. Sagen handler om brud på den fremgangsmåde, der er angivet i lovgivningen, og så er det lige meget, om der overhovedet er sket en krænkelse.
2) Erstatningskravet falder formentlig til jorden allerede på spørgsmålet om culpa, men det falder i hvert fald på de erstatningsretlige reglers tabsbegrænsningspligt.
3) Jeg ophørte allerede den 29. november 2005 med at parallelimportere titler, som FDVs medlemmer har danske udgivelsesrettigheder til, så jeg krænker ikke FDVs medlemmers rettigheder, uanset hvordan loven fortolkes. Et fogedforbud kan ikke nedlægges for at forbyde en handling, der allerede er ophørt frivilligt.

Byrettens afgørelse om samlet behandling

Lene Holm Trøst valgte alligevel at behandle sagerne samlet. Begrundelsen fremgår af kendelsens side 2 (bilag 341):

> *"Da de omhandlede sager hovedsageligt omhandler samme faktum og jus..."*

Hun kan kun nå det resultat ved at tro på Lars Segato, der ufortrødent fremturer, som om det allerede er "konstateret", at jeg har krænket FDVs rettigheder og endda har "erkendt" det. Hun har afvist at tillægge det betydning, at jeg var ophørt med at parallelimportere, og hun vil ikke se på, om der er noget usædvanligt ved en bevissikring, der er gennemført uden et retsgrundlag. Hun har allerede accepteret, at de bevissikrede regnskaber kan fremlægges i sagen.

Selvom Lars Segato i processkriftet den 8. september 2008 (bilag 340, side 3) tiltrådte, at parterne er uenige om fortolkningen af ophavsretsloven, vil intet blive undersøgt. Lene Holm Trøst er overbevist om, at jeg er skyldig, og hun har ikke længere mulighed for at komme i tvivl. Som dommerfuldmægtig har hun ikke kompetence til at underkende landsretten, hvor *de facto* fortolkningen er lagt til grund, og bevissikringen er godkendt. Hun vil nok ikke sige til Vestre Landsret (og Dorete Bager og Helle Dietz), at de har taget fejl. Se også kapitel 4.6-4.7.

Sag 9: V.L. B-2149-08 og V.L. B-2150-08: Hans Kristian Pedersen mod FDV (delafgørelse)

Sagerne 9 og 10 vedrører reparationssagen (sag 8), der er gennemgået i forrige afsnit. Det er her et problem for mig, at dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst overlader afgørelserne til FDV og ser bort fra det principielle spørgsmål, om fogedretten kan gennemføre en bevissikring uden en retskendelse mod mig og, efter at jeg har bedt om at få det indsamlede materiale tilbage, i stedet reparerer fejlen ved at afsige kendelse om den bevissikring, der allerede er foretaget.

FDV lader stadig som om, at sagen handler om "konstaterede" krænkelser, men sagen fik en usædvanlig drejning på grund af FDVs og Dorete Bagers sjusk, så bevissikringen mod mig blev gennemført uden et retsgrundlag. Det er ikke før set, at et problem af den karakter er løst af en efterfølgende reparationssag, der blæser på de grundlæggende retssikkerhedsprincipper.

I efteråret 2008 kunne jeg godt se, at Retten i Aalborg og Vestre Landsret vil ignorere det element i sagen, og at nærværende sagsanlæg og måske en sag ved Den Europæiske Menneskeretsdomstol vil være nødvendig, før jeg får en reel sagsbehandling. Men ved at kære kunne jeg i hvert fald understrege, at Vestre Landsrets hidtidige støtte til FDV ikke er tilfældige fejl.

Kæremålet om det principielle i bevissikringens fremgangsmåde

Med kendelsen den 27. januar 2009 (bilag 353) bekræftede Vestre Landsret sin modvilje mod at forholde sig til det principielle problem, at bevissikringen blev gennemført, *før* retten traf afgørelse om det, og at justifikationssagen handler om at skjule det manglende retsgrundlag.

Reglerne om bevissikring findes i retsplejeloven, men de blev oprindeligt til med behørig respekt for Grundloven og Den Europæiske Menneskeretskonvention, der har privatlivets fred blandt de grundlæggende rettigheder. For at overholde dem er det vigtigt, at retsplejelovens betingelser er opfyldt. Det fremgår af kapitel 6 med den beskrivende titel "*Forholdet til Grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention*" i forslag til lov om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder mv. fra den 4. oktober 2000 (bilag M02, side 47).

Det grundlæggende problem er selvfølgelig, at der ifølge retsplejeloven (og Grundloven og Den Europæiske Menneskeretskonvention) skal foreligge en retskendelse, *før* man krænker privatlivets fred med en bevissikring. FDV og Dorete Bager valgte at se bort fra dette, og det gør også Lene Holm Trøst og Vestre Landsret. De ser uden videre bort fra den problematik.

Retten i Aalborg havde i kendelsen den 15. oktober 2008 (bilag 341) *ikke* begrundet, hvorfor den omvendte rækkefølge af bevissikring og kendelse i den konkrete sag ikke er af principiel karakter, og hvorfor den omvendte rækkefølge ikke forudsætter en nyfortolkning af privatlivets fred, som specifikt er beskyttet af Grundloven og Den Europæiske Menneskeretskonvention. Lene Holm Trøst gav blot FDV et "carte blanche" medhold, hvorefter det var ligemeget, hvad jeg anførte. Man kan ikke engang se af kendelsen, om hun har læst mit processkrift.

Det vil være til min fordel at få sagen om fogedforbud (der kan afgøres blot ved at konstatere, at al parallelimport ophørte den 29. november 2005) adskilt fra den principielle sag om bevissikring, men det var nødvendigt at få spørgsmålet om bevissikringens fremgangsmåde for Højesteret, da både Vestre Landsret og Retten i Aalborg allerede havde demonstreret deres vilje til at give mig skylden for den fatale fejltagelse med den forkert angivne rekvisitus. Det er et mindre problem for dem bare at lukke øjnene for mine grundlæggende rettigheder.

Ikke uventet var kæremålet nyttesløst. Vestre Landsret lagde til grund, at byretten havde taget stilling til parternes påstande og anbringender, og så beskrev den sammenhængen mellem en *normal* justifikationssag, en bevissikring og et fogedforbud. Uden at nævne årsagen til anmodningen, nemlig den *unormale* fremgangsmåde, skrev landsretten blot, at der ikke er grundlag for at antage, at en afgørelse vil indebære stillingtagen til principielle retlige spørgsmål.

Sag 10: V.L. B-2430-08 og V.L. B-2431-08: Hans Kristian Pedersen mod FDV (delafgørelse)

Sag 10 vedrører også reparationssagen (sag 8). Den handler om, hvordan dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst sammen med Vestre Landsret omgik bestemmelsen i retsplejelovens § 226, stk. 4 med henblik på at forhindre en egentlig sagsbehandling af det principielle spørgsmål om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Med afvisningsdommen den 7. oktober 2008 (bilag 163) i sagen mod kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning havde Vestre Landsret afværget truslen om undersøgelser, der kunne underkende den hidtidige *de facto* valgte fortolkning, men efter byrettens kendelsen den 15. oktober 2008 (bilag 341) var der opstået en ny situation om det spørgsmål:

1) Vestre Landsret havde skrevet i dommen, at sagen *ikke* skal afgøres i en sag mod kulturministeriet, men mod *"tredjemand, herunder f.eks. rettighedshavere til værker, sagsøgeren har viderespredt..."*
2) Retten i Aalborg havde givet Lars Segato medhold på en sådan måde, at det må antages, at retten anser FDVs medlemmer for at være "*rettighedshavere til værker, sagsøgeren har viderespredt*", og at medhold også omfatter FDVs proceserklæring i processkriftet den 8. september 2008 (bilag 340, side 3): *"Det kan lægges til grund, at parterne er uenige om fortolkningen af ophavsretslovens § 19"*.

Jeg mener stadig, at sagerne mod FDV kan afgøres ved at iagttage, at parallelimport er ophørt, og at fremgangsmåden ved bevissikringen var ulovlig, men Lene Holm Trøst har allerede lagt sig fast på, at sagen handler om krænkelser af FDVs rettigheder. Efter FDVs proceserklæring er det imidlertid svært at komme uden om, at den reelle uenighed vedrører lovens fortolkning.

Retten i Aalborg har allerede afgjort, at fortolkningsspørgsmålet er af principiel karakter (bilag 135), og det er selvfølgelig stadig tilfældet, selvom Vestre Landsret hellere vil have det behandlet i en sag mod FDV. Det var en formssag at henvise sagen på det grundlag.

Men nej, Lene Trøst Holm vil selv fortolke ophavsretsloven (bilag 347), selvom hun som dommerfuldmægtig ikke har kompetence til andet end at stadfæste *de facto* fortolkningen. Hun så bort fra grundlaget for anmodningen, fabrikerede et andet anbringende og anførte blot, at jeg ikke i august havde bedt om udsættelse på en afgørelse i sagen mod kulturministeriet.

Den nye situation om ophavsretslovens fortolkning

Jeg havde ikke i august bedt om at afvente Vestre Landsrets afgørelse i sagen mod kulturministeriet, fordi det ikke var relevant på det tidspunkt. De begivenheder, der ændrede situationen, skete *efter*, at jeg havde afleveret mit processkrift den 11. august 2008:

1) Den 8. september 2008 tiltrådte FDV, at der er to fortolkninger af ophavsretsloven.
2) Den 7. oktober 2008 afgjorde Vestre Landsret, at spørgsmålet i sagen om ophavsretslovens fortolkning ikke vedrører kulturministeriet, men rettighedshaverne.
3) Den 15. oktober 2008 gav Retten i Aalborg et "carte blanche" medhold til FDV.

Vestre Landsret underkendte blankt dommer Ole Høyer ved i kendelsen den 27. januar 2009 (bilag 353) at skrive: "*Der er ikke grundlag for at antage, at en afgørelse af disse spørgsmål vil indebære stillingtagen til principielle retlige spørgsmål.*" Konsekvensen af arrangementet mellem Lene Holm Trøst og Vestre Landsret er, at Ole Høyers kendelse elimineres. Det sker på trods af retsplejelovens § 226, stk. 4, der netop forhindrer, at en kendelse om henvisning ændres. Det er utænkeligt, at det overhovedet vil fremgå af en dom af Lene Holm Trøst, at der *eksisterer* en anden fortolkningsmulighed, og at den er årsagen til tvisten mellem FDV og mig.

4.5 Procesbevillingsnævnets afgørelser

Indledningsvist om Procesbevillingsnævnet

Ifølge retsplejelovens § 585 kan Procesbevillingsnævnet give tilladelse til kære af landsrettens afgørelser i kæremål, hvis kæren vedrører spørgsmål af principiel karakter. Tidsfristen er normalt 8 uger, men jfr. § 585, stk. 2, pkt. 2 kan der gives tilladelse op til 1 år efter afgørelsen.

Retsplejelovens § 585, stk. 2, pkt. 2

Behøver Procesbevillingsnævnet at iagttage retsplejelovens § 585, stk. 2, pkt. 2, eller kan det lade som om, at bestemmelsen ikke eksisterer?

Spørgsmålet indgår i nærværende retssag, for på grund af særlige omstændigheder nåede min første anmodning om kæretilladelse ikke frem til Procesbevillingsnævnet indenfor 8 ugers fristen, og jeg bad derfor om kæretilladelse efter § 585, stk. 2, pkt. 2. Procesbevillingsnævnet valgte at se bort fra muligheden for at give kæretilladelse.

Det fik som konsekvens, at den påkærede kendelse mod Laserdisken ApS blev behandlet af Vestre Landsret, uden at landsretten iagttog de faktiske omstændigheder i sagen, men det er ikke alt. Justifikationssagen blev også afgjort på baggrund af samme fejl, og fejlen betød også, at Vestre Landsret undlod at behandle et senere kæremål mod mig.

Procesbevillingsnævnet forhindrede dermed indirekte en korrekt retlig afgørelse ikke blot i det påkærede kæremål, men i *begge* kæremål i fogedsagerne og i den første justifikationssag om FDVs ønske om at anvende ophavsretsloven til at håndhæve en områdebeskyttelse.

Der er to årsager til, at min anmodning ikke dukkede op på Procesbevillingsnævnets skrivebord indenfor 8 ugers fristen:

1) Den oprindelige anmodning blev fremsendt rettidigt, men den nåede ikke frem til Procesbevillingsnævnet, fordi den fejlagtigt var sendt til Vestre Landsret.

Jeg ville kære Vestre Landsrets beslutning af 30. marts 2006 (bilag 206) om at undlade mundtlig forhandling. Allerede den 12. april 2006 fremsendte jeg anmodningen (bilag 208), hvilket var mindre end 2 uger efter afgørelsen, og altså længe før tidsfristens udløb.

Men Vestre Landsret havde fejlagtigt den 27. december 2005 (bilag 191) irettesat mig for at have sendt mine skriftlige udtalelser i kæremålet til Vestre Landsret (hvilket jeg skal ifølge retsplejelovens § 397). Vestre Landsret foretrak, at Retten i Aalborg fik bemærkningerne først. Den sendte udtalelserne til Retten i Aalborg, og den gav samtidig mig besked om "fejlen". Jeg fik således det indtryk, at Vestre Landsret på tilsvarende måde foretrak at blive orienteret om min anmodning til Procesbevillingsnævnet, så jeg sendte anmodningen til Vestre Landsret i forventning om, at Vestre Landsret ville sende den videre. Der var under alle omstændigheder tale om en midlertidig anmodning alene for at undgå en fristoverskridelse. Jeg ville sende en samlet anmodning om kæretilladelse, når det var afgjort, hvordan Vestre Landsret ville behandle kæremålet om forbud og beslaglæggelse. Beslutningen den 30. marts 2006 omtalte nemlig kun bevissikringen, men mærkværdigvis ikke forbuddet og beslaglæggelsen.

Jeg bad Vestre Landsret træffe beslutning snarest, da det var mest hensigtsmæssigt i givet fald at anmode om kæretilladelse samlet. Det ses af mit brev til Vestre Landsret (bilag 209).

2) Vestre Landsret meddelte aldrig, hvordan den ville behandle kæremålet om forbud og beslaglæggelse. Trods mange breve var det først i kendelsen den 14. september 2006 (bilag 217), at Vestre Landsret afslørede, at den slet ikke ville behandle kæremålt om beslaglæggelsen. Den adfærd forsinkede den endelige anmodning.

Tiden gik, mens jeg ventede forgæves på Vestre Landsrets svar. Det er en medvirkende årsag til, at anmodningen ved advokat Henrik Karl Nielsen først blev fremsendt den 12. juli 2006 (bilag 213), hvilket er umiddelbart efter udløbet af 8 ugers fristen.

Vestre Landsret videresendte ikke min anmodning til Procesbevillingsnævnet og gav mig heller ikke besked om, at jeg burde have fremsendt anmodningen direkte til Procesbevillingsnævnet. Af den årsag nåede min anmodning fra den 12. april aldrig frem til Procesbevillingsnævnet, som så lagde til grund, at anmodningen den 12. juli 2006 var den første (og eneste) anmodning. Det fremgår af Procesbevillingsnævnets afslag den 22. februar 2007 (bilag 220).

Procesbevillingsnævnet, der på det tidspunkt ikke var klar over, hvorfor den oprindelige anmodning ikke var nået frem, skrev i afgørelsen, at den ikke fandt fristoverskridelsen undskyldelig, men for mig var det en overraskelse, at Procesbevillingsnævnet slet ikke havde fået anmodningen. Landsretten anerkendte modtagelsen, idet den i kendelsen den 30. juni 2006 (bilag 212) afviste mit ønske om at få kæremålet udsat på Procesbevillingsnævnets afgørelse, og det giver kun mening, fordi der eksisterede en kæreanmodning. Vestre Landsret vidste, at jeg havde sendt en kæreanmodning, men landsretten fortalte mig ikke, at jeg skulle have sendt den til Procesbevillingsnævnet, og landsretten sendte heller ikke selv anmodningen videre.

I et brev til Procesbevillingsnævnet den 25. april 2007 (bilag 223) redegjorde jeg for forløbet og bad om at få anmodningen behandlet med den begrundelse, at fristoverskridelsen var undskyldelig. På det tidspunkt havde Vestre Landsret trods de skriftlige indlæg stadfæstet forbuddet mod Laserdisken ApS, og det var relativt klart, at Vestre Landsret slet ikke havde opdaget, at Laserdisken ApS intet havde at gøre med de påståede krænkelser. Fogedforbuddet var åbenbart overflødigt, fordi selskabet havde været tomt og inaktivt i mere end 2 år. Jeg gjorde særligt Procesbevillingsnævnet opmærksom på, at jeg under en mundtlig forhandling med gennemgang af bilag formentlig kunne gøre de faktiske forhold forståelige for landsretten.

Den 6. juli 2007 afviste Procesbevillingsnævnet igen at behandle anmodningen - alene med henvisning til udløbet af ansøgningsfristen på 8 uger (bilag 224).

Den 11. juli 2007 (bilag 225) gjorde jeg særligt opmærksom på, at anmodningen var begrundet i § 585, stk. 2, *andet punktum*, som giver mulighed for at overskride 8 ugers fristen, hvis det anses for at være undskyldeligt. Procesbevillingsnævnet måtte i henhold til retsplejeloven enten behandle anmodningen eller afvise, at fristoverskridelsen var undskyldelig.

Den 27. juli 2007 (bilag 226) afviste Procesbevillingsnævnet igen uden begrundelse at behandle anmodningen. Dermed mister retsplejelovens § 585, stk. 2, pkt. 2 sin betydning. Procesbevillingsnævnet lader bare som om, at den ikke behøver at tage hensyn til dens eksistens.

Konsekvensen af Procesbevillingsnævnets afslag: 3 fejlbedømte retssager

Den umiddelbare konsekvens af Procesbevillingsnævnets afslag er, at Vestre Landsret afgjorde kæremålet mod Laserdisken ApS uden at opdage, at anpartsselskabet intet havde at gøre med de påståede krænkelser, og at selskabet havde været tomt og inaktivt i mere end 2 år.

Retten i Aalborg havde imidlertid i justifikationssagen netop lagt landsrettens kendelse til grund for sin delafgørelse om "rette sagsøgte", så også justifikationssagen blev afgjort på et forkert grundlag (bilag 255). Se også herom under omtalen af sag 4 i kapitel 4.4.

Det er endnu mere bizart, at Vestre Landsret i sagerne V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07 (sag 7) undlod at behandle kæremålet, fordi den var utilfreds med, at jeg ikke havde gjort nok for at informere om overdragelsen af aktiver trods de enorme anstrengelser, jeg havde gjort for at få lov at få en mundtlig forhandling, som havde vist sig at være nødvendig for at trænge igennem til de tre landsdommere Eskild Jensen, Torben Geneser og Peter Buhl. Eskild Jensen og Procesbevillingsnævnet havde i fællesskab forhindret den nødvendige bevisførelse.

Vejledningspligt og undskyldelige fristoverskridelser

Justitsministeren Frank Jensen havde en helt anden opfattelse af domstolenes vejledningspligt og undskyldelige fristoverskridelser. I hvert fald hvis man skal tro bemærkningerne til Forslag til Lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love af 30. marts 2005 (bilag M04). Her kan man på side 58 læse følgende:

> *"Procesbevillingsnævnet vil efter almindelige principper om klagefrister kunne behandle en klage, der indgives for sent, hvis forsinkelsen er undskyldelig. En forsinkelse kan navnlig være undskyldelig, hvis der ikke er givet behørig klagevejledning."*

Vestre Landsrets skrivelser til mig er tættere på vildledning end vejledning. Den irettesatte mig for - korrekt - at have sendt de supplerende bemærkninger til Vestre Landsret, men sagde ikke et ord, da jeg vedlagde anmodningen til Procesbevillingsnævnet sammen med opfordringen til Vestre Landsret om at fortælle, hvordan den ville behandle forbuddet og beslaglæggelsen.

Tilsyneladende forventer justitsministeren mere af domstolene (bilag M04, side 22):

> *"Der findes ikke for domstolene en lovregel om almindelig vejledningspligt svarende til forvaltningslovens § 7, stk. 1. Efter denne bestemmelse skal forvaltningsmyndigheder »i fornødent omfang yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde«. Denne vejledningspligt omfatter ikke blot praktiske og formelle spørgsmål, men også vejledning om materielle regler.* ***Der ydes imidlertid i praksis bistand af retternes personale også uden for området for de nævnte lovregler om vejledningspligt.****"*

Justitsministeren forventede vejledning i praktiske spørgsmål, f.eks. hvortil en anmodning skal sendes. Han mente, at Procesbevillingsnævnet efter almindelige principper om klagefrister skal behandle en klage, der er afleveret for sent, hvis det skyldes manglende vejledning.

Spørgsmål af principiel karakter

Procesbevillingsnævnet begrunder ikke afslag, så det vides ikke, hvad medlemmerne tænker, men de fleste almindelige mennesker ville formentlig kun have afvist, at de 4 spørgsmål var af "principiel karakter", hvis domstolene havde svaret nej i stedet for at indføre en ny retspraksis:

1) Må fogedretten gennemføre en fogedforretning baseret på en lov af tvivlsom gyldighed? Har en anklaget ret til at foranstalte den nødvendige bevisførelse, før hans regnskaber udleveres til konkurrenterne? Anmodning den 27. september 2006 (bilag 218). Afslag den 22. februar 2007 (bilag 222).
2) Kan adgang til kære af en beslaglæggelse nægtes, alene fordi gengivelsen i retsbogen er så mangelfuld, at det ikke fremgår, at beslaglæggelsen er sket? Anmodning den 27. september 2007 (bilag 219). Afslag den 22. februar 2007 (bilag 221).
3) Kan FDV i ankesagen mod Laserdisken ApS fremsætte erstatningspåstand, selvom den blev retskraftigt afvist af byretten, og selvom der ikke er anden sammenhæng mellem erstatningspåstanden og ankesagens indhold end sagens parter? Anmodning den 11. december 2008 (bilag 276). Afslag den 28. januar 2009 (bilag 280).
4) Kan Vestre Landsret omgå en byrets kendelse om henvisning efter retsplejelovens § 226, stk. 1, hvorefter spørgsmålet om ophavsretslovens autoritative fortolkning trods kendelsen den 14. marts 2008 (bilag 135) og trods § 226, stk. 4 skal afgøres af byrettens dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst i stedet for Vestre Landsret? Anmodning den 9. februar 2009 (bilag 355). Afslag den 10. marts 2009 (bilag 356).

4.6 6 emner, domstolene nægter at forholde sig til

Først til mølle

Betænkning over Forslag til lov om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. den 1. marts 2001 indeholder mange spørgsmål baseret på forskellige betænkeligheder, som alle viste sig at være relevante. De opsummeres nærmest af spørgsmål 40 (bilag M03, side 19):

> *"Frygter ministeren ikke, at lovforslaget, der så ensidigt tillægger den, der kommer først til mølle, en række rettigheder, vil svække synet på domstolenes upartiskhed?"*

Problemet har vist sig at være større. Det drejer sig ikke alene om, at fogedretten i sagens natur vildledes af de organisationer, der ønsker konkurrencemæssige fordele, og som via de særlige regler med muligheden for at påvirke fogedretten ensidigt får et forspring. Problemet er især, at domstolen bagefter stålsat bakker op om fogedrettens afgørelse, uanset hvor forkert, den viser sig at være. Det gør det særligt attraktivt for distributører med monopolønsker at ræse til fogedretten i stedet for at gennemføre en normal retssag, hvor deres påstande undersøges. De samfundsmæssige skader er betydelige, både økonomisk, kulturelt og retssikkerhedsmæssigt.

Nærværende sag illustrerer ikke alene problemet med myndighedernes modstand mod at lade borgerne bidrage til den demokratiske kontrol, der sikrer, at vedtagne love er gyldige og fortolkes rigtigt, uanset om de hidrører fra EU eller ej, men det lige så store problem med at belønne distributørerne for at misbruge fogedretten som en smutvej til den ønskede retstilstand.

Dommernes opgaver og ansvar

Ifølge Bernhard Gomards "Civilprocessen" er en dommer erstatningsansvarlig for skade, han har forvoldt ved en handling eller undladelse i tjenesten på samme måde som andre personer. Culpa-reglen forudsætter, at afgørelsen er forkert på grund af en håndgribelig fejltagelse, "*f.eks. forglemmelsen af en lovbestemmelse eller af fremsatte anbringender og indsigelser*". I sager, som retten skal søge oplyst ex officio "*ifalder dommeren ansvar, hvor en urigtig afgørelse er truffet, fordi retten har undladt at indhente åbenbart nødvendige oplysninger*", f.eks. i fogedsager, hvor kun rekvirenten er til stede, eller hvor rekvisitus ikke har oplysningspligt.

Erstatningskravet i nærværende sag bygger især på det faktum, at de sagsøgte dommere i en række retssager, der i alt har fået tildelt ikke færre end 14 sagsnumre, konsekvent har valgt at se bort fra de faktiske omstændigheder og anbringender, der har afgørende betydning for de enkelte sagers korrekte afgørelse. Det er sket i udpræget grad, i gentagne tilfælde og sammen med konkrete forsøg på at give mig skylden for dommernes egne fejl, herunder forglemmelser af en række lovbestemmelser.

Dette kapitel omhandler de 6 vigtigste anbringender og relevante faktiske omstændigheder, de sagsøgte dommere konsekvent har valgt at se bort fra, selvom de har afgørende betydning for en korrekt afgørelse på de enkelte sager.

De sagsøgte dommere har simpelthen valgt ikke at iagttage,

1) at den egentlige tvist vedrører ophavsretslovens fortolkning,
2) at jeg har foretaget foranstaltninger, der forhindrer forbudt parallelimport,
3) at jeg informerede FDV og FDVs medlemmer om parallelimporten,
4) at parallelimporten ophørte den 29. november 2005,
5) at bevissikringen mod mig den 29. november 2005 skete uden et retsgrundlag, og
6) at mine film blev beslaglagt den 29. november 2005.

Ad 1) Den egentlige tvist vedrører ophavsretslovens fortolkning

Alle 14 retssager kan henføres til FDVs ønske om via fogedretten at sikre den *de facto* fortolkning af ophavsretsloven, der giver FDVs medlemmer den største konkurrencemæssige fordel, og domstolenes *modvilje* mod at forholde sig til netop den problemstilling.

Det erindres, at det var Johan Schlüter, der på vegne af FDV i brevet den 29. oktober 2002 (bilag 62) gjorde Kulturudvalget opmærksom på, at forslaget *ikke* ville få den frygtede virkning for specialimporten. Det erindres, at kulturministeren bekræftede Johan Schlüters fortolkning i svaret til Kulturudvalget den 7. november 2002 (bilag 63), og at Johan Schlüter bekræftede sin fortolkning på ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002 (bilag 65).

FDV er som privat organisation ikke forpligtet til at undlade at bruge alle midler for at få konkurrencemæssige fordele, men det er ikke domstolenes opgave at hjælpe FDV. De har et andet ansvar og bør forholde sig til, at FDV i dag ønsker at håndhæve en *anden* fortolkning.

Fogedretten, sag FS 40-5917/2005 (Sag 2: fogedsag 1)

Retsassessor Dorete Bager fandt ikke ud af, hvad sagen reelt handlede om. Hun havde kun hørt Lars Segatos sagsfremstilling, og på det grundlag besluttede hun at gennemføre bevissikringen. Mine første ord til Dorete Bager var en forsikring om, at jeg ikke parallelimporterede film, som FDVs medlemmer havde forbudt. Dorete Bager vidste ikke, at ophavsretsloven tidligere blev fortolket som en ret til at forbyde. Hun troede allerede så meget på Lars Segato, at bemærkningen slet ikke gav mening for hende. Hun ændrede mit svar til en "erkendelse" af import og et udsagn om, at rekvirenten ved at undlade at forbyde havde "givet tilladelse" (bilag 177).

Selvom Dorete Bager fik en kopi af mit brev til FDVs medlemmer den 12. februar 2003 (bilag 75), hvoraf det fremgår, at jeg vil respektere deres ret til at *forbyde import*, sagde hun til mig - og senere til advokat Per Christensen - at brevet ikke indgik i sagen. Hun kom aldrig til at forstå, at sagen *alene* vedrører FDVs *ændring* af ophavsretslovens fortolkning.

Vestre Landsret, sag V.L. B-2787-05 (Sag 3: kæremål 1)

Retssagen var meget ubelejlig for mig på det tidspunkt, og det var mit brændende ønske at få misforståelsen ryddet af vejen så hurtigt som muligt. Jeg lagde alt til side for at kunne skrive en udførlig og gennemdokumenteret redegørelse til Vestre Landsret indenfor retsplejelovens 10 dages frist. Jeg nåede det lige akkurat til den 23. december 2005 (bilag 190). Allerede i denne min første henvendelse til domstolene i 2005 gennemgik jeg udførligt

- de to fortolkningsmuligheder af ophavsretslovens § 19, stk. 1,
- det lovforberedende arbejde i Folketinget,
- advokat Johan Schlüters fortolkning til Kulturudvalget,
- mit forlig med FDV i udlejningssagen,
- min respekt for FDVs ret til at forbyde parallelimport,
- mit tilbud og forsikring til FDVs enkelte medlemmer, og
- mine bestræbelser på at identificere forbudte titler og forbudt-programmet.

Vestre Landsret skrev i kendelsen den 14. september 2006 (bilag 217), at jeg "erkendte" at have importeret film, men faktuelt havde jeg overfor Dorete Bager netop bestridt, at jeg havde overtrådt FDVs forbud jfr. den fortolkning, jeg i god tro agerede efter. Men det er ikke engang nævnt som et anbringende! Det faktum, at jeg to gange gjorde opmærksom på selskabets overdragelse af aktiver, uden at Vestre Landsret opdagede det, har afsløret, at Vestre Landsret slet ikke læste mine skriftlige indlæg - hverken breve, processkrifter eller bilag. Derfor opdagede Vestre Landsret heller ikke, at tvisten reelt vedrører ophavsretslovens fortolkning.

Min forhåndsorientering til Dorete Bager den 1. oktober 2006 (bilag 363)

Jeg var skuffet over Vestre Landsrets behandling af kæremålet. Min første tanke var, at Vestre Landsret ikke kunne have afsagt en mere skadelig kendelse, om den så havde forsøgt på det.

Dorete Bager havde under den første fogedforretning afskåret sig selv fra at finde ud af, at den opståede tvist skyldes FDVs ændring af fortolkningen af ophavsretsloven. Jeg var ikke interesseret i, at det skulle ske igen i den anden fogedsag, som Lars Segato havde advaret om den 29. september 2006 (bilag 294). På grund af risikoen for, at Lars Segato igen ville komme uanmeldt, sendte jeg en forhåndsredegørelse til Dorete Bager den 1. oktober 2006 (bilag 363).

Denne forhåndsorientering indeholdt ligeledes en gennemgang af

- de to fortolkningsmuligheder af ophavsretslovens § 19, stk. 1,
- det lovforberedende arbejde i Folketinget,
- advokat Johan Schlüters fortolkning til Kulturudvalget,
- mit forlig med FDV i udlejningssagen,
- min respekt for FDVs ret til at forbyde parallelimport,
- mit tilbud og forsikring til FDVs enkelte medlemmer, og
- mine bestræbelser på at identificere forbudte titler og forbudt-programmet.

Fogedretten, sag FS 76 40-5242/2006 (Sag 6: fogedsag 2)

Dorete Bager vidste ikke, at der var juridisk forskel på et anpartsselskab og en personlig ejet virksomhed. Hun havde ingen forståelse for, at jeg ikke kunne likvidere Laserdisken ApS som planlagt, mens selskabet var involveret i en retssag, eller at spørgsmålet om rette sagsøgte var et relevant spørgsmål, der skulle afklares. Hun opfattede det blot som et forsøg på at slippe godt fra en krænkelse af FDVs rettigheder med en dårlig undskyldning.

Hun svarede ikke på advokat Henrik Karl Nielsens anmodning om at få det bevissikrede materiale tilbageleveret (bilag 292), men hun sagde på retsmødet den 11. december 2006, at det kunne være lige meget, om Laserdisken var drevet af et selskab eller af mig personligt, når jeg ejede begge dele. Hun var synligt vred over, at der var gjort indsigelse på det grundlag.

Det lykkedes os ikke at trænge igennem til Dorete Bager. Hun ignorerede Henrik Karl Nielsens anmodning om, at det bevissikrede materiale ikke blev udleveret, før spørgsmålet om rette rekvisitus var afgjort (bilag 297), og hun afviste at afvente udfaldet af kæremålet, selvom udlevering af materialet til rekvirenten normalt bør vente jfr. bemærkningerne til lovforslaget (bilag M02, side 41). Hun udleverede det bevissikrede materiale til Lars Segato på retsmødet med ordene "*nu har det ligget her længe nok*".

Henrik Karl Nielsen havde i det 11 sider lange svarskrift den 25. oktober 2006 (bilag 299) gennemgået både det lovforberedende arbejde i Folketinget, mine forligsforhandlinger med FDV, løfterne til FDVs medlemmer samt forbudt-programmet og de foranstaltninger, jeg havde foretaget for at overholde forbud. David Bjerres (bilag V11) og IT-medarbejder Morten Dam Madsens (bilag V06) forklaringer var begge fremlagt som bilag.

Som den eneste af de sagsøgte dommere *ignorerede* Dorete Bager *ikke* Johan Schlüters brev til Kulturudvalget. Hun ignorerede alt andet, herunder kulturministerens bemærkning til brevet og Johan Schlüters udtalelse på ekspertmødet, men brevet gav hun simpelthen et andet indhold!

I kendelsen den 19. januar 2007 (bilag 309, side 4) omtalte hun Johan Schlüters brev som et responsum, hvorefter parallelimport ikke må finde sted uden samtykke (fortolkning 2), men faktuelt skrev Johan Schlüter, at parallelimport forudsætter, at der findes en rettighedshaver, som *kan* og *vil* gribe ind over for importen (fortolkning 1). På den måde undgik Dorete Bager også i reparationssagen at forholde sig til det faktum, at der findes to forskellige fortolkninger.

Vestre Landsret, sag V.L. B-2836-06 og V.L. B-0212-07 (Sag 7: kæremål 2)

Også i det andet kæremål blev Vestre Landsret udførligt orienteret om de to fortolkningsmuligheder, ikke mindst i kærereplikken den 8. juni 2007 (bilag 317). Den 12 sider lange udførlige replik supplerer kæreskriftet den 20. marts 2007 (bilag 313), hvor Johan Schlüters fortolkninger til Kulturudvalget er gennemgået. Vestre Landsret blev også i dette kæremål orienteret om

- de to fortolkningsmuligheder af ophavsretslovens § 19, stk. 1,
- det lovforberedende arbejde i Folketinget,
- advokat Johan Schlüters fortolkning til Kulturudvalget,
- mit forlig med FDV i udlejningssagen,
- min respekt for FDVs ret til at forbyde parallelimport,
- mit tilbud og forsikring til FDVs enkelte medlemmer, og
- mine bestræbelser på at identificere forbudte titler og forbudt-programmet.

Som det fremgår af kendelsen den 8. oktober 2007 (bilag 322) valgte Vestre Landsret at se bort fra alt andet end det falske faktum, at jeg ikke før Vestre Landsrets kendelse i det første kæremål havde gjort opmærksom på, at Laserdisken ApS havde overdraget aktiverne til mig to år tidligere. Vestre Landsret mente, at det var grundlag nok til, at den ikke behøvede at tage hensyn til de rigtige faktiske omstændigheder og lovgivningen i al almindelighed.

Vestre Landsret, sag V.L. B-0442-08 (Sag 1: Ophavsretslovens fortolkning)

Ikke engang i den retssag, der har fortolkningen af ophavsretsloven som det specifikke tema, anerkendte Vestre Landsret, at der eksisterer en tvist om ophavsretslovens fortolkning.

Vestre Landsret ignorerede i afvisningsdommen den 7. oktober 2008 (bilag 163), at både Sø- og Handelsretten og Retten i Aalborg korrekt havde beskrevet den fremsatte påstand som vedrørende *fortolkningen* af ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Vestre Landsret valgte jfr. side 13 at lade som om, at sagen handler om, "*hvorvidt ophavsrettighederne til et værk er konsumeret*", selvom det allerede af stævningens side 2 (bilag 112) fremgår, at "*Der er enighed om, at regional konsumption medfører, at spredningsretten ikke udtømmes for eksemplarer, der af ophavsmanden er bragt på markedet udenfor EØS-området.*"

I stedet for at forholde sig til den fremsatte påstand valgte Vestre Landsret at lade som om, at tvisten vedrører et emne, hvorom det allerede af stævningen specifikt fremgår, at der er enighed!

Konklusion

Vestre Landsret og dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst forhindrer - hvis deres afgørelser ikke ændres - at ophavsretsloven nogen sinde bliver fortolket. Dommer Ole Høyers kendelse er omgået, så en *eventuel* fortolkning ikke foretages af Vestre Landsret med Højesteret som kontrollant, men af Lene Holm Trøst med Vestre Landsret som kontrollant. Det er usandsynligt, at Lene Holm Trøst vil gøre andet end Dorete Bager og Helle Dietz, der med henvisning til landsrettens kendelser i kæremålene uden videre lagde FDVs foretrukne fortolkning til grund, uden at nogen af dem så meget som anerkendte *eksistensen* af en anden fortolkning.

Vestre Landsret har både i disse sager og i sagerne om FDVs udlejningsmonopol af film bekræftet uviljen mod at ændre en praksis, der har eksisteret i en årrække, uanset hvor forkert den end måtte være. Den gik ikke af vejen for at bebrejde *mig*, at den ikke opdagede, hvad jeg havde skrevet i mine procesindlæg, og intet tyder på, at den har ændret adfærd. Det er ikke sandsynligt, at Vestre Landsret pludselig skifter kurs og frivilligt indrømmer en fejl, som har mange andre ofre end jeg, og som har udviklet sig til at blive et samfundsproblem.

Ad 2) Jeg har foretaget foranstaltninger. der forhindrer forbudt parallelimport

Det er paradoksalt, at fogedretten i Aalborg under fogedforretningen den 29. november 2005 lige præcis på ét tidspunkt stolede på Laserdiskens registreringssystem og forbudt-programmet, nemlig da jeg skulle gennemføre beslaglæggelsen for retsassessor Dorete Bager. På netop det tidspunkt var det hende, der overtalte Lars Segato til at stole på mig.

Det kan undre, at hun samtidig stolede så *lidt* på mig og mit løfte til FDV og FDVs medlemmer, at hun fandt det nødvendigt at nedlægge fogedforbud, men måske var hun motiveret af de praktiske problemer, hun ville løbe ind i, hvis hun selv skulle gennemføre beslaglæggelsen!

Sag 3 - V.L. B-2787-05: Landsretten forbød bevisførelse om registreringssystemet.

> Allerede den 23. december 2005 (bilag 189), min første henvendelse til Vestre Landsret, bad jeg om at føre Laserdiskens IT-medarbejder som vidne, så han kunne afhøres om de tekniske foranstaltninger, der er gennemført for at sikre, at et forbud overholdes. Anmodningen blev gentaget som det første i det uddybende kæreskrift samme dato (bilag 190) og i et særskilt brev den 11. marts 2006 (bilag 205). Vestre Landsret afviste at give mig mulighed for at afgive forklaring og afhøre vidner (bilag 206), hvorefter både Morten Dam Madsens skriftlige forklaring (bilag V06) og David Bjerres skriftlige forklaring (bilag V11) blev fremlagt sammen med processkriftet den 13. juli 2006 (bilag 214). Intet fremgår af kendelsen den 14. september 2006 (bilag 217).

Sag 6 - FS 76-40-5242/2006: Fogedretten foretrak et ikke-fungerende system.

> Morten Dam Madsens og David Bjerres forklaringer blev fremlagt som bilag R og S sammen med svarskriftet den 25. oktober 2006 (bilag 299, side 8), og det blev meddelt, at jeg ville afgive forklaring under den mundtlige forhandling. Det fremgår af kendelsen om bevissikring den 19. januar 2007, at afgørelsen er begrundet i min afvisning af at følge fogedrettens fremgangsmåde (bilag 309, side 8). Dorete Bager iagttog ikke, at mine foranstaltninger faktisk virker, og det fremgår ikke, at jeg afviste at følge hendes fremgangsmåde, fordi den *ikke* virker jfr. kronikken den 14. januar 2007 (bilag 391).

Sag 7 - V.L. B-2836-06/V.L. B-0212-07: Landsretten forbød igen bevisførelse.

> I kæreskrifterne den 22. december 2006 (bilag 308) og den 1. februar 2007 (bilag 310) blev der i begge begæret bevisførelse i form af afhøringer af vidner. Det blev afvist den 26. februar 2007 (bilag 311). Afvisningen blev ikke ændret, selvom der i kærereplikken den 8. juni 2007 (bilag 317, side 7-9) udførligt blev redegjort for de ønskede vidneforklaringer. Vestre Landsret iagttog *intet* jfr. kendelsen den 8. oktober 2007 (bilag 322).

Sag 8 - BS 7-50/2007/BS 7-235/2007: Byretten afviste faktiske omstændigheders betydning.

> Retten i Aalborg har med kendelsen den 15. oktober 2008 (bilag 341) reelt afvist at tillægge det betydning, om jeg faktuelt ophørte med at parallelimportere den 29. november 2005 - så indirekte har byretten også afvist at tillægge mine foranstaltninger betydning.

Konklusion

De tusindvis af timer, der er brugt på at udvikle forbudt-programmet og på at registrere FDVs udgivelser med henblik på at undgå parallelimport, er spildte. Domstolene ser helt bort fra, at det er gjort, selvom registreringerne er sket i overensstemmelse med FDVs eget ønske jfr. svarskriftet den 24. januar 2006 (bilag 196, side 8), hvor Lars Segato netop henviser til, at jeg kan identificere de film, der er omfattet af forbud, i medlemmernes publikationer og hjemmesider.

Ad 3) Jeg informerede FDV og FDVs medlemmer om parallelimporten

I FDVs duplik til Vestre Landsret den 9. marts 2006 (bilag 203, side 5) lod advokat Lars Segato som om, at det kom bag på FDVs medlemmer, at jeg parallelimporterede film. Han skrev:

> *"... indkærede havde ikke fantasi til at forestille sig, at kærende straks ville kaste sig ud i en ny strid med indkærede.*
>
> *Da indkærede derfor først senere opdager, at kærende rent faktisk sælger parallelimporterede titler, reagerer man ved straks at foretage den interne afklaring (hvilket i nogle tilfælde indebærer tilbagemeldinger fra de amerikanske moderselskaber) samt ved at foretage den nødvendige bevissikring (prøvekøb med efterfølgende vurdering) med henblik på efterfølgende hurtig indlevering af forbudsbegæring."*

Det veldokumenterede faktum er, at jeg efter mange forgæves forsøg på at få FDV til at medvirke til en fornuftig *praktisk* løsning efter lovændringen i december 2002 og efter gentagne forsikringer om at respektere FDVs medlemmers ret til at forbyde parallelimport jfr. den 13. december 2002 (bilag 68), den 27. december 2002 (bilag 69) og den 7. januar 2003 (bilag 71) sendte en redegørelse om mine fremtidsplaner til FDV ved advokat Niels Bo Jørgensen (bilag 74). På advokat Torben Steffensens opfordring skrev jeg tilsvarende til FDVs medlemmer den 12. februar 2003 (bilag 75). Jeg skrev utvetydigt til Niels Bo Jørgensen, at jeg ville genoptage parallelimporten den 17. februar 2003, *medmindre* jeg fik meddelelse om forbud.

Hvert enkelt medlem fik at vide, at ét enkelt svar ville få den virkning, at jeg ville afstå fra parallelimport af samtlige titler i medlemmets rettighedsbibliotek. Jeg holdt både FDV og FDVs medlemmer orienteret om min adfærd. Jeg skjulte intet. Jeg fortalte hele verden, at jeg solgte dvd-film, og jeg oplyste oprindelsen på hver og én.

FDV har aldrig besvaret det spørgsmål, jeg stillede umiddelbart efter, at Lars Segato og Dorete Bager troppede op i min butik den 29. november 2005:

> *"Hvorfor svarede I ikke bare på mit brev?"*

Niels Bo Jørgensen var personligt orienteret af mig, hvorefter han *valgte* at vente i 2 år, 8 mdr. og 2 dage, hvorefter han *valgte* at reagere ved at sende en rekvisition til fogedretten, selvom alle medlemmer havde fået at vide, at ét svar til mig på mit brev den 12. februar 2003 var nok.

FS 40-5917/2005:	Fogedretten fik udleveret en kopi af brevet af 12/2-2003.
V.L. B-2787-05:	Landsretten blev orienteret med fremlagte bilag.
FS 76-40-5242/2006:	Fogedretten blev orienteret med fremlagte bilag.
V.L. B-2836-06/V.L. B-0212-07:	Landsretten blev orienteret med fremlagte bilag.
BS 7-50/2007/BS 7-235/2007:	Byretten blev orienteret med fremlagte bilag.

Konklusion

Jeg ved ikke, hvad der er mest fornærmende: At domstolene nægter at anerkende eksistensen af den dokumentation, jeg fremlægger, eller at de lader som om, at jeg er dum som en dør.

Det er en fornærmelse mod min intelligens, at domstolene går ud fra, at jeg med fuldt overlæg gik i gang med at krænke FDVs medlemmers rettigheder i åbenhed i mine butikker og på min hjemmeside, hvor hele verden kan se det, hvorefter jeg orienterede både dem og deres advokat om det, og hvorefter jeg droppede det anpartsselskab, der specifikt var oprettet for at beskytte mig mod FDVs retssager, vel vidende, at FDV og dets kontrollanter i årevis har holdt øje med mig, og at FDV altid anlægger retssager med kæmpe erstatningskrav for at beskytte deres "rettigheder". Domstolene behandler mig som den dummeste mand i landet.

Ad 4) Parallelimporten ophørte den 29. november 2005

Parallelimportens ophør den 29. november 2005 (som beskrevet i kapitel 4.3 og dokumenteret i bilagene 169-174) har betydning i reparationssagerne, der startede med FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition den 5. oktober 2006 (bilag 296).

Uanset afgørelsen om rette sagsøgte i sagen mod Laserdisken ApS er ingen i tvivl om, at fogedsag 2 havde til formål at rette fejlen om det manglende retsgrundlag for bevissikringen mod mig og at overføre fogedforbuddet fra Laserdisken ApS til mig. Det juridiske problem er "bare", at anpartsselskabet og jeg er to forskellige juridiske enheder i henhold til loven, og der er ikke i loven regler, der gør det muligt at flytte et fogedforbud fra én part til en anden part.

I henhold til loven skal hver sag behandles for sig, og problemet den 5. oktober 2006 var, at jeg i over 10 måneder havde bevist min vilje til at overholde løftet til FDVs medlemmer.

Sag 6 - FS 76-40-5242/2006: Fogedretten manipulerede med "*101 Dalmatians II*" i stedet.

> Det er paradoksalt, at FDV i replikken den 4. december 2006, en uge før retsmødet i fogedretten, skrev (bilag 300): "*Rekvisitus har efter nedlæggelse af fogedforbuddet den 29. november 2005 ageret som værende omfattet af det nedlagte forbud*", hvilket bekræfter, at FDV anerkendte, at parallelimporten var ophørt. I kapitel 4.4, sag 6, er gennemgået, hvordan FDV og retten fandt på en undskyldning for at nedlægge fogedforbud alligevel.

Sag 7 - V.L. B-2836-06/V.L. B-0212-07: Landsretten så bort fra alting.

> I kapitel 4.4, sag 7, er gennemgået, hvordan Vestre Landsret gav mig skylden for, at den i kæremålet med Laserdisken ApS ikke havde læst mine procesindlæg og derfor mente, at den kunne se bort fra både lovgivningen og de faktiske omstændigheder. Paradoksalt havde FDV forinden afgivet følgende proceserklæring (bilag 319, side 8): "*Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne.*"

Sag 8 - BS 7-50/2007/BS 7-235/2007: Byretten afviste faktiske omstændigheders betydning.

> Byretten besluttede den 15. oktober 2008 (bilag 341) at behandle sagerne sammen med henvisning til, at de "*omhandler samme faktum og jus*". I bedste fald er ligheden uenighed om ophavsretslovens fortolkning, som FDV pludselig anerkendte (bilag 340, side 3). Men kun dommer Ole Høyer har hidtil anerkendt, at der findes to fortolkninger, og der er intet, der tyder på, at det anerkendes af Lene Holm Trøst. Hun afviste f.eks. samtidig, at sagen indeholder spørgsmål af principiel karakter, selvom Ole Høyer tidligere afgjorde, at spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning har principiel karakter. Alt tyder på, at hun simpelthen overlod til FDV at afgøre, hvad der skal ske, jfr. bemærkningen: "*Som anført af sagsøgerne og dermed uanset det af sagsøgte anførte finder retten ikke, at de spørgsmål, der skal behandles af retten i forbindelse med sagernes behandling er af principiel karakter*". Man kan ikke sige, at sagerne omhandler samme faktum og jus, hvis man anerkender, at sagen om forbud kan afgøres ved at iagttage parallelimportens ophør.

Konklusion

I henhold til retsplejelovens § 642 kan et fogedforbud kun nedlægges, hvis det er nødvendigt for at tvinge rekvisitus til at undlade at foretage handlinger, der krænker rekvirentens rettigheder. Samtlige dommere i alle tre sager har afvist at tillægge det betydning, at jeg har bevist, at jeg ikke længere krænker FDVs rettigheder, uanset hvordan ophavsretsloven fortolkes.

Ad 5) Bevissikringen mod mig savner et retsgrundlag

Da Retten i Aalborg afgjorde, at Laserdisken ApS var den eneste sagsøgte i FDVs første retssag, gav den samtidig Henrik Karl Nielsen ret i den holdning, der lå til grund for anmodningen om at få det bevissikrede materiale tilbageleveret i hans brev til retten den 25. september 2006 (bilag 292). FDV havde forsøgt at overbevise retten om, at retssagen mod selskabet også omfattede mig. Det mislykkedes, og derefter var det klart, at kopieringen af regnskaberne fra min pc var sket uden det fornødne retsgrundlag. Det burde få følgende konsekvenser:

1) Bevissikringerne må ophæves. Den teoretiske bevissikring mod Laserdisken ApS må ophæves, fordi der ikke var grundlag for en bevissikring mod selskabet, da afgørelsen blev truffet. Dermed bortfalder grundlaget for en retssag mod selskabet. Bevissikringen mod mig må ophæves, fordi den blev gennemført, *før* der var et retsgrundlag. Som konsekvens må FDV naturligvis aflevere regnskabsmaterialet.
2) Det bevissikrede materiale kan ikke anvendes i en retssag. I kraft af det manglende retsgrundlag for kopieringen af regnskaberne fra min pc er der tale om beviser, der er tilvejebragt i strid med artikel 8 i MRK. Derefter er artikel 6 til hinder for, at de kan anvendes i en retssag, jfr. kommenteret MRK (bilag M22, side 153).

Sag 4 - BS 5-2181/2005: Byretten ignorerede spørgsmålet.

Helle Dietz havde brug for de bevissikrede bilag for at kunne frifinde Dorete Bager, så hun valgte at se bort fra min anmodning om at vente med at tillade FDVs bilag fremlagt, indtil det var afgjort, om FDV var i retmæssig besiddelse af dem (bilag 260).

Sag 5 - V.L. B-0538-08: Landsretten har ignoreret spørgsmålet.

I ankesagen fik FDV lov til at fremsætte erstatningspåstand, der udelukkende er støttet på de ulovlige beviser. Blandt andet på grund af manglen på lovlige beviser begærede jeg påstanden afvist i svarskriftet den 17. december 2008 (bilag 278). Vestre Landsret valgte at se bort fra, at svarskriftet eksisterer. Hidtil har der ikke været nogen reaktion.

Sag 7 - V.L. B-2836-06: Landsretten så bort fra alting.

I kæreskriftet den 22. december 2007 (bilag 308) gjorde Henrik Karl Nielsen opmærksom på, at rekvirenterne ikke havde anlagt sag rettidigt efter bevissikringen, hvorfor de jfr. retsplejelovens § 653 c, stk. 1 ikke kunne anvende materialet som bevis. Vestre Landsret ignorerede både kæreskriftet, lovgivningen og de faktiske omstændigheder.

Sag 8 - BS 7-50/2007/BS 7-235/2007: Byretten har undladt at tage stilling til spørgsmålet.

På baggrund af det bevissikrede materiale hævede FDV i replikken den 22. april 2008 (bilag 330) erstatningskravet til 1.000.000 kr. Den 15. maj 2008 bad jeg Retten i Aalborg tage stilling til og afvise FDVs irrelevante bilag (bilag 335). Trods fornyet anmodning den 23. marts 2009 (bilag 356) vil dommer Lene Holm Trøst ikke tage stilling til FDVs bilag (bilag 359).

Konklusion

Hvis bevissikringerne hæves, og FDV skal returnere regnskabsmaterialet, er FDV henvist til at anlægge sag på normal vis, hvorefter FDV *efter* at have bevist, *at* den ny fortolkning er rigtig, *at* jeg har handlet erstatningspådragende, *at* dens medlemmer er de rette rettighedshavere, og *at* de har lidt et tab ved at sælge filmene, kan rekvirere regnskaberne efter reglerne om edition. Dermed behandles FDV efter loven som alle andre. Hvorfor er det et problem for domstolene?

Ad 6) Mine film blev beslaglagt den 29. november 2005

I Laserdiskens kælder har der siden den 29. november 2005 frem til torsdag den 16. juli 2009 været opbevaret ca. 2000 beslaglagte dvd-film (bilag 398). Ingen har villet fortælle, hvad der skal ske med dem. FDVs holdning er i dag, at jeg selv har valgt at opbevare dem i stedet for at returnere dem til leverandørerne. Min opfattelse er, at retssassessor Dorete Bager reagerede på påstand 3 i FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition den 11. oktober 2005 (bilag 175), hvori FDV bad fogedretten om at inddrage alle af rekvisiti parallelimporterede eksemplarer uden at være klar over, at det ikke var rekvisitus, men mig, der ejede filmene i Laserdiskens butikker.

Faktum er, at Dorete Bager på foranledning af FDVs advokat Lars Segato både forbød mig at sælge filmene og at sende dem tilbage til mine leverandører. På et senere tidspunkt samme dag ville Lars Segato have fogedretten til at tage filmene med, men da det var praktisk umuligt for fogedretten at udpege de rigtige film, foreslog Dorete Bager, at jeg selv fjernede filmene fra hylderne. Hun overtalte både mig og Lars Segato til at acceptere forslaget. Jeg har skrevet en række breve til domstolene om beslaglæggelsen, men de er alle forblevet ubesvaret.

Jeg har begrænsede muligheder for at bevise, hvad der præcist skete under fogedforretningen i min butik den 29. november 2005, idet Dorete Bager sørgede for, at fogedforretningen blev gennemført uden advokatbistand til mig, og Lars Segato bortviste journalist Lars Borberg, som jeg havde bedt om at være til stede. Som udgangspunkt er det derfor mit ord mod deres.

Der findes imidlertid beviser i form af de 2000 dvd-films fysiske tilstedeværelse og i form af efterfølgende korrespondance om de beslaglagte film. Medarbejderne kan bevidne, hvad de fik besked på umiddelbart efter fogedrettens besøg, og Lars Borberg kan bevidne, hvad jeg fortalte ham umiddelbart efter fogedforretningens afslutning.

Det fremgår af korrespondancen, at Dorete Bager og Lars Segato i de efterfølgende dage var enige om, at der var sket en beslaglæggelse, men da det gik op for dem, at der ikke var det fornødne retsgrundlag, begyndte de i stedet at lade som om, at jeg frivilligt var gået med til at lade film for næsten en halv million kroner blive værdiløse i Laserdiskens kælder.

I det efterfølgende gennemgås den oprindelige enighed om, at filmene var beslaglagt, og alle de efterfølgende forespørgsler til domstolene. Alene det faktum, at jeg flere gange har bedt domstolene om at give mig lov til at returnere filmene, burde gøre det klart, at jeg ikke af egen fri vilje har valgt at opbevare dem i stedet for at returnere dem.

1) FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition den 11. oktober 2005 (bilag 175)

Rekvisitionens tredje påstand lyder:

> *"I forbindelse med forbuddets nedlæggelse skal jeg endvidere anmode fogedretten om, at der i henhold til retsplejelovens § 645 og § 653b foretages inddragelse af samtlige i rekvisiti besiddelse værende eksemplarer af filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder og som er importeret i strid med disse enerettigheder."*

Det ses ikke af fogedrettens kendelse (bilag 177), at FDVs påstand er afvist. FDV fik medhold, men kendelsen er så ufuldstændig, at det hverken fremgår, at Dorete Bager først forbød mig at sælge filmene, og at hun derefter også forbød mig at sende filmene retur. Kendelsen beskriver (næsten) korrekt, at vi aftalte, at de omtalte film skulle fjernes fra rekvisiti hylder, så de ikke forhandles, men dog opbevares hos rekvisitus. Det er korrekt bortset fra det faktum, at jeg ikke fik at vide, at rekvisitus var Laserdisken ApS, så jeg troede, at vi talte om mine film.

Bortset fra den indlysende fejltagelse, er det en mangel i kendelsen, at det ikke fremgår, at aftalen var en praktisk løsning på det faktum, at fogedretten gav medhold til FDV.

2) Nordjyske Online, den 29. november 2005 kl. 17.34 (bilag 169)

Jeg orienterede Lars Borberg fra Nordjyske Stiftstidende, så snart Dorete Bager og Lars Segato var gået. Jeg fortalte ham, at en stor del af mine film blev beslaglagt, fordi det var det, som rent faktisk skete. Det fremgår af artiklen, der blev lagt ud på internettet samme eftermiddag under overskriften "*Razzia i Laserdisken i Aalborg*":

> *"Fogedretten beslaglagde derfor en række film fra butikken og kopierede samtidig forretningens computerfiler til brug ved en retssag".*

3) Nordjyske Stiftstidende, den 30. november 2005 (bilag 170)

I Lars Borbergs uddybende artikel den 30. november 2005 fremgår det, at jeg var overrasket over beskyldningerne og rystet over den lethed, med hvilken FDV fik adgang til forretningens materiale. Jeg er korrekt citeret for at fortælle

> *"at videobranchens advokat har begæret beslaglæggelse af en del af hans varelager..."*

4) Advokat Per Christensens e-mail til mig den 2. december 2005 (bilag 181)

Jeg havde bedt advokat Per Christensen tale med Dorete Bager for at være sikker på, at hun ikke udleverede det bevissikrede materiale til FDV, før kæremålet var afgjort (bilag 180), idet han havde fortalt mig om muligheden for at appellere fogedforretningen. Han havde fortalt, at materialet næppe var udleveret til FDV allerede. Dorete Bager havde ikke vejledt mig, så jeg havde fået den opfattelse, at FDV havde fået materialet med hjem samme dag.

Selvom Per Christensen havde gjort mig opmærksom på, at Dorete Bager ikke måtte udlevere materialet før kærefristens udløb (bilag 179), var jeg ikke overbevist om, at hun selv var klar over det. Under fogedforretningen blev hun løbende instrueret af Lars Segato, og hun gjorde, hvad han bad om. På min foranledning havde Per Christensen forsøgt at ringe til hende. Fredag den 2. december 2005 ringede hun tilbage. Per Christensen sendte mig umiddelbart efter en mail herom. På det tidspunkt var der ikke tvivl om, at filmene var beslaglagt (bilag 181).

> *"Jeg rejste endvidere spørgsmålet om de beslaglagte film, herunder om du kan sælge dem til Movie World, din forhandler i USA og/eller kunder i Grønland. Hun kunne godt se problemet i, at forbuddet alene retter sig mod, at du ikke må sælge filmene i Danmark. Jeg tror, at hun vil overveje en mere klar tilkendegivelse af beslaglæggelsens rækkevidde, når hun skriver kendelsen. Den kommer i øvrigt først i starten af næste uge."*

På det punkt tog Per Christensen grundigt fejl. Da kendelsen forelå nogle dage senere, fremgik det end ikke klart, at FDV havde fået medhold i påstanden om, at filmene skulle beslaglægges.

5) Laserdisken til Vestre Landsret den 23. december 2005 (bilag 189 og bilag 190)

I et særskilt brev sammen med et uddybende kæreskrift, hvori jeg grundigt havde redegjort for det forventede tab og forskellen på piratkopier og lovlige kopier (bilag 190, side 13), bad jeg den 23. december 2005 landsretten om hurtigt og på baggrund af kæreskriftet at give tilladelse til, at jeg sendte de beslaglagte film tilbage til mine leverandører. Overskriften var følgende:

> *"Anmodning om frigivelse af beslaglagte DVD-plader"*

Jeg havde gjort det klart for Vestre Landsret, at de beslaglagte film opbevares i Laserdisken på rettens foranledning, og jeg havde redegjort for, at de mistede den økonomiske værdi hurtigt. Hvis det var landsrettens opfattelse, at beslaglæggelsen ikke indgik i fogedsagen, burde og kunne landsretten have meddelt dette. Vestre Landsret svarede aldrig på anmodningen.

6) FDVs svarskrift til Vestre Landsret den 24. januar 2006 (bilag 196, side 2 og 9)

Den 24. januar 2006 var det også FDVs opfattelse, at filmene var beslaglagt. Ifølge FDVs advokat Niels Bo Jørgensen kunne jeg ikke råde over filmene uden fogedrettens tilladelse. Svaret på kæremålet var en påstand om, at de beslaglagte film ikke skulle frigives. Den påstand giver naturligvis ingen mening, medmindre fogedretten havde beslaglagt filmene. Påstand 2 lyder:

> *"Nægtelse af kærendes anmodning om frigivelse af de beslaglagte og af forbudet omfattede videogrammer i DVD-format beroende hos kærende."*

Spørgsmålet om beslaglæggelse blev særligt behandlet på svarskriftets side 9 i et afsnit med overskriften "*Ad beslaglæggelsen*":

> *"Først og fremmest må det understreges, at den import, der er foretaget af filmværker, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne til distribution i Danmark, og som er sket med henblik på salg, er ulovlig, og at de enkelte eksemplarer af filmværker derfor med rette er beslaglagt.*
>
> *Da de omhandlede filmværker er beslaglagt af fogedretten og kun med indkæredes samtykke kan frigives, er det vigtigt, at kærende ikke tilbagesælger filmene førend der er truffet de nødvendige foranstaltninger vedrørende købesummen herfor, dvs. oprettet en spærret konto med betingelser for frigivelse godkendt af indkærede. Tilbagesalg til leverandører til USA må ikke ske før indkærede har en skriftlig bekræftelse herpå fra fogedretten i Aalborg."*

7) Laserdisken til Vestre Landsret den 28. januar 2006 (bilag 197)

Vestre Landsret besvarede ikke min anmodning den 23. december 2005, men jeg har før set, at Vestre Landsret gav et kæremål opsættende virkning (bilag M35 og bilag M36), og jeg bad om en sådan løsning med henblik på at få mulighed for at returnere de beslaglagte film:

> *"Jeg anmoder derfor om, at retten tillægger kæren opsættende virkning på baggrund af indsigelserne. Det medfører, at fogedforbudet hæves midlertidigt, og at jeg må råde over mit varelager. Indkærede vil ikke være ringere stillet end i de foregående knap 3 år, hvor de ikke reagerede. Da der ikke er tale om pirat-kopier, men om lovlige udgaver, hvor rettighedshaverne har fået den ønskede betaling, er det ikke urimeligt, at jeg råder over mit varelager."*

Vestre Landsret svarede heller ikke på den anmodning.

8) FDVs duplik til Vestre Landsret den 9. marts 2006 (bilag 203, side 2)

I duplikken fastholdt FDVs advokat Lars Segato, at filmene var beslaglagt, og at jeg fortsat skulle forhindres i at returnere dem til mine leverandører. Det fremgår af duplikken under overskriften "*Ad kærendes anmodning om returnering af varelageret til leverandørerne*":

> *"Det er efter indkæredes opfattelse ikke korrekt, når kærende anfører, at ingen kan forhindre ham i at disponere over de beslaglagte film uden for EU (EØS).*
>
> *Enhver disponering over filmene vil efter indkæredes opfattelse være i strid med ophavsretslovens § 19.*
>
> *Det fastholdes derfor, at kærende ikke skal gives medhold i sin anmodning om frit at kunne levere filmene retur til sine leverandører."*

9) Laserdisken til Vestre Landsret den 10. marts 2006 (bilag 204, side 6)

I et supplerende processkrift den 10. marts 2006 drøftede jeg igen muligheden for at returnere de *beslaglagte* film, og jeg spurgte om hensigten med at beslaglægge filmene. Jeg spurgte, om FDV også mener, at det er forbudt at sælge amerikanske dvd-plader i USA! Uanset hvordan man fortolker ophavsretslovens § 19, gælder et eventuelt forbud mod videresprednning ikke i USA, så jeg kunne ikke se, hvordan returnering af filmene til USA kunne gøre skade.

I processkriftet udtrykte jeg tvivl om formålet med beslaglæggelsen - udover at påføre mig et tab. Når jeg selv skulle opbevare filmene, kunne hensigten med beslaglæggelsen jo ikke være at forhindre mig i at sælge filmene. Hvis det var formålet, var det dog bedre at returnere filmene til USA - hvilket den senere episode med "*101 Dalmatians II*" illustrerede:

> *"Hvis beslaglæggelsen har til formål at forhindre, at jeg overtræder fogedforbuddet, giver det ingen mening, at filmene skal opbevares af mig og i min forretning. Hvis jeg anses for at være en forbryder, som vil krænke indkæredes rettigheder, medmindre der nedlægges forbud, er min forretning det dummeste sted i verden at opbevare film, som jeg ikke må sælge i selvsamme forretning. Det er sikrere i forhold til fogedforbuddets overholdelse, at filmene returneres til min leverandør i USA. Det garanterer i hvert fald, at filmene ikke sælges i Laserdisken."*

10) Laserdisken til Vestre Landsret den 3. april 2006 (bilag 207)

Vestre Landsrets kendelse den 30. marts 2006 om at undlade mundtlig forhandling (bilag 206) indeholder ingen afgørelse på spørgsmålet om beslaglæggelsen, ikke engang en indikation på, hvordan Vestre Landsret vil behandle spørgsmålet om beslaglæggelse.

Jeg gjorde opmærksom på manglen i et brev den 3. april 2006:

> *"Endelig fremgår det ikke, om retten har taget stilling til, hvad der skal ske med de beslaglagte film. Det er ikke klart, til hvilket formål filmene skal ligge i min kælder og miste værdi, og netop det spørgsmål bad jeg oprindeligt om en hurtig afgørelse på. En afgørelse savnes stadig."*

11) Laserdisken til Procesbevillingsnævnet den 12. april 2006 (bilag 208)

Jeg ville appellere landsrettens beslutning om at undlade mundtlig forhandling til Højesteret. Jeg sendte derfor en anmodning til Procesbevillingsnævnet den 12. april 2006, dvs. jeg sendte den til Vestre Landsret, hvorfor den ikke nåede frem til Procesbevillingsnævnet. Det fremgår af anmodningen, at landsretten endnu ikke på det tidspunkt havde truffet beslutning om, hvordan den ville behandle spørgsmålet om beslaglæggelse:

> *"Jeg anser det for hensigtsmæssigt at fremsende en samlet anmodning om kære, såfremt også Landsrettens beslutninger vedrørende fogedforbud og beslaglæggelse måtte give anledning til anmodning om kære. Et samlet kæreskrift indsendes, når Landsrettens har truffet beslutning.*

12) Laserdisken til Vestre Landsret den 12. april 2006 (bilag 209)

Samtidig med, at jeg bad Vestre Landsret udsætte sagen, indtil Procesbevillingsnævnet havde behandlet ansøgningen, bad jeg om en afgørelse vedrørende beslaglæggelsen:

> *"Jeg skal samtidig anmode retten om at træffe beslutning om, hvordan den vil behandle kæremålet for så vidt angår fogedforbuddet og beslaglæggelsen."*

13) Laserdisken til Retten i Aalborg den 1. oktober 2006 (bilag 363, side 4)

Vestre Landsret besvarede ingen af mine i alt 5 breve og processkrifter om fogedrettens beslaglæggelse af mine film, før den i kendelsen om bevissikring og fogedforbud den 14. september 2006 (bilag 217, side 4) til alles overraskelse meddelte, at fogedretten slet ikke havde truffet bestemmelse om beslaglæggelse af filmværker.

I modsætning til Vestre Landsrets dommere, som hverken havde været til stede, læst mine eller FDVs processkrifter eller talt med Dorete Bager, havde jeg stået cirka en meter fra hende, da hun den 29. november 2005 specifikt forbød mig at returnere filmene, efter at Lars Segato havde sagt, at FDV påtog sig den økonomiske risiko for værditabet. Jeg havde også bemærket, at FDV både i svarskriftet og duplikken til Vestre Landsret havde fastholdt, at jeg ikke kunne råde over filmene uden en tilladelse fra fogedretten.

Vestre Landsrets manglende indsigt i sagen fremgår af hele kendelsen, men jeg ville ikke af den grund rode mig ud i nye problemer med fogedretten i Aalborg og FDV, så i et brev bad jeg fogedretten om at tage stilling til beslaglæggelsen under overskriften "*Om beslaglæggelsen og fogedforbuddet af 29. november 2005*":

> *"Samtlige dvd-plader, som blev fjernet fra hylderne efter Lars Segatos krav under den forrige fogedforretning, opbevares fortsat i min kælder. Jeg afventer rettens bekræftelse på, at jeg kan råde over pladerne igen."*

14) Fogedretten til Laserdisken den 5. oktober 2006 (bilag 364)

Dorete Bagers svar til mig den 5. oktober 2006 indeholdt ingen bekræftelse eller nogen anden form for svar. Hun henviste til justifikationssagen og tilføjede, at hun fandt det mest korrekt, at korrespondance foretages mellem sagens advokater, selvom der ikke var nogen sag mod mig!

15) FDV til Retten i Aalborg den 5. oktober 2006 (bilag 295)

Trods Vestre Landsrets kendelse afviste Lars Segato fortsat overfor Retten i Aalborg, at jeg kunne disponere over filmene. I forsøget på at sikre, at kendelserne mod Laserdisken ApS også omfattede mig, sendte han en ny forbuds- og bevissikringsrekvisition til fogedretten den 5. oktober 2006. I følgebrevet omtalte han filmene som "*de af Fogedretten beslaglagte dvd-film*".

Påstand 4 i FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition den 5. oktober 2006 (bilag 296) havde til formål at reparere på det manglende retsgrundlag for den beslaglæggelse, der havde fundet sted den 29. november 2005, men fogedretten traf hverken i kendelsen den 19. december 2006 (bilag 307) eller i kendelsen den 19. januar 2007 (bilag 309) afgørelse om beslaglæggelse, så der savnes stadig et retsgrundlag for beslaglæggelsen af mine film. Alligevel vil Dorete Bager ikke bekræfte, at jeg kan råde over de film, hun beslaglagde hos mig den 29. november 2005.

16) Laserdisken til Retten i Aalborg den 18. april 2007 (bilag 365)

Fogedsag 2 afklarede altså heller ikke sagen. Jeg gik til pressen (bilag 174) og retspræsidenten med mine frustrationer. Ingen havde forudset, at Dorete Bagers sjusk ville føre til, at Vestre Landsret kom på den idé, at beslaglæggelsen slet ikke var sket. Byrettens dom over Laserdisken ApS som rette sagsøgte betyder både, at beslaglæggelsen mod mig savner et retsgrundlag, og at beslaglæggelsen *ikke* indgår i retssagen mod Laserdisken ApS, da det ikke er selskabets film. Da Lars Segato den 29. november 2005 mundtligt påtog sig det økonomiske ansvar for værditabet, er det nu mest belejligt for ham at lade om om, at beslaglæggelsen aldrig har fundet sted.

Jeg fortalte retspræsidenten, at jeg havde tabt 400.000 kr, og at det skulle afklares, hvem der hæftede for filmenes værditab. Svaret den 19. april 2007 afklarede intet (bilag 367).

17) Laserdisken til Retten i Aalborg den 29. november 2007 (bilag 386)

På to års-dagen for beslaglæggelsen var det ikke længere et spørgsmål om at undgå værditab, for på det tidspunkt havde filmene ikke længere nogen værdi som handelsvare, og jeg havde for længst mistet muligheden for at returnere dem til leverandørerne. Men det var et irritations-moment, at filmene fyldte op i kælderen, og jeg turde ikke smide dem ud, før det var afklaret, hvem der var ansvarlig for værditabet på de 400.000 kr (udsalgspris excl. moms).

Da jeg lovede Dorete Bager, at jeg ville fjerne filmene fra butikkens hylder og gemme dem i kælderen, var det ikke i forventning om, at de skulle blive i min kælder til evig tid. På to års-dagen bad jeg fogedretten om at bemyndige en anden person til at opbevare filmene. Jeg bad også om et svar på mit brev den 1. oktober 2006 (bilag 363), idet Dorete Bager dengang havde afslået at svare med henvisning til, at det ville blive afklaret i justifikationssagen, om retssagen mod Laserdisken ApS også omfattede mig (bilag 364). Det var nu afklaret, for efter Helle Dietz' dom om, at Laserdisken ApS var eneste og rette sagsøgte (bilag 255), var der ikke længere tvivl om, at retssagen mod Laserdisken ApS *ikke* omfattede mig, og at bevissikringen mod mig som følge deraf savnede et retsgrundlag. Hun skyldte et svar på Henrik Karl Nielsens anmodning om at få det uretmæssigt bevissikrede materiale tilbageleveret (bilag 292).

Dorete Bagers svar den 2. december 2007 (bilag 387) illustrerer Lars Segatos reelle status som overdommer i forhold til fogedretten. Dorete Bager kunne have stolet på min beskrivelse af dommen i justifikationssagen, eller hun kunne have spurgt Helle Dietz i kontoret ved siden af, men hun valgte at overlade sagen til Lars Segato. Jeg fik aldrig andet svar end en kopi af Lars Segatos brev til fogedretten den 11. december 2007 (bilag 389).

I brevet blandede Lars Segato (ikke overraskende) de 2 fogedforretninger sammen i én pærevælling, og samtidig glemte han belejligt, at mine film blev beslaglagt af Dorete Bager, og at det var hende, der bad mig om at fjerne dem fra hylderne og opbevare dem selv. Det var alene af respekt for fogedrettens autoritet, at jeg indvilligede, og det var på et tidspunkt, hvor jeg forgæves havde forsøgt at ændre Dorete Bagers afgørelse. I brevet lod Lars Segato som om, at der var indgået en aftale mellem *rekvirenten* og mig. Han gik endda så vidt som at skrive, "*at det rejste problem vedrørende de omhandlede film kan og bør løses uden om fogedretten*".

FDV fik igen held med disciplinen "*at skifte holdning 180º og få retten med på den nye holdning også*". Dorete Bager kommenterede aldrig Lars Segatos brev. For hende er det en god løsning. Hun slipper for at tage ansvaret for beslaglæggelsen, som med tiden er gået fra at være hendes beslaglæggelse af mine film til en frivillig aftale, jeg har indgået med Lars Segato.

Vedrørende opbevaring af filmene foreslog Lars Segato (bilag 389, side 2):

> *"Vi forstår, at Hans Kristian Pedersen ikke længere ønsker at opbevare filmene og vi vil derfor kontakte hans advokat med henblik på at indgå aftale om, at filmene kan blive afhentet til opbevaring af rekvirenten."*

Ifølge retsplejelovens § 645, stk. 3 og § 653 b, stk. 4 skal det beslaglagte gods opbevares på rekvirentens bekostning "*af fogedretten eller den, fogedretten bemyndiger hertil*". Jeg har bedt fogedretten om at bemyndige en anden end mig, og det har fogedretten dags dato ikke svaret på. Om opbevaring af beslaglagt gods skriver Karnov i note 2644 i øvrigt (bilag L17):

> *"Da beslaglæggelse - i lighed med forbud - er et retsmiddel af foreløbig karakter, kan beslaglagt gods ikke overgives til rekvirenten, se reglen i § 645, stk. 3."*

Såvidt Karnov og retsplejeloven om FDVs ønske om at få udleveret de beslaglagte film.

4.7 Hvordan kan det gå så galt?

"An error doesn't have to become a mistake until you refuse to correct it."

(John F. Kennedy)

Kun 2 ud af 20 dommere, der har truffet afgørelse i de 10 sager, har undersøgt noget og set på lovgivningen. Dermed ikke være sagt, at 9 ud af 10 dommere er korrupte, men hvis vi vil have et retssamfund af gavn og ikke blot af navn, må der tages hensyn til den menneskelige natur.

Tilsyneladende kommer det bag på mange, at dommere er mennesker. Retten behandles som et levn fra enevælden og dommerne som ufejlbarlige orakler, hvis afgørelser hverken kan anfægtes eller debatteres. Hvis dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst giver FDV medhold i, at dens nye fortolkning er den eneste eksisterende, er der ikke tradition for at stille spørgsmål ved afgørelsen. Forbrugerne accepterer det forringede kulturudvalg og betaler overpriserne.

Uanset hvilken grøft, man sætter sig i, er det en fejl. De færreste dommere er korrupte, men de er mennesker med menneskelige fordomme og svagheder - og de har ikke altid ret.

Indledende fejl får lov at gå igen

For kort tid siden døde en 1-årig dreng efter at have slugt et batteri. Forældrene havde fortalt lægevagten, at drengen havde slugt et batteri; men det blev afvist af i alt 11 forskellige læger, der angiveligt havde tilset drengen. Det viste sig, at de blot havde læst den journal, som var skrevet af den fortravlede vagtlæge, der tog mod drengen.

Drengen døde, og først under obduktionen fandt man det batteri, lægerne *ikke* mente, at drengen havde slugt. Pressen kaldte det "lægesjusk", og vagtlægeordningen blev debatteret.

Jeg kender kun historien fra pressen, så jeg ved ikke, hvor korrekt den er, men jeg genkender situationen, for problemet er menneskeligt, og det samme sker for domstolene. Dommerne har (ligesom lægerne) så travlt, at de fristes til at springe over, hvor gærdet er lavest. I stedet for at foretage deres egne undersøgelser lægger dommerne i appelinstansen bare retsbogen til grund.

Politikerne og dommerne burde spørge sig selv, om en retsassessor fra fogedretten, som ikke engang er rigtig dommer, er den mest kvalificerede til at vurdere anvendelsen af et næsten uforståeligt EU-direktiv, der er gennemført i en næsten lige så uforståelig ophavsretslov, men retsplejeloven er nu sådan, at den internationale medieindustri kan vælge, at en retsassessor fra fogedretten er den første til at vurdere dens krav, når den fører sig frem i kampen mod de små konkurrenter med hjælp af landets "førende ophavsretseksperter".

Set i bagspejlet synes det som om, at politikerne inviterede til problemer, da de vedtog at give "indehavere af immaterialrettigheder" særlig adgang til fogedretten.

Retsassessor Dorete Bager er tilsyneladende af Vestre Landsret udnævnt til et ophavsretligt og EU-retligt geni. I hvert fald mener den ikke, at dens egne dommere behøver at foretage egne undersøgelser, når hun har behandlet en sag. De lagde uden videre hendes retsbog til grund i stedet for det, der burde være en selvstændig undersøgelse og sagsbehandling i kæremålet.

Byretsdommer Helle Dietz tog efterfølgende udgangspunkt i Vestre Landsrets afgørelse i stedet for selv at vurdere, om anpartsselskabet Laserdisken ApS var rette sagsøgte, og i stedet for selv at vurdere, om beviserne var lovligt tilvejebragt. Ialt har 18 dommere været involveret i konflikten om ophavsretslovens fortolkning, uden at nogen af dem har "opdaget", at den rent faktisk handler om ophavsretslovens fortolkning.

Problemet med reglerne om rettighedshavernes adgang til bevissikring er 2-fold: Det er den *mindst* kvalificerede person, der i fogedretten foretager den første undersøgelse, og *alligevel* lægger appelinstanserne fogedrettens "undersøgelse" til grund for deres kontrol.

Pinocchio-syndromet

Da batteriet var fundet i den døde drengs mave, afviste lægerne, at forældrene havde fortalt om det. Med juridisk logik forklarede de, at drengen selvfølgelig havde fået en anden behandling, *hvis* de havde fået noget at vide om batteriet. Lægerne afviste at have begået fejl.

Advokat Henrik Karl Nielsens brev til fogedretten den 25. september 2006 (bilag 292) med anmodningen om tilbagelevering af det ulovligt bevissikrede materiale havde cirka samme virkning som fundet af batteriet. Fra det øjeblik blev alle kræfter sat ind på at skjule, at der var begået fejl i systemet. Fogedretten, Retten i Aalborg, Vestre Landsret, Procesbevillingsnævnet og FDV ser alle en fordel i at lade som om, at det er mig, der vildledte domstolene.

Pinocchio er en kendt og elsket historie, fordi den beskriver, hvor fristende det er at lyve sig ud af problemerne, men den afslører også en bagside: Det kræver en større løgn at skjule den første løgn, og til sidst vokser løgnene sig så store, at alle kan se dem. Da Pinocchio får modet til at gøre det rigtige, belønnes han imidlertid, og jeg stiller derfor spørgsmålet: Er det på langt sigt ikke bedre for demokratiet og domstolene at behandle sandheden og rette fejlene?

Intet menneske er fejlfrit, og menneskelige fejl er uundgåelige i ethvert system. Heller ikke domstolene er fejlfrie, men det synes at være et generelt problem i det danske demokrati, at myndighederne *aldrig* indrømmer fejl. Enhver minister forsvarer enhver afgørelse for enhver pris, og domstolene har den mærkværdige opfattelse, at det skader troværdigheden at rette en fejl - alene fordi den dermed indrømmer, at den har begået en fejl.

Men er det ikke under behandlingen af fejl, at "styret" viser sit sande ansigt?

Hvad får dommerne til at handle partisk?

De fleste dommere er ærlige og retskafne. Alle dommere er klar over, at de i princippet skal behandle alle lige og efter loven, men der er menneskelige mekanismer, der *næsten* gør det til en selvfølgelighed, at de nogle gange mere eller mindre ubevidst kommer til at være partiske:

1) Dommere er mennesker, der prøver at få hverdagen til at fungere
2) Dommere tager kollegiale hensyn
3) Dommere tager hensyn til "the greater good"
4) Dommere fristes måske af lukretive voldgiftssager?
5) Dommere påvirkes af visse personers evne til at manipulere

Ad 1) Dommere er mennesker, der prøver at få hverdagen til at fungere

Fogedretten - den første fogedsag

Dorete Bager har aldrig påstået, at hun er ekspert i EU-ret eller ophavsret. Hun fik en opgave i fogedretten, og hun prøvede at løse den. På den ene side havde hun en ophavsretsekspert, der var sendt af "velrenommerede firmaer" med et krav, som ved første øjekast virkede rimeligt. På den anden side havde hun en genstridig videoforhandler, der var velkendt af fogedretten. Hun havde forventet en tilståelsessag, og hun havde allerede lovet FDVs advokat Lars Segato at gennemføre fogedforretningen. Mine protester kom bag på hende, og hun blev usikker. I den pressede situation valgte hun at lade sig rådgive af Lars Segato under fogedforretningen og at overlade den egentlige sagsbehandling til dommerne i justifikationssagen. Hun troede selv, at jeg ville få en fair behandling i justifikationssagen. Ifølge advokat Per Christensen (bilag V05) var hun klar over, at mit brev til FDVs medlemmer var et vigtigt dokument (bilag 75).

Jeg ville nødig være i hendes sko. Selvom hun var klar over problemet med at afklare rækkevidden af beslaglæggelsen af filmene (bilag 181), kunne hun ikke finde en god løsning, så i retsbogen valgte hun at nøjes med at skrive om aftalen med mig (bilag 177, side 5-6).

Fogedretten - reparationssagen

Naturligvis kunne Dorete Bager ikke forudse, at eksperten, hun havde stolet på, havde stævnet en anden end den, fogedforretningen var gennemført mod. Hun er uden kendskab til selskabsret og er ikke klar over, at der er forskel på et selskab og en person. Hun opfattede indsigelsen som en dårlig undskyldning. Hendes afgørelse var stadfæstet af landsretten, og i hendes hoved betyder det nok, at det skyldes, at FDV har ret i, at jeg krænker deres rettigheder.

Ingen bryder sig om at blive taget i en fejl, og ingen elsker en kværulant. Dorete Bager tog ikke advokat Henrik Karl Nielsens anmodning om at få det bevissikrede materiale retur alvorligt (bilag 292). Hun var irriteret og vred, og hvis jeg insisterede på at få en kendelse imod mig, skulle jeg sandelig også få det! Fogedsag 2 var en farce, men Dorete Bager er ikke den første person i historien, der har reageret med vrede mod overbringeren af dårlige nyheder.

Vestre Landsret - kæremålene og ankesagen

Vestre Landsret stolede på FDV, og da Lars Segatos sagsfremstilling var til at forstå uden tidskrævende undersøgelser, fandt den ikke grund til at læse mine processkrifter også. Da infosocdirektivets gyldighed var bekræftet af EF-domstolen, var det eneste problem beslaglæggelsen, der ikke tjente noget formål. Det letteste var at lade som om, at filmene slet ikke var beslaglagt, og det fremgik i øvrigt heller ikke af retsbogen. Sagen afsluttet => næste sag!

Vestre Landsret gider ikke kværulanter, og efter det første kæremål var jeg stemplet som kværulant, hvis jeg ikke var det i forvejen. Alt tyder på, at Vestre Landsret helt er holdt op med at læse mine breve og processkrifter. I reparationssagen lagde den ikke skjul på, at målet var at straffe mig for at have "vildledt" om ejerforholdene (bilag 322). I stedet for selvransagelse valgte også Vestre Landsret at rette vreden mod overbringeren af de dårlige nyheder.

I anpartsselskabets ankesag virkede landsdommer Kurt Rasmussen overrasket over, at jeg ville have mit svarskrift behandlet (bilag 283), og han holdt hurtigt op med lade som om, at han tager mine breve og processkrifter alvorligt. Intet tyder på, at han prøver at forstå dem.

Justifikationssagen - Lene Holm Trøst

Dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst er tydeligvis ude på dybt vand. Hun ved ikke, hvad der foregår, hverken i striden om ophavsretslovens fortolkning eller i debatten om, hvorvidt salget af "*101 Dalmatians II*" er udtryk for, at jeg bevidst krænker FDVs rettigheder. Hun har end ikke vist en interesse i at sætte sig ind i problematikken om en bevissikring uden retsgrundlag. Hendes totale overgivelse er illustreret af kendelsen om at behandle sagerne samlet; ikke bare fordi en undersøgelse ville vise, at de *ikke* handler om samme fakta og jus, men fordi hun har så lidt begreb om, hvad der foregår, at hun ikke engang kan beskrive det, men nøjes med at bemærke "*som anført af sagsøger og dermed uanset det af sagsøgte anførte*" (bilag 341).

Det er lettere at tro på Johan Schlüter

FDV har en god sag på den måde, at den kan stå på bagsiden af et frimærke. Det er allerede praksis at tro på Johan Schlüter, og en umiddelbar læsning af loven giver ham ret. Min opgave svarer til, at jeg for 500 år siden skulle bevise, at Jorden er rund. Det er ikke så ligetil, når alle med deres egne øjne kan se, at Jorden er flad, og at de egentlig er godt tilfreds med det.

Jeg brugte 15 sider på at forklare sagens rette sammenhæng i mit første processkrift den 23. december 2005, og der fulgte 31 bilag med (bilag 190). Det var for omfattende og for kompliceret for Vestre Landsret i et kæremål. Det var lettere at tro på Johan Schlüter. Vi lever i en tid, hvor det er den almindelige opfattelse, at advokat Johan Schlüter er den største ekspert i landet. Det er lige så svært for en dommer at give mig medhold mod Johan Schlüter, som det var for den første dommer at sætte sit omdømme på spil ved at anerkende, at Jorden er rund.

Mangel på ris og ros

En anden side af samme problem er manglen på interesse for det arbejde, dommerne udfører. Normalt er kun parterne, deres advokater og dommeren til stede på et retsmøde. Ingen følger med i, hvad dommerne foretager sig. Ingen roser en dommer for et godt stykke arbejde, og ingen opdager det og skoser, hvis en dommer begår fejl.

Jeg har klaget over den mangelfulde retsbog (bilag 365 og bilag 366), og jeg har klaget over den manglende adgang til den nødvendige bevisførelse. Jeg får som svar som regel en gennemgang af de regler, der ikke følges (bilag M07), og besked om, at man ikke kan blande sig. Hvis jeg var retspræsident for Vestre Landsret, havde jeg nok lige nævnt for mine dommere, at der i Aalborg er en videoforhandler, som vil sige noget, og hvad kan det skade at høre på ham?

Ingen kontrollerer dommernes arbejde. År ud og år ind udfører dommerne et arbejde, som ikke påskønnes. Ingen interesserer sig for, om afgørelserne er rigtige eller forkerte.

For fodbolddommere er det stik modsat. Deres præstation bliver for det første bedømt kontant af tilskuerne, derudover er der en kontrollant fra UEFA, og endelig får dommeren karakter i dagspressen. Han ved godt, at hans præstation betyder noget. Han er topmotiveret til at yde sit bedste hver eneste gang. Han ved, at det får konsekvenser, hvis han begår fejl.

Er det så mærkeligt, at en dommerfuldmægtig eller en retsassessor efter nogen tid opnår så megen "rutine", at det vigtigste bliver at komme igennem arbejdsdagen med færrest mulige "problemer". Sagerne skal overstås. Der er altid en sagspukkel, og det vil jo også være rart at blive færdig inden fyraften. Der opstår som regel færrest problemer, hvis man holder med den stærke. Advokatfirmaet Johan Schlüter og Kammeradvokaten er i position til at lave meget mere vrøvl end videoforhandleren, og kan man ikke godt gå ud fra, at de har styr på tingene? Kollegerne vil næppe rynke på næsen, hvis Johan Schlüter får medhold igen...

Jeg har hidtil nægtet at lytte til min søster, som insisterer på, at ingen vil tage mig alvorligt, før jeg køber et jakkesæt og et slips. Det er naturligt at lytte til ham, der ser mest troværdig ud, og du skal konkurrere med et slipseklædt jakkesæt fra advokatfirmaet Johan Schlüter, siger hun.

Har hun ret? Det meste foregår ved skriftsudveksling, og jeg går i bad og klæder mig pænt, de få gange, når jeg møder i retten, men er det muligt at ændre dommernes opfattelse af mig som en simpel videoforhandler og kværulant? Vil de kunne se på mig som en universitetsuddannet begavelse, der har studeret ophavsret og EU-ret i 25 år bare for at finde sammenhæng i de mærkværdige ting, der sker i underholdningsbranchen i Danmark?

Det er den menneskelige natur, at dommerne tror mest på advokatfirmaet Johan Schlüter. Jeg skal bevise, at Jorden er rund, selvom alle med deres egne øjne kan se, at Jorden er flad.

Løsningen: De nødvendige resourcer - både tid og uddannelse

Så længe sager om principielle konkurrenceretlige spørgsmål (for det er i virkeligheden emnet), skal starte i fogedretten (og det vælger "rettighedshaverne" efter de forholdsvis nye regler om bevissikring), bør det følges op med de nødvendige resourcer i form af tid og uddannelse.

Vestre Landsret bør også indse, at det er resourcebesparende at forebygge fejl. Den bør huske, at en reel behandling af kæremål både forebygger katastrofer og sparer justifikationssager. Vestre Landsret forhindrede elegant en økonomisk katastrofe for mig i 1998, da den gav mit kæremål i en strid mod Skat en seriøs behandling (bilag M37). Sagen sluttede udramatisk uden en retssag, efter at Vestre Landsret havde sendt fogedsagen tilbage, og det så viste sig, at jeg havde penge til gode hos Skat. Heller ikke den gang ville Dorete Bager lytte til mig. Hun havde givet Skat lov til at tvangsinddrive et ubetaleligt beløb. Jeg blev reddet af Vestre Landsret i kæremålet. Det havde været så let for landsretten at vælge samme løsning i striden med FDV.

Ad 2) Dommere tager kollegiale hensyn

Jeg har menneskelig forståelse for Helle Dietz' afgørelse. Hun kender formentlig Dorete Bager som en udmærket kollega, der ikke plejer at lave fogedforretninger mod andre end den, der står på rekvisitionen. Hvis hun ved en fejl har gennemført en fogedforretning mod mig, selvom det burde have været Laserdisken ApS - eller omvendt - er den eneste logiske forklaring, at jeg har ført hende bag lyset.

Helle Dietz forsøgte på sin vis at være fair og dele sol og vind lige. Hun afviste FDVs påstand om erstatning, og anpartsselskabet slap for at betale sagsomkostninger til FDV, men det ændrer ikke på, at Laserdisken ApS var stævnet ved en fejl og *ikke* var rette sagsøgte. Det var heller ikke i orden at tillade FDVs nye bilag for retrospektivt at reparere Dorete Bagers fejl - uanset om bilagene var ulovligt tilvejebragt eller ej.

Almindelige mennesker bliver fyret, hvis chefen er utilfreds. Jeg blev fyret fra et fritidsjobs på klagevagten på en avis: en søndag morgen klagede en abonnent over, at han ikke havde fået dagens avis. Han boede på landet, og det var ikke muligt at sende en bil ud med dagens avis samme dag. Han kunne få pengene tilbage, eller han kunne få søndagsavisen bragt ud sammen med mandagsavisen. Det var han ikke tilfreds med. Han klagede over mig, og jeg blev fyret.

Dommere bliver ikke så let fyret. Faktisk er det meget vanskeligt at fyre en dommer. Kun hvis kollegerne beslutter det, kan en dommer afskediges. Alt andet lige styrkes det kollegiale sammenhold af den regel, som er et vink om, at en dommer bare skal gøre som sine kolleger, hvis han eller hun vil være sikker på at blive i jobbet.

Det er forståeligt, at det er svært at være den første dommer, som lægger navn til, at der er to fortolkninger af ophavsretsloven. Det bliver næppe dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst.

Ad 3) Dommere tager hensyn til "the greater good"

Jeg kan ikke sige, om det skyldes årsag nr. 2 eller 3, at Peter Lilholt som retsformand i Vestre Landsret for nogle år siden afbrød min procedure og forbød mig at føre bevis for udtalelser i bogen "*Sådan tjener man 1 milliard kr.*" af hensyn til de kolleger, der *ikke* havde grebet ind overfor FDVs monopol på udlejning. Bogen beskriver, hvordan Johan Schlüter midt i 80'erne etablerede et monopol på markedet for udlejning af videofilm til FDVs medlemmer. Jeg mener, at det er i strid med EU-rettens forbud mod en opdeling af det indre marked, og Johan Schlüter anlagde injuriesag mod mig.

Dommer Mogens Christensen fra Retten i Aalborg havde givet Johan Schlüters advokat medhold i, at mine 96 bilag skulle nægtes fremlagt. Han gav mig ikke lov at at gennemgå dem, og han dømte mig derefter for en holdning, jeg aldrig har haft. I ankesagen ved Vestre Landsret kæmpede jeg for hvert eneste bilag, men først da jeg var startet på proceduren, gik det op for Peter Lilholt, at jeg seriøst var i gang med at bevise, at FDVs monopol på udlejning var en områdebeskyttelse i strid med grundlæggende EU-ret. Han afbrød mig, og han og kollegerne Kristian Petersen og Annette Kristiansen drøftede situationen, hvorefter de forbød mig at gennemføre den del af proceduren, der handlede om, at FDVs monopol var ulovligt - hvilket var det, bogen handlede om. Peter Lilholt begrundede forbuddet med, at han ikke kunne bringe sig i en position, hvor han skulle sige til sine kolleger, at de havde været dumme. Det ændrede intet, at jeg understregede, at de ikke var dumme, men blot var blevet vildledt.

Er hensynet til "the greater good"/domstolenes troværdighed af en sådan karakter, at domstolene hellere vil bevare et ulovligt monopol og dømme en uskyldig end at rette en fejl? Jeg blev dømt og fik dom for, at en *særlov*, der forbyder udlejning af film, men *tillader* salg af film, *ikke* er forskellig fra en *generel* lov, der *forbyder* både salg og udlejning af film!

Domstolenes adfærd får mig til at tænke på tv-serien "*24*", hvor agent Jack Bauer sammen med FBI efterforsker et terrorangreb i Los Angeles. Da det viser sig, at selveste præsidenten har samarbejdet med terroristerne i et forsøg på at nå et politisk mål, vender FBI sig mod Jack Bauer, der er på vej til at afsløre komplottet.

Problemet for FBI er, at en afsløring af præsidentens omgang med terrorister ikke alene vil underminere tilliden til præsidenten, men til selve præsidentembedet og dermed USA som nation. Det er bedre, at det ikke kommer frem, at præsidenten er involveret.

Man har set det på film, og man ønsker ikke at tro, at det kan være sådan i virkeligheden, men det ser ud til, at dommerne i Vestre Landsret er påvirket af hensynet til "the greater good". Tilsyneladende er det uoverskueligt for dem, hvis det afsløres, at de har håndhævet en forkert fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1. Af hensyn til tilliden til domstolene er det bedre, at forbrugerne betaler nogle milliarder i overpriser, indtil en dag politikerne finder ud af det og griber ind med en lovændring (men det er tvivlsomt, fordi ganske få politikere er klar over, at Danmarks handel med den tredje verden ikke er fri, men er styret af "rettighedshavere").

Johan Schlüter har via fogedretten allerede indført en forkert fortolkning af ophavsretsloven og har dermed gjort domstolene til sine "partners in crime". De er lige så motiveret som FDV til at undgå, at det afsløres, at den håndhævede fortolkning er forkert.

Retten i Aalborg og Vestre Landsret har allerede med de hidtidige afgørelser afsagt dødsdommen over min virksomhed. Dorete Bager har allerede afgjort, at FDV skal have adgang til mine regnskaber, indtil jeg følger hendes fremgangsmåde, som udelukker den specialimport, der er grundlaget for Laserdiskens eksistens. Lene Holm Trøst vil måske være "flink" ligesom Helle Dietz og give mig en "mild" straf, men hun har allerede udelukket, at der er noget galt med Dorete Bagers og FDVs reparationssag, ligesom det er udelukket, at hun vil ændre den *de facto* fortolkning, kollegerne har lagt til grund for deres afgørelser. Vestre Landsret vil ikke høre flere pip fra mig, så mit valg står mellem en beskeden straf i byretten og en skærpet straf i Vestre Landsret. Laserdiskens dage er talte, medmindre der sker noget usædvanligt.

Laserdisken er i næsten samme situation som hovedpersonen i filmen "*D.O.A.*". Han blev forgiftet og havde 24 timer til at finde sin morder, inden hans hjerte slog for sidste gang.

Der er en besynderlig fordel ved at vide, at man er død. Man har intet at tabe. I Danmark er der ikke dødsstraf, og jeg får næppe en lang fængselsstraf. Det er "kun" min virksomhed, der er dødsdømt. Jeg vil "bare" miste mine penge, som dommerne vil tage og give til FDV. Jeg vil nu hellere bruge mine sidste resourcer på at fortælle historien til hele verden og satse på, at en demokratisk indstillet politiker vil tage sagen op i Folketinget (evt. ved brug af Grundloven), eller at en ærlig dommer i Københavns Byret synes, at sagen fortjener en reel sagsbehandling.

Ad 4) Dommere fristes måske af lukretive voldgiftssager?

Dommerne i landsretten og Højesteret arbejder kun deltids for Staten. En væsentlig del af deres indtægter stammer fra voldgiftssager for organisationer som FDV: Hvis der f.eks. opstår strid blandt medlemmerne i FDV, går de ikke til de almindelige domstole for at få striden løst. Det tager for lang tid, så organisationer med mange penge bruger en privat domstol: Voldgiftsretten. De stridende parter og FDVs bestyrelse udpeger hver en dommer, de har tillid til, og så løses striden hurtigt og effektivt. Voldgiftssystemet er debatteret, bl.a. fordi det anses for at være et problem at have dommere, der mere eller mindre er økonomisk afhængige af de virksomheder, der også er parter i offentlige sager: Vil det f.eks. øge eller forringe chancen for en dommer at blive udpeget af FDV, hvis han i sagen om ophavsretslovens fortolkning giver mig medhold i stedet for FDV/kulturministeriet? Det tilføjes, at dommerne ikke selv mener, at de påvirkes.

Ad 5) Dommere påvirkes af visse personers evne til at manipulere

Stein Bagger-syndromet

Stein Bagger har det sidste halve år været omdrejningspunktet for en debat om, hvordan det kan lade sig gøre, at tilsyneladende velbegavede mennesker lader sig forføre alene af karisma og en stærk personlighed, når der slet ikke er substans bag hans historier.

Jeg har de sidste 25 år undret mig over, at dommere og politikere har ladet sig forføre af Johan Schlüter. Det er et mysterium for mig, men jeg kan bare iagttage, at det sker igen og igen og igen. Hans synspunkter virker umiddelbart rigtige for dem, der ikke ved bedre, og ingen har lyst til at undersøge noget selv. I hvert fald ikke dommere eller politikere. Johan Schlüter og hans advokater kan vende på en tallerken og tale for det modsatte synspunkt, og de får uden problemer medhold i begge synspunkter (se plads nr. 5 på Top 100).

Kammeradvokat K. Hagel-Sørensen og Johan Schlüters partner i advokatfirmaet, Peter Schønning, har lidt af de samme talenter, hvilket jeg vender tilbage til på de næste sider.

Erik Viuf Christiansen og starten på FDVs udlejningsmonopol i 1984

I disse dage er det 25 år siden, at Johan Schlüter via fogedretten etablerede FDVs monopol på udlejning. Ofret for den principielle sag var videoforhandler Erik Viuf Christiansen, der ikke gjorde andet end tusinder af andre videoforhandlere: Han udlejede videofilm, der var udgivet til netop det formål. Han betalte den ønskede pris for det, og udgiveren havde endda forsynet kassetten med en vejledende udlejningspris. Hans "forbrydelse" var, at han samarbejdede med en engelsk distributør, og det danske medlem af FDV tjente ingen penge på hans udlejning.

Johan Schlüter mødte personligt op i fogedretten og forklarede, at ophavsretslovens § 23 ikke omfattede filmværker. Derefter konkluderede han, at udlejning var omfattet af rettighedshaverens eneret jfr. ophavsretslovens hovedregel i § 2. Den uforberedte fuldmægtig, der mødte i fogedretten for Erik Viuf Christiansen, var ikke kvik nok til at give Johan Schlüter ret i hans opfattelse af § 23 og samtidig påpege, at den relevante undtagelse fra hovedreglen var § 25 med ordlyden: "*Når værket er udgivet, må de overdragne eller udgivne eksemplarer spredes videre*". Men det skete ikke, og der blev nedlagt forbud mod hans udlejning. § 25 blev *aldrig* påberåbt.

Vildledningen af EF-domstolen i 1987: Den ikke-eksisterende særlov om udlejning

I justifikationssagen hyrede Erik Viuf Christiansen en EF-kyndig forsvarer, som fik forelagt et præ-judicielt spørgsmål til EF-domstolen om den danske ophavsretslovs gyldighed i forhold til EFs forbud mod en opdeling af det indre marked, men her sprang kæden af for det danske retssamfund. *Både* Johan Schlüter og kulturministeriet forklarede EF-domstolen, der var tale om en særlov om udlejning af filmværker med det formål at sikre, at ophavsmanden fik vederlag i forhold til antallet af udlejninger. Salg var derimod tilladt. Det var usandt, men Johan Schlüter blev belønnet med det ønskede svar: En særlov, der forbyder udlejning af filmværker, er ikke i strid med EF-traktaten, så længe den anvendes uden forskel på danske og importerede film.

Ingen studsede over, at FDV alene forbød udlejning af de importerede film, mens FDVs medlemmers udgivelser godt måtte udlejes, og ingen studsede over, at den beskrevne særlov om filmværker slet ikke eksisterede. Erik Viuf Christiansen tog mod Johan Schlüters tilbud om et forlig, dvs. Erik Viuf Christiansen anerkendte selv, at hans udlejning havde været ulovlig.

Jeg handlede med importerede LaserDiscs på det tidspunkt. Jeg læste erhvervsret på Universitetet, og jeg havde studeret ophavsret. Jeg vidste, at udgivne eksemplarer (i modsætning til piratkopier) måtte spredes - og ingen havde grebet ind mod mit salg af film. EF-domstolens dom blev afsagt den 17. maj 1988, og jeg studsede over omtalen af "den danske særlov om udlejning". Jeg kontaktede Erik Viuf Christiansen og fik af ham tilsendt alle sagens akter.

Særloven om udlejning i 1989

Det er let at se, at Johan Schlüter narrede Erik Viuf Christiansens advokat om ophavsretsloven, og det er let at se, at han og kulturministeriet narrede EF-domstolen til at tro, at der var en særlov om udlejning af filmværker i Danmark - men kun hvis man undersøger det. EF-domstolens betingelse om, at et eventuelt forbud mod udlejning skal anvendes uden forskel på danske og importerede film, blev fuldstændig overset, selvom det er grundlæggende EU-ret.

Den 9. september 1988 sendte jeg til pressen og kulturministeriet en kronik, hvori jeg redegjorde for anvendelsen af § 25, men ingen avis reagerede. Der kom imidlertid en uventet reaktion fra kulturministeriet. Den 8. december 1988 fremsatte kulturministeren forslag om, at der skulle tilføjes en bestemmelse i § 23, stk. 3 i ophavsretsloven. Den nye bestemmelse lød:

> *"Når et filmværk er udgivet i form af salg til almenheden, kan de eksemplarer, som er omfattet af udgivelsen, spredes videre. Dog må de ikke uden ophavsmandens samtykke spredes til almenheden gennem udlån eller udlejning."*

Det var en elegant måde at løse problemet med den ikke-eksisterende særlov om udlejning af filmværker, men det ville blive sværere for de andre videobutikker, der udlejede importerede film. Jakob Stegelmann skrev en artikel i Berlingske Tidende, hvor han gjorde opmærksom på problemet i forhold til indvandrere, der gerne ville leje film fra deres hjemland. Johan Schlüter reagerede ved at skrive til Kulturudvalget og Berlingske Tidende, at Jakob Stegelmann totalt havde misforstået lovforslaget. Det handlede slet ikke om udlejning, som ifølge Johan Schlüter allerede var forbudt. Forslaget ville derimod gøre det tilladt at *sælge* udgivne videofilm!

Loven blev vedtaget, uden at én eneste politiker var klar over, at bestemmelsen ville blive brugt af FDV til at forfølge videoforhandlere, der samarbejdede med udenlandske udgivere.

EFs låne/leje-direktiv af 19. november 1992: Det indre marked

Den danske særlov om udlejning af filmværker gav problemer i forhold til gennemførelsen af det indre marked, men Kommissionen kunne lide idéen om, at også ophavsmændene får andel af indtægterne fra udlejningsmarkedet. Det er deres kreative indsats, der har skabt værdierne, sagde Kommissionen. Den 24. januar 1991 foreslog Kommissionen det såkaldte låne/leje-direktiv med bl.a. følgende punkter (bilag 45):

1) Problemet med begrænsningerne i samhandlen skal løses.
2) Industrien skal kunne operere på hjemmemarkedsvilkår i hele det indre marked.
3) Ophavsmændene skal have andel i indtægterne på udlejningsmarkedet.

I kapitlet "Retsgrundlaget" (bilag 45, side 25, afsnit 42-43) refereres direkte til retssagen mod Erik Viuf Christiansen og problemet med forbuddet mod udlejning af videokassetter og dets negative indvirkning på samhandlen mellem England og Danmark med udlejningsprodukter. Det er målet med harmoniseringen, at industrien kan operere inden for Fællesskabet på hjemmemarkedsvilkår (afsnit 42). I afsnit 43 uddybes problemet med forbuddet mod udlejning:

> *"Forskelle i retsreglerne med hensyn til udlejningsrettigheder, jf. kapitel 1 i direktivet har en negativ indvirkning på det interne markeds funktion. I særdeleshed kan den frie udveksling af varer berøres. Hvis ophavsmænd og/eller indehavere af beslægtede rettigheder i en medlemsstat har eneret til at forbyde udlejning af f.eks. videokassetter, hvorimod en sådan eneret ikke består i en anden medlemsstat, kan dette medføre, at erhvervsdrivende mister interessen i at eksportere til den første medlemsstat, fordi de frygter, at udnyttelse via udlejning vil blive forbudt der. Dette gælder i hvert fald for produkter, der primært markedsføres via udlejning."*

EFs låne/leje-direktiv af 19. november 1992: Kunstnernes rettigheder

Det ses af Kommissionens forslag, at den tog de skabende kunstnere alvorligt. Det blev gjort klart, at en films instruktør mindst skulle anses for ophavsmanden eller en af ophavsmændene til et filmværk. Det blev gennemført i artikel 2, stk. 2 (bilag 49, side 3). De skabende kunstnere skulle have deres egne selvstændige rettigheder (bilag 45, side 40 og 41). Jeg hæftede mig ved, at den danske særlov havde givet udlejningsretten til ophavsmændene (som støttede mig i retssagen mod FDV). Direktivet gjorde det klart, at producenten er særskilt rettighedshaver.

I artikel 2, stk. 6 blev der indført en regel om, at en medlemsstat kan vælge at formode, at ophavsmændene har overdraget deres rettigheder, men på trods af det skal ophavsmændene have et uoverdrageligt vederlag. Det blev gennemført i artikel 4 (bilag 49).

Låne/leje-direktivets "manglende" gennemførelse i Danmark

Peter Schønning repræsenterede kulturministeriet i forhandlingerne, og ifølge Politiken hjalp Johan Schlüter med at fortolke direktivet. Harmoniseringen af udlejningsretten blev i Danmark udlagt som en godkendelse af FDVs autorisationssystem. Videoselskaberne i England mente derimod, at indførelsen af udlejningsretten var en misforståelse, og de fik den britiske regering til at anvende formodningsreglen, så ingen kunne røre ved den indbringende udlejning i UK.

Kommissionens problem med begrænsningerne i samhandlen blev selvfølgelig *ikke* løst. De engelske udgivere fik *ikke* mulighed for at operere på hjemmemarkedsvilkår i EU. Der kræves stadig autorisation fra FDV at udleje i Danmark, og det gives ikke til importerede film. Udlejningsmarkedet i Fællesskabet er opdelt: FDVs selskaber er beskyttet mod konkurrence.

Peter Schønning og den nye fortolkning af regional konsumption

Peter Schønning var som kontorchef i kulturministeriet med til at overbevise Kulturudvalget om, at infosoc-direktivet ikke påvirkede special-importen (bilag 64), og som kontorchef må han antages at være den reelle ophavsmand til kulturministerens svar til Per Clausen (bilag 111).

Peter Schønning var også kontorchef, da kulturministeriet nedlagde afvisningspåstand i retssagen om ophavsretslovens fortolkning. Han er næppe interesseret i en undersøgelse af ophavsretslovens fortolkning - slet ikke nu, hvor han repræsenterer FDV i retssagerne mod mig.

FDVs autorisationssystem - Ove Jensen og Laserdisken

Allerede inden gennemførelsen af producenternes rettigheder i dansk ophavsret havde FDV på baggrund af § 23, stk. 3 udviklet et autorisationssystem, der gav FDV hånds- og halsret over videoforhandlerne. "Ophavsmandens samtykke" blev fortolket som en autorisation af FDV, og FDV kunne lukke enhver videoforhandler ved ensidigt at fjerne autorisationen.

Ove Jensen er et eksempel på en videoforhandler, der mistede sin butik, fordi FDV ville lukke den. Vestre Landsret gav FDV medhold i, at udlejning var forbudt uden autorisation, og FDV havde ensidigt ophævet den indgåede forhandleraftale med Ove Jensen. Det betød intet for Vestre Landsret, at Ove Jensen havde betalt FDVs medlemmer for fler-årige aftaler om udlejning af videokassetterne. Ove Jensens investering blev uden videre værdiløse - nøjagtigt som mine importerede dvd-film, som jeg ikke måtte returnere til leverandørerne.

Det er næppe tilfældigt, at FDV ventede 5 år med at angribe Laserdiskens udlejning. Jeg var klar med juridiske argumenter, men da angrebet kom, ville ingen høre. FDVs autorisationssystem var *de facto* anerkendt. Retten i Aalborg så blot, at jeg ikke havde en forhandleraftale med FDV. Tilladelserne fra den engelske udgiver blev uden videre ignoreret (bilag 373-375), SADF's støtte og EF's låne/leje-direktiv blev ikke tillagt betydning (bilag 376). Ikke engang Sydney Pollack blev anerkendt som ophavsmand (bilag 377). Jeg opgav at fortsætte kampen i Vestre Landsret, hvor Peter Lilholt på forhånd havde sagt, at det var for sent at ændre noget.

Den økonomiske krise

Det er ikke rigtigt, at den økonomiske krise ikke var forudset. To professorer i Economics Arts and Sciences ved Washington University i St. Louis, Michele Boldring og David K. Levine, brugte 5 år på at skrive Against Intellectual Monopoly udgivet af Cambridge University Press.

Deres konklusion er, at med de udvidede intellektuelle rettigheder, der er indført i USA og EU i de sidste 25 år, vil samfundet være bedre tjent helt uden intellektuelle rettigheder, som for længst holdt op med at sikre kunstnerne en mulighed for at leve af deres kunst. De handler nu om at holde dem ude, som med nye idéer kan true de gamle dinosaurer, der ikke har nyt at byde på. Skadesvirkningerne ved moderne patent- og ophavsret er omhyggeligt gennemgået.

Lobbyister og pressionsgrupper med økonomiske interesser i den "kunst", der allerede er skabt, har formået at gennemføre en lovgivning, der gør forholdsvis få producenter, agenter og advokater ufatteligt rige på bekostning af resten af befolkningen. Det er tankevækkende, at den økonomiske krise var forudset i bogen, ligesom det var forudset, at den ville komme som en stor overraskelse. Politikere og dommere er slet ikke klar over, hvad de gør, når de overlader magten til folk som Johan Schlüter. I dag advarer WTO om, at protektionisme forlænger krisen, men "rettighedshavernes" lobbyister skriger stadig på større "beskyttelse". Senest har de fået en ødelæggende kontrol over fildeling, som kunne have givet mange ukendte musikere en chance.

Verden vil åbenbart bedrages

For mig er det ufatteligt, at ingen advokat, dommer eller politiker nogen sinde har forsøgt at forstå, hvad opfindelsen af den ikke-eksisterende særlov for EF-domstolen kom til at betyde. Da jeg læste kulturministeriets skriftlige indlæg til EF-domstolen, var jeg så chokeret over implikationerne, at jeg ikke kunne sove i 6 dage. Da dommer Peter Lilholt efter halvanden dags debat endelig forstod, at det *måske* havde betydning, forbød han simpelthen bevisførelse. Han ville intet vide. Han ville bare undgå at risikere at kritisere sine kolleger - omend indirekte.

En simpel kontrol ville have afsløret Johan Schlüters vildledninger et dusin gange, men han får stadig medhold af domstolene, uden at noget undersøges. Og på trods af min vilje til at respektere FDVs forbud mod parallelimport, er jeg havnet i nøjagtig samme situation igen.

Almindelige mennesker kan umiddelbart se forskel på de to fortolkninger af ophavsretsloven (bilag 394), men Kammeradvokaten fik alligevel via sin position Vestre Landsret til at tro på, at en strid om ophavsretslovens fortolkning slet ikke handler om ophavsretslovens fortolkning. For mig er det ubegribeligt, at Kammeradvokaten kunne få Vestre Landsret til at tro, at striden i stedet handler om et emne, hvorom jeg allerede i stævningen har understreget, at vi er *enige*!

Vi mangler at se, om Højesteret vil være med til at dække over konkurrencebeskyttelsen, som reelt ligger bag, men Kammeradvokaten har allerede løftet sløret for plan B: Han vil prøve at overbevise domstolene om, at det styrker forfatteres rettigheder, at deres udgivne bøger ikke kan sælges uden deres særlige tilladelse, og at EU har bestemt, at den ophavsretlige styrkelse alene skal gælde de forfattere, der udgiver deres bøger uden for EU. Med et ubestrideligt talent for at vælge de rette ord får han det til at lyde tilforladeligt (bilag 155, side 4). Dommerne i Vestre Landsret understregede med det lige så tilforladelige spørgsmål "*Hvorfor får du ikke bare tilladelse?*", at de slet ikke er klar over, at FDVs ønske om at beskytte deres "rettigheder" handler om at kontrollere handlen med den tredje verden, og de har ingen forståelse for, at en fri verdenshandel er nøglen til velstand og vækst.

Copenhagen Consensus konkluderer hver gang, at frihandel hører til helt i toppen blandt de mest effektive midler til løsning af verdens problemer. Alligevel gennemfører politikerne flere og flere ophavsretlige love, som de ofte indrømmer, at de ikke forstår, og som dommerne bruger til at styrke de etablerede monopoler og begrænse den fri handel til skade for alle andre.

4.8 Top 100 over sagsøgtes mest alvorlige fejl og krænkelser

Top 100-listen er medtaget for at vise, hvad det kan føre til, at man ikke får rettet fejl i tide, og den understreger, at der ikke er tale om enkelte diskutable dommerskøn. Det er *utænkeligt*, at iagttagelse af den relevante lovgivning og de faktiske omstændigheder kan føre til det resultat, sagsøgte er nået frem til. Jeg påstår ikke, at de sagsøgte dommere har ikke et egentligt ønske om at hjælpe FDV med at fastholde den ulovlige områdeskyttelse, men de har så stor tillid til Johan Schlüter, at de på forhånd vælger at tro på ham og hans advokater, uanset hvad de siger. Det er nødvendigt at påvise de problemer, den blinde tillid fører med sig.

Jeg har redegjort for de mekanismer, der får det til at gå galt. Forhåbentlig vil sagsøgte og politikerne lære af fejlene og sikre, at tilsvarende fejl i fremtiden minimeres med hhv. større omhu og ændringer i retsplejeloven.

Det bemærkes, at de første 20 pladser er besat af centrale overordnede fejl og krænkelser. Pladserne 21-100 er enkeltstående fejl og krænkelser sorteret efter de respektive retssager.

Plads nr. 1: Ophavsretslovens fortolkning

Plads nr. 1 må nødvendigvis indtages af sagsøgtes *de facto* valg af den forkerte fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1 jfr. infosoc-direktivets artikel 4, modviljen mod at anerkende den *rigtige* fortolkning eller blot det faktum, at der findes flere fortolkninger. Fortolkningstvisten er det reelle tema i FDVs sagsanlæg, men det er ignoreret af alle dommere. Alle de udflugter, Vestre Landsret tyede til for at undgå den retssag, der specifikt handler om ophavsretslovens rette fortolkning (sag nr. V.L. B-0442-08, Hans Kristian Pedersen mod kulturministeriet) viser, at den ulovlige konkurrencebeskyttelse af de internationale selskaber ikke er tilfældig.

I sag nr. V.L. B-0442-08 er der tale om krænkelser af mine grundlæggende rettigheder på et område, hvor domstolene direkte har til opgave at beskytte disse rettigheder (EU-retten og MRK). Der er tale om at dække over en forbrydelse, der koster de danske forbrugere et stort milliardbeløb hvert eneste år. Jeg kan ikke komme på nogen forbrydelse, der målt i økonomisk værdi overgår det forkerte valg af fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Fejlen, den økonomiske betydning af den, og sagsøgtes stålsatte vilje til at undgå retlige undersøgelser er dokumenteret i sagsfremstillingen i øvrigt, særligt i kapitel 2.8, 3.9 og 4.6.

Plads nr. 2: Beslaglæggelsen af mine film

Beslaglæggelsen indtager plads nr. 2 på grund af den meningsløshed og ondskabsfuldhed, der ligger bag det tab, beslaglæggelsen påførte mig. Beslaglæggelsen var fra starten helt uden et rationalt formål. Fogedretten træf afgørelse om beslaglæggelse, alene fordi FDV ønskede det. Vestre Landsrets behandling af kæremålet er direkte ondskabsfuldt.

Vestre Landsret var allerede den 23. december 2005 orienteret om betydningen af, at der blev truffet en hurtig afgørelse, fordi filmene mistede værdi hver eneste dag, men i alt 5 breve og processkrifter herom blev fuldstændigt ignoreret. Derefter valgte Vestre Landsret at se bort fra de faktiske omstændigheder, som FDV ellers for en gang skyld var enig med mig i, nemlig at filmene var beslaglagt af fogedretten, og at jeg ikke kunne råde over dem uden tilladelse fra fogedretten, jfr. både FDVs svarskrift og duplik. Vestre Landsret ventede over 8 måneder med at meddele, at den slet ikke mente, at fogedretten havde truffet afgørelse om beslaglæggelse. På det tidspunkt kunne jeg ikke længere returnere filmene, som i dag reelt er værdiløse.

Vestre Landsret kunne ikke være uvidende om, at beslaglæggelsen førte til et værditab, og hvis den virkelig - baseret på byrettens retsbog - havde den opfattelse, at der ikke var tale om en beslaglæggelse, kunne den havde meddelt dette allerede i december 2005. Fogedretten har på trods af kendelsen og mine henvendelser aldrig meddelt, at jeg kan råde over filmene igen.

Plads nr. 3: FDVs vel tilrettelagte bagholdsangreb på Laserdisken

Forbuds- og bevissikringsrekvisitionen den 11. oktober 2005 (bilag 175) er indsendt af FDVs advokat Niels Bo Jørgensen; den person, jeg orienterede om Laserdiskens fremtidsplaner den 9. februar 2003 (bilag 74). Justifikationsstævningen den 13. december 2005 (bilag 239) er indsendt af FDVs advokat Torben Steffensen; den person, som sagde til mig, at der ikke ville blive grebet ind overfor salget af det eksisterende varelager, og som skriftligt lovede at give besked, hvis han fik en tilbagemelding fra de øvrige medlemmer af FDV (bilag 70). Særligt de to var konkret informeret om mine fremtidsplaner og mit ønske om at undgå en ny strid med FDV ved at respektere eventuelle forbud, som blot skulle meddeles én gang for hvert medlem.

Jeg har ageret efter den fortolkning, som Johan Schlüter fortalte Kulturudvalget, og jeg har specifikt spurgt medlemmerne, om de ville bruge retten til at forbyde parallelimport. De har omhyggeligt holdt angrebet så hemmeligt, at jeg ikke engang fik varsel i henhold til retsplejelovens hovedregel. De ville være sikre på, at jeg fik minimale muligheder for at forsvare mig.

Sagsøgte har i *alle* sager set bort fra *alle* bilag, der dokumenterer korrespondancen med FDV, hvoraf det fremgår, at jeg søgte at undgå strid om dette emne og endte med en løsning, som gjorde det let for FDVs medlemmer at undgå parallelimport, mens jeg brugte tusinder af kroner på at oprette og vedligeholde et registreringssystem, der bl.a. opfylder de kriterier, som FDV selv beskrev for Vestre Landsret i svarskriftet den 24. januar 2006 (bilag 196, side 8).

Registreringssystemet og de enkelte registreringer er beskrevet af David Bjerre og Morten Dam Madsen skriftligt (Vestre Landsret afviste i begge kæremål at tillade vidneafhøring), og virkningen er dokumenteret dels ved Peter Risby Hansens erklæring (bilag V14), dels ved Lars Segatos tilkendegivelser (bilag V19) og det faktum, at der ikke har været én eneste klage til fogedretten over manglende overholdelse af forbuddene. Jeg har gjort præcis, som jeg lovede de enkelte medlemmer i brevene til hver af dem den 12. februar 2003 (bilag 75).

Fra det øjeblik Lars Segato og Dorete Bager trådte ind i butikken var jeg klar over, at specialimporten og samhandlen med England måtte have irriteret FDV mere, end jeg havde troet. Det handlede ikke om at undgå parallelimport, men om at eliminere Laserdisken som forhandler af dvd-film fra konkurrerende distributører. Jeg søgte bistand hos advokat Per Christensen og satte ham ind i problemstillingen med følgende parallelle eksempel (bilag 188):

> *"Jeg besøger dig og beder om at låne toilettet. Du henviser mig til, at jeg skal bruge badeværelset ovenpå, hvor du ved, at afløbet er stoppet. Jeg glemmer at lukke for vandet, og fordi afløbet er stoppet, løber vandet over. Du lader vandet løbe i 2,5 år, hvorefter hele huset er ødelagt, og du anlægger derfor erstatningssag."*

Jeg ville vide, om der er regler mod at konstruere en situation, så man kan kræve erstatning af en person, man ikke kan lide. Ja, de erstatningsretlige regler forhindrer det. Sagsøgtes partiskhed er den eneste årsag til, at FDVs krav ikke er afvist for længe siden. Støtten til FDV er så stærk, at jeg kan lave en Top 100 liste med lovovertrædelser og krænkelser, som sagsøgte har været villige til at begå for at hjælpe FDV med at forfølge mig.

Jeg begik én formel fejl, da jeg sendte en kæreanmodning til Vestre Landsret i stedet for Procesbevillingsnævnet. Som konsekvens afviste sagsøgte at behandle anmodningen, selvom den er forpligtet hertil af lovgivningen. FDV har begået en stribe fejl, men i FDVs tilfælde har sagsøgte hver gang velvilligt fundet en løsning - uanset om den har dækning i loven eller ej.

Jeg kan forstå det vanskelige i at acceptere, at personer, man forguder, viser sig at være udspekulerede forbrydere, så derfor er dette forhold kun plads nr. 3. Psykologien beskrives af følgende citat fra tv-serien JAG: "*It's easier to call me a liar than to accept the unacceptable*".

Plads nr. 4: Vestre Landsrets undskyldning for at dømme mig i kæremål 2

Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 (bilag 322) er den mest nederdrægtige uretfærdighed, jeg endnu har oplevet. Kristian Petersen, Stig Glent-Madsen og Jens Nørtved gjorde ikke det mindste forsøg på at bedømme de to kæremål. De misbrugte i stedet deres magt til at straffe mig for ikke at have været i stand til at forhindre de fejl, som blev begået af FDV og af fogedretten og senere af Vestre Landsret i sagerne mod Laserdisken ApS.

De straffede mig for FDVs fejlagtige angivelse af Laserdisken ApS som rekvisitus. Uanset at Helle Dietz havde afsagt dom om det modsatte (bilag 255), var der tale om, at FDV ikke havde opdaget, at jeg havde overtaget aktiverne fra Laserdisken ApS. Det havde jeg gjort i den naive tro, at jeg ikke behøvede at frygte en konflikt med FDVs medlemmer, efter at jeg havde valgt at respektere deres forbud mod parallelimport. Jeg havde omhyggeligt ændret navn og cvr-nr. på fakturaer og hjemmeside i overensstemmelse med de love, der skal gøre det let for andre at gennemskue ejerforholdene i en virksomhed og for aktører på internettet. Fjernelsen af ApS'et udelukker, at virksomheden er et anpartsselskab, og det klart angivne cvr-nr. havde ført til de korrekte virksomhedsoplystninger, hvis FDV havde indtastet dem på www.cvr.dk. Jeg skosede FDVs medlem Paramount for ikke at anvende det nye cvr-nr. (hvilket markerer en ny ejer). Jeg bad Paramounts repræsentant give oplysningen videre til "rette vedkommende", hvilket omfatter den advokat, der vil føre sag mod mig (bilag 43). Jeg kunne ikke gøre mere.

Lars Segato havde formentlig ret i, at der var tale om en "fuldmægtigfejl", som han sagde på retsmødet den 11. december 2006 (bilag V19). Den pågældende havde ikke checket med sine klienter, han havde ikke bemærket eller været klar over betydningen af ordet "ApS", og han havde ikke checket cvr-nr. i cvr-registret. Måske havde han ikke bemærket, at cvr-nr. var et andet end anpartsselskabets, men jeg havde *ingen* indflydelse på hans fejltagelse.

FDV - som udmærket vidste, at jeg parallelimporterede *nogle* film både i åbenhed og i god tro - havde gjort et stort nummer ud af at angribe mig uforberedt. Det er FDVs uvilje mod at tillade et egentligt retsmøde og FDVs hastværk med at gennemføre fogedforretningen uden unødige ophold - som f.eks. at gennemgå forbuds- og bevissikringsrekvisitionen med mig - der er den direkte årsag til, at jeg først efter fogedforretningen fik mulighed for at opdage fejlen. Fejlen gjorde jeg opmærksom på umiddelbart efter og i overensstemmelse med retsplejelovens regler. Det kan ikke bebrejdes mig, at hverken Retten i Aalborg eller Vestre Landsret læste mine skriftlige indlæg, eller at ingen af dem reagerede.

Hvis jeg virkelig havde krænket FDVs rettigheder, var fogedforretningen helt uden betydning. FDV kunne have taget screenshots eller hentet de ønskede informationer fra hjemmesiden og anlagt en ordinær retssag med påstand om, at jeg krænkede medlemmernes rettigheder. Hvis FDV fik medhold, og hvis det blev nødvendigt, kunne de erhverve det nødvendige regnskabsmateriale via reglerne om edition.

Jeg blev straffet for at sende anmodningen om kæretilladelse til Procesbevillingsnævnet via Vestre Landsret, men FDVs fejl - hvor betydningsløs fogedforretningen end er i forhold til et reelt krav mod mig - kryber sagsøgte udenom på enhver tænkelig måde.

Sagsøgtes handlemåde kan kun forklares med en enorm irritation over at være taget i en så alvorlig fejl, som det er at nægte den anklagede adgang til mundtlig forhandling og samtidig undlade at læse den anklagedes skriftlige indlæg. Selvfølgelig er det pinligt at stadfæste et forbud mod et anpartsselskab under opløsning mere end 2 år efter, at selskabet havde indstillet aktiviteterne med henblik på at blive likvideret. Men det er ikke min skyld.

Vestre Landsret bedømte ikke de to kæremål overhovedet. Den valgte i stedet at straffe mig i primitiv vrede over, at jeg havde afsløret fejl, som en domstol i et retssamfund *aldrig* bør begå. Se også analysen af kendelsen i kapitel 4.4 (sag 7).

Plads nr. 5: Behandlingen af FDVs kovendinger

FDV giver til enhver tid udtryk for den holdning, der er mest belejlig i den givne situation. Det er krænkende, at sagsøgte hver eneste gang ser bort fra dokumentationen og vælger at tro FDV, uanset hvad FDV finder på at sige, og uanset, at FDV sidste gang sagde det modsatte.

Ophavsretslovens fortolkning

Det var FDVs advokat Johan Schlüter, der overbeviste Kulturudvalget om, at ændringen af ophavsretslovens § 19, stk. 1 ikke ville få de frygtede konsekvenser for specialimport (bilag 62). Johan Schlüter fastholdt på ekspertmødet, at specialimport ikke er et problem, fordi der ikke er nogen til at forbyde det jfr. fortolkning 1 (bilag 65). Det fremgår af alle mine skrivelser til FDV fra slutningen af 2002 og begyndelsen af 2003, at jeg på grund af ønsket om fred med FDV valgte at respektere alle forbud, uanset hvordan de måtte komme til udtryk (bilagene 68-79).

Forbuds- og bevissikringsrekvisitionen den 11. oktober 2005 (bilag 175, side 4) er ikke desto mindre begrundet i, at jeg sælger importerede film uden rekvirentens medlemmers tilladelse jfr. fortolkning 2. Også justifikationsstævningen den 13. december 2005 (bilag 239, side 5) er baseret på, at ingen af sagsøgers medlemmer har givet tilladelse.

3 ½ år og 14 retssager senere har sagsøgte end ikke anerkendt, at fortolkning 1 er en mulighed, ikke engang efter Kommissionens og Generaladvokatens skriftlige indlæg til EF-domstolen, og selvom det er den eneste fortolkning, der opfylder det angivne mål og *undgår* en opdeling af det indre marked jfr. EF-traktaten og infosoc-direktivets formål.

Beslaglæggelsen af mine film

Både i svarskriftet til Vestre Landsret (bilag 196, side 2 og 9) og i duplikken til Vestre Landsret (bilag 203, side 2) fastholdt FDV, at *fogedretten* havde beslaglagt mine film, og at jeg ikke kunne råde over dem uden fogedrettens tilladelse.

Ikke desto mindre skrev Lars Segato til fogedretten den 11. december 2007 (bilag 389), at der er tale om en aftale mellem *rekvirenten* (FDV) og mig, som kan og bør løses uden om fogedretten. I dag lader sagsøgte som om, at beslaglæggelsen aldrig har fundet sted.

Fogedforretningen den 29. november 2005

Den 29. september 2006 skrev Lars Segato til fogedretten, at de gennemførte fogedforretninger omfatter Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen (bilag 244), og det synspunkt blev forfægtet, lige indtil dommer Henrik Bjørnager Nielsen (den ene af kun 2 dommere, der har vist respekt for lovgivningen) gjorde opmærksom på, at kun Laserdisken ApS var sagsøgt i henhold til retsplejeloven (bilag 249). Ikke desto mindre fik FDV senere medhold i, at Laserdisken ApS var *rette* sagsøgte (bilag 155). Derefter vendte Vestre Landsret 180º og lagde til grund, at FDV anfægtede min personlige virksomhed (bilag 322).

Informationerne til Vestre Landsret

Jeg informerede Vestre Landsret om den formelle fejl og anpartsselskabets overdragelse af aktiver ved at fremlægge svarskriftet til byretten (bilag 240) som bilag 32 med særlig henvisning hertil (bilag 197) og i partsforklaringens aller første afsnit (bilag V01).

FDV forsøgte først at overbevise Østre Landsret om, at Vestre Landsret havde afvist mit anbringender om, at Laserdisken ApS var sagsøgt med urette (bilag 231). Derefter anførte FDV både overfor fogedretten i Aalborg (bilag 307) og Vestre Landsret (bilag 322), at jeg slet intet havde oplyst før *efter* landsrettens kendelse. Selvom det sidste er åbenlyst forkert, blev det lagt til grund som en faktisk omstændighed af Vestre Landsret.

Plads nr. 6: Fogedrettens afvisning af at foretage en egentlig vurdering i fogedsag 1

Fogedretten kan ikke nøjes med at henvise rekvisitus til at søge retfærdighed i justifikationssagen. Som udgangspunkt strider det mod MRK at gennemføre en fogedforretning, blot fordi "velrenomerede firmaer" beder om det, og fordi den skal følges op med en justifikationssag, men der står mere på spil end mine rettigheder. Der etableres simpelthen en forkert retstilstand.

Det gør også Clement Salung Petersen opmærksom på i ph.d.-afhandlingen "*Immaterialrettigheder og foreløbige forbud*", og det er et reelt problem: Sjældent bliver et forbud udsat for en egentlig retlig undersøgelse i en justifikationssag. Når rekvirenten har fået overtaget og forhindret rekvisitus i at foretage de pågældende aktiviteter og tvunget ham ud i en resourcekrævende retssag, er retssagen en større belastning end den manglende adgang til at foretage de ønskede aktiviteter. Sædvanligvis - desværre ikke undtagelsesvist - presses rekvisitus til at indgå forlig, fordi det er mindre krævende at tilpasse sig rekvirentens ønsker.

Da jeg i 1992 ville udleje Laserdiscs, udgjorde udlejning omkring 1 % af omsætningen, og mange spurgte med rette, om det kunne betale sig at tage et retsopgør. Det havde været en klar økonomisk fordel for mig at *tabe* sagen øjeblikkeligt frem for at *vinde* sagen 11 år efter, hvor udlejning af Laserdiscs havde mistet sin betydning. Min stædighed og (daværende) tillid til retssystemet kostede en formue, og jeg endte alligevel med at indgå forlig. Det havde været bedre at opgive udlejning og slippe for 11 års retssager - uanset hvad udfaldet var blevet.

Når fogedretten giver rekvirenten det ønskede med henvisning til, at justifikationssagen bringer afklaring, gennemfører fogedretten reelt den retstilstand, som rekvirenten ønsker. Også selvom den er i strid med den samfundsmæssige afbalancering af rettigheder, den materielle immaterialret bygger på.

En variant af problemet er, at dommerne i justifikationssagen kan være lige så overfladigske som fogedretten. Helle Dietz foretog heller ikke en selvstændig undersøgelse i justifikationssagen. Hun lagde fogedrettens egen afgørelse til grund for afgørelsen i justifikationssagen. Rekvirenternes ønsker bliver automatisk opfyldt på den måde, så det er klart, at rekvirenterne foretrækker at gå til fogedretten frem for at anlægge almindelige retssager, hvor de risikerer, at deres påstande udsættes for egentlige retlige undersøgelser fra begyndelsen.

Det bemærkes, at rekvirenter ikke har en interesse i at fremskynde justifikationssagerne, når først de har fået de ønskede forbud. Justifikationssagerne forhales derfor i det uendelige. Jo længere tid, der går, jo større er chancen for, at det bliver pinligt for retten at ophæve fogedforbuddet, som burde have været en foreløbig afgørelse. Sagsbehandlingstiden var den reelle årsag til, at Retten i Aalborg ikke ville forelægge sagen om udlejning for EF-domstolen igen, da det præ-judicielle spørgsmål på grund af fejl i forelæggelsen ikke var blevet besvaret.

FDV har nu i 25 år haft monopol på udlejning af videofilm på trods af, at Rådet siden har vedtaget et udlejnings- og udlånsdirektiv, der specifikt har til formål at gennemføre det indre marked for film, så engelske distributører kan operere i Danmark på hjemmemarkedsvilkår. Det har ikke været muligt for nogen videoforhandler at gennemføre en egentlig retssag.

Plads nr. 7: Vestre Landsrets undladelse af at læse mine skriftlige indlæg i kæremål 1

Mange problemer var undgået, hvis Vestre Landsret havde tilladt en mundtlig forhandling *eller* havde læst mine processkrifter, men dommerne var så sikre på, at Johan Schüter og FDV altid har ret, at de ikke fandt det nødvendigt at høre på mig også. Det grundlæggende princip om, at begge parter skal høres, lod Vestre Landsret hånt om. Mark Twain sagde meget passende:

"It ain't what you don't know that gets you into trouble.
It's what you know for sure that just ain't so."

Plads nr. 8: Vestre Landsrets afvisning af at tillægge kæremål 1 opsættende virkning

FDVs advokat Lars Segato anførte på side 7 i kæreduplikken den 9. marts 2006 (bilag 203), at det følger af retsplejelovens § 650 og § 653 a, stk. 8, at kæremål vedrørende fogedforbud og bevissikring ikke *kan* tillægges opsættende virkning.

Sagsøgte gav FDV medhold i kendelsen den 30. marts 2006 med en mærkning om, at der ikke er hjemmel til at tillægge kære af fogedrettens kendelse om forbud opsættende virkning (bilag 206). Det er ikke korrekt. Det følger af retsplejeloven, at der kan kæres efter reglerne i kapitel 53. Kære har ikke opsættende virkning på samme måde som en anke. Det skal forstås på den måde, at rekvisitus ikke ved at kære kan *kræve*, at en fogedforretning udsættes, men det forhindrer ikke retten i at *vælge* at give kære opsættende virkning.

Tilsyneladende valgte også landsretten at lade Lars Segato være overdommer i stedet for selv at undersøge reglerne, for så havde den måske fundet frem til lovforslagets bemærkninger (bilag M2, side 40), hvoraf det fremgår, at:

> *"Udvalget foreslår, at fogedrettens afgørelser træffes ved kendelse. Alle afgørelser - såvel en afgørelse, der imødekommer en anmodning om undersøgelse, som en afgørelse, der afviser anmodningen - skal kunne kæres til landsretten. Udvalget har valgt at henvise til reglerne om kære i retsplejelovens kapitel 53.* ***Heraf følger, at såvel fogedretten som landsretten kan tillægge kæremålet opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 587, stk. 1, jf. § 395."***

Noget tyder på, at Vestre Landsret ved landsdommer Eskild Jensen var ude på at genere mig så meget som muligt. Eskild Jensen var nemlig med sikkerhed klar over, at der er hjemmel til at tillægge et kæremål opsættende virkning. Det gjorde han selv den 10. april 1992 i sagen om forbud mod udlejning af Laserdiscs. Han skrev dengang i retsbogen (bilag M35):

> *"Landsretten besluttede at tillægge kæremålet opsættende virkning, jfr. retsplejelovens § 587 sammenholdt med § 395."*

Plads nr. 9: Fogedrettens udlevering af regnskabsmaterialet uden at afvente kæremålet

I fogedsag 2 udleverede Dorete Bager det ulovligt bevissikrede materiale til Lars Segato uden at afvente udfaldet af kæremålet. Jeg var repræsenteret ved advokat Henrik Karl Nielsen, der protesterede mod udleveringen af materialet, og han kærede den konstruerede bevissikringssag. Konstruerede, skriver jeg, fordi der ikke blev foretaget nogen bevissikring hos mig. Det var blot en iscenesat seance med det formål at give Dorete Bager en undskyldning for at udlevere det allerede ulovligt indsamlede materiale på trods af, at jeg havde bedt om at få det tilbage.

Henrik Karl Nielsen bad om, at hans kære af "bevissikringen" fik opsættende virkning, og det blev afslået. Dorete Bager udleverede materialet til Lars Segato på stedet og gjorde det på den måde umuligt for landsretten at forhindre FDV i at gennemgå det.

Ifølge Karnovs note 2701 (bilag L20), skal udlevering af materiale afvente udfaldet af et eventuelt kæremål, *selvom* dette kæremål ikke tillægges opsættende virkning. Det fremgår også af lovforslagets bemærkninger (bilag M02, side 41):

> *"Udvalget anfører, at udlevering af materiale til rekvirenten normalt bør afvente udfaldet af et eventuelt kæremål vedrørende selve afgørelsen om undersøgelse,* ***selv om dette kæremål ikke er tillagt opsættende virkning.****"*

Begge bemærkninger understreger i øvrigt, at det tages som en selvfølge, at retten *kan* tillægge et kæremål opsættende virkning, hvis den ønsker, jfr. hitlistens plads nr. 8.

Plads nr. 10: Vestre Landsrets udsættelse af kæremålet på EF-domstolens afgørelse

Dorete Bager sagde til mig og advokat Per Christensen, at hun ikke ville tillægge mine to bilag betydning, fordi hun allerede havde truffet beslutningen om at gennemføre fogedforretningen, men bilagene blev fremlagt for Vestre Landsret, hvor også Lars Segato gav udtryk for, at sagen mellem Laserdisken ApS og kulturministeriet om ophavsretslovens gyldighed havde betydning for FDVs krav, idet der var tvivl om, at de påståede rettigheder overhovedet eksisterede.

Under henvisning til den betydning, som EF-domstolens besvarelse af de forelagte præ-judicielle spørgsmål kunne have for afgørelsen af sagen, ville Lars Segato have Vestre Landsret til at udsætte kæremålet, indtil EF-domstolens besvarelse forelå (bilag 200). Jeg protesterede øjeblikkeligt mod en udsættelse af kæremålet (bilag 201).

Fogedretten kan ikke anvendes til at sikre rettigheder af tvivlsom eksistens, jfr. eksempelvis svaret på spørgsmål 30 i betænkningen til forslag til lov om bevissikring (bilag M03, side 19):

> *"Er der tvivl om, hvorvidt betingelserne for at gennemføre den begærede undersøgelse er opfyldt, vil fogedretten normalt nægte at gennemføre undersøgelsen, hvis spørgsmålet ikke kan afklares ved den bevisførelse, som kan tillades for fogedretten."*

Retsplejelovens § 502 (bilag L14) gør det muligt for fogedretten at udsætte fogedforretningen, indtil det tvivlsomme spørgsmål er afklaret. Dorete Bager var for hurtig med sin afgørelse til at nå at tage i betragtning, at FDVs rettigheder var af tvivlsom eksistens, men Vestre Landsret vidste det og burde have ophævet fogedrettens kendelse og hjemvist sagen til fortsat behandling ved Retten i Aalborg, når spørgsmålet om gyldighed var afklaret - på samme måde, som den havde gjort i konflikten med skatteministeriet om de ulovlige afgifter (bilag M37).

Fremgangsmåden er forklaret i note 2685 i Karnovs lovsamling (bilag L19):

> *"Efter § 653 d, finder § 502, stk. 1, nr. 2 og 3, om udsættelse for at afvente udfaldet af en anden sag m.v. tilsvarende anvendelse ved bevissikringsforretning. Hvis der verserer en retssag om, hvorvidt rekvirenten er indehaver af den ret, som påberåbes som grundlag for anmodningen, kan fogedretten udsætte behandlingen på udfaldet af denne sag."*

Ved at udsætte kæremålet, der således kom til at vare i alt 9 måneder, mens film for 400.000 kr mistede deres værdi, gjorde Vestre Landsret stor skade. Den burde have ophævet kendelsen om bevissikring og forbud, i hvert fald indtil det var afgjort, om rekvirentens ret eksisterede.

Plads nr. 11: Vestre Landsrets underkendelse af Østre Landsret

På besynderlig vis prøvede Vestre Landsret at retfærdiggøre udsættelsen af kæremålet, da den umiddelbart efter EF-domstolens dom fastslog, at der *aldrig* havde været tvivl om infosoc-direktivets gyldighed i kendelsen den 14. september 2006 (bilag 217, side 2-3).

Jeg kender én, som altid er overbevist om, at Brøndby vinder den næste fodboldkamp, og når det sker, siger han med overbevisning: "*Der kan du selv se. Det var helt sikkert, at Brøndby ville vinde*". Reelt er der altid tvivl om udfaldet af en fodboldkamp, indtil den er spillet. På samme måde er der tvivl om udfaldet af en sag ved EF-domstolen, indtil dommen foreligger. Østre Landsret sender ikke præ-judicielle spørgsmål til EF-domstolen, medmindre der er tvivl.

Vestre Landsret kan ikke tillade sig at afvente EF-domstolens dom og *bagefter* skrive i en kendelse i et kæremål, at kollegerne i Østre Landsret slet ikke burde have fremsendt sagen. Det er en ejendommelig bortforklaring for at have undladt at ophæve fogedrettens kendelse. Selve behovet for at komme med en sådan bortforklaring synes at understrege, at Vestre Landsret var klar over, at det var forkert at udsætte kæremålet på EF-domstolens afgørelse.

Plads nr. 12: Procesbevillingsnævnets afvisning af at behandle min kæreanmodning

Det var åbenbart så vigtigt for Procesbevillingsnævnet, at Vestre Landsret ikke fik kendskab til overdragelsen af aktiver fra anpartsselskabet til mig, hvilket ifølge Vestre Landsret selv kunne være ført til et andet resultat, at det valgte at se bort fra retsplejelovens § 585, stk. 2, pkt. 2, som gør det muligt at give tilladelse til kære op til et år efter afgørelsen.

Procesbevillingsnævnet sad med nøglen til en korrekt afgørelse i kæremål 1, kæremål 2 og justistikationssag 1, men vel vidende, at Vestre Landsret ikke på grundlag af mine skriftlige indlæg havde bemærket, at Laserdisken ApS havde indstillet sine aktiviteter (og intet havde at gøre med FDVs anklager), valgte Procesbevillingsnævnet at se bort fra retsplejeloven og nægte at behandle den anmodning, der kunne have ført til korrekte afgørelser (bilag 223-226).

Plads nr. 13: Højesterets afvisning af at behandle min kæreanmodning

I stedet for at forholde sig til spørgsmålet om, hvorvidt jeg i medfør af EU-rettens retssikkerhedsprincip og MRKs artikel 6 har ret til at få afgjort en strid om mine borgerlige forpligtelser, valgte Højesteret at stille betingelser, der ikke fremgår af retsplejeloven (bilag 149). På den måde undgik Højesteret at tage stilling, og derved banede den vejen for, at Vestre Landsret kunne undgå at behandle sagen om ophavsretslovens rette fortolkning.

Plads nr. 14: Sagsøgtes generelle modvilje mod at undersøge noget som helst

Selvom 18 navngivne dommere og Procesbevillingsnævnet har bedømt ialt 10 forskellige sager med 14 forskellige sagsnumre, har de én ting til fælles: Modviljen mod at undersøge noget.

Dorete Bager undersøgte intet under den første fogedforretning. Det var nok for hende, at anklagerne og mit forsvar blev behandlet i en efterfølgende justifikationssag. Vestre Landsret undersøgte intet i kæremålet. Den udsatte blot sagen på EF-domstolens dom og konkluderede uden videre, at når infosoc-direktivet er gyldigt, har jeg nok også overtrådt det. Det svarer lidt til at uddele fartbøder til bilister, alene fordi de ejer en bil. Justifikationssagen blev afgjort med henvisning til landsrettens afgørelse i kæremålet. I ankesagen har Vestre Landsret ikke ønsket at bedømme det principielle spørgsmål om rækkefølgen på en bevissikring og en kendelse om bevissikring, så den valgte at lade sagen handle om påståede krænkelser af FDVs rettigheder i stedet for. Såvidt sagerne mod Laserdisken ApS.

Retssagerne mod mig er begrundet i, at det ikke lykkedes mig at rette FDVs fejl om rette sagsøgte under den første fogedforretning. Dorete Bager har enten set bort fra sagens fakta eller simpelthen ændret dem. Hun vil tvinge mig til at følge en fremgangsmåde, der gør det umuligt at bevare specialimporten, eller som vil fastholde mig i en fortsat strid med FDV, og som vil give FDV adgang til mine regnskaber. Der er en løsning, FDV er svært tilfreds med.

I justifikationssagen fratog dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst mig retten til at indbringe spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning for Højesteret, selvom Ole Høyer i en kendelse, der ifølge retsplejeloven ikke kan ændres, havde sikret Højesteretsadgang af dette principielle spørgsmål. Ligesom Dorete Bager overlader hun reelt afgørelserne til FDV.

Vestre Landsret har afvist at undersøge, hvilken fortolkning af ophavsretsloven, der er den rigtige, og Højesteret har afvist at bedømme, om det følger af EU-retten og MRK, at jeg har ret til en domstolsafgørelse på striden med kulturministeriet om mine borgerlige forpligtelser. Procesbevillingsnævnet lagde ud med at afvise at undersøge, om det var undskyldeligt, at min første anmodning om kæretilladelse nåede frem for sent, og siden har Procesbevillingsnævnet rutinemæssigt forhindret, at de øvrige principielle spørgsmål i sagen bliver behandlet.

De 6 emner i kapitel 4.6 har ingen af de sagsøgte dommere villet tage stilling til. Man kan begynde at undre sig over, hvad det danske "retssystem" egentlig er til for?

Plads nr. 15: Vestre Landsret tillod kun FDV at kommentere sag C-479/04

Ifølge MRKs artikel 6 hører det til en fair retssag, at parterne stilles lige under processen og har lige adgang til at kommentere relevante afgørelser i forbindelse med en sag (bilag M22). Sag C-479/04 ved EF-domstolen om infosoc-direktivets gyldighed er central for forståelsen af den rette fortolkning af ophavsretsloven, men Vestre Landsret lod alene FDV kommentere den, jfr. FDVs brev og processkrift den 13. september 2006 (bilag 215 og bilag 216).

Vestre Landsret afsagde kendelse umiddelbart efter (bilag 217). Jeg fik ikke mulighed for at påpege, at Kommissionen og Generaladvokaten havde lagt fortolkning 1 til grund for vurderingen af infosoc-direktivets gyldighed. Jeg lærte af sagen. Jeg fik under sagsbehandlingen forståelse for sammenhængen mellem en enerets eksistens og en enerets udøvelse, men Vestre Landsret tillod ikke, at den blev belært om noget eller bare oplyst om den centrale uenighed, der vedrører valget af fortolkning. Jeg mener ligesom Kommissionen og Generaladvokaten, at der skal tages udgangspunkt i en fortolkning, der *ikke* fører til en opdeling af det indre marked, og som giver mening i forhold til det angivne mål. Det er ikke infosoc-direktivets gyldighed, der afgør, om jeg har krænket FDVs rettigheder ved at parallelimportere, men dets fortolkning. Det er en central tvist, men Vestre Landsret gav mig ikke mulighed for at kommentere sagen. FDV har selvfølgelig ingen interesse i at afsløre, hvad der reelt ligger bag sagerne mod mig.

Plads nr. 16: Fogedrettens forskelsbehandling ved at behandle FDVs anmodning

Den 25. september 2006 gjorde advokat Henrik Karl Nielsen fogedretten opmærksom på, at der ikke var afsagt kendelse om forbud og bevissikring mod mig, og han bad på den baggrund om at få det ulovligt bevissikrede materiale tilbageleveret (bilag 292). Den 1. oktober 2006 bad jeg om fogedrettens afgørelse på, om fogedforbuddet mod Laserdisken ApS også omfattede mig (bilag 363). Den 5. oktober 2006 sendte FDVs advokat Lars Segato til fogedretten en forbuds- og bevissikringsrekvisition mod mig på samme grundlag som mod Laserdisken ApS året før. I den nye rekvisition bad Lars Segato om, at de sikrede beviser blev overført fra sagen mod Laserdisken ApS til sagen mod mig (bilag 296, side 9).

Alle tre henvendelser tog udgangspunkt i det faktum, at FDV havde taget retsskridt mod Laserdisken ApS, men ikke mod mig. FDVs rekvisition blev fremsendt senere end Henrik Karl Nielsens og min henvendelse, men det var kun den, fogedretten valgte at behandle.

Selvom retsplejeloven sammenholdt med anpartsselskabsloven ikke efterlader tvivl om, at der på det tidspunkt ikke var taget retsskridt mod mig, og selvom fogedretten anerkendte dette *de facto* ved at behandle FDVs rekvisition, afviste Dorete Bager at svare mig med henvisning til, at spørgsmålet ville blive afklaret i justifikationssagen (bilag 364). Hun undlod at svare på Henrik Karl Nielsens anmodning, og hun undlod at reagere på anmodningen den 12. oktober 2006 om at vente med at udlevere materialet til FDV, til spørgsmålet om rette rekvisitus var afgjort (bilag 297). Spørgsmålet var afgørende for, om materialet var lovligt tilvejebragt, og om fogedretten dermed var i lovlig besiddelse af det.

Dorete Bager gav FDV en fordel. Hun burde have stillet parterne lige og behandlet *alle* henvendelser i rækkefølge på det grundlag, at der ikke var en retskendelse mod mig, *eller* hun skulle have afventet justifikationssagens afgørelse, før hun behandlede *nogen* henvendelse.

Plads nr. 17: Fogedrettens udlevering af materiale, den ikke var i lovlig besiddelse af

Dorete Bager valgte ikke blot at behandle FDVs anmodning som den eneste (plads nr. 16). Hun udleverede det bevissikrede materiale uden at afvente resultatet af kæremålet og uden at afvente resultatet af tvisten om rette sagsøgte. Den endte med, at alene Laserdisken ApS var sagsøgt, og det betød, at Dorete Bager slet ikke var i lovlig i besiddelse af det bevissikrede materiale.

Plads nr. 18: Fogedrettens manipulation vedrørende salget af "101 Dalmatians II"

Blot en uge før retsmødet i fogedretten i reparationssagen den 11. december 2006 skrev FDV i replikken (bilag 300), at jeg efter fogedforretningen den 29. november 2005 havde ageret, som om jeg allerede var omfattet af det nedlagte forbud mod Laserdisken ApS. Jeg meddelte kunderne i nyhedsmailen allerede dagen efter fogedforretningen, at jeg ville overholde løftet til FDVs medlemmer (bilag 173). Der var ingen grund til at nedlægge fogedforbud mod mig.

Men Dorete Bager var fast besluttet på at nedlægge forbud igen. Hun lod FDV fremlægge nye bilag vedrørende salget af "*101 Dalmatians II*" på selve retsmødet, så jeg var afskåret fra at forholde mig kvalificeret til dem. Hun lagde uden videre til grund, at et af FDVs medlemmer havde rettighederne til filmen, og hun brugte salget som dokumentation for, at mit registreringssystem ikke fungerer. Dagen efter - mere end en måned før kendelsen - forklarede jeg i et brev, at en medarbejder havde solgt filmen foranlediget af en oplysning om, at den danske udgave var udgået. Det var derfor berettiget at antage, at FDVs medlem ikke havde danske rettigheder mere, og at salget således ikke kunne være en krænkelse rekvirentens rettigheder (bilag 306).

Dorete Bager skulle enten have afvist FDVs ønske om at fremlægge ny dokumentation på selve retsmødet, eller også skulle hun have tilladt min forklaring at indgå i sagen.

Plads nr. 19: Vestre Landsrets tilladelse til erstatningspåstanden

Det er på en måde absurd, at Vestre Landsret på den ene side mener, at Laserdisken ApS slet ikke burde være stævnet jfr. kendelsen i kæremål 2 (bilag 322), og at Vestre Landsret på den anden side vil hjælpe FDV med at få behandlet erstatningspåstanden i ankesagen.

To separate regelsæt burde forhindre FDV i at få erstatningspåstanden behandlet i ankesagen, efter at Retten i Aalborg havde afvist den, og FDV undlod at appellere. Jfr. kapitel 4.4 er der ifølge principperne om retskraft tale om en endelig afgørelse, og ifølge retsplejeloven kan en ankesag kun behandle de spørgsmål, som er behandlet af den foregående instans.

FDV forhindres ikke i at anlægge en ordinær erstatningssag mod Laserdisken ApS ved Retten i Aalborg ligesom alle andre, så når Vestre Landsret ikke vil følge reglerne, kan det kun være for at aflede opmærksomheden fra det principielle spørgsmål, Vestre Landsret vil undgå at tage stilling til, nemlig om kendelsen mod Laserdisken ApS kan retfærdiggøres af bilag, der både er ulovligt tilvejebragt og fremlagt mere end to år efter. Så hellere give FDV medhold i et erstatningskrav, selvom det alligevel ikke kan udbetales, fordi selskabet ingenting ejer!

Plads nr. 20: Jeg behandles værre end en knivstikker

Bilag M45 er en artikel fra Fyens Stiftstidende den 16. marts 2008 med overskriften "*Knivstikker går fri efter politifejl*". Den viser konsekvensen af formalitetsfejl, der begås af andre end FDV. Det var en knivstikker, der ifølge politiet utvivlsomt er skyldig i at have stukket en mand ned med kniv. Forkyndelsen af anklageskriftet skete på den anklagedes adresse til den anklagedes søster, men da hun ikke havde bopælsadresse samme sted, var forkyndelsen ikke sket efter reglerne. Derfor afviste Østre Landsret at behandle sagen mod knivstikkeren, som gik fri.

Men jeg er ikke bare en simpel knivstikker. Min "forbrydelse" - at sælge udgivne dvd-film, der er udgivet af andre end FDVs medlemmer - er ifølge Vestre Landsret så alvorlig, at det går an at se bort fra reglerne. Hvis Østre Landsret tænkte på samme måde som Vestre Landsret, kunne den have lagt til grund, at søsteren ikke havde fortalt politiet, at hun boede et andet sted - og valgt at behandle sagen alligevel. Vestre Landsret har ikke noget imod at se bort fra retsplejeloven i sagerne mod mig, alene fordi jeg ikke under fogedforretningen i 2005 rettede FDVs fejlagtige angivelse af Laserdisken ApS som rekvisitus, selvom jeg intet vidste om det. Hvis man "nøjes" med at stikke knive i folk, er man bedre beskyttet af retsplejelovens regler.

Plads nr. 21-30 vedrørende sagen om ophavsretslovens fortolkning:

Plads nr. 21: Landsretten medtog ikke forskellen på mine forpligtelser i sagsfremstillingen

Den centrale strid vedrører mine forpligtelser, og de bør afklares i en retssag mod kulturministeriet, mens de øvrige retssager reelt er chikane. Alligevel er der ikke engang i dommen om min retlige interesse i ophavsretslovens fortolkning en beskrivelse af de forpligtelser, det hele drejer sig om. Det fremgår ellers klart af påstandsdokumentet af 19. august 2008 (bilag 157):

> *Delforhandlingen har til formål at afgøre, om jeg har ret til at få afgjort, om jeg som følge af ophavsretslovens § 19, stk. 1 i forhold til ophavsretligt beskyttede værker - i særdeleshed dvd-film - importeret fra lande udenfor EØS-området skal respektere et eventuelt forbud mod videresalg, eller om jeg skal indhente ophavsmandens samtykke.*

Skal jeg respektere et forbud, eller skal jeg indhente tilladelse? Den grundlæggende konflikt er helt udeladt. Vestre Landsret udelod også beskrivelsen af virkningen af de to fortolkninger. Det fremgår ikke, hvor de to fortolkningsmuligheder kommer fra, eller hvem der støtter dem.

Plads nr. 22: Landsretten afviste min retlige interesse i ophavsretslovens fortolkning

Af alle mennesker i hele landet er jeg den vanskeligste at afvise i den strid. Jeg blev inviteret til ekspertmødet af Kulturudvalget (bilag 64), og det var jeg selvfølgelig ikke blevet, hvis ikke jeg havde en interesse i ophavsretsloven. Laserdisken er den eneste virksomhed, der blev omtalt under forhandlingerne i Folketinget. Endda af kulturminister Brian Mikkelsen selv og som et positivt eksempel på en virksomhed, der blev påvirket af loven (bilag 67, side 11).

Endelig havde jeg, mens jeg drev butikkerne i Laserdisken ApS, gennemført en retssag mod kulturministeriet om ophavsretslovens gyldighed. Selskabets retlige interesse i ophavsretsloven var altså anerkendt af domstolene. Laserdiskens interesse i ophavsretsloven er selvfølgelig ikke blevet mindre af, at jeg driver butikkerne i min personlige virksomhed.

Plads nr. 23: Landsretten krænkede mine grundlæggende menneskerettigheder

Artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention starter således: "*Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, når der skal træffes afgørelse enten i en strid om hans borgerlige rettigheder og forpligtelser eller...*" (bilag L01, side 4).

Det er ikke nødvendigt at citere mere. Striden handler om mine borgerlige forpligtelser: Skal jeg respektere et forbud, eller skal jeg indhente tilladelse? Der er ikke i Den Europæiske Menneskeretskonvention særlige betingelser for, at jeg kan få striden afgjort.

Plads nr. 24: Landsretten krænkede mine grundlæggende EU-rettigheder

Ifølge sag C-158/06 ved EF-domstolen "*kræves det i medfør af retssikkerhedsprincippet, at fællesskabslovgivningen giver de berørte mulighed for at få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der herved pålægges dem. Borgerne skal nemlig ikke være i tvivl om deres rettigheder og pligter og skal kunne handle derefter. Det er bydende nødvendigt, at retssikkerhedsprincippet gælder med særlig styrke, når der er tale om bestemmelser med retsvirkninger af økonomisk art*" (bilag M42, side 1).

Plads nr. 25: Landsretten foregav, at sagen handler om spredningsrettens konsumption

Det fremgår allerede af stævningen den 20. marts 2007 (bilag 112, side 2), at der er *enighed om*, at regional konsumption medfører, at spredningsretten ikke udtømmes for eksemplarer, der af ophavsmanden er bragt på markedet udenfor EØS-området. Se også kapitel 3.8-3.9.

Plads nr. 26: Landsretten underminerer EF-traktatens mål om at oprette det indre marked

Hvis parallelimport forudsætter den *nationale* licenshavers samtykke, sådan som domstolenes *de facto* fortolkning indebærer, bliver resultatet en opdeling af det indre marked i særskilte nationale områder og markeder i strid med fællesskabslovgivers målsætning (bilag 89, side 5). Se også kapitel 2.8.

Plads nr. 27: Landsretten underminerer EF-traktatens konkurrenceregler

Den, der får den "nødvendige" tilladelse, stilles naturligvis bedre i konkurrencen end den, der ikke får tilladelse, og det må nødvendigvis blive resultatet, hvis loven skal give mening. Hvis ophavsmanden er forpligtet til at give tilladelse til alle, er reglen jo meningsløs. Hvis det ikke er meningen, at nogen skal have tilladelse, får reglen en helt anden virkning end beskrevet for Kulturudvalget, og den vil kun gavne de internationale medieselskaber.

Fortolkning 1 har ikke samme problem. Hvis en europæisk ophavsmand forbyder parallelimport for at beskytte hjemmemarkedet, som professor Mogens Koktvedgaard forklarede Kulturudvalget (bilag 65), skal dette forbud naturligvis overholdes af alle. Se også kapitel 2.8.

Plads nr. 28: Landsretten afviste, at principiel lovfortolkning har virkning for alle

Når en sag henvises til behandling ved landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1, (fordi sagen er af principiel karakter), vil den ofte have væsentlig betydning for andre end parterne (bilag L10, note 953). Principiel lovfortolkning har virkning for alle. Lighed for loven er et grundlæggende retsprincip. Hvis færdselsloven skal fortolkes sådan, at man ikke må køre mere end 130 km/t på motorvejen, gælder det for Hansen som for Sørensen. Hvis ophavsretslovens § 19, stk. 1 autoritativt fortolkes sådan, at den tildeler en ophavsmand en ny ret til at forbyde parallelimport, skal også FDV fortolke og følge loven på den måde. Det er en selvfølge.

Plads nr. 29: Landsretten afviste, at medlemsstaterne selv er ansvarlig for EF-traktaten

Det følger af EF-traktatens artikel 10 (bilag L03), at medlemsstaterne selv er ansvarlige for den korrekte gennemførelse af EU-retten. I Danmark er kulturministeriet er ansvarlig for området "ophavsret", og det omfatter gennemførelsen af infosoc-direktivet. Se også kapitel 3.6.

Hverken kulturministeriet eller Østre Landsret var i tvivl om, at kulturministeriet var rette sagsøgte i retssagen om ophavsretslovens *gyldighed* (bilag 82). Det er bizart, at Vestre Landsret kan komme til det modsatte resultat i spørgsmålet om ophavsretslovens *fortolkning*, da en lovs gyldighed i forhold til EU-retten naturligvis afhænger af dens fortolkning.

Plads nr. 30: Landsretten tillod Kammeradvokaten at fremsætte nova trods protester

Jeg kendte ikke til forbuddet mod nova under en domsforhandling, før en dommer ved Retten i Århus for nogle år siden selv brød ind overfor min modpart i en retssag, men det er rimeligt. Formålet med en sags forberedelse er netop at forberede den. Det er en del af dommernes opgave jfr. retsplejelovens § 339 at tilvejebringe klarhed over påstande og anbringender. Det skal ske før domsforhandlingen, hvis man skal forholde sig kvalificeret til dem.

Det var tydeligt, at Kammeradvokaten havde til hensigt at komme med nye anbringender under domsforhandlingen, og jeg protesterede på forhånd (bilag 152). Han kunne let have beskrevet sine synspunkter i et brev eller processkrift, men han foretrak at lade bomben falde under domsforhandlingen, hvor jeg ikke havde mulighed for at undersøge noget eller at tale med en advokat. Landsrettens løsning med at bytte om på procedurerne er klart utilstrækkelig - ikke mindst, da jeg var selvmøder og ikke havde særligt kendskab til det område af juraen.

Vestre Landsrets fremgangsmåde er særlig ufin på baggrund af, at debatten om retskraft fylder det meste af gengivelsen i dommen den 7. oktober 2008 (bilag 163).

Plads nr. 31-40 vedrørende fogedsag 1:

Plads nr. 31: Fogedretten anerkendte FDVs medlemmer som ophavsmænd

FDVs frækkeste bluff-nummer er at føre sig frem som ophavsmænd. Det er svært at forstå det, men ingen har undersøgt, om FDV er bemyndiget til protestere mod salg af værkseksemplarer, som andre har udgivet ganske lovligt - netop med henblik på at sælge dem.

Lidt baggrund er nødvendig: Der er grundlæggende forskel på europæisk og amerikansk ophavsret. Amerikanerne følger copyright-modellen, hvor et værk betragtes som en økonomisk investering. I henhold til amerikansk lov tildeles rettighederne producenten, som kan beskytte sin investering. Vesteuropa (undtagen England) har fulgt den franske droit d'auteur-model, hvor et værk betragtes som et udtryk for en idé. I henhold til dansk lov er rettighederne tildelt den eller de personer, som med deres kreative og kunstneriske indsat har skabt værket.

FDV og Johan Schlüter kom til magten i begyndelsen af 80'erne, hvor der var udbredt piratkopiering i videobranchen. Selskaber, der som Metronome Video og Nordisk Film havde betalt for licensrettigheder til at udgive film på videobånd i Danmark i danske versioner (bilag 379), var trængt af videopiraterne. Det var korrekt, at deres udgivelsesrettigheder i henhold til licensaftalerne blev krænket af videopiraterne, som udgav film uden en licensaftale.

Da Erik Viuf Christiansen midt i 80'erne blev forfulgt af Metronome Video, fordi han udlejede et engelsk videobånd (se også kapitel 4.7), påpegede hans advokat ikke, at det kunne spredes videre, da det var et udgivet videobånd, og der blev nedlagt forbud. Advokaten angreb ophavsretsloven og fik spørgsmålet om lovens gyldighed for EF-domstolen. Warner Brothers Inc. trådte da ind i sagen til støtte for Metronome Video. Filmen var "*Never Say Never Again*", som er produceret af Warner Bros, så i henhold til engelsk lov var der ikke tvivl om, at Warner Bros. var rettighedshaver eller "author". Med Warners indtræden i sagen havde Johan Schlüter løst problemet med sagsøgeren i sagen, men ikke problemet med den særlov om udlejning af filmværker, Johan Schlüter og kulturministeriet ville have EF-domstolen til at godkende, og som slet ikke eksisterede. Da en særlov om udlejning af filmværker skulle indføres i 1989, fik Folketinget blot at vide, at formålet med forslaget var at tillade *salg* af videofilm (som om det var forbudt, og at Laserdisken siden 1984 havde drevet ulovlig virksomhed ved at handle med videofilm). Det lykkedes at undgå debat, og i henhold til de danske ophavsretlige principper kom der til at stå "ophavsmandens samtykke" i ophavsretslovens § 23, stk. 3.

Efter retssagen ved EF-domstolen tildelte England udlejningsrettigheder til producenten, og Kommissionen foreslog at harmonisere udlejningsrettighederne for at gennemføre det indre marked (bilag 45). Udlejningsrettighederne blev givet både til ophavsmænd og producenter. Artikel 2 statuerede, at en filminstruktør skal betragtes som ophavsmanden eller en af ophavsmændene til et filmværk (bilag 49).

FDVs medlemmers begrænsede rettigheder blev afsløret i sagen om udlejning mod mig i 1992, hvor bilag 379 blev lagt til grund og gengivet i fogedrettens kendelse. I justifikationssagen blev bilaget trukket tilbage, og FDVs advokat nøjes med at erklære, at "*vi har alle rettigheder*". Producentens udlejningsret var endnu ikke gennemført i dansk lov, og min advokat bad forgæves om at se blot ét eksempel på, at en filminstruktør havde overdraget udlejningsretten til producenten eller FDVs medlem. Filminstruktørerne, Sydney Pollack og de engelske udgivere blev afvist (bilag 373-377). Retten i Aalborg afviste alle indsigelser med en bemærkning om, at "*man må gå ud fra, at et selskab som Warner Brothers har styr på rettighederne*". Men producenterne havde næppe erhvervet filminstruktørernes tilladelse til udlejning. Det var meningsløst, da filmene blev indspillet, for særloven om udlejning blev først indført i 1989, og den blev ignoreret af alle andre end FDV, som brugte den til at jagte konkurrenter i branchen.

Instruktørerne havde ikke noget imod udlejningen af videofilm, og de reagerede først, da deres foretrukne filmformat, Laserdisc, blev *forbudt* af FDV - på *ophavsmandens* vegne (bilag 376). Byrettens holdning står i modsætning til EF-domstolens begrundelse for at godkende en særlov om udlejning til ophavsmænd. Den udtalte i præmis 18, dom af 17. maj 1988, sag C-158/86: "*I tilfælde hvor en national lovgivning giver ophavsmænd en særlig ret til udlejning af videogrammer, ville denne ret miste sit indhold, hvis rettighedshaveren ikke kunne bestemme over udlejning*". Uanset at både Folketinget og et EF-direktiv specifikt havde givet udlejningsretten til ophavsmanden, blev hans ret effektivt elimineret af byretsdommerens bemærkning.

Denne sag handler om at forbyde videresalg af dvd-film, som allerede er udgivet af andre rettighedshavere end FDVs medlemmer. Det vides ikke, hvilke rettigheder FDVs medlemmer har, for de fremlægger aldrig dokumentation. Formentlig er det kun licensaftaler, der giver dem ret til at udgive danske versioner jfr. Sandrew-Metronomes brev den 15. januar 2003 (bilag 72).

Plads nr. 32: Fogedretten gennemførte fogedforretningen mod en forkert part

FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition af 11. oktober 2005 har angivet Laserdisken ApS som rekvisitus (bilag 175). Ikke desto mindre blev fogedforretningen gennemført mod mine personligt ejede butikker, og min personlige virksomheds regnskaber blev bevissikret.

Plads nr. 33: Fogedretten afviste at iagttage tvivlen om ophavsretslovens gyldighed

Retsassessor Dorete Bager sagde til mig under fogedforretningen den 29. november 2005, at det var lige meget, hvad jeg udleverede til hende, for hun ville ikke ændre sin beslutning om at gennemføre fogedforretningen. Hun sagde senere til advokat Per Christensen, at hun ikke havde vurderet mine to bilag, som hun derimod mente ville få betydning i justifikationssagen.

Rekvirenten er som hovedregel pålagt bevisrisikoen (L16). FDV kan ikke sandsynliggøre, at medlemmernes rettigheder er krænket, når det ikke engang kan konstateres, at de eksisterer. En fogedret kan ikke nedlægge forbud på baggrund af en krænkelse af en eneret, når en landsret har anerkendt, at der er tvivl om gyldigheden af den lov, den påståede eneret støttes på.

Plads nr. 34: Fogedretten undersøgte ikke, om det var nødvendigt at undlade et varsel

Ifølge retsplejelovens § 653 a, stk. 2, skal der på det indledende retsmøde, hvor rekvisitus ikke er til stede, kun tages stilling til, om der i den *konkrete* sag er risiko for, at varsel medfører, at dokumenter og bevismateriale vil blive fjernet eller tilintetgjort (bilag L19). I betænkning over Forslag til lov om bevissikring af 1. marts 2001 understregede justitsministeren, at rekvirenten skal godtgøre, at der i den *konkrete* sag er en risiko (bilag M03, side 16). Justitsministeren har siden bekræftet, at fogedretten skal foretage en *konkret* vurdering, f.eks. i svar til Folketingets Retsudvalg den 15. maj 2007 efter min henvendelse (bilag M07, side 4):

> *"I de tilfælde, hvor der fremsættes anmodning om, at den formodede krænker ikke forud underrettes om forretningen, vil den sædvanlige fremgangsmåde være, at forretningen begyndes på fogedrettens kontor, hvor fogedretten konkret må vurdere, om betingelserne for ikke forud at underrette den formodede krænker er til stede, hvorefter forretningen fortsættes på den formodede krænkers bopæl eller forretningssted. Træffes der herefter afgørelse om undersøgelse, fortsætter forretningen hermed.*

Det ses af retsbogen, at varsel blev undladt på grund af "sagens karakter" (bilag 177, side 2). Hvis retsassessor Dorete Bager havde foretaget en *konkret* undersøgelse af rekvisitus, havde hun opdaget, at der var tale om et tomt anpartsselskab, der var på vej til at blive likvideret.

Dorete Bager stolede reelt på mig. Så meget, at hun få timer senere betroede mig at opbevare de beslaglagte film. Det står i direkte modsætning til behovet for at undlade varsel.

Plads nr. 35: Fogedretten afholdt ikke et retsmøde med rekvisitus før fogedforretningen

Rekvisitus skal have adgang til at udtale sig jfr. retsplejelovens § 653 a, stk. 3. Et retsmøde kan holdes på rekvisiti bopæl eller forretningsadresse, hvis det er nødvendigt at undlade at varsle rekvisitus, men selv i den situation skal rekvisitus høres (bilag M03, side 19, spørgsmål 34).

Det fremgår af retsbogen, at mit anbringende om "fair trial" blev afvist (bilag 177, side 3). Et retsmøde indledes også med, at det afklares, hvem der er sagens parter. Det er åbenbart, at det ikke skete. Hvis der havde været et retsmøde, var mine bilag sikkert også blevet accepteret.

Plads nr. 36: Fogedretten sikrede ikke, at rekvisitus fik juridisk bistand

Rekvisitus har ret til juridisk bistand. Jeg havde ganske vist ført flere retssager selv, men dengang vidste jeg intet om bevissikringer. Min advokat var ikke til stede, og fogedretten tilbød ikke at beskikke en advokat, som kunne sikre, at fogedforretningen blev gennemført korrekt.

Det var ikke med min gode vilje, at fogedforretningen blev gennemført uden bistand fra min advokat, men i princippet kunne jeg have accepteret at være selvmøder. I så fald skulle fogedretten have vejledt mig i henhold til retsplejelovens § 500, stk. 1, og det skete heller ikke.

Plads nr. 37: Fogedretten vejledte ikke om muligheden for at kære

Jeg oplevede bevissikringen som en "done deal". Jeg vidste ikke, at det (principielt) var muligt at forhindre, at det bevissikrede materiale blev udleveret til FDVs advokat Lars Segato. Det fik jeg først at vide bagefter, da jeg drøftede sagen med advokat Per Christensen. Han fortalte mig, at fogedforretningen kunne kæres til Vestre Landsret (bilag 178-180).

Jeg havde udskrevet en lagerliste og givet den til Lars Segato, fordi han bad om det. Det havde jeg ikke gjort, hvis ikke jeg havde fået opfattelsen af, at jeg havde pligt til det.

Plads nr. 38: Fogedretten vejledte ikke om rekvisi ret til ikke at udtale sig

Rekvisitus har ikke oplysningspligt og skal gøres bekendt med dette (bilag M02, side 43 samt bilag M12, side 76 og 77). Se også kapitel 4.4, sag 4.

Det fremgår af kendelsen fra Københavns Byret, at dommerfuldmægtig Elmir Tartic vejledte medarbejder Kenn Andersen om, at han ikke havde pligt til at afgive forklaring (bilag 228). Jeg blev ikke vejledt på tilsvarende måde af retsassessor Dorete Bager.

Plads nr. 39: Fogedretten vejledte ikke om konsekvensen af at hjælpe med beslaglæggelsen

Fogedrettens vejledningspligt skal omfatte konsekvenserne af at opføre sig pænt. Naturligvis protesterede jeg mod beslaglæggelsen og forbuddet mod at returnere dvd-filmene. Det vidner de mange og indtrængende efterfølgende breve om. Jeg respekterede fogedrettens afgørelser og hjalp med at gennemføre beslaglæggelsen, da Dorete Bager ikke kunne magte opgaven.

Det har bragt mig i den situation, at FDV (med fogedrettens stiltiende accept) udlægger det som om, at jeg frivilligt er gået med til at undlade at sende filmene retur (bilag 389 og 398). Næste gang, jeg får besøg af Dorete Bager, er jeg nødt til at nægte hende adgang. Jeg er nødt til at få politiet herud, så det kan bevidne, at jeg ikke gør frivilligt, hvad jeg reelt har fået påbud om. Er det virkelig nødvendigt i et demokratisk samfund at sætte sig fysisk til modværge, før det accepteres, at man følger et påbud?

Plads nr. 40: Fogedretten sikrede ikke, at fogedforretningen var offentlig

Jeg tilkaldte journalist Lars Borberg fra Nordjyske Medier, men jeg nåede ikke at tale med ham, før han blev bortvist af FDVs advokat Lars Segato (bilag V03). Ifølge MRK's artikel 6 skal rettergangen være offentlig: "*Not only must Justice be done; it must also be seen to be done*". Siden Lars Borberg blev bortvist, er det mit ord mod Dorete Bagers og Lars Segatos.

Plads nr. 41-55 vedrørende kæremål 1:

Plads nr. 41: Landsretten tillod ikke relevant bevisførelse i form af vidneafhøringer

Justitsministeren kommenterede mit forslag til Folketingets Retsudvalg om, at den kærende skal have ret til en mundtlig forhandling, således (bilag M07, side 5):

> *"Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår det, at mundtlig forhandling navnlig vil kunne tænkes anvendt, hvis der begæres bevisførelse for landsretten i form af parts- eller vidneforklaringer, eller hvis sagens juridiske tvivlsspørgsmål gør det hensigtsmæssigt, at parterne forelægger sagen mundtligt."*

Jeg havde bedt om at afhøre medarbejderne Morten Dam Madsen og David Bjerre om forbudt-programmet for at gøre det klart for Vestre Landsret, at jeg havde foretaget effektive foranstaltninger til at opretholde en specialimport uden at parallelimportere i strid med FDVs medlemmers forbud. Det var relevant bevisførelse, men det blev nægtet (bilag 206).

Plads nr. 42: Landsretten tillod ikke relevant bevisførelse i form af partsforklaring

Jeg havde bl.a. begrundet anmodningen om mundtlig forhandling med ønsket om at afgive forklaring. Forklaringen indeholdt information om Laserdiskens ejerforhold og overdragelsen af aktiver fra Laserdisken ApS til mig selv personligt (bilag V01).

Det var relevant bevisførelse, som forudsætter mundtlig forhandling, jfr. justitsministerens svar til Retsudvalget (bilag M07, side 5), men bevisførelsen blev nægtet (bilag 206).

Plads nr. 43: Landsretten så bort fra Johan Schlüters egen oprindelige fortolkning

Forarbejderne til ophavsretslovens § 19, stk. 1 blev omhyggeligt gennemgået i afsnit 2.2 og 2.3 i det uddybende kæreskrift til Vestre Landsret den 23. december 2005 (bilag 190). Allerede på det tidlige tidspunkt i sagsforløbet gennemgik jeg Johan Schlüters fortolkningsbidrag i form af hans brev til Kulturudvalget den 29. oktober 2002 (bilag 62), kulturministerens bemærkninger (bilag 63) og Johan Schlüters udtalelser på ekspertmødet den 13. november 2002 (bilag 65).

Dokumentationen var fremlagt i sagen som bilag 7, 8 og 9, men ikke desto mindre blev det hele ignoreret af Vestre Landsret i kendelsen den 14. september 2006 (bilag 217).

Plads nr. 44: Landsretten så bort fra, at Laserdisken ApS var et tomt og inaktivt selskab

FDV frafaldt påstanden om forbud i justifikationssagen mod Laserdisken ApS. Selv FDV så, at det var formålsløst at fastholde en påstand om forbud mod et selskab, der var inaktivt og uden aktiver, og som ville være ophørt med at eksistere, hvis det ikke lige var for sagsanlægget.

Vestre Landsret så imidlertid bort fra, at Laserdisken ApS var et tomt og inaktivt selskab. Det var formentlig ikke bevidst, men en konsekvens af, at landsretten ikke læste mine indlæg. Hvis den havde læst min partsforklaring (bilag V01) eller svarskriftet til Retten i Aalborg (bilag 240), som var fremlagt i sagen som bilag 32, havde den opdaget, at betingelsen for at nedlægge forbud mod Laserdisken ApS i retsplejelovens § 642, nr. 2 ikke var opfyldt.

Plads nr. 45: Landsretten så bort fra mit forsøg på at forliges med FDVs medlemmer

Betingelsen i retsplejelovens § 642, nr. 2 var heller ikke opfyldt, selvom begæringen om forbud havde været rettet mod mig. Jeg havde indgået forlig med FDV, og i ønsket om fred havde jeg lovet hvert enkelt medlem af FDV at respektere deres forbud. Vestre Landsret havde ikke noget grundlag for at antage, at jeg ikke ville overholde deres forbud frivilligt. Tværtimod var hele investeringen i forbudt-programmet absurd, hvis jeg ikke havde tænkt mig at bruge det, og det havde været tåbeligt at opgive anpartsselskabets beskyttelse og købe aktiverne tilbage.

Plads nr. 46: Landsretten så bort fra, at FDV havde ventet over 2 ½ år med at anlægge sag

Vestre Landsret undlod at vurdere retsplejelovens § 642, nr. 3, som også skal være opfyldt, før der kan nedlægges forbud. Forbud er et foreløbigt retsmiddel, der kun anvendes, når sagsøger ikke kan beskytte sine rettigheder ved anvendelsen af almindelige retsmidler.

FDV blev orienteret om mine planer den 9. februar 2003 (bilag 74). De enkelte medlemmer blev orienteret om mine planer den 12. februar 2003 (bilag 75). Begge breve var fremlagt for Vestre Landsret allerede med det uddybende kæreskrift den 23. december 2005 (bilag 190). FDV kunne således have afgjort enhver strid med mig eller Laserdisken ApS med anvendelsen af almindelige retsmidler længe før indleveringen af forbudsrekvisition den 11. oktober 2005.

U.2004.2532Ø (bilag M30) beskriver en sag, hvor Østre Landsret den 3. juni 2004 i sag nr. B-2386-03 ophævede et forbud efter § 642, nr. 3, fordi der ikke var nogen saglig grund til, at rekvirenten havde ventet halvandet år, før han havde indgivet forbudsbegæring.

Østre Landsret afgjorde den 20. januar 2006 (bilag M31), at da der var gået 8 måneder, før rekvirenten havde fremsendt begæring om forbud, var betingelsen i § 642, nr. 3 ikke opfyldt. Landsretten udtalte: "*når bortsås fra rekvientens forsømmelse, kunne sagen formentlig have været afsluttet ved almindelig rettergang, hvilket rekvirenten måtte bære risikoen for*".

Vestre Landsret begrundede ikke i kendelsen (bilag 217), hvorfor den mente, at det var i orden, at FDV havde ventet i 2 år og 244 dage med at indgive forbudsbegæring.

Plads nr. 47: Landsretten anvendte ikke § 339 til at afklare sin påståede usikkerhed

I Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 i kæremål 2 i fogedsagen mod mig (bilag 322) henviste landsretten til det uddybende kæreskrift af den 23. december 2005 i fogedsagen mod Laserdisken ApS (bilag 190) og bebrejdede mig for at have angivet den personlige virksomhed som part i stedet for Laserdisken ApS. Af sammenhængen fremgår det, at Vestre Landsret mener, at den lod sig forvirre af min forkerte angivelse af kærende i dette første kæremål.

Det er ikke korrekt. Som gennemgået i kapitel 4.4, sag 7, havde Vestre Landsret i 8 breve og afgørelser ikke udvist den mindste tvivl om, at kærende var Laserdisken ApS. Hvis Vestre Landsret havde været i tvivl, havde den naturligvis anvendt retsplejelovens § 339 til at afklare tvivlen. Det er rettens opgave, og det er det, retsplejelovens § 339 er til for ifølge betænkning nr. 698/1973 om behandling af borgerlige sager (bilag M09, side 123).

Plads nr. 48: Landsretten bragte ikke parternes standpunkter på det rene

I kapitel 4.4, sag 4, er gennemgået retsplejelovens § 339 om dommerens retsledelse. Han har til opgave "*at bringe parternes standpunkter på det rene såvel med hensyn til påstande, anbringender som beviser, dels kan opfordre parterne til enhver form for bevisførelse*" (bilag M09, side 123). Hvis Vestre Landsret mente, at de i partsforklaringen beskrevne omstændigheder om ejerskabet af den aktive virksomhed Laserdisken, burde give anledning til et bestemt anbringende, var det dens opgave at gøre opmærksom på det. Vestre Landsret har på intet tidspunkt anvendt § 339 til at afklare betydningen af overdragelsen af anpartsselskabets aktiver til mig.

Plads nr. 49: Landsretten ignorerede anmodningerne om at returnere de beslaglagte film

I kapitel 4.6, ad 6), er gennemgået 5 breve og processkrifter til Vestre Landsret vedrørende de beslaglagte film og anmodninger om tilladelse til at returnere dem. Ingen af dem blev besvaret.

Plads nr. 50: Landsretten oplyste ikke om behandlingen af forbud og beslaglæggelse

Min anmodning om at få oplyst, hvordan Vestre Landsret ville behandle spørgsmålet om forbud og beslaglæggelse (bilag 209) blev ikke besvaret. Det fratog mig muligheden for at kære, og min anmodning til Procesbevillingsnævnet om mundtlig forhandling blev unødigt forsinket.

Plads nr. 51: Landsretten så bort fra foranstaltningerne til at undgå uønsket parallelimport

Kendelsen den 14. september 2006 (bilag 217) indeholder ingen stillingtagen til de foranstaltninger, jeg havde foretaget for at undgå parallelimport, som var forbudt af FDVs medlemmer.

Plads nr. 52: Landsretten lagde en antagelse om krænkelser til grund i stedet for faktum

I kendelsen den 14. september 2006 (bilag 217) bemærkede Vestre Landsret, at jeg til fogedretten har "erkendt" at jeg har importeret dvd-film fra tredjelande og solgt dem i Danmark. Vestre Landsret lagde videre til grund, at medlemmerne af FDV har de ophavsretlige enerettigheder til i hvert fald en del af disse filmværker, *og* at Laserdisken ApS ved salgene har overtrådt ophavsretslovens § 2, jfr. § 19.

Der er i kendelsen ingen stillingtagen til ophavsretslovens fortolkning, foranstaltningerne til at undgå forbudt parallelimport eller påstanden om, at FDVs medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder til dvd-film, som andre licenshavere allerede har udgivet. Det *antages* bare, at salg af importerede film automatisk udgør en krænkelse af FDVs medlemmers rettigheder.

Plads nr. 53: Landsretten undlod at undersøge fortolkningen bag EF-domstolens dom

Jeg havde beskrevet de to fortolkningsmuligheder for Vestre Landsret allerede i det uddybende kæreskrift den 23. december 2005 (bilag 190). Det var derefter relevant at undersøge, hvilken af de to fortolkninger, EF-domstolens dom var baseret på. Det gjorde Vestre Landsret ikke.

Plads nr. 54: Landsretten opdigtede tidspunktet for fogedrettens afgørelse

I Vestre Landsrets kendelse den 14. september 2006 (bilag 217) er det tilføjet på side 2, at der var telefonisk kontakt til min advokat "*forud for afsigelsen af kendelserne om bevissikring og forbud*". Det må stå for Vestre Landsrets egen regning. Ingen af Vestre Landsrets dommere var til stede. Der var ingen mundtlig forhandling, hvor Dorete Bager eller jeg eller nogen anden afgav forklaring om, hvad der virkelig skete, eller hvornår det skete.

Vestre Landsret havde ikke grundlag for at skrive, hvornår fogedretten træf sin afgørelse, for det havde den ingen viden om. Den ukorrekte beskrivelse af faktum er naturligvis med til at sløre, at fogedforretningen ikke blev gennemført korrekt.

Plads nr. 55: Landsretten fejlede om fogedrettens afgørelse om beslaglæggelse

Følgende fremgår af Vestre Landsrets kendelse den 14. september 2006 (bilag 217):

> *"Fogedretten har således ikke truffet bestemmelse om beslaglæggelse af filmværker, og landsretten kan ikke under denne sag tage stilling til, om det vil være i strid med parternes aftale, hvis kærende returnerer filmværker til leverandørerne."*

Bemærkningen er baseret på, at der ikke står noget om beslaglæggelsen i retsbogen, men det er en forkert antagelse. Hvis det af retsbogen fremgår, at noget faktuelt er sket, er rimeligt at tage udgangspunkt i, at det er sådan, men kun som udgangspunkt. Fejl forekommer, og fejl er før rettet i et kæremål, jfr. sag nr. B-2386-03 ved Østre Landsret, hvor et forbud blev ophævet, efter at direktøren forklarede Østre Landsret, at fogedretten havde gengivet hans forklaring forkert (bilag M30, side 3). Østre Landsret tillod, at fejlen blev rettet med en ny forklaring.

Det er en fatal fejl at gå ud fra, at noget *ikke* er sket, bare fordi det *ikke* står i retsbogen. Dorete Bager havde problemer med at beskrive beslaglæggelsens rækkevidde (bilag 181), så hun skrev ingenting. Men man kan ikke slutte baglæns på den måde, og slet ikke når parterne er enige om det modsatte. Vestre Landsret burde have set, at det også af FDVs svarskrift fremgår, at *fogedretten* havde beslaglagt filmene (bilag 196, side 2 og 9).Vestre Landsret anvendte heller ikke § 339 til at afklare sagens faktum. Den valgte en belejlig, men ukorrekt antagelse.

Plads nr. 56-63 vedrørende justifikationssag 1:

Plads nr. 56: Byretten afklarede ikke formalitetsindsigelsen

Mine første ord til Retten i Aalborg i justifikationssagen mod Laserdisken ApS var følgende:

> *"Det præciseres, at Laserdisken ApS overdrog alle aktiviteter tilbage til Laserdisken, v/Hans Kristian Pedersen med virkning fra 1/7-2004. Laserdisken ApS er i dag et tomt selskab, så et fogedforbud rettet mod anpartsselskabet giver ingen mening. Da sagen begæres afvist under alle omstændigheder, er der ikke herved taget stilling til eventuelle konsekvenser af den formelle fejl."*

Sådan indledtes svarskriftet den 23. januar 2006 (bilag 240). Jeg har stadig svært ved at se, at det kan opfattes som andet end en formalitetsindsigelse. Bemærkningen indeholder i hvert fald så megen information, at den burde give anledning til, at dommeren anvendte retsplejelovens § 339 til at afklare, om jeg ville gøre formalitetsindsigelse gældende.

Jfr. kapitel 4.4, sag 4, har bestemmelsen til formål, at retten medvirker til, at der tilvejebringes klarhed over påstande og anbringender. Det kan være en nødvendig forudsætning for en rational tilrettelæggelse af sagens behandling., og det er nødvendigt for at hindre reelt utilfredsstillende resultater (bilag M09, side 122 og side 123). Retten i Aalborg reagerede ikke.

Plads nr. 57: Byretten vejledte ikke efter retsplejelovens § 339, stk. 4

Selvom jeg indleverede svarskriftet som selvmøder, spurgte Retten i Aalborg ikke, om jeg ville gøre formalitetsindsigelsen gældende som et anbringende. Ifølge retsplejelovens § 339, stk. 4 er det dommerens opgave at vejlede en part, der møder uden en advokat. Læs nærmere herom i kapitel 4.4, sag 4, "Rettens ledelse" samt betænkning nr. 698/1973 (bilag M09, side 123).

Vestre Landsret fastslog i dom den 11. juni 1993, at "*Risikoen for, at der er givet den sagsøgte den fornødne vejledning som selvmøder, kan ikke placeres på sagsøgte selv*" (bilag M28).

Jeg savnede navnlig vejledning i, hvad jeg skulle have gjort for at undgå at blive beskyldt for at have vildledt om Laserdiskens ejerforhold, selvom jeg således som det første havde gjort formalitetsindsigelse gældende - som foreskrevet af retsplejelovens § 351, stk. 4.

Plads nr. 58: Byretten gav mig skylden for fogedrettens fejl

I stedet for at vejlede om formalitetsindsigelsen i svarskriftet gav Retten i Aalborg mig skylden for fogedrettens fejl og lagde min "skyld" til grund for dommen om "rette sagsøgte" (bilag 255):

> *"Videre lægges til grund, at sagsøgte ikke, hverken i fogedretten eller senere i Vestre Landsret gjorde gældende ikke at være rette rekvisitus, idet dette anbringende første gang fremsættes under denne justifikationssag."*

Jeg kunne ikke vide, at FDV havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus, før jeg senere fik lejlighed til at læse rekvisitionen, men retsplejeloven og MRK sikrer specifikt den anklagedes ret til at undgå at risikere selv at blive udsat for straf, og derfor er der ikke oplysningspligt i en sådan sag. Ikke blot gav Retten i Aalborg mig skylden for ikke at informere om en fejl, jeg ikke havde kendskab til, men den blæste på min ret til at undlade at udtale mig i en sådan grad, at Laserdisken ApS simpelthen blev dømt i sagen, alene fordi jeg ikke havde vejledt fogedretten. Læs mere i kapitel 4.4, sag 4, "*Om dommernes vejledningspligt og rekvisiti oplysningspligt*" samt kapitel 5.9 i bemærkningerne til lovforslaget om bevissikring (bilag M02, side 43) og betænkning om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder (bilag M12, side 76 og 77).

Plads nr. 59: Byretten lagde afgørelsen i kæremålet til grund for sin afgørelse

Jeg kalder det cirkulær bevisførelse: Alle henviser til alle, og ingen undersøger noget som helst. Fogedrettens Dorete Bager sagde, at jeg ville få lejlighed til at fremlægge bilag og forklare mig i den kommende justifikationssag, så hun undersøgte ikke noget selv. Vestre Landsret lagde Dorete Bagers retsbog og kendelse til grund for en stadfæstelse uden at undersøge noget som helst, og uden at opdage, at Laserdisken ApS var et tomt og inaktivt selskab, som intet havde at gøre med den fremlagte dokumentation.

I justifikationssagen, hvor den egentlige undersøgelse burde finde sted, henviste dommer Helle Dietz blot til, at fogedrettens afgørelse var stadfæstet af landsretten (bilag 255, side 5). Summa summarum: Retten i Aalborg afsagde dom for, at "*Sagsøgte, Laserdisken ApS, skal anerkende at være rette sagsøgte*", selvom alle ved, at angivelsen af Laserdisken ApS var en fejl, og selvom dommer Helle Dietz faktisk selv lagde til grund, at det var en fejl.

Plads nr. 60: Byretten tillod ulovligt tilvejebragte bilag at blive fremlagt

Retten i Aalborg ignorerede mit brev af den 4. februar 2008 (foranlediget af FDVs fremlæggelse af bilag, der var indhentet uden en retskendelse mod mig fra min pc den 29. november 2005), hvor jeg med fede typer havde skrevet (bilag 260):

> *"Retten anmodes under alle omstændigheder om at undlade at tillade fremlæggelse af de nye bilag, før det er afgjort, om sagsøger er i retmæssig besiddelse af dem."*

Plads nr. 61: Byretten tillod fremlæggelse af nye bilag

Dommer Helle Dietz ignorerede min protest jfr. plads nr. 60 og tillod bilagene fremlagt. På det tidspunkt var den eneste påstand i sagen spørgsmålet om, hvorvidt Dorete Bager havde haft grundlag for at træffe afgørelse om en bevissikring mod Laserdisken ApS.

Laserdisken ApS havde på det tidspunkt ikke flere penge, og advokat Henrik Karl Nielsen var udtrådt af sagen (bilag 260). Jeg mødte for selskabet alene for at undgå, at selskabet blev dømt som udeblevet. Min opgave var let, troede jeg. Jeg skulle bare gøre det klart, at *ingen* af de for fogedretten fremlagte bilag vedrørte Laserdisken ApS. Uanset hvad Laserdisken ApS var anklaget for, kunne det ikke begrundes af de bilag, FDV havde fremlagt for fogedretten.

Men dommer Helle Dietz tillod fremlæggelse af nye bilag alene for at kunne foretage en retrospektiv godkendelse af Dorete Bagers afgørelse om bevissikring.

Plads nr. 62: Byretten slørede fogedrettens beslutningsgrundlag med de nye bilag

I den endelig dom mod Laserdisken ApS henviste dommer Helle Dietz til sagens bilag 9, der viste, at sagsøgte, Laserdisken ApS, fra den 2. januar 2003 og frem til 1. julil 2004 havde solgt parallelimporterede film. Det vidste Dorete Bager imidlertid intet om. Hendes kendelse blev stadfæstet på baggrund af bilag, hun i sagens natur ikke havde haft kendskab til.

Plads nr. 63: Byretten antog de facto, at Laserdisken ApS havde krænket FDVs rettigheder

Justifikationssagen mod Laserdisken ApS er den eneste sag, hvor ophavsretslovens fortolkning *ikke* var et tema. Jeg havde anført, at alle anklager mod selskabet var grundløse, fordi jeg - ikke selskabet - var ansvarlig for det, de fremlagte bilag dokumenterede, hvad det end måtte være. Jeg påpegede for en sikkerheds skyld for Retten i Aalborg forud for domsforhandlingen, at "*spørgsmål om lovfortolkning, erstatningsgrundlag, erstatningsansvar, tabsbegrænsning og culpa ikke har været behandlet i sagen*" (bilag 260).

Ikke desto mindre afgjorde retten uden videre, "*at den foretagne bevissikring har været nødvendig for sagsøger, bl.a. med henblik på at kunne opgøre et erstatningskrav*" (bilag 262).

Plads nr. 64-68 vedrørende ankesag 1:

Plads nr. 64: Landsretten lader som om, at ankesagen handler om ophavsretlige krænkelser

Justifikationssagen mod Laserdisken ApS er som nævnt under plads nr. 63 den eneste sag, hvor spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning ikke var et tema. Det fremgår af ankestævningen, at sagen handler om fremgangsmåden ved bevissikringer; om der skal være "probable cause", *før* der træffes afgørelse om bevissikring træffes (bilag 263). Der er ikke foretaget bevissikring mod Laserdisken ApS. Der blev truffet afgørelse om det, hvorefter fogedretten gennemførte en bevissikring mod mig. Byrettens behandling rejste det principielle spørgsmål, om fogedretten kan lave bevissikringer i flæng i håbet om, at der dukker et grundlag op på et *senere* tidspunkt, hvilket dommer Helle Dietz fra Retten i Aalborg var tilfreds med.

En bevissikring er en krænkelse af privatlivets fred, og betingelserne skal være opfyldt, uanset hvad begrundelsen for at krænke privatlivet måtte være. Det er lige gyldigt, om man er mistænkt for at besidde narkotika, våben, terrorplaner - eller at krænke ophavsrettigheder. Ankesagen vedrører et principielt spørgsmål om privatlivet fred - ikke ophavsret.

Vestre Landsret lod alligevel som om, at sagen handler om "*formodede overtrædelser af ophavsretsloven*" (bilag 275), men så samtidig bort fra ankestævningens subsidiære påstand om at hjemvise sagen til byretten, hvor spørgsmålet om lovfortolkning (og dermed påståede "overtrædelser") netop *ikke* havde været behandlet. Vestre Landsret gav sagen et andet indhold og ignorerede den subsidiære påstand, der netop tog højde for den situation.

Plads nr. 65: Landsretten fratog Laserdisken ApS retten til sagsbehandling i 2 instanser

Vestre Landsret så bort fra, at det i betænkning om behandling af borgerlige sager, nr. 698/1973 er indskærpet, at der i en ankesag ikke inddrages påstande, der ikke har været behandlet i foregående instans, "*da ankeinstansen ellers for så vidt angår disse krav, kommer til at afsige dom som første og i almindelighed også som sidste instans*" (bilag M09, side 173 og 174).

Vestre Landsret har aldrig svaret, om den vil garantere adgang til Højesteret, når den har afsagt dom. Dermed er Laserdisken ApS frataget retten til sagsbehandling i 2 instanser.

Plads nr. 66: Landsretten afviste at tage stilling til den nedlagte afvisningspåstand

Den 17. december 2008 besvarede jeg påstanden om erstatning med en afvisningspåstand på det grundlag, at Laserdisken ApS aldrig ville kunne betale erstatning, og at FDVs fremlagte dokumentation til støtte for påstanden ikke kunne anvendes i henhold til MRK, fordi det var tilvejebragt under en bevissikring mod en anden part og uden et retsgrundlag (bilag 278).

Vestre Landsret ignorerede først svarskriftet og kaldte det blot et brev (bilag 279). Den 6. februar 2009 gjorde jeg opmærksom på, at landsretten ikke havde forholdt sig til afvisningspåstanden i svarskriftet (bilag 282), og det afviste landsretten så at gøre den 17. februar 2009 (bilag 283). En fornyet redegørelse og anmodning (bilag 284) blev også afvist (bilag 285).

Plads nr. 67: Landsretten besvarede slet ikke anmodningen om særskilt behandling

Jeg havde kopieret Kammeradvokatens adfærd fra retssagen mod kulturministeriet (bilag 117) og anvendt nøjagtig samme fremgangsmåde, dvs. jeg havde i svarskriftet gjort opmærksom på, at det kun indeholdt anbringender til støtte for afvisningspåstanden jfr. retsplejelovens § 351, stk. 4 og bedt om særskilt og forlods behandling af afvisningspåstanden (bilag 278).

Mens Kammeradvokaten uden videre fik sit ønske opfyldt, så Vestre Landsret helt bort fra min anmodning. Den tog aldrig stilling til anmodningen. Selvom jeg således ikke havde forholdt mig til FDVs erstatningskrav én eneste gang, var Vestre Landsret allerede den 6. januar 2009 klar til at beramme hovedforhandling i sagen (bilag 279).

Plads nr. 68: Landsretten foregav, at bilagene hidrørte fra en fogedsag mod Laserdisken ApS

Som bekendt blev der aldrig gennemført en bevissikring mod Laserdisken ApS. I kæremål 2 blev jeg i kendelsen den 8. oktober 2007 bebrejdet, at jeg ikke havde gjort opmærksom på, at den virksomhed, som FDV anfægtede, ikke blev drevet af anpartsselskabet, men af mig selv (bilag 322), men i retssagen mod Laserdisken ApS vendte Vestre Landsret på en tallerken.

På trods af det faktum, at regnskabsmaterialet blev bevissikret fra en pc, der tilhører mig, og trods Vestre Landsrets egen udtalelse i kæremålet mod mig, fastslog landsretten i kendelsen den 27. november 2008, at bevissikringen var foretaget mod Laserdisken ApS (bilag 275).

Byrettens dommer Helle Dietz vidste godt, at bevissikringen ikke var gennemført mod Laserdisken ApS (men mod mig). Hun ville bare forsvare Dorete Bager (bilag 262) jfr. plads nr. 58, men Vestre Landsret er gået et skridt videre og lader nu som om, at bilagene slet ikke blev tilvejebragt under fogedforretningen mod mig.

Plads nr. 69-81 vedrørende fogedsag 2:

Plads nr. 69: Fogedretten tillod FDV (og sig selv) at reparere det manglende retsgrundlag

Hvis ansvar er det, at en uvarslet bevissikring gennemføres mod den rekvisitus, som er angivet på rekvirentens bevissikringsrekvisition? Ifølge retsplejeloven og MRK er det en lovfæstet ret, at man som mistænkt ikke har pligt til at oplyse om forhold, hvorved man risikerer at udsætte sig selv for straf. Fogedretten har endda pligt til at vejlede den mistænkte om det.

Den Europæiske Menneskeretskonvention udelukker således, at det kan kræves af mig, at jeg skal sige: "*Kære dommer. Det er slet ikke Laserdisken ApS, som er skyldig i de påståede forbrydelser. Det er mig.*"

Jeg ville have sagt det, hvis jeg havde vidst det, for jeg føler mig ikke som en forbryder, men domstolene har så lidt respekt for mine rettigheder, at den uden videre giver mig skylden for, at FDV ikke kunne finde ud af at angive den rigtige rekvisitus, selvom jeg havde opfyldt alle de lovkrav, som gør det let for FDV at finde ud af, hvem der er ansvarlig for Laserdisken (se kapitel 4.1), og at retsassessor Dorete Bager havde så travlt med at gøre FDVs advokat Lars Segato tilpas, at hun end ikke tillod et retsmøde, hvor sagens rette parter ville være afklaret.

På den baggrund er det måske ikke mærkeligt, at Dorete Bager og FDV kunne blive enige om at reparare på det manglende retsgrundlag efterfølgende. FDVs forbuds- og bevissikrings-rekvisition mod mig blev fremsendt den 5. oktober 2006 (bilag 296). Fogedrettens kendelse blev afsagt mundtligt den 11. december 2006 og forelå skriftligt den 19. december 2006 (bilag 307). Afgørelsen om at bevissikring i mine forretninger blev således truffet mere end et år efter, at fogedretten havde kopieret regnskaberne fra min pc.

I den justifikationssag, hvor fogedrettens fremgangsmåde og afgørelser skal udsættes for egentlige retlige undersøgelser, har dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst ikke så meget som løftet et øjenbryn over den usædvanlige fremgangsmåde (bilag 341). Hverken Vestre Landsret (bilag 353) eller Procesbevillingsnævnet (bilag 356) mener, at det er et principielt spørgsmål, om fogedretten kan gennemføre en bevissikring uden et retsgrundlag og så afsige kendelse om det bagefter, når "rekvisitus", eller hvad man kan kalde ham, har protesteret.

Det gør ikke noget, at sagsøger angiver en forkert som sagsøgt i en almindelig retssag. Hvis sagsøgte protesterer, bliver sagen afvist, og den uberettiget sagsøgte får en lille kompensation. Sagsøger kan prøve igen mod en anden sagsøgt - forhåbentlig med bedre held.

Problemet er, at FDV valgte at starte med en uvarslet bevissikring. Det er så stort et indgreb i privatlivets fred, at MRK kræver, at særlige betingelser skal opfyldes *først*, og det kan ikke bare ignoreres, som Retten i Aalborg, Vestre Landsret og Procesbevillingsnævnet har gjort.

Plads nr. 70: Fogedretten undlod at afklare de beslaglagte films skæbne

Selvom Vestre Landsret ved kendelsen den 14. september 2006 (bilag 217) afgjorde, at mine film slet ikke var beslaglagt, var det alligevel FDVs opfattelse, at jeg ikke kunne råde over dem uden en skriftlig tilladelse fra fogedretten (bilag 196, side 9), og jeg ønskede ikke vrøvl.

Advokat Henrik Karl Nielsen var i mellemtiden trådt ind i sagen som min advokat, og han var ikke i tvivl om, at fogedforretningen var gennemført uden et retsgrundlag, og at jeg derfor havde ret til at få det bevissikrede materiale tilbageleveret (bilag 292).

En fornuftig fremgangsmåde var derfor at bede fogedretten bekræfte, at jeg kunne råde over filmene igen og få afklaret, om fogedforbuddet mod Laserdisken ApS også omfattede min personlige virksomhed. Det gjorde jeg den 1. oktober 2006 (bilag 363, side 4), hvor jeg også redegjorde for alt det, jeg ikke fik mulighed for at forklare under fogedforretningen.

Fogedrettens svar den 5. oktober 2006 afklarede intet (bilag 364). Jeg skrev igen til fogedretten den 29. november 2007 (bilag 386), hvilket heller ikke afklarede noget, for Dorete Bager overlod bare sagen til FDVs advokat Lars Segato (bilag 387-389). De beslaglagte films skæbne blev holdt hen i det uvisse på grund af fogedrettens manglende svar. Se også kapitel 4.6, ad 6).

Plads nr. 71: Fogedretten undlod at besvare anmodningen om tilbagelevering

Når fogedretten har gennemført en bevissikring uden et retsgrundlag og derfor er i besiddelse af materiale, der tilhører en anden person, har personen ret til at få tilbageleveret materialet. Retsplejelovens § 653 c, stk. 1 specificerer, at rekvisitus har ret til at få tilbageleveret alt det materiale, der hidrører fra en undersøgelse, hvis rekvirenten ikke inden 4 uger har anlagt sag. Man skal ikke stilles ringere af, at bevissikringen er gennemført uden en anmodning og uden en kendelse. Den 25. september 2006 var der gået næsten 9 måneder, og FDV havde ikke anlagt retssag mod mig. Materialet tilhørte mig, og fogedretten var uretmæssigt i besiddelse af det. Naturligvis skal fogedretten besvare en anmodning i en sådan situation (bilag 292).

Plads nr. 72: Fogedretten ventede ikke på afgørelsen i spørgsmålet om rette sagsøgte

Retsassessor Dorete Bager svarede ikke direkte på mine spørgsmål, jfr. plads nr. 70. Hun overlod det til justifikationssagen mod Laserdisken ApS at afgøre, om jeg var omfattet af retssagen (bilag 364). Spørgsmålet var afgørende for, om bevissikringen mod mig var gennemført uden et retsgrundlag, og dermed om fogedretten var i lovlig besiddelse af det bevissikrede materiale, og om jeg havde krav på at få det tilbageleveret.

FDV indgav ny forbuds- og bevissikringsrekvisition den 5. oktober 2006 med det formål at reparere på det manglende retsgrundlag og få udleveret det materiale, der allerede var bevissikret fra min butik (bilag 296). Hvis sagen mod Laserdisken ApS ikke omfattede mig også, var fogedretten slet ikke i retmæssig besiddelse af materialet, så advokat Henrik Karl Nielsen bad den 12. oktober 2006 (bilag 297) fogedretten om ikke at udlevere materialet til FDV, indtil spørgsmålet var afgjort. Det havde væsentlig betydning, om materialet var ulovligt tilvejebragt. Fogedretten ignorerede anmodningen og svarede aldrig Henrik Karl Nielsen.

Plads nr. 73: Fogedretten tillod nye bilag og nye anbringender på selve retsmødet

Fogedretten havde indkaldt til retsmøde mandag den 11. december 2006 (bilag 298). Så sent som en uge forinden havde Lars Segato skrevet til fogedretten: "*Rekvisitus har efter nedlæggelse af fogedforbuddet den 29. november 2005 ageret som værende omfattet af det nedlagte forbud.*" (bilag 300). Dermed bekræftede FDV, at parallelimporten var ophørt. Betingelsen i retsplejelovens § 642, nr. 2 for at nedlægge forbud mod mig var derfor ikke opfyldt. Det var udgangspunktet før mødet, hvor Dorete Bager alligevel tillod FDV at gøre gældende, at salget af "*101 Dalmatians II*" dokumenterede, at det var nødvendigt at nedlægge forbud mod mig.

Plads nr. 74: Fogedretten lod salget af "101 Dalmatians II" begrunde et forbud

Det siger sig selv, at salget af "*101 Dalmatians II*" ikke var årsag til FDVs anmodning om forbud, da forbudsrekvisitionen blev indgivet den 5. oktober 2006 (bilag 296), mens salget af "*101 Dalmatians II*" først skete den 8. december 2006 (bilag 302) - mere end 2 mdr. senere.

FDV dokumenterede ingen rettigheder til filmen. Jeg tiltrådte, at det solgte eksemplar var importeret fra USA, men jeg afviste at kunne udtale mig om FDVs medlemmers rettigheder, hvilket også fremgår af mit efterfølgende brev (bilag 306), selvom jeg ikke kunne vide, at jeg ville blive fejlciteret i kendelsen. Under retsmødet havde jeg ingen mulighed for at redegøre for, om salget var en overtrædelse af et meddelt forbud, eller om der var en anden forklaring.

Enkeltstående hændelser kan ikke begrunde et forbud. Betingelsen i retsplejelovens § 642, nr. 2 er først opfyldt, når rekvisitus nægter at overholde rekvirentens forbud frivilligt, og det var der ikke tale om. Efter retsmødet fik jeg forklaringen af mine medarbejdere, og jeg skrev til fogedretten dagen efter (bilag 306).

"*101 Dalmatians II*" var importeret før forbuddet den 29. november 2005. På det tidspunkt kunne man købe en dansk udgave udgivet af FDVs medlem Buena Vista Home Entertainment A/S, og filmen var derfor omfattet af beslaglæggelsen (bilag 171, side 15). Senere fik vi i Laserdisken meddelelse om, at den danske udgave var udgået (bilag V15), hvorefter min medarbejder ikke mente, at et salg kunne betegnes som parallelimport. Salget skyldes ikke en forsætlig krænkelse, men en begrundet opfattelse af, at salget ikke udgjorde en krænkelse, men derimod var en lovlig mulighed for at begrænse tabet som følge af beslaglæggelsen året før.

Den tankegang er i overensstemmelse med ophavsretslovens § 54, der tilpligter en licenshaver at udnytte værket. Når den danske udgave ikke var tilgængelig mere, måtte det skyldes, at den danske licenshavers rettigheder var udløbet. Salget af "*101 Dalmatians II*" kan umuligt udlægges som en forsætlig krænkelse af FDVs medlemmers rettigheder på en måde, der nødvendiggør et forbud. Det kan med god ret gøres gældende - henset til tabsbegrænsningspligten - at jeg havde *pligt* til at sælge filmen for at begrænse det tab, der var forårsaget af beslaglæggelsen, når det var konstateret, at FDVs medlem ikke havde danske rettigheder til filmen mere.

Plads nr. 75: Fogedretten undlod at iagttage, at parallelimport var ophørt

"101 Dalmatians II" var importeret før fogedforretningen den 29. november 2005, så det kan ikke støtte påstanden om, at parallelimporten fortsatte efter fogedforretningen, som om intet var sket. Salget af "*101 Dalmatians II*" er en konsekvens af, at jeg ikke fik lov at returnere de beslaglagte film, som jeg havde foreslået og kæmpet forgæves for.

FDVs advokat Lars Segato havde ugen forinden bekræftet, at jeg agerede, som om jeg var omfattet af et forbud, og at det var rekvirenternes opfattelse, at jeg allerede var omfattet af det nedlagte forbud (bilag 300, side 2). Det er strafbart at overtræde et forbud, selvom det er nedlagt med urette. Salget af "*101 Dalmatians II*" burde på baggrund af FDVs egen opfattelse være anmeldt til fogedretten som en overtrædelse af et forbud. Et nyt forbud er meningsløst.

Jeg havde bedt Dorete Bager bekræfte, at jeg ikke var omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS (bilag 363), og da hun ikke havde bekræftet dette, var der ingen grund til at tro, at jeg ville kaste mig ud i ny parallelimport og risikere en anmeldelse og offentlig straf. Hun havde ikke grund til at tro, at jeg ville ignorere både hendes forbud og det forbud, Lars Segato meddelte under fogedforretningen. Jeg havde sagt til Dorete Bager, at jeg kun importerede film fra selskaber, der ikke havde forbudt det (bilag 75), og jeg bekræftede løftet på retsmødet (bilag 305).

Dorete Bager så bort fra det hele. Hun fik forklaringen på salget af "*101 Dalmatians II*", men lod den ikke indgå i sagen, hvorimod hun lagde afgørende vægt på FDVs nye "bevis" og anbringende, som jeg var afskåret fra at forholde mig kvalificeret til.

Plads nr. 76: Fogedretten undlod at iagttage, at FDV havde ventet over 8 mdr. med sag 2

Østre Landsrets dom af 20. januar 2006 om passivitet efter retsplejelovens § 642, nr. 3 (bilag M31) var også fremlagt i denne fogedsag. Østre Landsret havde vurderet, at rekvirenten måtte bære risikoen for, at sagen ikke allerede var afsluttet ved almindelig rettergang, idet han havde ventet 8 måneder med at indgive rekvisition. Se også plads nr. 46.

Jeg gjorde opmærksom på fejlen i svarskriftet den 23. januar 2006 (bilag 240). FDV havde indgivet forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 (bilag 296). Der var gået 8 mdr. og 13 dage. Fogedretten kunne med henvisning til trykt retspraksis have afvist at nedlægge fogedforbud.

Dorete Bager har en særlig opfattelse af § 642, nr. 3. I kendelsen den 19. januar 2007 (bilag 309, side 8) begrundede hun opfyldelsen af § 642, nr. 3 med omfanget af rekvisiti virksomhed. Hvad mente hun med det? Hun kan næppe have ment omfanget af "den ulovlige virksomhed", for det var anerkendt, at parallelimporten var ophørt på nær den enkelte "svipser", som Dorete Bager kaldte salget af "*101 Dalmatians II*". Mente hun, at en enkelt svipser, som viste sig slet ikke at være en svipser, var så stor en trussel mod FDV, at lovens bestemmelser om at anvende de almindelige retsmidler med god grund kunne tilsidesættes?

Plads nr. 77: Fogedretten manipulerede med Johan Schlüters oprindelige fortolkning

I denne fogedsag blev forarbejderne til ophavsretslovens § 19, stk. 1 gennemgået i svarskriftet den 25. oktober 2006 (bilag 299). Johan Schlüters fortolkningsbidrag i form af hans brev til Kulturudvalget den 29. oktober 2002 (bilag 62), kulturministerens bemærkninger (bilag 63) og Johan Schlüters udtalelser på ekspertmødet den 13. november 2002 (bilag 65) blev fremlagt som bilag F, G og H. I udtalelserne forsikres det, at specialimport ikke berøres af forslaget, fordi der ikke vil være grundlag for at *forbyde* det. Se også kapitel 2.4 og kapitel 4.4 (sag 6).

De tre centrale udtalelser er citeret i svarskriftet på side 4-5, men Dorete Bager citerede ikke. Hun gav et referat med det *modsatte* indhold. Hun skrev i kendelsen (bilag 309, side 4):

> *"Som sagens bilag F er fremlagt et responsum udarbejdet af rekvirentens advokat den 29. oktober 2002 vedrørende blandt andet gennemførelse af Infosoc-direktivets artikel 4,* ***hvorefter parallelimport af værker fra lande udenfor EØS ikke må finde sted uden samtykke fra enerettighedshaveren i importlandet.****"*

Plads nr. 78: Fogedretten manipulerede med min begrundelse for at afvise påbuddet

Retsassessor Dorete Bagers begrundelse for at nedlægge forbud var min afvisning af at følge hendes forslag om at spørge udgiverne, om der findes en dansk rettighedshaver. Det naturlige var selvfølgelig at spørge FDVs medlemmer, hvad de har rettigheder til og vil forbyde, men Dorete Bager synes, at FDVs medlemmer som de eneste *ikke* behøver at gøre noget. Hvis jeg vil importere en film fra Korea, skal jeg henvende mig til den koreanske rettighedshaver og have ham til at fortælle, om der i Danmark er en rettighedshaver, jeg skal have samtykke af (bilag 309, side 8). Jeg var selvfølgelig utilfreds med, at Dorete Bager ikke iagttog Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Kulturudvalget, men den afgørende information i forsøget på at undgå en strid med FDV er under alle omstændigheder at vide, hvad FDVs medlemmer har rettigheder til. Hendes forslag tog ikke hensyn til, at rettigheder overdrages: Selvom jeg fik en bekræftelse på, at der ikke var en rettighedshaver i Danmark på importtidspunktet, kunne et medlem erhverve rettigheder senere, og mit salg af det lovligt importerede eksemplar ville straks blive udlagt som en krænkelse ligesom de film, jeg havde importeret, før loven blev til.

Jeg forklarede dette igen i en kronik den 14. januar 2007 (bilag 391), altså før der blev afsagt kendelse. Desværre var det ikke nok til, at Dorete Bager anerkendte problemet.

Plads nr. 79: Fogedrettens påbud var i strid med retsplejeloven

Fogedretten kan i forbindelse med et forbud pålægge rekvisitus at foretage enkeltstående handlinger for at sikre den ved forbuddet pålagte undladelsespligt. Det fremgår af forarbejderne, at der må være tale om accessoriske og klart angivne handlepligter af forholdsvis underordnet karakter, jfr. forslag til Lov om bevissikring (bilag M02, side 19) og Betænkning om arrest og forbud, nr. 1107/1987 (bilag M11, side 61):

> *"Selv om det af ordlyden af retsplejelovens § 646 og af retspraksis ganske klart kan udledes, at hovedformålet med et forbud ikke kan være at pålægge rekvisitus en handlepligt, er det imidlertid i retspraksis antaget, at fogedretten undtagelsesvis i forbindelse med nedlæggelse af et forbud har adgang til at pålægge rekvisitus accessoriske handlepligter af forholdsvis underordnet betydning i forhold til den fremtidige undladelsespligt."*

Påbuddet om at indhente information og tilladelse fra tusindvis af rettighedshavere, som jeg næppe kan finde, og som intet har med FDV at gøre, er *ikke* af underordnet karakter og *ikke* nødvendigt for at beskytte FDVs påståede rettigheder. Hvis jeg vil undgå strid med FDV, er den relevante oplysning, om et medlem af FDV har erhvervet udgivelsesrettigheder til filmen. Dorete Bagers krav er umulige at opfylde. Der er ikke tvivl om, at hendes løsning er det, FDV håbede på, og det var vel det egentlige formål med aktionen. Se også kapitel 2.8.

Plads nr. 80: Fogedretten tillod mig ikke at indhente nødvendig information fra FDV

Da dommerfuldmægtig Michael Lynge Jensen (mod sikkerhedsstillelse) nedlagde forbud mod Laserdiskens udlejning af Laserdiscs, angav han en realistisk virkningsfuld måde at overholde forbuddet på: Jeg skulle forinden import med henblik på udlejning spørge FDVs medlemmer, om de mente at have rettigheder til de film, jeg ville udleje (bilag M43).

Dorete Bager ville ikke give mig adgang til de nødvendige oplysninger. Hun afviste den løsning. Det er i strid med retssikkerhedsprincippet at hindre mig i at finde ud af, hvad der er omfattet af forbuddet. FDVs medlemmer ved hvilke film, de har rettigheder til, og det er ikke noget problem for dem at videregive informationerne på deres hjemmesider. I hvert fald ikke i forhold til den belastning, Dorete Bager uden videre ville påføre udgiverne i tredjelandene. Hvis FDVs oplysninger var tilgængelig, kunne et forbud overholdes uden risiko for fejl.

Dorete Bagers krav er en væsentlig skærpelse af FDVs eget løsningsforslag året forinden jfr. FDVs svarskrift til Vestre Landsret den 24. januar 2006 (bilag 196, side 8):

> *"Med hensyn til kærendes mulighed for at identificere, hvilke film der er omfattet af forbuddet, må kærende henvises til de tilgængelige oplysninger, der findes herom, herunder de enkelte medlemmers publikationer og hjemmesider."*

FDV bemærkede sikkert byrettens velvillighed. I foråret 2006 - kort tid efter FDVs bemærkninger i svarskriftet til Vestre Landsret - skiftede Universal Pictures Denmark A/S hjemmeside, og Laserdisken blev nægtet adgang (bilag 384). Retten i Aalborg afviste at hjælpe (bilag 385).

Plads nr. 81: Fogedretten lod som om, at EF-domstolen bedømte ophavsretsloven

Følgende fremgår af fogedrettens kendelse den 19. januar 2007 (bilag 309, side 3):

> *"Den 12. september 2006 traf EF-domstolen afgørelse om, at artikel 4 i Infosoc-direktivet og dermed ophavsretslovens § 19 ikke er ugyldige."*

EF-domstolen bedømte *ikke* ophavsretsloven og *ikke* FDVs nye fortolkning. Ophavsretsloven er ikke gyldig, *medmindre* den fortolkes på samme måde, som infosoc-direktivet blev fortolket.

Plads nr. 82-92 vedrørende kæremål 2:

Plads nr. 82: Landsretten antydede, at jeg vidste, at Laserdisken ApS var rekvisitus

Det antydes af sammenhængen i Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 (bilag 322), at jeg vidste, at FDV havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus. Det er ukorrekt. Jeg har ikke Supermans røntgen-syn og gennemskuede ikke FDVs fejl i den kuvert, jeg fik udleveret. FDVs advokat Lars Segato og Dorete Bager afviste specifikt advokat Anders Hjulmands anmodning om at få en chance for at sætte sig ind i sagen, og derfor blev fejlen først opdaget senere.

Jeg bemærkede første gang, at FDV havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus, da jeg drøftede sagen med advokat Per Christensen på hans kontor den 9. december 2005. Vi syntes begge, at det var underligt, men vi drøftede det ikke, idet jeg havde sat dagsordenen jfr. min mail til ham dagen i forvejen (bilag 182). Det ses, at det var min plan at få Vestre Landsret til at forstå, at fogedforretningen var unødvendig, fordi jeg i forvejen respekterede FDVs forbud.

Betydningen af "rette sagsøgte" drøftede jeg første gang med min revisor i forbindelse med årsregnskabet for Laserdisken ApS i begyndelsen af januar. Det var efter min mail til ham den 7. januar 2006 (bilag 39) og før min mail til advokat Per Christensen den 10. januar 2006 (bilag 195), hvor jeg spurgte om betydningen af, at forbuddet var nedlagt mod Laserdisken ApS. Han anbefalede mig at følge planen om at forklare, at jeg respekterede FDVs forbud jfr. lovens oprindelige fortolkning, men han sagde også, at det ville være korrekt at informere byretten om fejlen i svarskriftet, så det gjorde jeg (bilag 240).

Plads nr. 83: Landsretten krænkede min ret til ikke at udtale mig

Vestre Landsret bebrejdede mig i kendelsen den 8. oktober 2007 (bilag 322), at jeg ikke gjorde fogedretten opmærksom på, at jeg selv var personligt ansvarlig for de krænkelser, FDV havde anklaget Laserdisken ApS for. Selvom jeg ikke kunne have gjort det, fordi jeg som den eneste *ikke* vidste, at FDV havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus, er bebrejdelsen en krænkelse af min ret til ikke at udtale mig.

Jfr. plads nr. 69 er mine rettigheder jfr. MRK til hinder for, at det kan kræves af mig, at jeg frivilligt udsætter mig selv for straf. Jfr. plads nr. 38 fremgår det også af retsplejeloven, at rekvisitus i en bevissikringssag ikke har oplysningspligt, og at fogedretten skal vejlede om det. Se kapitel 4.4, sag 4, afsnittet "*Om dommernes vejledningspligt og rekvisiti oplysningspligt*".

Plads nr. 84: Landsretten antydede, at jeg vildledte om Laserdiskens ejerforhold

Det antydes af sammenhængen i Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 (bilag 322), at jeg vildledte om Laserdiskens ejerforhold. Vestre Landsret bebrejdede mig, at jeg ikke gjorde opmærksom på, at selskabet havde overdraget sine aktiviteter til mig, at jeg havde anført mig selv som part i det uddybende kæreskrift den 23. december 2005 (bilag 190) uden at gøre gældende, at den anfægtede virksomhed var min personlige virksomhed, og at jeg først efter landsrettens afgørelse den 14. september 2006 ved min advokat oplyste, at virksomheden retteligt blev drevet af mig personligt.

Sandheden er dog, at jeg ikke under fogedforretningen vidste, at overdragelsen af aktiver var relevant, for jeg blev ikke informeret om, at rekvisitus var Laserdisken ApS. Jeg angav mig selv som part (og ja, det viste sig at være en fejl), fordi fogedforretningen var gennemført mod mig, og fordi jeg ikke anede, at FDV ønskede en bevissikring foretaget mod Laserdisken ApS. Det var ikke min plan at gøre formalitetsfejl gældende som anbringende, før det mislykkedes at få Vestre Landsret til at forholde sig til fortolkningstvisten, og så er det ukorrekt, at jeg først informerede om ejerforholdene efter kendelsen den 14. september 2006. Endelig havde Retten i Aalborg afsagt endelig dom for, at FDV *ikke* anfægtede *min* virksomhed (bilag 255).

Hvad angår eventuel vildledning om ejerforholdene burde Vestre Landsret have bemærket og undersøgt navn og cvr-nr. på de bilag, FDV havde fremlagt. Der er flere love, som sikrer, at identiteten af en juridisk part er klar for dem, der har en interesse deri: Lov om Det Centrale Virksomhedsregister (bilag L09), Momsloven (bilag L08), E-handelsloven (bilag L07) og Anpartsselskabsloven (bilag L06).

Det fremgår af alle bilag, at jeg har overholdt alle bestemmelser og angivet korrekt navn og cvr-nr. på hjemmesiden og på Laserdiskens fakturaer (bilag 176a-g). Hvis Vestre Landsret havde iagttaget lovgivningen, havde den ikke været i tvivl om Laserdiskens ejerforhold. Det havde den heller ikke været, hvis den havde læst mine processkrifter og partsforklaring, eller hvis den havde kigget på FDVs fremlagte bilag og set, at "ApS" netop ikke står noget sted.

Plads nr. 85: Landsretten løj om mine informationer til Vestre Landsret

Følgende fremgår af Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 (bilag 322):

> *"Først ved brev af 25. september 2006 - kort efter landsrettens afgørelse den 14. september 2006 - oplyste Hans Kristian Pedersens advokat, at virksomheden rettelig blev drevet af hans klient personligt."*

De faktiske omstændigheder er følgende:

Retten i Aalborg: Som det første i svarskriftet den 23. januar 2006 gjorde jeg opmærksom på fejlen (bilag 240).

Vestre Landsret: Svarskriftet blev fremsendt til Vestre Landsret som bilag 32 sammen med replikken den 28. januar 2006 (bilag 198). I følgebrevet samme dag gjorde jeg særligt opmærksom på, at svarskriftet var vedlagt for at undgå at gentage mig selv i replikken (bilag 197). Som punkt 1 i den skriftlige partsforklaring den 13. juli 2006 (bilag V01) havde jeg redegjort for "*Laserdiskens ejerforhold*". I mangel på mundtlig forhandling havde jeg udtrykkeligt bedt om at fremsende en skriftlig forklaring (bilag 205). I advokat Henrik Karl Nielsens processkrift den 13. juli 2006 er der særligt gjort opmærksom på mit retskrav på at foranstalte bevisførelse, og der henvises til det bilag, der vedrører min forklaring (bilag 214, side 3).

Procesbevillingsnævnet: Anmodningen den 12. juli 2006 til Procesbevillingsnævnet om kære af afgørelsen om mundtlig forhandling indledes med en beskrivelse af fejlen (bilag 213).

Vestre Landsret var i kæremål 2 orienteret om, at jeg havde informeret om forholdene i kæremål 1, *og* at FDV havde været opmærksom på det. Det fremgår af FDVs brev til Østre Landsret den 23. maj 2007 i kæremålet mod Laserdisken ApS (bilag 231): "*For så vidt angår kærendes bemærkninger om, at Vestre Landsret ikke iagttog kærendes bemærkninger om det forhold, at sagen er anlagt mod kærende og ikke Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen, skal det bemærkes, at Vestre Landsret selvfølgelig har været bekendt med dette forhold, al den stund kærende meddelte dette skriftligt til Vestre Landsret*".

I kæremål 2 blev Vestre Landsret orienteret om dette i kæreduplikken den 8. juni 2007 (bilag 317, side 4), hvor FDVs brev til Østre Landsret var fremlagt som bilag AH.

Plads nr. 86: Landsretten krænkede forhandlingsprincippet

Vestre Landsret blander sig utidigt i forhandlingsprincippet: Parterne bestemmer selv, hvad de vil gøre gældende. Jeg ville have, at Vestre Landsret forholdt sig til ophavsretslovens fortolkning og mine foranstaltninger til at overholde FDVs medlemmers forbud. Det ville være dumt af mig at få sagen afgjort på en formalitet, for jeg ville ikke slippe af med FDV på den måde. Hvis Vestre Landsret mente, at det var et relevant anbringende, kunne den med henvisning til retsplejelovens § 339 have gjort opmærksom på det. Se kapitel 4.4, sag 4, "*Rettens ledelse*".

Plads nr. 87: Landsretten tillod ikke relevant bevisførelse i form af vidneafhøringer

Allerede i kæreskriftet i kæremålet om forbud af den 1. februar 2007, begærede advokat Henrik Karl Nielsen mundtlig forhandling for "*at foranstalte bevisførelse om de bestræbelser, der er foretaget for at undgå at handle i overensstemmelse med den adfærd, der er beskrevet i fogedforbudet*" (bilag 310). Det blev afvist af Vestre Landsret den 26. februar 2007 (bilag 311).

Den 8. juni 2007 fremsendte advokat Henrik Karl Nielsen fornyet anmodning om mundtlig forhandling. I kærereplikken begrundede han udførligt, hvad de ialt 9 vidner skulle afgive forklaring om (bilag 317). Han bad særligt om en kendelse (bilag 316), men han fik aldrig svar.

Plads nr. 88: Landsretten gjorde det umuligt at kære de facto beslutning om vidneafhøring

Vestre Landsret traf ikke afgørelse om at nægte at give tilladelse til afhøring af de 9 vidner jfr. anmodningen i kærereplikken om forbud den 8. juni 2007 (bilag 317). Det forhindrede mig i at anmode Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at kære. De 9 vidneudsagn var relevante og nødvendige for at kunne bevise, at parallelimporten ophørte den 29. november 2005.

Plads nr. 89: Landsretten undlod at iagttage de fremførte anbringender

Vestre Landsret lagde alene (og ukorrekt) til grund, at jeg i det første kæremål havde vildledt retten om Laserdiskens ejerforhold, hvorefter samtlige anbringender med afvist med ordene: "*Det bemærkes, at det, Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen har anført under dette kæremål, ikke kan føre til andet resultat*" (bilag 322).

Plads nr. 90: Landsretten undlod at iagttage, at de faktiske omstændigheder var anderledes

I kendelsen den 8. oktober 2007 i fogedsagen mod mig (bilag 322) henviste Vestre Landsret til afgørelsen i fogedsagen mod Laserdisken ApS (bilag 217), men de faktiske omstændigheder og anbringenderne var ikke de samme.

På tidspunktet for nedlæggelse af forbuddet mod Laserdisken ApS var der parallelimport i Laserdisken, nemlig i forhold til de selskaber, der ikke havde forbudt det. Uanset striden om ejerforhold er det en væsentlig ændring, at parallelimporten ophørte den 29. november 2005. FDV havde i en proceserklæring den 10. september 2007 (bilag 319, side 8) anerkendt, at der ikke var konstateret parallelimport fra den 29. november 2005 til indlevering af rekvisitionen den 5. oktober 2006, og salget af "*101 Dalmatians II*" var forklaret for Vestre Landsret.

I bevissikringssagen fremgår indholdet af det afsluttende processkrift af den 12. september 2007 (bilag 321): "*Nærværende bevissikringssag vedrører ikke spørgsmålet om, hvorvidt kærende har krænket de indkæredes rettigheder, men om de indkærede har fulgt retsplejelovens regler vedrørende bevissikring*". Det var ikke et emne i det første kæremål, så det giver ingen mening at afgøre spørgsmålet med en henvisning til kendelsen i det kæremål.

Plads nr. 91: Landsretten undlod at iagttage FDVs proceserklæring om parallelimport

Følgende fremgår af FDVs kæreduplik den 10. september 2007 (bilag 319, side 8):

> *"Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne."*

Det ses ikke af Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 (bilag 322), at landsretten på nogen måde var opmærksom på, at jeg havde gjort gældende, at jeg i henhold til mit løfte til FDV havde respekteret deres forbud mod parallelimport, hvorfor betingelsen i retsplejelovens § 642, nr. 2 ikke var opfyldt. Rekvirenten beviste ikke det modsatte, tværtimod (bilag L16).

Plads nr. 92: Landsretten undlod at iagttage, at sagen var en reparationssag

Kæremål 2 var kære af den reparationssag, der var anlagt på samme grundlag som den første sag. De samme bilag var fremlagt, og formålet var at få adgang til det materiale, der allerede var bevissikret, jfr. forbuds- og bevissikringsrekvisitionen den 5. oktober 2006 (bilag 296).

Der var gået næsten 10 måneder, da advokat Henrik Karl Nielsen den 25. september 2006 bad fogedretten om at tilbagelevere det bevissikrede materiale (bilag 292). Ifølge retsplejelovens § 653 c, stk. 1 skal der anlægges retssag inden 4 uger. Manglende overholdelse af fristen for sagsanlæg medfører, "*at det under undersøgelsen fremkomne ikke under en efterfølgende retssag kan anvendes som bevis for krænkelser eller overtrædelser*"(bilag M02, side 44-45). Den sikring af rekvisitus, som burde følge af retsplejelovens § 653 c, stk. 1, elimineres ifølge Vestre Landsret ved at gennemføre bevissikringen uden et retsgrundlag. Landsretten gav FDV en bedre retsstilling, alene fordi den havde sprunget over den grundlovspligtige retskendelse.

Plads nr. 93-100 vedrørende justifikationssag 2:

Plads nr. 93: Byretten opkrævede dobbelt retsafgift på kæremålet

Det er min opfattelse, at spørgsmålet om den omvendte rækkefølge af en bevissikring med en efterfølgende retskendelse er af principiel karakter. Dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst kan ikke se noget principielt i at anlægge en reparationssag, hvis man har glemt retskendelsen i første omgang, så hun ville ikke henvise sagen til behandling i landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1, jfr. hendes kendelse den 15. oktober 2008 (bilag 341).

I følgebrevet (bilag 342) gjorde hun korrekt opmærksom på, at afgørelsen kan kæres til Vestre Landsret, og at jeg kunne indsende et kæreskrift til retten sammen med en kæreafgift på 400 kr. Det gjorde jeg. Den 25. oktober 2008 indsendte jeg et kæreskrift (bilag 345) og betalte de 400 kr. Lene Holm Trøst reagerede derefter med at bemærke, at retten ikke havde modtaget kæreafgiften, nu ialt 800 kr. Såfremt jeg ikke betalte inden den 7. november 2008, ville kæreskriftet betragtes som bortfaldet (bilag 347).

Jeg betalte yderligere 400 kr, men gjorde samtidig opmærksom på, at det kun er sag nr. BS 27-50/2007 om bevissikring, der ønskes kæret, og jeg gjorde opmærksom på reglerne for betaling af retsafgift (bilag 348). Hun reagerede aldrig, og jeg kom til at betale dobbelt afgift både for dette kæremål og for kære af hendes kendelse den 30. oktober 2008 (bilag 347).

Plads nr. 94: Byretten så bort fra, at bevissikringen skete, før der var afsagt kendelse

Jeg havde både i processkriftet den 15. maj 2008 (bilag 332) og i processkriftet den 11. august 2008 (bilag 338) gjort opmærksom på, at det følger både af retsplejelovens § 653, af artikel 8 i MRK og af Grundlovens § 72, at der skal afsiges kendelse, *før* en bevissikring gennemføres. Det så Dorete Bager bort fra, da hun tillod reparationssagen. Jeg mente, at den tilsidesættelse af en grundlæggende beskyttelse af privatlivets fred var af principiel karakter.

Dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst undlod at skrive i kendelsen, hvad begæringen om henvisning var støttet på. Hverken faktum eller anbringender er gengivet i kendelsen den 15. oktober 2008 (bilag 341).

Plads nr. 95: Byretten så bort fra, at der er uenighed om ophavsretslovens fortolkning

Det ses slet ikke af kendelsen den 30. oktober 2008 (bilag 347), at henvisningsbegæringen var støttet på, at domstolene allerede anerkendte den principielle karakter af ophavsretslovens fortolkning, sammenholdt med Vestre Landsrets dom for, at det spørgsmål bør afgøres i en sag mod FDV (bilag 163) og FDVs erklæring om, at det kan lægges til grund, at der er uenighed om ophavsretslovens fortolkning jfr. processkriftet den 8. september 2008 (bilag 340, side 3).

Plads nr. 96: Byretten lod som om, at henvisningsanmodningen var støttet på noget andet

Dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst var meget vag i begrundelsen for at undlade at henvise spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning til Vestre Landsret i kendelsen den 30. oktober 2008 (bilag 347). Hun skrev, at jeg havde begrundet henvisningen med, at sagerne efter *min* opfattelse angår et principielt spørgsmål, men hun skrev ikke, at den konkrete anmodning var støttet på det faktum, at spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning var inddraget i sagen af hhv. FDV (bilag 340, side 3) og af Vestre Landsret (bilag 163) *siden* mit seneste processkrift den 11. august 2008, og at ikke blot jeg - men også Retten i Aalborg i en kendelse, der ikke kan appelleres - var af den opfattelse, at spørgsmålet var af principiel karakter (bilag 135).

Det burde være en formssag at henvise sagen på det grundlag: Lene Holm Trøst skrev i stedet, at sagens udfald har væsentlig betydning for mig, hvilket jeg aldrig har gjort gældende som et anbringende, samt at der ikke foreligger *nye* oplysninger..!?

Plads nr. 97: Byretten omgik retsplejelovens § 226, stk. 4

Dommer Ole Høyer havde i en kendelse, der ifølge retsplejelovens § 226, stk. 4 ikke kan indbringes for højere ret, afgjort, at spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning er af principiel karakter og derfor skal behandles ved landsretten i første instans (bilag 135). Lene Holm Trøst omgik med sin vagt begrundede kendelse den 30. oktober 2008 Ole Høyers afgørelse, og nu tager hun som dommerfuldmægtig ved byretten selv ansvaret for at fortolke ophavsretsloven!

Plads nr. 98: Byretten afviste at vurdere FDVs irrelevante bilag

Dommeren har til opgave at sørge for en rational tilrettelæggelse af en sags behandling og at bringe klarhed over påstande og anbringender (bilag M09, side 122-123). Endvidere forhindrer retsplejelovens § 341, at irrelevant bevisførelse kan finde sted.

FDV havde i sagen nærmest oversvømmet byretten med diverse bilag uden at forklare, hvad formålet var. I et processkrift den 15. maj 2008 begærede jeg de overflødige bilag afvist (bilag 335). Jeg gav FDV mulighed for at begrunde bilagenes formål, men bilag uden formål ville jeg have fjernet, da de forvirrer sagen (det modsatte af at bringe klarhed). Begæringen blev genfremsat den 23. marts 2009 (bilag 357), men blev afvist den 24. marts 2009 (bilag 359).

Plads nr. 99: Byretten tillod FDV at fremlægge ulovlige bilag

FDV har fremsat påstand om erstatning på 1.000.000 kr. Kravet er udelukkende støttet på de bilag, der blev kopieret fra min pc under bevissikringen mod mig den 29. november 2005 uden et retsgrundlag. Ifølge Den Europæiske Menneskeretskonvention kommenteret af Peer Lorenzen, Lars Adam Rehof og Tyge Trier er anvendelsen af sådanne beviser *naturligvis* i strid med artikel 6 i konventionen (bilag M22, side 153).

Plads nr. 100: Byretten lod som om, at de to sager har samme faktum og jus

Det fremgår af byrettens kendelse den 15. oktober 2008 (bilag 341), at sagen om bevissikring og forbud skal behandles sammen, fordi de "*hovedsageligt omhandler samme faktum og jus*":

Spørgsmålet om fogedforbud kan afklares ved at konstatere, at parallelimport ophørte den 29. november 2005. Netop da AL parallelimport ophørte - for alle medlemmer af FDV - er det uden betydning, hvordan ophavsretsloven fortolkes. En anerkendelse af sagens faktum gør det overflødigt at forholde sig til ophavsretslovens fortolkning.

Bevissikringssagen var en reparationssag, hvor fremgangsmåden ved bevissikringen ikke var i overenstemmelse af retsplejelovens (og Grundlovens og MRK's) regler. En anerkendelse af faktum vedrørende bevissikringens fremgangsmåde og dette tema gør det også overflødigt at forholde sig til ophavsretslovens fortolkning i den sag. Faktum i de to sager har intet til fælles.

5. Principperne bag erstatningskravene

Fordelingen af erstatningsansvaret

Hvem er erstatningsansvarlig for fejl begået af sagsøgte? Spørgsmålet blev aktualiseret af retspræsident Christian Lundblad fra Retten i Aalborg, da han i forbindelse med modtagelsen af de beslaglagte film den 16. juli 2009 gav udtryk for, at jeg rettede skytset i den forkerte retning. Han mente, at sagen skulle rettes mod den part, som har rekvireret beslaglæggelsen (bilag 398).

Det kan jeg som udgangspunkt ikke gøre, for jeg ikke kan bevise, at FDVs advokat Lars Segato påtog sig ansvaret for værditabet i forbindelse med Dorete Bagers forbud mod, at jeg returnerede de film, jeg havde parallelimporteret i god tro. Både fogedretten og Vestre Landsret har siden undladt at svare på mine henvendelser herom, hvorved filmene med tiden har tabt i værdi, og muligheden for at returnere dem er forspildt. Jeg kan ikke engang bevise, at FDV rekvirerede beslaglæggelsen. FDV havde netop *ikke* anmodet fogedretten om at beslaglægge *mine* film, men derimod film, der tilhørte Laserdisken ApS, hvis man kan tillægge Helle Dietz' dom af 25. september 2007 om rette part nogen betydning (bilag 255). Mine film blev beslaglagt uden en skriftlig anmodning og uden en skriftlig kendelse. Jeg kan "kun" bevise, at Dorete Bager beslaglagde mine film, og at hun forbød mig at returnere filmene, hvorved hun er årsag til, at filmene ikke blev returneret, mens de var noget værd. Dorete Bager er selv årsag til, at jeg ikke kan bevise, at FDVs advokat Lars Segato under fogedforretningen bad om at få mine film beslaglagt. Uden sagsøgtes hjælp kan jeg ikke gøre FDV erstatningsansvarlig.

Ifølge artikel 41 i MRK kan den forurettede tilkendes erstatning af Domstolen, hvis den finder, at en afgørelse eller forholdsregel truffet af en retlig myndighed, der henhører under en af de Høje kontraherende Parter, er helt eller delvis i strid med de forpligtelser, der følger af MRK. Jeg mener, at betingelsen er opfyldt, og at jeg er berettiget til at kræve erstatning af sagsøgte.

Jeg har ikke gjort noget forkert, og jeg har handlet i åbenhed. FDVs angreb på mig kan bedst sammenlignes med japanernes angreb på Pearl Harbor. Hvis Dorete Bager havde gjort sin pligt, var angrebet blevet afværget, og skaderne var ikke opstået. Vestre Landsret havde en mulighed for at gribe ind, men den har i alle sager valgt at hjælpe FDV. Jeg mener, at FDV også har et ansvar, men hvor stort er det? Og hvordan skal erstatningsansvaret fordeles?

Som udgangspunkt er det mit mål at indbringe sagen for Domstolen med henblik på at få erstatning efter artikel 41 i MRK, men det kan måske undgås ved at følge følgende forslag:

De nødvendige undersøgelser foretages i nærværende sag ved behandling af påstandene 1-527. Imens udsættes sag nr. V.L. B-0538-08 (Laserdisken ApS mod FDV) og sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 (justifikationssagerne FDV mod Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen).

Når der er truffet endelig afgørelse i påstandene 1-527, afsluttes de to sager mod FDV ved Vestre Landsret og Retten i Aalborg. I mellemtiden udsættes nærværende sags behandling af erstatningspåstandene. I de to sager mod FDV får sagsøgte på den måde mulighed for at dømme FDV til at betale erstatning til mig, og når dommen er fuldbyrdet, kan jeg korrigere erstatningskravet mod sagsøgte med samme beløb. Hvis derimod Vestre Landsret og Retten i Aalborg ikke vil udsætte de ovennævnte verserende sager, men fortsætter med at hjælpe FDV og dømmer mig til at betale erstatning til FDV, bliver jeg nødt til at lægge den erstatning til mit erstatningskrav mod sagsøgte.

Det er en rational og logisk fremgangsmåde, men hvis sagsøgte af en eller anden grund afviser at følge den, er jeg nødt til at ændre påstanden og søge erstatning mod sagsøgte for *alle* tab - realiserede tab såvel som *potentielle* tab jfr. FDVs krav mod mig og Laserdisken ApS.

5.1 Omkostninger til retsafgifter, revisorer og advokater

Byrettens dobbelt-afgifter (påstand 528)

Påstand 528 vedrører dommerfuldmægtig Lene Holm Trøsts fordobling af kæreafgifterne for hendes kendelser den 15. oktober 2008 (bilag 341) og den 30. oktober 2008 (bilag 347) om at undlade at henvise sag nr. BS 7-50/2007 om bevissikring til landsretten. Jfr. påstand 491 vil det blive gjort gældende, at der ikke er lovhjemmel til at opkræve dobbelt kæreafgift for at appellere en afgørelse i en sag, blot fordi retten har valgt at behandle sagen sammen med en anden sag. Tabet opgøres til 800 kr, som er det for meget opkrævede beløb.

Anpartsselskabets omkostninger (påstand 529)

Den 29. november 2005 var anpartsselskabet Laserdisken ApS på vej til at blive likvideret. Det var hensigten, at det skulle være sket inden årets udgang (bilag 36-39). Der var på det tidspunkt en anpartskapital i selskabet. Den anpartskapital ville være udbetalt til mig som anpartshaver i forbindelse med likvidationen.

Retssagen påførte selskabet omkostninger til revisorer til udarbejdelse af årsregnskaber i årene efter 2005, og retssagen påførte selskabet omkostninger til advokater og retsafgifter. Den 1. april 2008 var omkostningerne alene til revisorer og advokater opgjort til 164.057 kr excl. moms. De penge er taget fra anpartskapitalen, der ville være udbetalt til mig, hvis ikke selskabet var blevet involveret i retssagerne. Jeg har som anpartshaver mistet en opsparing, der svarer til anpartsselskabets tab ved at føre retssagerne.

Det samlede tab kan dokumenteres af selskabets regnskabsmateriale, hvortil der lægges renteudgifter.

Virksomheden Laserdiskens omkostninger (påstand 529)

Påstand 529 omfatter på tilsvarende måde virksomheden Laserdiskens omkostninger til retsafgifter og advokater og revisorer i det omfang, omkostningerne er forårsaget af de retssager, der er omfattet af nærværende erstatningssag.

Udgifterne kan dokumenteres af udbetalinger til domstolene og regninger fra revisorer og advokater med tillæg af renter fra for betalingerne til sagens anlæg, hvorefter der beregnes sædvanlig procesrente.

I det omfang FDV i sagerne nr. BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 dømmes til at betale sagsomkostninger til mig - og dommen fuldbyrdes - vil det beløb blive fratrukket påstanden om erstatning mod sagsøgte ved en påstandsændring.

Sagerne verserer endnu, og de endelige omkostninger kan ikke opgøres på nuværende tidspunkt. De samlede omkostninger for Laserdisken ApS og min personlige virksomhed kan forsigtigt anslås til 350.000 kr. Der tages forbehold for senere ændringer.

5.2 Værditab på de beslaglagte film

Den særlige anmodning til Vestre Landsret den 23. december 2005

Den særlige anmodning den 23. december 2005 til Vestre Landsret om at give mig tilladelse til at returnere de beslaglagte film var støttet på min tabsbegrænsningspligt og det på forhånd kendte forhold, at filmene ville miste værdi for hver dag, der gik, mens de var beslaglagt. Jeg forklarede i anmodningen, at det dels skyldes, at nye film er lettere at sælge, og at de falder i værdi som følge af, at katalogprisen for dvd-plader nedsættes efter kort tid (bilag 189).

Det uddybende kæreskrift den 23. december 2005

I det uddybende kæreskrifts kapitel 5.2 ("*Tabsbegrænsning*") fremgår (bilag 190, side 13):

> *"Prissætningen på dvd-markedet er således, at filmene prissættes til en høj pris ved udgivelsen, hvorefter prisen med mellemrum sættes ned. En film starter med at koste 199-249 kr og ender med at koste 49 kr eller "3 for 100 kr". Endvidere er efterspørgslen størst, mens filmene er nye. Med rettens beslutning om beslaglæggelse er der indbygget garanti for, at der vil opstå et tab alene på grund af det løbende prisfald."*

Dagen efter fogedforretningen den 29. november 2005 gik min amerikanske leverandør med til at tage filmene tilbage, hvis retten tillod det. Tilbuddet er for længst bortfaldet, og det er tvivlsomt, om værdien af filmene i dag i USA overstiger omkostningerne ved en returnering. Handelsværdien i dag i Danmark er formentlig tæt på 0 kr. Jeg har ingen interesse i filmene mere.

Den daværende salgspris for filmene fremgår af den opgørelse, der blev fremstillet til Retten i Aalborg i forbindelse med afleveringen af filmene den 16. juli 2009 og af den liste over beslaglagte film fra butikken i Aalborg, der blev fremstillet den 29. november 2009 (bilag 171).

Den oprindelige salgsværdi blev jfr. listen til Retten i Aalborg opgjort til ca. 475.000 kr. Dette beløb er incl. moms. Nettoværdien kan med fradrag af moms og 25 % forhandleravance beregnes til 285.000 kr. Det beløb kunne jeg have forventet at modtage fra min leverandør, hvis filmene var returneret i december 2005. Dertil kommer forrentning fra december 2005.

Påstand 530 vil blive ændret, hvis FDV gøres helt eller delvist ansvarlig. Jeg erindrer, at advokat Lars Segato mundtligt overfor fogedretten på vegne af FDV påtog sig risikoen ved at forbyde returnering, men i dag har FDVs advokater antaget den holdning, at jeg selv har valgt at opbevare filmene i stedet for at returnere dem (bilag 389 og bilag 398). Det ser altså ikke ud til, at FDV vil betale erstatning frivilligt. Som udgangspunkt er jeg nødt til at kræve erstatning for mit tab hos sagsøgte.

5.3 Omkostninger til opbevaring og forsikring af de beslaglagte film

Rekvirentens normale forpligtelser

Ifølge retsplejelovens § 645, stk. 3 og § 653 b, stk. 4 skal beslaglagt gods opbevares "på rekvirentens bekostning" af fogedretten eller af den, fogedretten bemyndiger hertil. Teknisk set er FDV ikke rekvirent, idet der ikke foreligger en skriftlig anmodning om beslaglæggelse, som fogedretten har taget stilling til. Det medfører ikke nødvendigvis, at jeg som "*den fogedretten bemyndiger hertil*" skal arbejde gratis for fogedretten.

Karnovs lovsamling opfatter med henvisning til U.2004.717 retsplejelovens § 645, stk. 2 sådan, at beslaglæggelse kun kan finde sted hos den, forbudsforretningen retter sig mod (og det understreger fogedrettens ansvar for beslaglæggelsen, da forbudsforretningen slet ikke var rettet mod mig). Ifølge Karnovs note 2645 omfattes også forsikringspræmier af omkostningen ved at opbevare beslaglagt gods (bilag L17).

Påstand 534 omfatter kompensation til mig for omkostninger og forsikring af de beslaglagte film fra den 29. november 2005 til udleveringen til Retten i Aalborg den 16. juli 2009. Omkostningerne til opbevaringen af filmene er anslået ud fra markedsprisen for ydelser af den karakter. Boxit Aalborg A/S tilbyder opbevaring af 5,6 m^3 for kr 295,00 pr. måned. Værdien af opbevaringen anslås på den baggrund at udgøre 295 kr x 43 = 12.685 kr. Sagsøgte kan bede FDV om at refundere beløbet, hvis fogedretten mener, at FDV rekvirerede beslaglæggelsen.

5.4 Tabt indtjening og øvrige driftsmæssige tab

Nedgangen i Laserdiskens omsætning

Hurtig hjælp er dobbelt hjælp. Det er grundlaget for redningstjenesten, og det samme gjaldt i min situation, hvor jeg pludselig blev belastet med uønskede forpligtelser, der forhindrede mig i at passe mit arbejde som direktør og indehaver af Laserdisken.

Laserdiskens omsætning havde været stigende igennem en årrække ligesom nethandel var det i al almindelighed, og jeg var i gang med nye tiltag sammen med min IT-medarbejder, da den uvarslede fogedforretning kvælte alle planer, herunder tilføjelsen af en boghandel, jeg havde købt få måneder i forvejen og var i færd med at implementere på hjemmesiden.

Vel vidende, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp, koncentrerede jeg mig i december 2005 om at give Vestre Landsret en fyldestgørende og veldokumenteret gennemgang af sagen. En iagttagelse af kæreskriftet og de fremlagte bilag havde afgjort striden med FDV permanent. Det kostede omsætning i den travle julemåned, men en hurtig og korrekt afslutning på sagen havde begrænset skaderne væsentligt i forhold til de langsigtede skader ved en længerevarende tvist.

Desværre reagerede hverken Vestre Landsret eller Retten i Aalborg på noget som helst. Jeg opdagede, at mine procesindlæg blev ignoreret. Jeg drøftede med advokat Per Christensen, hvad jeg kunne gøre for at trænge igennem til domstolene. Vi forsøgte at bedre situationen ved at antage advokat Henrik Karl Nielsen, men det hjalp ikke, hvilket illustreres af fogedsag 2, som blev ført af ham i samarbejde med mig. Antagelsen af Henrik Karl Nielsen som advokat lettede ikke mit arbejde væsentligt, idet jeg var den eneste, der vidste, hvad der foregået, og derfor var min direkte medvirken nødvendig. Siden fogedforretningen har jeg været så belastet af arbejdet med de mange retssager, hvor jeg hver eneste gang naturligvis håbede på en fair behandling. I stedet foranledigede sagsøgtes afgørelser blot nye problemer og nye retssager.

Det vil gå ud over enhver virksomhed, hvis dens direktør bliver uarbejdsdygtig. Der var ingen til at overtage mit arbejde som leder og udvikler og idémand i Laserdisken. Den uundgåelige konsekvens er en nedgang i omsætningen.

Ved beregningen af driftstabet i påstand 531 vurderes udviklingen i Laserdiskens omsætning, og den sammenlignes med den omsætning, der formodes at have været, hvis FDVs medlemmer havde besvaret mit brev af 12. februar 2003 (bilag 75) i stedet for at tvinge mig ud i de retssager, der er omfattet af nærværende sag, og som har beslaglagt min tid i næsten 4 år.

Som forklaret til Vestre Landsret i det supplerende processkrift den 10. marts 2006 hører det til sjældenhederne, at forbrugerne *fravælger* muligheden for at få danske tekster og derfor køber en parallelimporteret film. I almindelighed ophørte jeg med at lagerføre importerede film, hvis der fandtes en dansk udgave. Det totale varelager af parallelimporterede film, der er opgjort til 475.000 kr i udsalgspris, udgjorde kun 11,9 % af det totale varelager af dvd-film.

Omsætningen i Laserdisken faldt i december 2005 til 2.265.401 kr fra 2.423.138 kr året før, altså kun 6,5 %, selvom parallelimport med ét slag var blevet forbudt umiddelbart forinden. I december 2008 var omsætningen imidlertid faldet til 1.689.104 kr, hvilket kan tilskrives mine manglende muligheder for at udvikle virksomheden, mens jeg er ophængt af retssager. Det tab er omfattet af påstand 531. Det samlede driftstab anslås indtil videre til ca. 5 mio. kr.

Ved beregningen af tabet i påstand 531 medgår *ikke* tab som følge af FDVs forbud. Jeg havde i 2003 lovet FDV at respektere meddelte forbud. Et eventuelt tab forårsaget af forbudt parallelimport vil blive rettet mod FDVs medlemmer, såfremt det viser sig, at udøvelsen af retten til at forbyde parallelimport i den situation har været i strid med konkurrencereglerne. Det var vel tilfældet, men det er en anden problemstilling, som ikke er omfattet af nærværende sag.

5.5 Tort

Et liv i et mentalt fængsel

Måske er den korrekte betegnelse "godtgørelse". Grundlaget er, at sagsøgte ved de nærmest konsekvente og vedvarende krænkelser af mine rettigheder igennem en årrække har fastholdt mig i et liv, der er væsentligt forskelligt fra det liv, jeg har ønsket at leve.

Jeg har ikke været i fængsel, og jeg har ikke været udsat for fysisk tortur, men det er en mental belastning at være udsat for forfølgelse og uretfærdigheder i det omfang, jeg har været, og hvor retsplejelovens klare betingelser netop skulle sikre, at det ikke skete. Det er sagsøgtes pligt at beskytte mig mod forfølgelse af konkurrenter, men sagsøgte har i stedet hjulpet mine konkurrenter med at chikanere mig. Jeg har levet i et mentalt fængsel med en konstant trussel om straf og erstatningskrav og tilhørende usikkerhed om både min virksomheds og min egen personlige fremtid. Det har været umuligt at leve et normalt liv, idet dagligdagen har været fyldt med deadlines til næste processkrift i en nærmest endeløs række af retssager fuld af skuffelser, når det konstateres, at heller ikke det seneste processkrift er blevet læst, og at den fremlagte dokumentation igen er blevet ignoreret, eller at bevisførelse helt er blevet nægtet.

Det ønskes med påstanden statueret, at domstolenes forsømmelighed har konsekvenser udover direkte økonomiske konsekvenser. Der skal kompenseres for belastningen ved at være uskyldigt forfulgt, når årsagen skyldes domstolenes tilsidesættelse af borgerens (mine) grundlæggende rettigheder. Beløbet er indtil videre forsigtigt anslået til 100.000 kr i påstand 532.

5.6 Udlevering af forretningshemmeligheder

Leverandører og regnskaber

Vestre Landsret fastslog i sag B-0973-05 af 24. juni 2005, at en forklaring om identiteten på en virksomheds leverandør vil kunne medføre en væsentlig indskrænkning i virksomhedens muligheder for senere at kunne benytte samme leverandør, således at der ville blive påført virksomheden en væsentlig økonomisk skade, hvis identiteten blev afsløret (bilag M34).

På baggrund af FDVs forsøg på at fremstille mig som videopirat overfor amerikanske videoselskaber (bilag 3) og på baggrund af FDVs forsøg på at påvirke mine leverandører både i Danmark og USA til at nægte at levere varer til Laserdisken, har sagsøgtes kendelser påført mig en væsentlig risiko for at lide et økonomiske tab.

Påstand 533 vedrører også det forhold, at min virksomheds regnskaber blev udleveret til mine direkte konkurrenter på markedet for videofilm. De har ved udlevering af regnskabsmaterialet fået et indgående kendskab til omfanget af mit salg og den type film, kunderne efterspørger i min virksomhed. Sådanne oplysninger kan misbruges på mange måder.

Betænkning over forslag til lov om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. indeholder ved spørgsmål 29 netop en drøftelse af risikoen for, at konkurrenter misbruger en bevissikringsundersøgelse til at fiske efter erhvervshemmeligheder og chikanerer på anden måde (bilag M03, side 17-18). FDV har under den konkrete fogedforretning mod mig fået lov til at gøre netop det, som daværende justitsminister Frank Jensen afviste kunne ske i praksis. Det var heller ikke sket, hvis sagsøgte havde fulgt retsplejelovens regler.

Det er ikke muligt at beregne på et sikkert grundlag, hvor megen økonomisk skade, der påføres en virksomhed ved, at konkurrenterne får adgang til regnskaberne, men det bør ikke komme skadelidte til ulempe. Beløbet anslås i påstand 533 forsigtigt til 200.000 kr.

Om bevisførelse ved fremlæggelse af bilag:

Med stævningen fremlægges 398 bilag pagineret 1-398 og 47 bilag pagineret M1-M47. Det forekommer hensigtsmæssigt at adskille retspraksis og litteratur fra sagens øvrige bilag. Med stævningen er der vedlagt en separat bilagsfortegnelse med angivelse af sidetal, dato og titel på hvert enkelt bilag.

Bilagene kan læses online på http://www.laserdisken.dk/html/dyn-html/retssag2b.dna.

Om bevisførelse ved partsforklaring og vidneførsel:

Partsforklaring

Jeg ønsker at afgive forklaring. Partsforklaringen omfatter faktiske forhold om begivenheder, der har fundet sted igennem en årrække. Den vil være omfattende og inkluderer en detaljeret beskrivelse af de faktiske omstændigheder den 29. november 2005.

Der er afgivet skriftlig partsforklaring for Vestre Landsret i sag nr. V.L. B-2787-05. Den vil blive suppleret med yderligere en skriftlig partsforklaring. Begge partsforklaringer vil blive fremlagt i sagen, og de vil blive vedstået under domsforhandlingen.

Vidne nr. 1: Journalist Lars Borberg, Nordjyske Stiftstidende

Journalist Lars Borberg vil blandt andet blive afhørt om bortvisningen af ham fra Laserdiskens lokaler den 29. november 2005 af FDVs advokat Lars Segato, efter at jeg havde ringet til ham og bedt ham være til stede under den fogedforretning, der var indledt.

Vidne nr. 2: Advokat Anders Hjulmand fra advokatfirmaet Hjulmand & Kaptain

Advokat Anders Hjulmand vil blive afhørt om hans telefonsamtaler med Dorete Bager under fogedforretningen den 29. november 2005, herunder om hans anmodning om, at der blev holdt et retsmøde på et senere tidspunkt, så han kunne få en mulighed for at sætte sig ind i sagen.

Vidne nr. 3: Advokat Per Christensen fra advokatfirmaet Hjulmand & Kaptain

Advokat Per Christensen vil blandt andet blive afhørt om hans telefonsamtale med Dorete Bager den 2. december 2005, om hans samtaler med mig vedrørende arbejdet med de sager, der fulgte efter fogedforretningen den 29. november 2005 og om vores drøftelse i januar 2006 om det forhold, at FDV havde angivet Laserdisken ApS som sagsøgt i stedet for mig. Hans forklaring supplerer dokumentation fra bilag 178 og frem til bilag 195.

Vidne nr. 4: Tidligere IT-medarbejder Morten Dam Madsen, Valby

Laserdiskens tidligere IT-medarbejder Morten Dam Madsen vil blive afhørt om edb-programmet, der sikrer, at titler, hvortil der er registreret en dansk rettighedshaver, ikke importeres fra tredjelande. Hans skriftlige forklaring til Vestre Landsret vil blive fremlagt i sagen. Endvidere vil han blive afhørt om den 29. november 2005, der var hans fridag, indtil han blev tilkaldt for at hjælpe fogedrettens IT-sagkyndige med at kopiere de filer, advokat Lars Segato bad om.

Vidne nr. 5: Tidligere medarbejder Anja Christensen, Aalborg

Laserdiskens tidligere medarbejder Anja Christensen vil blive afhørt om begivenhederne den 29. november 2009 og om anvendelsen af det edb-program, IT-medarbejder Morten Dam Madsen har udviklet for at undgå forbudt parallelimport, og hun vil blive afhørt om de ændringer, der blev indført efter fogedforretningen.

Vidne nr. 6: Medarbejder Niels Ole Pedersen, Aalborg

Laserdiskens medarbejder Niels Ole Pedersen vil blive afhørt om anvendelsen af Laserdiskens edb-program og om baggrunden for hans beslutning om at udbyde den beslaglagte film "*101 Dalmatians II*" til salg på Laserdiskens hjemmeside.

Vidne nr. 7: Tidligere medarbejder Mogens Vestergaard, Storvorde

Laserdiskens tidligere medarbejder Mogens Vestergaard vil blive afhørt om fogedrettens besøg den 29. november 2005, hvorefter han samme dag og den efterfølgende nat på baggrund af lister fremstillet af IT-medarbejder Morten Dam Madsen fra hylderne i Laserdisken i Aalborg fjernede alle parallelimporterede dvd-film (bilag 171). Hans forklaring supplerer bilag 172.

Vidne nr. 8: Medarbejder David Bjerre, Dyssegård

Laserdiskens medarbejder David Bjerre vil blive afhørt om hans opgave med at gennemgå grossisternes lister over nuværende og kommende danske udgivelser, de indkæredes hjemmesider, branchens fagblade og biografernes repertoire med henblik på at registrere de titler, hvortil FDVs medlemmer har eller formodes at have danske udgivelsesrettigheder. Hans skriftlige forklaring til Vestre Landsret vil blive fremlagt i sagen.

Han vil endvidere blive afhørt om, at han - tilkaldt af sin kollega Kenn T. Andersen - den 29. november 2005 mødte på arbejde i Laserdisken i København for at hjælpe med at fjerne de nu forbudte parallelimporterede dvd-film fra butikkens hylder.

Vidne nr. 9: Tidligere medarbejder Kenn T. Andersen, København

Laserdiskens tidligere medarbejder Kenn T. Andersen vil blive afhørt om fogedforretningen den 29. november 2005 i København i umiddelbar forlængelse af hvilken, han blev pålagt af FDVs advokat at ophøre med salg af parallelimporterede film, og at han sammen med David Bjerre samme dag fjernede de nu forbudte parallelimporterede dvd-film fra butikkens hylder.

Vidne nr. 10: Redaktør Peter Risby Hansen, Nivå

Redaktør Peter Risby Hansen vil blive afhørt om, at han til brug for magasinet "*Alt om DVD*" benyttede sig af Laserdiskens registreringer til fremstilling af magasinets udgivelseslister, fordi han fandt ud af, at Laserdisken har den mest omfattende og præcise registrering af de danske udgivelser. Hans skriftlige forklaring har tidligere været fremlagt for fogedretten i Aalborg og vil blive fremlagt i sagen. Hans forklaring suppleres af bilag 80-81, der er uddrag fra bladet.

Vidne nr. 11: Indkøber Anders Madsen, Proshop ApS

Indkøber Anders Madsen vil blive afhørt om, at han som indkøber hos Laserdiskens leverandør Proshop ApS sidste gang købte den danske udgave af "*101 Dalmatians II*" hos Buena Vista Home Entertainment A/S den 28. juni 2004, og at filmen den 9. januar 2006 blev registreret hos Proshop ApS som udgået, og at dette blev meddelt til Laserdisken.

Vidne nr. 12: Sundhedsminister Jakob Axel Nielsen, Aalborg

Sundhedsminister Jakob Axel Nielsen vil blive afhørt om hans rådgivning i forbindelse med FDVs retssag mod Laserdisken om udlejning af Laserdiscs, i hvilken sag Jakob Axel Nielsen repræsenterede bi-intervenienterne til støtte for Laserdisken. Hans forklaring vedrører, at han i 1999 så en risiko for, at jeg kunne miste en del penge i konflikten med FDV, hvorfor han anbefalede, at jeg for en sikkerheds skyld flyttede aktiviteterne over i et anpartsselskab.

Vidne nr. 13: Revisor Jørn E. Hansen, Aalborg

Revisor Jørn E. Hansen vil blive afhørt om oprettelsen af Laserdisken ApS i 1999 og hans rådgivning om anvendelsen af cvr-nr. og forkortelsen "ApS", hvilket foranledte, at Laserdiskens brevpapir, kuverter og fakturaer blev ændret i forbindelse med overdragelsen af aktiviteterne.

Vidne nr. 14: Revisor Jacob Christensen, Aalborg

Revisor Jacob Christensen vil blive afhørt om planerne om at likvidere Laserdisken ApS, efter at jeg efter fredsaftalen med FDV - tilsyneladende - ikke længere havde behov for at beskytte mig ved at drive forretning på selskabsform. Han vil blive afhørt om mine drøftelser med ham i januar 2006 om den juridiske forskel på en personligt ejet virksomhed og et anpartsselskab og om de mulige konsekvenser af, at FDV havde stævnet anpartsselskabet i stedet for mig.

Vidne nr. 15: Advokat Henrik Karl Nielsen, Norsker & Co.

Advokat Henrik Karl Nielsen vil blive afhørt om drøftelserne med FDVs advokat Lars Segato om Laserdiskens forbudt-program efter domsforhandlingen i Retten i Aalborg den 18. september 2007. Han vil blive afhørt om "fuldmægtigfejlen", som Lars Segato kaldte angivelsen af Laserdisken ApS den 11. december 2006, og om Dorete Bagers irritation på retsmødet den 11. december 2006 over at have opbevaret det bevissikrede materiale så længe.

Henvisning til Østre Landsret jfr. retsplejelovens § 226, stk. 1:

Sagen begæres henvist til Østre Landsret jfr. retsplejelovens § 226, stk. 1. Sagen indeholder en del spørgsmål af principiel karakter, bl.a. spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning, som Retten i Aalborg allerede har afgjort er af principiel karakter (bilag 135).

Særskilt forhandling jfr. retsplejelovens § 253, stk. 1:

Spørgsmålet om henvisning begæres udskilt til særskilt behandling. Derefter begæres påstand 1-527 udskilt til særskilt forhandling, så erstatningsspørgsmål udskydes til senere påkendelse.

Om sagsbehandlingen:

De nævnte vidner har meddelt, at de afgiver forklaring frivilligt. Der forventes at ske udveksling af processkrifter. Et supplerende processkrift med sagsfremstilling og anbringender til hver enkelt af de 527 første påstande er under udarbejdelse. Det vil blive fremsendt, når spørgsmålet om henvisning til Østre Landsret er afgjort.

Meddelelser og forkyndelser til sagsøger vedrørende sagen kan ske til Laserdisken, att: Hans Kristian Pedersen, Prinsensgade 38, 9000 Aalborg.

Sagsøger er momsregistreret med cvr-nummer 10194245.

Aalborg den 29. juli 2009

Hans Kristian Pedersen

Hans Kristian Pedersen mod Domstolsstyrelsen

Oversigt over de fremsatte påstande

Afsnit 1: Sag 1 - fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1

1. Om den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1
1a. Infosoc-direktivets artikel 4 er gennemført forkert
1b. Ophavsretslovens § 19, stk. 1 er ugyldig
2. Om forløbet op til sagsanlægget om ophavsretslovens fortolkning

Årsager til at vælge fortolkning 1

3. Ophavsretslovens § 19, stk. 1 er en gennemførelse af infosoc-direktivet
4. EF-traktaten har højere rang end et direktiv
5. En gennemførelse af et EU-direktiv må ikke stride mod EF-traktaten
6. EF-traktaten forbyder en opdeling af det indre marked i særskilte områder og markeder
7. Konkurrencereglerne i artikel 81 og 82 er direkte anvendelige
8. Ophavsretslovens § 19, stk. 1 skal anvendes i overensstemmelse med konkurrencereglerne
9. Fællesskabet handler kun, hvor det er nødvendigt for at nå EF-traktatens mål
10. EU-institutionerne har ikke ønsket at forbyde tredjelandes kunst i EU
11. Folketinget har ikke ønsket at forbyde tredjelandes kunst i Danmark
12. Om kulturministerens angivne formål
13. Om professor Mogens Koktvedgaards angivne formål
14. International konsumption anerkender ikke en rettighedshavers forbud
15. Regional konsumption i fortolkning 1 anerkender en rettighedshavers forbud
16. Regional konsumption i fortolkning 1 er en forbedring af ophavsmandens rettigheder
17. En ret til at forbyde er forskellig fra en ret til at tillade
18. Om enerettens eksistens og enerettens udøvelse
19. Fortolkning 1 svarer til de angivne mål
20. Fortolkning 1 kan forhindre ulovligt misbrug
21. Fortolkning 1 sikrer overensstemmelse med konkurrencereglerne
22. Generaladvokatens fortolkning svarer til fortolkning 1
23. EU-kommissionens fortolkning svarer til fortolkning 1

Årsager til at fravælge fortolkning 2

24. Fogedrettens løsning sikrer ikke FDV mod uønsket parallelimport
25. Fogedrettens løsning strider mod proportionalitetsprincippet
26. Fortolkning 2 kan føre til misbrug i form af kunstigt høje priser
27. EU-kommissær Mario Monti tillader ikke misbrug af ophavsretlige enerettigheder
28. Fortolkning 2 fører til en fordrejning af konkurrencen indenfor det indre marked
29. Fortolkning 2 fører til en opdeling af det indre marked
30. Fortolkning 2 har ikke Folketingets støtte
31. Om den eneste situation, hvor det giver mening at forbyde parallelimport
32. Sagsøgtes *de facto* fortolkning er i strid med alt andet end lovens ordlyd

Afsnit 2: Sag 1 - Kammeradvokatens udflugter

33. Sag nr. V.L. B-0442-08 handler ikke om, hvornår spredningsretten konsummeres
34. Der er enighed om, hvornår spredningsretten konsummeres
35. Enigheden om, hvornår spredningsretten konsummeres, fremgår af stævningen
36. Den anlagte sag mod kulturministeriet vedrører ophavsretslovens fortolkning
37. Kammeradvokaten kan ikke være uvidende om, hvad sag nr. V.L. B-0442-08 handler om

Kammeradvokatens fortolkningsbidrag

38. EF-traktaten har ikke til formål at stille tredjelandes ophavsmænd bedre
39. En "ret til at tillade" har samme virkning som en "pligt til at tillade"
40. En rettighedshaver tjener ikke penge på udgivne eksemplarer, der ikke sælges
41. Det er til gene for en rettighedshaver at være forpligtet til at give tilladelse
42. Fortolkning 2 gør det sværere for ophavsmænd i tredjelande
43. EF-traktaten har ikke til formål at stille tredjelandes ophavsmænd ringere
44. Kulturministeriet har ikke informeret tredjelandes ophavsmænd om de nye krav

Udflugter om retskraft

45. Om sagsøgerne i de to retssager mod kulturministeriet
46. To parter kan ikke aftale sig til juridisk identitet mellem forskellige juridiske enheder
47. Sagsøger har ikke indgået en aftale med Kammeradvokaten om juridisk identitet
47a. En eventuel aftale med Kammeradvokaten om juridisk identitet er ikke bindende
48. Sagsøger har ikke frafaldet anbringender om retskraft eller juridisk identitet
49. Sagsøger udtalte sig ikke om sin rolle som procespart i processkriftet den 20. maj 2008
50. Laserdisken ApS havde ikke retlig interesse i striden om fortolkning

Øvrige udflugter

51. En borger kan anfægte gyldigheden af en generelt anvendelig lov
52. Laserdisken ApS har ikke nedlagt påstand om fortolkning
53. Retssagen om fortolkning er ikke identisk med retssagen om gyldighed
54. Om EF-domstolens fortolkning af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2
55. EF-domstolen har ikke fortolket virkningen af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2
56. Kammeradvokaten har aldrig besvaret spørgsmålet om retlig interesse
57. Retlig interesse i gyldighed af en lov medfører retlig interesse i fortolkning
58. Sagsøger har en retlig interesse i fortolkningen af ophavsretslovens § 19, stk. 1

Afsnit 3: Sag 1 - Vestre Landsrets udflugter

59. Retten til en afgørelse på en strid om borgerlige forpligtelser følger af MRK
60. Retten til en afgørelse på en strid om EU-forpligtelser følger af EU-retten
61. Afgørelser i principielle fortolkningsspørgsmål har retsvirkning for alle
62. En autoritativ afgørelse om ophavsretslovens fortolkning har retsvirkning for FDV
63. Kulturministeriet er rette sagsøgte i en strid om ophavsretslovens fortolkning
64. Udsættelse af sagen begrundet i tvivl om sagsøgers retlige interesse er i strid med MRK
65. Vestre Landsret tillod Kammeradvokaten at fremsætte nova under domsforhandlingen
66. Striden om ophavsretslovens fortolkning er udeladt af sagsfremstillingen
67. Der kan ikke indlægges udefinerede betingelser for virkningen af EU-retten og MRK
68. Vestre Landsret var ikke upartisk jfr. MRK 6
69. Vestre Landsrets dom af 7. oktober 2008 i sag nr. V.L. B-0442-08 ophæves

Afsnit 4: Sag 1 - Højesterets udflugter

70. Vestre Landsrets kendelse om delforhandling er omfattet af retsplejelovens § 392, stk. 1
71. Højesterets afgørelse af 30. juli 2008 i sag nr. 222/2008 ophæves

Grundlæggende retsanvendelse

Afsnit 5: Grundlæggende erstatningsretlige regler

72. Erstatning for en krænket eneret forudsætter, at der eksisterer en eneret, der er krænket
73. Der er ikke grundlag for at antage, at en lokal licenshavers samtykke er påkrævet
74. Erstatningskrav skal fremsættes af den krænkede rettighedshaver
75. Der er ikke grundlag for at antage, at FDV repræsenterer rettighedshaverne
76. Der er forskel på at kunne udgive egne film og at forbyde andres udgivelser
77. Erstatningskrav kræver, at der er opstået en skade af økonomisk betydning
78. FDV har ikke påvist, at der er opstået en skade af økonomisk betydning
79. Det skal være påregneligt, at den anfægtede handling påførte rettighedshaveren et tab
80. Der er intet grundlag for at antage, at rettighedshaverne har lidt et tab
81. Hemmelige forbud kan ikke håndhæves
82. Overtrædelser af hemmelige forbud kan ikke straffes
83. Om advokat Johan Schlüters skriftlige fortolkningsbidrag til Kulturudvalget
84. Om kulturministerens opfattelse af Johan Schlüters fortolkningsbidrag
85. Om advokat Johan Schlüters fortolkningsbidrag på ekspertmødet
86. Sagsøger fulgte FDVs egen oprindelige fortolkning v/advokat Johan Schlüter
87. Det er ikke culpøst i forhold til FDV at følge FDVs egen fortolkning af loven
88. FDV kendte til sagsøgers løfte ikke senere end den 9. februar 2003
89. FDVs medlemmer kendte sagsøgers løfte ikke senere end den 12. februar 2003
90. Kun Scanbox og SF Film svarede på sagsøgers breve
91. Hverken FDV eller dens medlemmer har udtrykt utilfredshed med forbudt-programmet
92. Hverken FDV eller dens medlemmer har udtrykt utilfredshed med registreringerne
93. Der er ikke grundlag for at antage, at sagsøger ikke ville efterleve de afgivne løfter
94. Sagsøger havde ingen grund til at tro, at hans import udgjorde en krænkelse

Tabsbegrænsningspligt og ugrundet berigelse

95. FDV overholdt ikke advokat Torben Steffensens løfte til sagsøger
96. Laserdisken orienterede FDV ved advokat Niels Bo Jørgensen om parallelimporten
97. Laserdisken informerede også FDVs medlemmer forud for parallelimporten
98. FDVs medlemmer ventede 2 år og 241 dage med at reagere
99. FDVs medlemmer valgte at gå til fogedretten frem for at svare på sagsøgers brev
100. Et svar på sagsøgers brev ville have samme virkning som et fogedforbud
101. FDVs medlemmer har ikke overholdt den tabsbegrænsende pligt
102. Den tabsbegrænsende pligt gør regnskabsmaterialet overflødigt
103. Tildeling af erstatning må ikke føre til en ugrundet berigelse
104. Tildeling af erstatning oven i det ønskede vederlag fører til ugrundet berigelse

Konklusioner

105. Der er forskel på at importere film og at krænke ophavsretlige rettigheder
106. Det er usandsynligt, at importen krænkede FDVs medlemmers rettigheder

Afsnit 6: Bevissikringer og Den Europæiske Menneskeretskonvention

107. Bevissikring forudsætter culpa jfr. MRK 8
108. En fogedforretning er omfattet af MRK 6
109. Fogedforretningen var i strid med MRK 6
110. Muligheden for edition overflødiggør den foretagede bevissikring
111. Bevissikringen var i strid med MRK 8
112. Det bevissikrede materiale kan ikke anvendes mod sagsøger
113. Det bevissikrede materiale kan ikke anvendes mod tredjemand

Afsnit 7: Sag 2 - Laserdisken ApS og sagsøgers personlige virksomhed

114. Om anpartsselskabsloven og forkortelsen "ApS"
115. Om CVR-lovens formål
116. Om CVR-registret
117. Om E-handelsloven
118. Om Momsbekendtgørelsens § 40

Anvendelsen - eller manglende anvendelse - af relevant lovgivning

119. Laserdisken ApS var angivet som rekvisitus
120. Der er intet "ApS" i de fremlagte bilag
121. Navn og CVR-nr. jfr. E-handelsloven svarer ikke til rekvisitus
122. Navn og CVR-nr. jfr. Momsbekendtgørelsen svarer ikke til rekvisitus

Faktiske omstændigheder om rekvisitus

123. Sagsøgers personlige virksomhed blev oprettet i 1984
124. Laserdisken ApS blev stiftet i 1999
125. Laserdisken ApS og sagsøgers personlige virksomhed har begge eksisteret siden 1999
126. Laserdisken ApS blev oprettet på grund af sagsøgers konflikt med FDV
127. Laserdisken ApS havde i 2004 udtjent sit formål
128. Overdragelsen af aktiver blev meddelt samhandelspartnere og myndigheder
129. Laserdisken ApS er et tomt og inaktivt selskab
130. Laserdisken ApS var på vej til at blive likvideret den 29. november 2005
131. Likvideringen af Laserdisken ApS er udsat på grund af retssagen mod selskabet

FDVs fejlangivelse af rekvisitus

132. FDVs prøvekøb blev ikke gjort i Laserdisken ApS
133. Kenn T. Andersen var ikke ansat i Laserdisken ApS
134. Laserdisken ApS var ikke ansvarlig for online bestillingen
135. Laserdisken ApS var ikke ansvarlig for hjemmesiden
136. De undersøgte computere tilhørte ikke Laserdisken ApS
137. Fogedretten troede, at Laserdisken ApS var ansvarlig for de påståede krænkelser
138. Fogedretten troede, at fogedforretningen blev gennemført mod Laserdisken ApS
139. Sagsøger orienterede FDVs medlem Paramount om den nye ejer
140. Paramount var vidende om, at Laserdisken havde fået nye ejer
141. FDV valgte selv at angive Laserdisken ApS som rekvisitus
142. FDV havde adgang til cvr-registret
143. Sagsøgers hjemmeside var ikke registreret af Laserdisken ApS
144. Laserdisken fremstod ikke som drevet på selskabsform
145. Sagsøger har ikke vildledt om Laserdiskens ejerforhold

Afsnit 8: Sag 2 - fogedforretningen den 29. november 2005

Før fogedforretningen

146. Fogedretten anvendte ikke relevant lovgivning til at kontrollere FDVs påstande
147. DVD-filmenes oprindelse og lagerstatus fremgår af sagsøgers hjemmeside
148. På det indledende retsmøde skal det kun afgøres, om varsel af rekvisitus skal undlades
149. Fogedretten foretog ingen undersøgelse af rekvisitus
150. Fogedretten undersøgte ikke, om varsel af rekvisitus udgjorde en konkret risiko
151. Fogedretten undersøgte ikke, om varsel af sagsøger udgjorde en konkret risiko
152. Betingelserne for en uvarslet fogedforretning var ikke til stede

Fogedforretningen

153. Fogedforretningen skete i sagsøgers butikker
154. Forbuds- og bevissikringsrekvisition blev udleveret, men ikke gennemgået
155. Der var intet retsmøde på stedet
156. Fogedretten afviste at holde et retsmøde på et senere tidspunkt
157. Fogedforretningen blev gennemført uden sagsøgers advokats tilstedeværelse
158. Fogedretten vejledte ikke om muligheden for at få beskikket en advokat
159. Fogedretten vejledte ikke om muligheden for at kære fogedrettens afgørelser
160. Sagsøger blev vejledt om kæremuligheden af advokat Per Christensen
161. Sagsøger tilkaldte journalist Lars Borberg
162. Advokat Lars Segato bortviste Lars Borberg
163. Fogedretten reagerede ikke på sagsøgers protest mod bortvisningen af Lars Borberg
164. Rekvisitus stilles bevismæssigt ringere under en lukket fogedforretning
165. Sagsøger blev ikke af fogedretten vejledt om, at han ikke havde pligt til at udtale sig
166. Hverken sagsøger eller rekvisitus afgav forklaring under fogedforretningen
167. Fogedretten bevissikrede regnskaber, der tilhørte sagsøger
168. Sagsøger indtrådte ikke i fogedsagen mod Laserdisken ApS
169. Der var ingen rekvisition eller retskendelse mod sagsøger i 2005
170. Fogedretten oplyste ikke, at rekvisitus var Laserdisken ApS
171. Sagsøger vidste ikke, at rekvisitus var Laserdisken ApS
172. Rekvisitus kan ikke svare for sig uden at vide, at han er rekvisitus
173. Sagsøger protesterede mod fogedforretningen med henvisning til MRK 6
174. Sagsøger udleverede ikke regnskabsmaterialet frivilligt
175. Der er ingen sikkerhedsforanstaltninger mod misbrug af det bevissikrede materiale
176. Fogedretten havde på forhånd besluttet at gennemføre fogedforretningen
177. Fogedretten aftalte med Lars Segato, at justifikationssagen skulle udsættes
178. Sagsøger fik ikke adgang til at forhindre fogedforretningens gennemførelse
179. Fogedretten vurderede ikke sagsøgers foranstaltninger til at undgå parallelimport
180. Fogedretten vurderede ikke nogen anden fortolkningsmulighed end FDVs nye fortolkning
181. Fogedretten lod ikke sagsøgers brev til FDVs medlemmer indgå i bedømmelsesgrundlaget
182. Fogedretten lod ikke landsrettens forelæggelseskendelse indgå i bedømmelsesgrundlaget

Principielle spørgsmål om fogedforretningens lovlighed

183. Retten til at udtale sig medfører en ret til at fremlægge bilag, som vil blive vurderet
184. En udsættelse af fogedforretningen på et retsmøde er ikke en "unødvendig forsinkelse"
185. Udleveringen af oplysninger om leverandører er i strid med MRK 8 og § 653, stk. 4

186. Bevissikringen af regnskaberne på sagsøgers pc var i strid med Grundlovens § 72
187. Gyldigheden af ophavsretslovens § 19, stk.1 var tvivlsom på tidspunktet
188. Fogedretten kan ikke anvende en lov af tvivlsom gyldighed
189. Fogedretten kan ikke anvende en tvivlsom fortolkning af loven
190. Fogedretten skulle have tilladt sagsøger at gøre indsigelse
191. Fogedretten burde have udsat fogedforretningen
192. Betingelserne i § 642, nr. 1 var ikke opfyldt
193. Betingelserne i § 642, nr. 2 var ikke opfyldt
194. Betingelserne i § 642, nr. 3 blev ikke undersøgt
195. Betingelserne i § 642, nr. 3 var ikke opfyldt
196. Fogedretten vejledte ikke jfr. § 500, stk. 1
197. Rettergangen var ikke offentlig jfr. MRK 6
198. Kravet til "fair trial" jfr. MRK 6 var ikke opfyldt
199. Fogedretten var ikke upartisk jfr. MRK 6
200. Fogedrettens kendelse i sag nr. FS 40-5917/2005 den 29. november 2005 ophæves

Afsnit 9: FDVs misbrug af fogedretten

201. FDVs stævninger og rekvisitioner er baseret på salg uden FDVs tilladelse
202. Den reelle tvist vedrører fortolkningen af § 19, stk. 1
203. FDV kunne have anvendt normale retsmidler
204. FDV vidste, at sagsanlægget var baseret på en ny fortolkning
205. FDV vidste, at sagsøger agerede i henhold til Johan Schlüters oprindelige fortolkning
206. FDV anvendte fogedretten som smutvej til den ønskede *de facto* fortolkning
207. FDV anvendte fogedretten for at forhindre sagsøger i at tage til genmæle

Afsnit 10: Beslaglæggelsen af sagsøgers film

Fogedretten i Aalborg

208. Fogedretten forbød sagsøger at sælge de allerede parallelimporterede film
209. Fogedretten forbød sagsøger at returnere de allerede parallelimporterede film
210. Parallelimporterede film er ikke "ulovlige film" i sig selv
211. Det er lovligt at importere film fra et tredjeland
212. Returnering af købte film er lovlig anvendelse af disse film
213. Fogedrettens forbud mod at returnere de importerede film savner lovhjemmel
214. Fogedretten beslaglagde sagsøgers film
215. Om misforholdet mellem FDVs interesser og sagsøgers interesser
216. Fogedretten begrundede ikke, hvorfor den fandt beslaglæggelsen nødvendig
217. Om tidspunktet for sagsøgers accept af at opbevare de beslaglagte film
218. Fogedretten vejledte ikke om konsekvensen af at hjælpe retten med at opbevare filmene
219. Der var ingen juridisk bistand i forbindelse med beslaglæggelsen af sagsøgers film
220. Sagsøger gav ikke afkald på kære
221. De beslaglagte film tilhørte ikke Laserdisken ApS
222. Sagsøger har ikke indgået en aftale med FDV om at undlade at returnere importerede film
223. Sagsøger blev udpeget af fogedretten til at opbevare de beslaglagte film
224. Sagsøger har ikke pligt til at opbevare de beslaglagte film
225. Retten - og kun retten - kan bemyndige en anden til at opbevare de beslaglagte film
226. Beslaglæggelsen savner lovhjemmel og formål

Behandlingen af de beslaglagte film i kæremålet

227. FDV var i kæremålet ved Vestre Landsret enig i, at sagsøgers film var beslaglagt
228. Vestre Landsret besvarede ingen af sagsøgers breve om de beslaglagte film
229. Sagsøger kunne ikke forudse, at Vestre Landsret ikke anerkendte, at filmene var beslaglagt
230. Sagsøger var berettiget til at bede om fogedrettens afklaring efter landsrettens kendelse
231. Sagsøger bad den 1. oktober 2006 om fogedrettens stillingtagen
232. FDV fastholdt også efter Vestre Landsrets kendelse, at filmene var beslaglagt af fogedretten
233. Fogedretten frigav ikke de beslaglagte film i efteråret 2006
234. Fogedretten frigav ikke de beslaglagte film i foråret 2007
235. I foråret 2007 var sagsøger berettiget til at bede om en præcisering i retsbogen
236. Beslaglæggelsen er ikke omfattet af nogen anden verserende retssag
237. Fogedretten har aldrig bekræftet, at sagsøger må sende filmene retur

Afsnit 11: Sag 3 - kæremål 1

238. Vestre Landsret fandt det ufornødent at høre sagsøger
239. Retten er forpligtet til at læse begge parters indlæg i sager uden mundtlig forhandling
240. Vestre Landsret tog retsbogen til indtægt for sagens faktiske omstændigheder
241. Retsbogen er upræcis og mangelfuld
242. Vestre Landsret forhindrede sagsøger i at rette fejlene i retsbogen
243. Vestre Landsret gav ingen begrundelse for at afvise mundtlig forhandling
244. Vestre Landsret burde have udsat kæremålet på Procesbevillingsnævnets afgørelse
245. Mundtlig forhandling en ret jfr. MRK 6
246. Retten har til opgave at bringe parternes standpunkter på det rene
247. Vestre Landsret anvendte ikke § 339, stk. 2 til at afklare sagsøgers udtalelse
248. Vestre Landsret anvendte ikke § 339, stk. 3 til at bevise sagsøgers udtalelse
249. Vestre Landsret var orienteret om overdragelsen af aktiver
250. Vestre Landsret var informeret om, at Laserdisken ApS var et tomt selskab
251. Vestre Landsret iagttog ikke, at Laserdisken ApS var et tomt selskab
252. Fogedforbud kan ikke nedlægges, efter at de påstået krænkende aktiviteter er indstillet
253. Vestre Landsret iagttog ikke forskellen på Laserdisken ApS og FDVs dokumentation
254. Sagsøgers foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport var beskrevet
255. Vestre Landsret iagttog ikke sagsøgers foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport
256. De to forskellige fortolkningsmuligheder var beskrevet for Vestre Landsret
257. Vestre Landsret undlod at forholde sig til de to fortolkningsmuligheder
258. Vestre Landsrets kendelse afspejler ikke sagens fakta
259. Mundtlig forhandling var nødvendig
260. Tvivlen om lovens gyldighed var beskrevet
261. Sagsøger protesterede mod udsættelse af kæremålet på EF-domstolens afgørelse
262. Vestre Landsret udsatte kæremålet på EF-domstolens afgørelse
263. Om Østre Landsrets tvivl om gyldigheden af ophavsretslovens § 19
264. Der er hjemmel til, at retten tillægger en kære opsættende virkning
265. Vestre Landsret burde have hævet sagen
266. Vestre Landsrets beslutning omfattede ikke beslaglæggelse og forbud
267. Sagsøger rykkede forgæves for en afgørelse om behandlingen af beslaglæggelse og forbud
268. Kæremålet blev ikke behandlet inden for rimelig tid jfr. MRK 6
269. Vestre Landsret skelnede ikke mellem infosoc-direktivets og ophavsretslovens gyldighed
270. Vestre Landsret tillod kun FDV at kommentere EF-domstolens dom

271. Vestre Landsret undersøgte ikke fortolkningen bag EF-domstolens dom
272. Vestre Landsret satte infosoc-direktivets gyldighed lig medhold til FDV
273. Vestre Landsret erstattede faktum med en antagelse til skade for sagsøger
274. Om falsum i Vestre Landsrets kendelse om tidspunktet for fogedrettens afgørelser
275. Om falsum i Vestre Landsrets kendelse om beslaglæggelsen
276. Vestre Landsret var ikke upartisk jfr. MRK 6
277. Kravet til "fair trial" jfr. MRK 6 var ikke opfyldt

Afsnit 12: Sag 4 - justifikationssag 1

278. Ifølge § 351, stk. 4 skal formalitetsindsigelser fremsættes i svarskriftet
279. Sagsøger gjorde opmærksom på formalitetsfejlen i svarskriftet
280. FDV undlod at afklare deres holdning til formalitetsindsigelsen
281. Byretten anvendte ikke § 353, stk. 1 nr. 5 til at afklare modpartens holdning
282. Byretten undlod af anvende § 339 til at afklare formalitetsindsigelsen
283. Sagsøger indgav svarskrift til Byretten som selvmøder
284. Byretten afklarede ikke med sagsøger, hvem der var part i sagen
285. Det kan ikke tillægges betydning, at sagsøger angav forkert part i svarskriftet
286. Byretten undlod at vejlede sagsøger jfr. § 339, stk. 4
287. Ansvaret for fogedrettens fejl kan ikke pålægges tredjemand
288. Byretten, Vestre Landsret og Procesbevillingsnævnet undlod alle at reagere
289. Om Henrik Karl Nielsens første handling som advokat for Laserdisken ApS
290. Et kæremål er ikke det samme som en justifikationssag
291. En justifikationssag skal være uafhængig af fogedrettens afgørelse
292. Forkerte fogedretlige afgørelser skal ophæves
293. Laserdisken ApS blev stævnet ved en fejl
294. Dommen om "rette sagsøgte" er baseret på anbringender, der *ikke* er fremsat for fogedretten
295. Bilag 9 og bilag 11-14 blev bevissikret fra sagsøgers computer
296. Anvendelse af materiale fra bevissikringen strider mod MRK 6
297. Bilag 9-14 blev fremlagt i sagen den 15. januar 2008
298. Ingen af de for fogedretten fremlagte bilag vedrører Laserdisken ApS
299. Dombogen giver et misvisende billede af fogedrettens beslutningsgrundlag
300. Afgørelsen i et kæremål har ingen betydning for justifikationssagen
301. Betingelserne for at gennemføre en bevissikring skal være opfyldt *før* gennemførelsen
302. Bilag 9-14 er fremlagt i strid med § 341
303. Salg af importerede film i januar 2003 var ophørsudsalg efter aftale med FDVs advokat
304. Salg af importerede film efter aftale udgør ikke en krænkelse
305. Deldommens formål var at placere ansvaret for fogedrettens fejl på sagsøger
306. Den endelige doms formål var at skjule fogedrettens fejl
307. Retten i Aalborg var ikke upartisk jfr. MRK 6
308. Byrettens dom i sag nr. BS 5-2181/2005 den 5. marts 2008 ophæves

Afsnit 13: Sag 5 - ankesag 1

Ankesagens tema

309. Ankesagen vedrører principielle spørgsmål om fremgangsmåden ved bevissikringer
310. Ankesagen vedrører ikke påståede ophavsretlige krænkelser
311. Vestre Landsret skulle have hjemsendt ankesagen til fortsat behandling ved byretten

312. En afgørelse om bevissikring kan ikke støttes på senere fremlagte beviser
313. En afgørelse om bevissikring kan ikke støttes på ulovligt tilvejebragte beviser
314. Laserdisken ApS har ikke mulighed for at varetage sine interesser

Erstatningspåstanden i forhold til reglerne om retskraft

315. FDVs erstatningskrav var ved kendelse afvist af Retten i Aalborg
316. FDV appellerede ikke byrettens kendelse
317. FDV havde ikke efter udløbet af kærefristen søgt Procesbevillingsnævnets kæretilladelse
318. Retsplejelovens § 383 kan ikke anvendes til at omgå reglerne for retskraft

Erstatningspåstanden i forhold til en ankesags funktion

319. Om de erstatningsretlige betingelser
320. Retten i Aalborg undersøgte ikke de forskellige fortolkninger af ophavsretsloven
321. Retten i Aalborg undersøgte ikke, om FDV repræsenterer rettighedshaverne
322. Retten i Aalborg undersøgte ikke, om rettighedshaverne led tab ved at sælge dvd-filmene
323. Retten i Aalborg undersøgte ikke, om tabet var påregneligt for forhandleren af dvd-filmene
324. Retten i Aalborg undersøgte ikke, om det er culpøst at agere efter FDVs egen fortolkning
325. Retten i Aalborg undersøgte ikke, om FDV har opfyldt tabsbegrænsningspligten
326. Retten i Aalborg undersøgte ikke, om udbetaling af erstatning fører til ugrundet berigelse
327. Retten i Aalborg har ikke undersøgt én eneste af de erstatningsretlige betingelser
328. Sagens parter er det eneste, den ankede dom og erstatningspåstanden har til fælles
329. Retsplejelovens § 384 forhindrer, at erstatningspåstanden kan fremsættes i ankesagen

Mere om erstatningspåstanden

330. Vestre Landsret har ikke garanteret, at en dom om FDVs erstatningskrav kan ankes
331. Vestre Landsrets tilladelse til FDV fratager Laserdisken ApS retten til at anke
332. FDV vil ikke være ringere stillet ved at anlægge en normal erstatningssag ved byretten
333. Vestre Landsret tillod FDVs påstand for at aflede opmærksomheden fra hovedproblemet

Behandlingen af erstatningspåstanden

334. Man kan ikke tage stilling til en påstand, før den er fremsat
335. FDVs erstatningspåstand kan ikke anses for at være fremsat før den 27. november 2008
336. Laserdisken ApS forholdt sig første gang til den nye påstand i svarskriftet den 17. december
337. Laserdisken ApS forholdt sig i svarskriftet kun til afvisningspåstanden
338. Laserdisken ApS anvendte samme fremgangsmåde som Kammeradvokaten
339. Vestre Landsret ignorerede svarskriftet fra Laserdisken ApS
340. Vestre Landsret afviste at behandle afvisningspåstanden fra Laserdisken ApS
341. Vestre Landsret skal forholde sig til anpartsselskabets afvisningspåstand
342. Vestre Landsret ville beramme hovedforhandling i sagen uden forberedelse
343. Der er aldrig gennemført en bevissikring mod Laserdisken ApS
344. De af FDV fremlagte beviser stammer fra bevissikringen mod sagsøger
345. Vestre Landsret lod som om, at bilagene stammer fra en bevissikring mod Laserdisken ApS
346. FDV kan ikke anvende de ulovlige bilag i sag nr. V.L. B-0538-08
347. Vestre Landsret var ikke upartisk i sag nr. V.L. B-0538-08
348. Vestre Landsrets kendelse i sag nr. V.L. B-0538-08 den 27. november 2008 ophæves

Afsnit 14: Sag 6 - fogedsag 2

349. Formålet med rekvisition 2 var at reparere på den formelle fejl i rekvisition 1
350. Om fogedrettens formål med fogedsag 2 - at omgå retsplejeloven
351. Der er juridisk forskel på en person og et anpartsselskab
352. Sagsøger ikke omfattet af justifikationssag 1
353. Fogedretten besvarede ikke advokat Henrik Karl Nielsens anmodning
354. Fogedretten var forpligtet til at tilbagelevere det bevissikrede materiale
355. Fogedretten var ikke i lovlig besiddelse af det bevissikrede materiale
356. Fogedretten var forpligtet til at svare Henrik Karl Nielsen
357. Fogedretten var forpligtet til at svare sagsøger
358. Fogedretten skulle have afvist fogedsag 2 jfr. § 653 c, stk. 1
359. Fogedretten skulle have afvist fogedsag 2 jfr. lighedsprincippet i MRK 6
360. Henrik Karl Nielsen bad fogedretten vente på afgørelsen om "rette part"
361. Fogedretten svarede ikke Henrik Karl Nielsen
362. Henrik Karl Nielsen bad fogedretten opbevare de beslaglagte film
363. Sagsøger bad fogedretten opbevare de beslaglagte film
364. Fogedsag 2 vedrørte alene det materiale, der allerede var bevissikret
365. Det bevissikrede materiale blev udleveret den 11. december 2006
366. Det bevissikrede materiale blev udleveret i fogedsagen mod sagsøger
367. Udlevering af regnskabsmateriale til konkurrenterne påførte sagsøger uoprettelig skade
368. Udlevering af regnskabsmaterialet burde have afventet afgørelsen om "rette part"
369. Udlevering af regnskabsmaterialet burde have afventet kæremålet
370. Udlevering af regnskabsmaterialet er i strid med MRK 8
371. Et fogedforbud vedrører alene fremtidige hændelser
372. Betingelsen i § 642, nr. 2 var ikke opfyldt
373. Betingelsen i § 642, nr. 3 var ikke opfyldt
374. Betingelserne var ikke opfyldt uanset ophavsretslovens fortolkning
375. Forbud overholdes ved hjælp af "forbudt-programmet"
376. FDV har ikke klaget til fogedretten
377. FDV har anerkendt "forbudt-programmets" effektivitet
378. Parallelimportens ophør skyldes ikke de nedlagte forbud
379. Om fogedrettens ubegrundede dobbeltmoral

Manipulation vedr. filmen "101 Dalmatians II"

380. Eksemplet med prøvekøbet af "101 Dalmatians II" er bevidst manipulation
381. Fogedretten deltog i manipulationen
382. Anmodningen om fogedforbud var ikke støttet på prøvekøbet
383. Sagsøger blev første gang informeret om prøvekøbet på selve retsmødet
384. Sagsøger vidste ikke på det tidspunkt, om FDV havde danske rettigheder
385. Sagsøger afviste at være i stand til at svare på, om FDV havde danske rettigheder
386. Sagsøger tiltrådte alene, at der var tale om et importeret eksemplar
387. Sagsøger bestred efterfølgende, at FDV havde danske rettigheder
388. Fogedretten afviste at tage hensyn til vidneerklæringerne
389. Sagsøger ønskede at afhøre IT-medarbejder Morten Madsen i kæremålet
390. Vestre Landsret tillod ikke afhøring af IT-medarbejder Morten Madsen i kæremålet
391. Sagsøger ønskede at afhøre medarbejder David Bjerre i kæremålet
392. Vestre Landsret tillod ikke afhøring af medarbejder David Bjerre i kæremålet

393. Sagsøgers forklaring vedr. "101 Dalmatians II" blev givet med forbehold
394. Sagsøger fremsendte den korrekte forklaring den 12. december 2006
395. Sagsøger ønskede at afhøre medarbejder Niels Ole Pedersen i kæremålet
396. Vestre Landsret tillod ikke afhøring af medarbejder Niels Ole Pedersen i kæremålet
397. Sagsøger ønskede at afhøre indkøber Anders Madsen i kæremålet
398. Vestre Landsret tillod ikke afhøring af indkøber Anders Madsen i kæremålet
399. Sagsøger har opfordret FDV til at dokumentere rettigheder til "101 Dalmatians II"
400. FDV har ikke dokumenteret rettigheder til "101 Dalmatians II"
401. Rekvirentens rettigheder kan ikke krænkes, medmindre rekvirenten har rettighederne
402. Salget af "101 Dalmatians II" krænkede ikke FDVs rettigheder
403. "101 Dalmatians II" var importeret fra USA, før Buena Vista forbød parallelimport
404. "101 Dalmatians II" var omfattet af returneringsforbuddet den 29. november 2005
405. "101 Dalmatians II" var den 7. december 2006 ikke længere omfattet af forbuddet
406. Sagsøgers tabsbegrænsningspligt medfører pligt til at begrænse tab efter forbud
407. Sagsøgers salg af "101 Dalmatians II" begrænsede tabet efter forbuddene
408. Sagsøger havde pligt til at sælge "101 Dalmatians II", da chancen opstod
409. Salget af "101 Dalmatians II" skyldes ikke en fejl i forbudt-programmet
410. Der er ikke konstateret fejl i forbudt-programmet
411. Forbudt-programmet virker
412. Forbuddet i fogedsag 2 er baseret på det ene prøvekøb af "101 Dalmatians II"
413. Lighedsprincippet i MRK 6 blev overtrådt

Manipulation vedr. ophavsretslovens fortolkning

414. EF-domstolen bedømte ikke ophavsretslovens gyldighed
415. EF-domstolen bedømte ikke ophavsretslovens fortolkning
416. Ophavsretslovens gyldighed afhænger af dens fortolkning
417. Johan Schlüters brev til Kulturudvalget er beskrevet forkert
418. Fogedretten så bort fra Johan Schlüters supplerende forklaring
419. Overvågning af forbudte titler er en effektiv løsning
420. Sagsøgers løsning er mere effektiv end fogedrettens
421. Kendskab til FDVs rettighedsbibliotek er nødvendigt
422. Fogedrettens løsning er en ændring i forhold til tidligere praksis
423. Forbuddene er i strid med retssikkerhedsprincippet
424. Fogedretten overskred sin kompetence med et ulovligt påbud
425. Afvisning af at følge et ulovligt påbud kan ikke begrunde et forbud
426. Fogedrettens løsning tvinger sagsøger til at afstå fra lovlig specialimport
427. Rettighedshavere i tredjelande afskæres fra adgangen til det danske marked
428. Retsbogen er upræcis og mangelfuld
429. Mødet i fogedretten fandt sted den 11. december 2006
430. Fogedretten var ikke upartisk jfr. MRK 6
431. Fogedrettens kendelser om forbud og bevissikring ophæves

Afsnit 15: Sag 7 - kæremål 2

432. Vestre Landsret fandt det ufornødent at høre sagsøger
433. Fogedretten har ansvaret for gennemførelsen af uvarslede bevissikringer
434. Sagsøger kan ikke bebrejdes sit ukendskab til, at rekvisitus var Laserdisken ApS
435. Der er ikke lovhjemmel til at bebrejde sagsøger, at han ikke rettede fejlen
436. Formalitetsindsigelser skal ikke fremsættes for fogedretten

437. Rekvisitus har ikke pligt til at udtale sig til fogedretten
438. Sagsøger havde ikke pligt til at udtale sig til fogedretten
439. Bebrejdelsen af sagsøgers tavshed er en krænkelse af retten til at tie
440. Rekvisitus har ikke pligt til at tage til genmæle for fogedretten
441. Rekvisitus har ikke pligt til at kære fogedrettens afgørelse
442. Forhandlingsprincippet gælder også i en fogedsag
443. Faktiske omstændigheder i andre sager kan ikke tillægges betydning
444. Vestre Landsret tog ikke stilling til § 653 c i kæremål 1
445. Vestre Landsret tog heller ikke stilling til § 653 c i kæremål 2
446. Iagttagelse af § 653 c kan føre til et andet resultat i kæremål 2
447. Vestre Landsret tog ikke stilling til § 642 nr. 2 i kæremål 1
448. Vestre Landsret tog heller ikke stilling til § 642 nr. 2 i kæremål 2
449. Iagttagelse af § 642 nr. 2 kan føre til et andet resultat i kæremål 2
450. Parallelimport ophørte den 29. november 2005
451. FDV erkendte i proceserklæring, at parallelimport var ophørt
452. Vestre Landsret valgte at se bort fra FDVs proceserklæring
453. Vestre Landsret forhindrede mundtlig forhandling af kæremålet
454. Sagsøger bad om en kendelse på anmodningen om mundtlig forhandling
455. Vestre Landsret besvarede aldrig sagsøgers anmodning om mundtlig forhandling
456. Vestre Landsret forhindrede sagsøger i at appellere *de facto*-beslutningen
457. Vestre Landsret forhindrede de angivne vidner i at afgive forklaring
458. Vestre Landsret udelukkede *de facto* bevisførelse i form af vidneerklæringer
459. Betingelserne for mundtlig forhandling var opfyldt
460. Vestre Landsret afskar sig selv fra at blive oplyst i kæremål 1
461. Vestre Landsret afskar sig selv fra at blive oplyst i kæremål 2
462. Vestre Landsret valgte selv at se bort fra partsforklaringen i kæremål 1
463. Vestre Landsrets beskrivelse i kendelsen er usand
464. Vestre Landsret har selv ansvaret for at være uvidende
465. Procesbevillingsnævnet blev informeret om overdragelsen af aktiver den 12. juli 2006
466. Sagsøger havde udtømt alle muligheder for at informere Vestre Landsret
467. Sagsøger kan ikke bebrejdes fremgangsmåden i justifikationssag 1
468. Sagsøger kan ikke bebrejdes ønsket om at få det bevissikrede materiale tilbageleveret
469. Sagsøger var berettiget til at tro, at fogedforretningerne vedrørte hans virksomhed
470. Sagsøger var berettiget til at gøre gældende, at han ikke krænkede nogens rettigheder
471. Et anbringende om "rette rekvisitus" var formålsløst i kæremålet
472. Sagsøger ønskede i kæremål 1 en afgørelse på det materielle grundlag
473. Vestre Landsrets kendelse gjorde spørgsmålet om "rette part" relevant
474. Der er ikke hjemmel til at se bort fra sagsøgers adfærd
475. Usikkerhed om parternes identitet kan afklares ved spørgsmål til parterne
476. Vestre Landsret stillede ingen spørgsmål om kærendes identitet i kæremål 1
477. Vestre Landsret korrigerede ikke sagsøgers forkerte partsangivelser i kæremål 1
478. Vestre Landsret burde ikke være i tvivl om kærendes identitet
479. Vestre Landsret viste ikke tvivl om kærendes identitet under sagens behandling
480. Vestre Landsrets kendelse i kæremål 1 kan ikke lægges til grund for kendelsen i kæremål 2
481. Vestre Landsret forholdt sig ikke til de fremsatte anbringender
482. Alle tvister havde været afsluttet i 2006, hvis Vestre Landsret havde hørt begge parter
483. Det var sagsøgers ret at gøre andre anbringender gældende for Østre Landsret
484. Vestre Landsret var ikke upartisk jfr. MRK 6

Afsnit 16: Sag 8 - justifikationssag 2

Delafgørelsen om bevissikringen

485. Om det principielle i justifikationssagen om bevissikring
486. Spørgsmålet om efterfølgende retfærdiggørelse af bevissikring er af principiel karakter
487. Sag nr. BS 7-50/2007 og sag nr. BS 7-235/2007 omhandler ikke samme faktum og jus
488. Ingen synlig begrundelse udover forudindtagethed til fordel for FDV
489. Om byrettens motiv til at afvise det principielle i sagen
490. Byrettens kendelse i sag nr. BS 7-50/2007 den 15. oktober 2008 ophæves
491. Byrettens beregning af retsafgift i kendelsen den 30. oktober 2008 er forkert

Delafgørelsen om ophavsretslovens fortolkning

492. FDV var orienteret om den principielle retssag om ophavsretslovens fortolkning
493. FDV er enig med sagsøger i, at der er uenighed om fortolkningen af ophavsretslovens § 19
494. Vestre Landsret mener ikke, at der er tale om abstrakt lovfortolkning i en sag mod FDV
495. Sagsøger har ikke støttet henvisningspåstanden på betydningen af sagernes udfald
496. Om byrettens motiv til at lyve om grundlaget for anmodningen om henvisning
497. Byretten omgik retsplejelovens § 226, stk. 4 i spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning
498. Byretten har ikke kompetence til at anerkende eksistensen af andre fortolkninger
499. Byrettens kendelse i sag nr. BS 7-50/2007 den 30. oktober 2008 ophæves

Sagens behandling i øvrigt

500. FDVs mange irrelevante bilag gør sagerne uoverskuelige
501. Sagsøgte har afvist at vurdere relevansen af FDVs bilag jfr. § 341
502. FDVs erstatningskrav er udelukkende støttet på bilag, der er ulovligt tilvejebragt
503. Retten i Aalborg er ikke upartisk jfr. MRK 6

Afsnit 17: Ansøgningerne til Procesbevillingsnævnet

Procesbevillingsnævnets behandling af den første anmodning

504. Vestre Landsrets irettesættelse var ukorrekt
505. Vestre Landsrets irettesættelse gav et forkert indtryk
506. Sagsøger var berettiget til at tro, at ansøgningen ville nå frem
507. Ansøgningen blev fremsendt rettidigt, men til den forkerte
508. Vestre Landsret foretog sig intet
509. Ansøgningen til Procesbevillingsnævnet var støttet på Vestre Landsrets fejl
510. Procesbevillingsnævnet er omfattet af MRK 6 som en del af retssystemet
511. Ansøgningen blev ikke behandlet indenfor rimelig tid jfr. MRK 6
512. Procesbevillingsnævnet skal behandle en ansøgning jfr. § 585, stk. 2, andet punktum
513. Anmodningens fristoverskridelse var undskyldelig
514. Det er af principiel betydning, at lighedsprincippet overholdes
515. Det er af principiel betydning, at der er adgang til kontradiktion og bevisførelse
516. Procesbevillingsnævnet skal behandle anmodningen fra den 12. april 2006

Procesbevillingsnævnets øvrige afgørelser

517. Procesbevillingsnævnets afgørelse fra den 22. februar 2007 ophæves
518. Procesbevillingsnævnets afgørelse fra den 28. januar 2009 ophæves
519. Procesbevillingsnævnets afgørelse fra den 10. marts 2009 ophæves

Afsnit 18: Konklusionerne

520. Det bevissikrede materiale skal tilbageleveres til sagsøger
521. Faktiske omstændigheder skal tillægges betydning
522. Lighedsprincippet i MRK 6 blev overtrådt
523. Kravet til "fair trial" jfr. MRK 6 var ikke opfyldt
524. Sagsøgte var ikke upartisk jfr. MRK 6
525. Kammeradvokaten og Vestre Landsret forfølger ulovlige formål
526. Om ærekrænkelser, jfr. forliget med FDV efterfulgt af påstået ulovlig parallelimport
527. Om ærekrænkelser, jfr. påstået ignorering af FDVs forbud

Afsnit 19: Erstatningskravene

528. Forkert beregnede retsafgifter
529. Direkte omkostninger til retsafgifter, revisorer og advokater
530. Værditab på de beslaglagte film
531. Tabt indtjening og øvrige driftsmæssige tab
532. Tort
533. Udlevering af forretningshemmeligheder
534. Opbevaring af beslaglagte film

Følgende bilag vedlægges stævningen

Bilag	sidetal	
		Laserdiskens baggrund og eksistensgrundlag
1.	1	Aalborg Stiftstidende: Søskende fra Aalborg laver Dracula-film, 15/8-1980
		FDVs øvrige forsøg på at begrænse konkurrencen
2.	1	Aalborg Stiftstidende: Han slås alene mod giganterne, 5/6-1992
3.	1	Vision International til Laserdisken, 21/10-1992
4.	2	John Schlüters anmeldelse af Olga Music, 22/4-1993
5.	1	Aalborg Stiftstidende: Afgift på cd-plader er ulovlig, 29/10-1994
6.	1	Aalborg Stiftstidende: Laser-Pedersens private krig, 8/2-1995
7.	1	Nicolas Barbano til Laserdisken om John Schlüters pression, 17/11-1998
8.	1	Sandrew Metronome til Laserdisken: Ulovlig parallelimport, 3/11-1999
9.	1	Konkurrencestyrelsen til Sandrew Metronome om leveringsnægtelsen, 6/8-1999
10.	1	Computerworld Online: Myndigheder ind i DVD-kamp, 8/12-2000
11.	6	PC World, Nr. 21 - 2000: Krig i DVD-branchen
12.	3	PC World, Nr. 18 - 2001: DVD-branchen fortsætter krigen
13.	1	Politiken: DVD-film beslaglagt, 27/7-2000
		Misbruget af filmloven
14.	1	Politianmeldelse af Laserdisken for overtrædelse af filmloven, 9/11-1998
15.	1	Københavns Politi: Anklageskrift for overtrædelse af filmloven, 19/5-1999
16.	2	Københavns Byret: Straffesagen udsat på filmlovens gyldighed, 7/2-2000
17.	1	Nordjyske Stiftstidende: Laserdisken vs. Loven, 9/2-2000
18.	1	Østre Landsrets dom vedr. mærkning (uddrag), 15/1-2002
19.	1	Laserdisken ApS til Højesteret, ankestævning vedr. mærkning, 28/1-2002
20.	3	Kammeradvokaten til Højesteret, svarskrift, 25/3-2002
21.	2	Kammeradvokaten til Laserdisken ApS, forligstilbud, 24/1-2003
22.	2	Københavns Byret, frifindelse for overtrædelse af filmloven, 25/1-2007
		Laserdisken ApS og Hans Kristian Pedersen
23.	1	Registreringsbevis for Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen, 9/1-2003
24.	1	Oplysninger fra cvr-registret om Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen
25.	1	Hans Kristian Pedersens momsoplysninger for indkomståret 2004
26.	1	Kenn T. Andersens lønseddel fra november 2005, 28/11-2005
27.	1	Oplysninger fra cvr-registret om Laserdisken ApS
28.	14	Årsrapport for Laserdisken ApS for regnskabsåret 2004
29.	12	Årsrapport for Laserdisken ApS for regnskabsåret 2005
30.	13	Årsrapport for Laserdisken ApS for regnskabsåret 2006
31.	12	Årsrapport for Laserdisken ApS for regnskabsåret 2007
32.	12	Årsrapport for Laserdisken ApS for regnskabsåret 2008
		Laserdisken ApS og Hans Kristian Pedersen, den juridiske betydning
33.	1	Skatteankenævnet om en juridisk person, 6/1-2005
34.	2	Laserdisken til Skatteankenævnet om anpartsselskabet, 20/1-2005
35.	2	Skatteankenævnet om formålet med anpartsselskabets oprettelse, 1/3-2005

Bilag	sidetal	
		Opløsningsplanerne for Laserdisken ApS
36.	1	Laserdisken til Dansk Revision om lukning af Laserdisken ApS, 14/11-2005
37.	1	Laserdisken til Dansk Revision om lukning af Laserdisken ApS, 19/11-2005
38.	1	Laserdisken til Skattecenter Aalborg om lukning af Laserdisken ApS, 19/11-2005
39.	1	Laserdisken til Dansk Revision om lukning af Laserdisken ApS, 7/1-2006
40.	1	Laserdisken til advokat Per Christensen om lukning af Laserdisken ApS, 12/1-2006
41.	1	Laserdisken til Skattecenter Aalborg om lukning af Laserdisken ApS, 9/2-2006
		Påstået vildledning vedrørende Laserdisken ApS
42.	1	DK Hostmaster A/S om domænenavnet www.laserdisken.dk
43.	1	Laserdisken til Paramount om anvendelsen af nyt cvr-nr, 12/9-2005
44.	1	Paramount-faktura til Laserdisken med cvr-nr. 10 19 42 45, 9/11-2005
		Spredningsrettens indførelse og retstilstanden før ophavsretslovens ændring
45.	68	Kommissionens forslag til låne/leje-direktivet, 24/1-1991
46.	4	Det Økonomiske og Sociale udvalg om låne/leje-direktivet, 3/7-1991
47.	8	Meddelelse fra Kommissionen om Rådets fælles holdning, 1/7-1992
48.	5	Udtalelse fra Kommissionen om forholdet til tredjelande, 9/11-1992
49.	6	Rådets direktiv 92/100/EØF (låne/leje-direktivet), 19/11-1992
50.	1	Kommissionens nyfortolkning af spredningsretten, 26/4-1994
51.	1	Kulturministeren om import af dvd-plader fra USA, 16/8-2000
		Infosoc-direktivets tilblivelse og indhold
52.	82	Europa-parlamentets betænkning om infosoc-direktivet, 28/1-1999
53.	17	Europa-parlamentets indstilling til Rådets fælles holdning, 6/2-2001
54.	10	Europa-parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 (infosoc)
		Det lovforberedende arbejde om ophavsretslovens § 19, stk. 1
55.	3	Forslag til ændring af ophavsretsloven (uddrag), 2/10-2002
56.	1	Laserdiskens pressemeddelelse, 21/10-2002
57.	1	Laserdiskens "Fort Europa", illustration af importforbuddets virkning
58.	11	Folketingets forhandlinger, 1. behandling af lovforslag L19, 23/10-2002
59.	1	Nordjyske Stiftstidende: Nej til forbud mod kulturimport, 25/10-2002
60.	1	Jakob Stegelmann i Berlingske Tidende: Det kulturelle jerntæppe, 26/10-2002
61.	8	Kulturministeriets notat: Den ophavsretlige eneret, 29/10-2002
62.	4	Johan Schlüter til Kulturudvalget, fortolkningen af spredningsretten, 29/10-2002
63.	2	Kulturministerens svar på Kulturudvalgets spørgsmål nr. 14, 7/11-2002
64.	1	Deltagerliste til ekspertmødet i Kulturudvalget, 13/11-2002
65.	5	Referat fra ekspertmødet i Kulturudvalget, 13/11-2002
66.	4	Kulturudvalgets betænkning, side 1-4, 21/11-2002
67.	11	Folketingets forhandlinger, 3. behandling af lovforslag L19, 13/12-2002
		Respekten for FDVs nye rettighed
68.	2	Laserdisken til FDV, forligsforslag,13/12-2002
69.	1	Laserdisken til FDV om registrering af forbudte film, 27/12-2002
70.	1	FDV til Laserdisken om SF Films og Scanbox' forbud, 6/1-2003
71.	2	Korrespondance med FDV om forbudte titler, 7/1-2003 og 5/2-2003
72.	1	Sandrew-Metronome til Laserdisken om deres rettigheder, 15/1-2003

Bilag	sidetal	
73.	1	Foreningen af danske Videogramdistributørers medlemsliste, 2/7-2002
74.	1	Laserdisken til FDV om respekt for forbud, 9/2-2003
75.	8	Laserdisken til selskaberne i FDV om respekt for forbud, 12/2-2003
76.	1	SF Film til Laserdisken, forbud mod parallelimport, 17/2-2003
77.	1	Scanbox til Laserdisken, forbud mod parallelimport, 4/3-2003
78.	1	Laserdisken til Scanbox om registrering af udgivelserne, 7/4-2003
79.	2	Laserdisken til Paramount om releasedatoer og parallelimport, 13/10-2003
		Laserdiskens registreringssystem
80.	1	Alt-om-DVD, nr. 1 - 2004
81.	1	Alt-om-DVD, nr. 2 - 2004
		Laserdisken ApS mod kulturministeriet - gyldigheden af regional konsumption
82.	5	Laserdiskens stævning af kulturministeriet, 19/2-2003
83.	6	Advokat Per Christensen, notat om påstandsændring, 4/4-2003
84.	14	Laserdisken ApS til Østre Landsret, replik, 3/6-2003
85.	1	Laserdisken til Østre Landsret, påstandsændring, 30/10-2003
86.	1	Laserdisken til Kammeradvokaten, om påstandsændringen, 30/10-2003
87.	22	Østre Landsrets forelæggelseskendelse om infosoc-direktivets gyldighed, 16/11-2004
88.	15	Kommissionens skriftlige indlæg i sag C-479/04, 18/3-2005
89.	6	EF-domstolens retsmøderapport i sag C-479/04, 20/1-2006
90.	1	Laserdiskens bemærkninger til retsmøderapporten, om valg af konsumption, 9/2-2006
91.	1	Laserdiskens bemærkninger til retsmøderapporten, om låne/leje-direktivet11/2-2006
92.	19	Generaladvokatens gennemgang og forslag til dom i sag C-479/04, 4/5-2006
93.	14	EF-domstolens dom i sag C-479/04, 12/9-2006
94.	1	Kammeradvokaten til Laserdisken ApS, forligstilbud, 26/9-2006
95.	2	Østre Landsret til Laserdisken ApS, udsættelse på forlig, 27/9-2006
96.	1	Laserdisken ApS til Østre Landsret, tiltrædelse af forlig, 9/10-2006
97.	2	Østre Landsrets dom, sagen hæves, 11/10-2006
		De to fortolkningsmuligheder og deres virkninger
98.	4	Kommissær Mario Monti om regionalkoder og konkurrencereglerne, 11/6-2001
99.	5	Kommissær Mario Monti om konkurrencepolitikkens globale virkninger, 17/9-2002
100.	1	Politiken: Butikspriser 33 mia. for høje, 26/5-2000
101.	5	Konkurrencestyrelsens redegørelse 2005: Musik, film og konsolspil
102.	2	Børsen: Danskere betaler de højeste priser, 13/4-2007
103.	1	MSN: Danskerne snydes for dollarfesten, 17/7-2008
104.	1	Filminstruktør Mari Kornhausers takkemail, 12/10-2004
105.	1	The Aboriginal vil sælge en boomerang, 8/2-2007
106.	3	Den Blå Avis' politik vedrørende dvd-plader, korrespondance fra 27/8-2007
107.	1	Den Blå Avis' politik vedrørende brugskunst, annonce fra 21/8-2007
108.	1	Amerikanske tegneserier fra Comic Express i Aalborg
		Hans Kristian Pedersen mod kulturministeriet - fortolkningen af regional konsumption
109.	1	Kammeradvokatens afvisning af at drøfte EF-domstolens dom, 5/10-2006
110.	4	Laserdisken til Kulturudvalget om fogedrettens nye fortolkning, 14/1-2007
111.	3	Kulturministeren til Per Clausen (EL), ny fortolkning af ophavsretsloven, 18/1-2007
112.	11	Hans Kristian Pedersens stævning af kulturministeriet, 20/3-2007

Bilag	sidetal	
113.	2	Sø- og Handelsrettens retsbog vedrørende sagens emne, 3/4-2007
114.	1	Laserdisken til Københavns Byret om sagens emne, 2/5-2007
115.	2	Laserdisken til Københavns Byret om retsafgift, 2/5-2007
116.	1	Københavns Byret henviser sagen til Retten i Aalborg, 21/5-2007
117.	8	Kammeradvokatens svarskrift, 19/6-2007
118.	2	Laserdiskens processkrift vedr. henvisning til landsretten, 19/6-2007
119.	1	Kammeradvokaten til Retten i Aalborg, protest mod henvisning, 30/7-2007
120.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, om Kammeradvokatens misforståelser, 31/7-2007
121.	10	Laserdisken til Retten i Aalborg, processkrift vedr. afvisningspåstanden, 31/7-2007
122.	1	Laserdisken til Kammeradvokaten, opfordring til et møde om sagen, 31/7-2007
123.	2	Retten i Aalborg, tidsfrist til Kammeradvokaten, 22/11-2007
124.	1	Laserdisken til Kammeradvokaten, opfordring til et møde om sagen, 29/11-2007
125.	2	Kammeradvokaten til Retten i Aalborg, duplik vedr. afvisningspåstanden, 13/12-2007
126.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, anmodning om at fremme sagen, 17/12-2007
127.	2	Laserdisken til Retten i Aalborg, processkrift vedr. afvisningspåstanden, 17/12-2007
128.	1	Kammeradvokaten til Retten i Aalborg, ikke flere bemærkninger, 20/12-2007
129.	2	Retten i Aalborg, tidsfrist vedr. anmodningen om henvisning, 19/2-2008
130.	3	Kammeradvokaten til Retten i Aalborg, processkrift vedr. henvisning, 3/3-2008
131.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, følgebrev, 7/3-2008
132.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, påstandsændring, 7/3-2008
133.	4	Laserdisken til Retten i Aalborg, sammenhængen med sag B-506-03, 7/3-2008
134.	4	Laserdisken til Retten i Aalborg, processkrift vedr. henvisning, 7/3-2008
135.	3	Retten i Aalborg, kendelse om henvisning af sagen til landsretten, 14/3-2008
136.	1	Vestre Landsret til Laserdisken, tidsfrister vedr. afvisningspåstanden, 6/5-2008
137.	2	Kammeradvokaten til Vestre Landsret, processkrift vedr. afvisning, 14/5-2008
138.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, følgebrev vedr. afvisning, 20/5-2008
139.	5	Laserdisken til Vestre Landsret, processkrift vedr. afvisning, 20/5-2008
140.	5	Vestre Landsrets kendelse om mundtlig forhandling, 18/6-2008
141.	1	Kammeradvokaten til Vestre Landsret, 19/6-2008
142.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, forslag om afgørelse på skriftligt grundlag, 19/6-2008
143.	1	Vestre Landsret til parterne, ny dato for mundtlig forhandling, 19/6-2008
144.	4	Laserdisken til Højesteret, anmodning om tilladelse til kære, 20/6-2008
145.	3	Kammeradvokaten til Højesteret, kærebemærkninger, 3/7-2008
146.	5	Laserdisken til Højesteret, kærebemærkninger, 18/7-2008
147.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, om forventet ubegrundet afvisning, 26/7-2008
148.	2	Kammeradvokaten til Vestre Landsret, ønske om mundtlig forhandling, 28/7-2008
149.	1	Højesteret til Laserdisken, afvisning af at behandle kæreanmodningen, 30/7-2008
150.	2	Laserdisken til Vestre Landsret, om ophavsretslovens fortolkning, 5/8-2008
151.	3	Vestre Landsret udvider den mundtlige forhandling med 2 timer, 8/8-2008
152.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, forhåndsprotest mod nova, 12/8-2008
153.	2	Kammeradvokaten til Vestre Landsret, en retskrafts betragtning, 15/8-2008
154.	1	Laserdisken til Vestre Landsret om nova og sagsøgtes anbringender, 15/8-2008
155.	7	Kammeradvokatens sammenfattende processkrift, 18/8-2008
156.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, om hovedsagens tema og udflugter, 19/8-2008
157.	4	Laserdiskens påstandsdokument, 19/8-2008
158.	14	Laserdisken til Vestre Landsret, sammenhængen med sag B-506-03, 19/8-2008

Bilag	sidetal	
159.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, om formålet med delforhandlingen, 20/8-2008
160.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, om formålet med delforhandlingen, 25/8-2008
161.	4	Vestre Landsret, afgørelse om tilladelse af nova, 25/8-2008
162.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, protest mod tilladelsen af nova, 3/9-2008
163.	15	Vestre Landsrets dom - sagen afvist, 7/10-2008
		Særligt vedrørende Kammeradvokatens udflugter
164.	3	Kammeradvokatens duplik om retskraft, 30/12-2008
165.	5	Kammeradvokatens duplik i ambi-sagen, 5/2-1997
166.	5	Kammeradvokatens duplik i afgifts-sagen, 6/5-1997
167.	1	Told & Skats afvisning af at tilbagebetale afgift til kunderne, 1/7-1997
168.	2	Vidneerklæring fra Told & Skat til Kammeradvokaten, 22/1-1999
		Begivenhederne den 29-30. november 2005
169.	1	Nordjyske Online: Razzia i Laserdisken i Aalborg, 29/11-2005
170.	1	Nordjyske Stiftstidende: Razzia mod Laserdisken, 30/11-2005
171.	16	Liste over DVD-film fjernet fra hylderne i butikken i Aalborg, 29-30/11-2005
172.	1	Medarbejder Mogens Vestergårds morgenrapport, 30/11-2005
173.	1	Laserdisken informerer, nyhedsbrev til ca. 10.000 abonnenter, 30/11-2005
174.	1	Nordjyske Stiftstidende: Bondefanget af byretten, 6/3-2007
		Dokumenter fra sag I, Aalborg fogedrets behandling af sagen
175.	9	FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition, 11/10-2005
176a.	4	FDVs bilag 1: Hjemmesidens forside, printvenlig version
176b.	5	FDVs bilag 2: Varevisning af The Pacifier
176c.	6	FDVs bilag 3: Trin 2 og trin 4 og ordrebekræftelse
176d.	1	FDVs bilag 4: Laserdiskens faktura
176e.	2	FDVs bilag 5: Omslag af The Pacifier
176f.	13	FDVs bilag 6: Laserdiskens importnyheder, juni 2005 - printvenlig version
176g.	1	FDVs bilag 7: Laserdiskens importnyheder, juni 2005 - forsiden
177.	7	Fogedrettens kendelse, 29/11-2005
178.	1	Advokat Per Christensen til Laserdisken, e-mail 1/12-2005 - kl. 12.42
179.	1	Advokat Per Christensen til Laserdisken, e-mail 1/12-2005 - kl. 13.40
180.	1	Laserdisken til advokat Per Christensen, e-mail 1/12-2005 - kl. 14.31
181.	1	Advokat Per Christensen til Laserdisken, e-mail 2/12-2005 - kl. 10.02
182.	1	Laserdisken til advokat Per Christensen, e-mail 8/12-2005 - kl. 14.03
183.	1	Advokat Per Christensen til Laserdisken, e-mail 8/12-2005 - kl. 18.03
184.	1	Advokat Per Christensen til Retten i Aalborg, følgebrev, 12/12-2005
185.	5	Advokat Per Christensen til Retten i Aalborg, kæreskrift, 12/12-2005
186.	2	Advokat Per Christensen til Laserdisken, 13/12-2005
187.	1	Retten i Aalborg til Vestre Landsret, fremsendelsesskrivelse, 15/12-2005
188.	1	Laserdisken til advokat Per Christensen, e-mail 16/12-2005 - kl. 13.37
189.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, særlig anmodning, 23/12-2005
190.	16	Laserdisken til Vestre Landsret, uddybende kæreskrift, 23/12-2005
191.	1	Vestre Landsret til Laserdisken, ukorrekt irettesættelse, 27/12-2005
192.	1	Retten i Aalborg til Vestre Landsret, fremsendelse af processkrift, 28/12-2005
193.	3	Vestre Landsret, uddybende kæreskrift modtaget, 3/1-2006

Bilag	sidetal	
194.	1	Laserdisken til advokat Per Christensen, e-mail 4/1-2006
195.	1	Laserdisken til advokat Per Christensen om rette part, e-mail 10/1-2006
196.	12	FDV til Vestre Landsret, svarskrift, 24/1-2006
197.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, særlig anmodning, 28/1-2006
198.	6	Laserdisken til Vestre Landsret, replik, 28/1-2006
199.	3	Vestre Landsret, tidsfrist til duplik, 7/2-2006
200.	1	FDV til Vestre Landsret, anmodning om udsættelse på EF-domstolens dom, 6/3-2006
201.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, protest mod udsættelse, 7/3-2006
202.	3	Vestre Landsret, ny tidsfrist til duplik, 8/3-2006
203.	7	FDV til Vestre Landsret, duplik, 9/3-2006
204.	10	Laserdisken til Vestre Landsret, supplerende processkrift, 10/3-2006
205.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, anmodning om partsforklaring, 11/3-2006
206.	3	Vestre Landsret, afvisning af mundtlig behandling, 30/3-2006
207.	1	Laserdisken til Vestre Landsret om manglende afgørelser, 3/4-2006
208.	1	Laserdisken til Procesbevillingsnævnet, anmodning om kæretilladelse, 12/4-2006
209.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, kære og rykker, 12/4-2006
210.	3	Vestre Landsret, tidsfrist til at antage advokat, 26/6-2006
211.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til Vestre Landsret, indtræder i sagen, 28/6-2006
212.	3	Vestre Landsret, udsættelse afvist, 30/6-2006
213.	3	Advokat Henrik Karl Nielsen til Procesbevillingsnævnet, anmodning, 12/7-2006
214.	4	Advokat Henrik Karl Nielsen til Vestre Landsret, processkrift, 13/7-2006
215.	1	FDV til Vestre Landsret om EF-domstolens dom, 13/9-2006
216.	3	FDV til Vestre Landsret, processkrift,13/9-2006
217.	6	Vestre Landsrets kendelse, 14/9-2006
218.	3	Advokat Henrik Karl Nielsen til Procesbevillingsnævnet, kendelsen, 27/9-2006
219.	4	Advokat Henrik Karl Nielsen til Procesbevillingsnævnet, beslaglæggelsen, 27/9-2006
220.	2	Procesbevillingsnævnets afslag vedr. mundtlig forhandling, 22/2-2007
221.	1	Procesbevillingsnævnets afslag vedr. kære af beslutning, 22/2-2007
222.	1	Procesbevillingsnævnets afslag vedr. kære af kendelse, 22/2-2007
223.	2	Laserdisken til Procesbevillingsnævnet, anmodning om revurdering, 25/4-2007
224.	2	Procesbevillingsnævnets andet afslag vedr. mundtlig forhandling, 6/7-2007
225.	1	Laserdisken til Procesbevillingsnævnet, anmodning om ny revurdering, 11/7-2007
226.	1	Procesbevillingsnævnets tredje afslag vedr. mundtlig forhandling, 27/7-2007
		Dokumenter fra sag I, Københavns fogedrets behandling af sagen
227.	8	FDVs bevissikringsrekvisition,11/10-2005
228.	4	Fogedrettens kendelse, 29/11-2005
229.	3	Østre Landsret udsætter sagen på Vestre Landsrets afgørelse, 20/1-2006
230.	1	Laserdisken til Østre Landsret, 26/4-2007
231.	3	FDV til Østre Landsret, 23/5-2007
232.	3	Østre Landsret beslutter af afgøre sagen på skriftligt grundlag, 11/6-2007
233.	4	Laserdisken til Østre Landsret, supplerende processkrift, 11/6-2007
234.	1	Østre Landsret udsætter sagen på forligsforhandlinger, 13/8-2007
235.	1	Laserdisken til Østre Landsret om forligsforhandlinger, 4/9-2007
236.	4	FDV til Østre Landsret, afsluttende bemærkninger, 19/9-2007
237.	1	Laserdisken til Østre Landsret, afsluttende processkrift, 20/9-2007
238.	3	Østre Landsrets kendelse, 3/10-2007

Bilag	sidetal	
		Dokumenter fra sag I, justifikationssagen i Aalborg
239.	9	FDVs justifikationsstævning, 13/12-2005
240.	5	Laserdisken til Retten i Aalborg, svarskrift, 23/1-2006
241.	1	Retten i Aalborg, sagen udsat på kæremålet, 9/6-2006
242.	2	Retten i Aalborg, sagen udsat på kæremålet, 29/6-2006
243.	2	FDV til Retten i Aalborg, om rette part, 26/9-2006
244.	2	FDV til Retten i Aalborg, om fogedsagens omfang, 29/9-2006
245.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, særskilt behandling, 29/9-2006
246.	3	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, processkrift rette part, 29/9-2006
247.	4	FDV til Retten i Aalborg, processkrift om rette part, 29/1-2007
248.	3	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, processkrift om rette part, 5/3-2007
249.	2	Retten i Aalborg: Kun Laserdisken ApS er sagsøgt, 7/3-2007
250.	1	FDV til Retten i Aalborg, proceserklæring om rette part, 28/3-2007
251.	5	FDV til Retten i Aalborg, påstandsdokument om rette part, 28/8-2007
252.	5	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, påstandsdokument, 28/8-2007
253.	2	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, indsigelser, 10/9-2007
254.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til FDV, 13/9-2007
255.	5	Retten i Aalborg, dom om rette part, 25/9-2007
256.	10	FDV til Retten i Aalborg, påstandsdokument, 15/1-2008
257.	2	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, protest mod ny påstand, 22/1-2008
258.	2	FDV til Retten i Aalborg om ny påstand, 25/1-2008
259.	5	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, påstandsdokument, 30/1-2008
260.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, protest mod ulovlige bilag, 4/2-2008
261.	3	Retten i Aalborg, kendelse om bilag og erstatningspåstand, 5/2-2008
262.	5	Retten i Aalborg, bevissikringen mod Laserdisken ApS dømt lovlig, 5/3-2008
		Dokumenter fra sag I, ankesagen ved Vestre Landsret
263.	6	Laserdiskens ankestævning, 1/4-2008
264.	1	Vestre Landsret til Laserdisken ApS om retsafgift, 7/4-2008
265.	3	Vestre Landsrets oversigt over sagen, 10/4-2008
266.	1	Laserdisken ApS til Vestre Landsret om varighed af domsforhandlingen, 14/5-2008
267.	11	FDV til Vestre Landsret, svarskrift, 2/6-2008
268.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, følgebrev om ankesagens indhold, 12/6-2008
269.	3	Laserdiskens processkrift om indstævntes erstatningspåstand, 12/6-2008
270.	4	FDV til Vestre Landsret, duplik, 18/8-2008
271.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, ønske om afklaring på sagens indhold, 20/8-2008
272.	3	Vestre Landsret til Laserdisken ApS, tidsfrister vedr. ny påstand, 5/9-2008
273.	6	FDV til Vestre Landsret, supplerende processkrift om ny påstand, 23/9-2008
274.	4	Laserdisken ApS til Vestre Landsret, processkrift om ny påstand, 9/10-2008
275.	4	Vestre Landsrets kendelse om ny påstand, 27/11-2008
276.	2	Laserdisken ApS til Procesbevillingsnævnet, anmodning om kære, 11/12-2008
277.	1	Laserdisken ApS til Vestre Landsret, om sagens indhold, 17/12-2008
278.	2	Laserdisken ApS til Vestre Landsret, svarskrift med afvisningspåstand, 17/12-2008
279.	3	Vestre Landsret, tidsfrister, 6/1-2009
280.	1	Procesbevillingsnævnets afslag, 28/1-2009
281.	2	FDV til Vestre Landsret, anmodning om udsættelse, 30/1-2009

Bilag	sidetal	
282.	1	Laserdisken ApS til Vestre Landsret, afklaring om bevisførelse, 6/2-2009
283.	3	Vestre Landsret, om erstatningspåstanden, 17/2-2009
284.	1	Laserdisken ApS til Vestre Landsret, om afvisningspåstanden, 24/2-2009
285.	3	Vestre Landsret, om afvisningspåstanden, 2/3-2009
286.	5	FDV til Vestre Landsret, processkrift A, 16/3-2009
287.	3	Vestre Landsret, tidsfrist til afsluttende processkrift, 17/3-2009
288.	1	Laserdisken ApS til Vestre Landsret, følgebrev om sagens fortsættelse, 8/4-2009
289.	2	Laserdisken ApS til Vestre Landsret, afsluttende processkrift bevissikring, 8/4-2009
290.	3	Laserdisken ApS til Vestre Landsret, indledende processkrift erstatning, 8/4-2009
		Dokumenter fra sag II, Aalborg fogedrets behandling af sagen
291.	3	Laserdisken til Henrik Karl Nielsen, redegørelse for sagens indhold, 21/9-2006
292.	2	Advokat Henrik Karl Nielsen til fogedretten, anmodning tilbagelevering, 25/9-2006
293.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til fogedretten, rette part, 27/9-2006
294.	2	FDV til advokat Henrik Karl Nielsen om fogedforretningens omfang, 29/9-2006
295.	1	FDV til Retten i Aalborg, følgebrev om de beslaglagte film, 5/10-2006
296.	10	FDVs forbuds- og bevissikringsrekvisition, 5/10-2006
297.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, udlevering af effekter, 12/10-2006
298.	1	Retten i Aalborg, indkaldelse til fogedretten den 11. december 2006, 13/10-2006
299.	11	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, svarskrift, 25/10-2006
300.	6	FDV til Retten i Aalborg, replik, 4/12-2006
301.	1	Laserdiskens ordrebekræftelse på "101 Dalmatians II", 7/12-2006
302.	1	Laserdiskens faktura på "101 Dalmatians II", 8/12-2006
303.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, opbevaring af filmene, 10/12-2006
304.	4	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, duplik, 10/12-2006
305.	1	Hans Kristian Pedersen til fogedretten, erklæring på tro og love, 11/12-2006
306.	1	Hans Kristian Pedersen til fogedretten, korrektion til forklaring, 12/12-2006
307.	5	Fogedrettens kendelse om bevissikring, 19/12-2006
308.	4	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, kære af bevissikring, 22/12-2006
309.	9	Fogedrettens kendelse om forbud, 19/1-2007
310.	2	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, kære af forbud, 1/2-2007
311.	4	Vestre Landsret, afvisning af mundtlig behandling, 26/2-2007
312.	5	Advokat Henrik Karl Nielsen til Vestre Landsret, processkrift bevissikring, 20/3-2007
313.	6	Advokat Henrik Karl Nielsen til Vestre Landsret, suppl. kæreskrift forbud, 20/3-2007
314.	8	FDV til Vestre Landsret, svarskrift, 2/5-2007 (tilrettet 13/6-2007)
315.	6	Advokat Henrik Karl Nielsen til Vestre Landsret, kærereplik bevissikring, 4/6-2007
316.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til Vestre Landsret, fornyet anmodning, 8/6-2007
317.	12	Advokat Henrik Karl Nielsen til Vestre Landsret, kærereplik om forbud, 8/6-2007
318.	4	Vestre Landsret om mundtlig forhandling, 20/6-2007
319.	16	FDV til Vestre Landsret, kæreduplik, 10/9-2007
320.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til Vestre Landsret, FDVs proceserklæring, 12/9-2007
321.	2	Advokat Henrik Karl Nielsen til Vestre Landsret, afsluttende processkrift, 12/9-2007
322.	4	Vestre Landsrets kendelse, 8/10-2007
		Dokumenter fra sag II, justifikationssagen i Aalborg
323.	8	FDVs justifikationsstævning, bevissikring, 5/1-2007
324.	8	FDVs justifikationsstævning, forbud, 31/1-2007

Bilag	sidetal	
325.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, udsættelse på kæremål, 7/3-2007
326.	3	Retten i Aalborg, sagerne udsat på kæremålene, 13/3-2007
327.	4	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, svarskrift forbud, 21/12-2007
328.	5	Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, svarskrift bevissikring, 28/12-2007
329.	2	FDV til Retten i Aalborg om henvisning og samlet behandling, 11/3-2008
330.	14	FDV til Retten i Aalborg, fælles replik, 22/4-2008
331.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg vedr. sagernes behandling, 15/5-2008
332.	2	Laserdisken til Retten i Aalborg, processkrift vedr. bevissikring, 15/5-2008
333.	2	Laserdisken til Retten i Aalborg, processkrift vedr. forbud, 15/5-2008
334.	2	Laserdisken til Retten i Aalborg, processkrift vedr. samlet behandling, 15/5-2008
335.	5	Laserdisken til Retten i Aalborg, processkrift vedr. irrelevante bilag, 15/5-2008
336.	3	Retten i Aalborg, telefonmøde og tidsfrister, 19/6-2008
337.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, følgebrev og editionsanmodning, 11/8-2008
338.	7	Laserdisken til Retten i Aalborg, processkrift vedr. bevissikring, 11/8-2008
339.	5	Laserdisken til Retten i Aalborg, processkrift vedr. forbud, 11/8-2008
340.	8	FDV til Retten i Aalborg, processkrift om samlet behandling, 8/9-2008
341.	3	Retten i Aalborg, kendelse om samlet behandling, 15/10-2008
342.	1	Retten i Aalborg, meddelelse om kæreafgift på 400 kr, 15/10-2008
343.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, følgebrev og oversigt, 25/10-2008
344.	2	Laserdisken til Retten i Aalborg, ny begæring om henvisning, 25/10-2008
345.	2	Laserdisken til Retten i Aalborg, kæreskrift, 25/10-2008
346.	2	Laserdisken til Retten i Aalborg, anmodning om kære til Østre Landsret, 25/10-2008
347.	3	Retten i Aalborg, kendelse om henvisning på nyt grundlag, 30/10-2008
348.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, kæreafgift, 5/11-2008
349.	3	Laserdisken til Retten i Aalborg, kæreskrift, 13/11-2008
350.	3	FDV til Vestre Landsret, svarskrift i kæremål 1, 24/11-2008
351.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, følgebrev om sagernes indhold, 18/12-2008
352.	1	Laserdisken til Vestre Landsret, replik i kæremål 1, 18/12-2008
353.	5	Vestre Landsret, fælles kendelse i de to kæremål, 27/1-2009
354.	1	Retten i Aalborg, indkaldelse til telefonmøde, 3/2-2009
355.	3	Laserdisken til Procesbevillingsnævnet, anmodning om kære, 9/2-2009
356.	1	Procesbevillingsnævnets afslag, 10/3-2009
357.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, forslag til videre forberedelse, 23/3-2009
358.	1	Laserdisken til advokat Henrik Karl Nielsen om fuldmagt, 23/3-2009
359.	3	Retten i Aalborg, sagens fortsættelse, 24/3-2009
360.	1	Advokat Henrik Karl Nielsen til Laserdisken om retsbogen, 26/3-2009
361.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg om retsbogen, 27/3-2009
362.	1	Retten i Aalborg til Laserdisken, præcisering, 6/4-2009
		Om forsøgene på at undgå nærværende konflikt
363.	4	Hans Kristian Pedersen til fogedretten, forhåndsorientering, 1/10-2006
364.	1	Fogedretten til Hans Kristian Pedersen, 5/10-2006
365.	2	Laserdisken til Retten i Aalborg, klage over retsbog 1, 18/4-2007
366.	2	Laserdisken til Retten i Aalborg, klage over retsbog 2, 18/4-2007
367.	1	Retten i Aalborg, retspræsidentens svar, 19/4-2007
368.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, forsøg på at undgå konflikt, 22/4-2007

Bilag	sidetal	
369.	2	Retten i Aalborg, fogedrettens svar, 7/5-2007
370.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, sagen om kulturministeriet forhales, 6/2-2008
371.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, Helle Dietz er ude på numre, 6/2-2008
372.	2	Retten i Aalborg, retspræsidentens svar, 7/3-2008
		Retspraksis vedrørende ophavsmandens samtykke
373.	1	Samtykke til salg og udlejning fra Lightnings katalog, september 1985
374.	1	Samtykke til salg og udlejning fra Lightnings katalog, november 1988
375.	1	Lightnings bekræftelse på katalogernes oplysninger om udlejning, 13/9-1994
376.	2	Sammenslutningen af Danske Filminstruktører til Retten i Aalborg, 24/11-1993
377.	1	Sydney Pollacks samtykke til udlejning, 5/2-1997
378.	1	Aalborg Stiftstidende: Pollack støtter Laser-Pedersen, 5/2-1997
379.	3	Nordisk Films kontrakt om udlejning af en dansk videokassette, 1/11-1990
		Øvrig korrespondance
380.	2	FDV til Laserdisken om specialimport, 11/2-2004
381.	1	HKN til FDV om import af filmen Brazil, 29/9-2006
382.	1	HKN til FDV, rykker om import af filmen Brazil, 1/12-2006
383.	1	HKN til Laserdisken, opgiver at få svar om import af filmen Brazil, 3/6-2009
384.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg om hjælp til fogedforbuddet, 24/4-2006
385.	1	Retten i Aalborg til Laserdisken, afvisning af hjælp til fogedforbuddet, 28/4-2006
386.	1	Laserdisken til fogedretten, rykker vedr. beslaglæggelsen, 29/11-2007
387.	1	Fogedretten til Laserdisken, henviser sagen til FDV, 2/12-2007
388.	1	Fogedretten til FDV, orientering om sagernes status, 2/12-2007
389.	2	FDV til fogedretten, almindelig vildledning, 11/12-2007
		Øvrige avisartikler
390.	1	Kronik i Nordjyske Stiftstidende: Et retssamfund? - del 1, 11/12-2005
391.	1	Kronik i Nordjyske Stiftstidende: Et retssamfund? - del 2, 14/1-2007
392.	1	Kronik i Nordjyske Stiftstidende: Et retssamfund? - del 3, 2/12-2007
393.	1	Pressemeddelelse: Kulturministeren vil begrænse kultur-import, 22/4-2007
394.	1	Nordjyske Stiftstidende: Laserdisken stævner kulturministeren, 22/4-2007
395.	1	Nordjyske Stiftstidende: Laserdiskens sag stadig på dagsordenen, 16/11-2007
396.	1	Nordjyske Stiftstidende: Ministerium imod frit kulturliv, 18/11-2007
397.	1	Nordjyske Stiftstidende: Minister imod Laserdisken, 15/6-2008
398.	3	Nordjyske Stiftstidende: Filmstrid for retten, 17/7-2009

Materialesamling - litteratur og retspraksis

Politiske forarbejder og bemærkninger

M01.	18	Arrest og forbud: Tillæg A til Folketingstidende for Folketingsåret 1988-89
M02.	63	Forslag til lov om bevissikring med bemærkninger, 4/10-2000
M03.	20	Betænkning over Forslag til lov om bevissikring, 1/3-2001
M04.	68	Lovforslag med bemærkninger (vejledningspligt og klagefrister), 30/3-2005
M05.	1	Justitsministeren til Retsudvalget om byrettens vejledningspligt, 9/1-2002
M06.	4	Justitsministerens kommentarer til Laserdiskens henvendelse, 13/10-2006
M07.	6	Justitsministerens kommentarer til Laserdiskens lovforslag, 15/5-2007
M08.	1	Justitsministeren om konkret mistanke før ransagning, 6/2-2008

Bilag sidetal

Betænkninger

M09. 6 Betænkning om behandling af borgerlige sager, nr. 698/1973
M10. 2 Betænkning om retternes kompetence, nr. 773/1976
M11. 7 Betænkning om arrest og forbud, nr. 1107/1987
M12. 3 Betænkning om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder, nr. 1385/2000
M13. 235 Betænkning om retsplejeloven, byrettens vejledningspligt (§ 339), nr. 1479/2006

Litteratur

M14. 1 Domstolsstyrelsen: Vejledning om udfyldning af stævningsblanketten
M15. 1 Domstolsstyrelsen: Hvem kan være part? - fra www.domstol.dk
M16. 1 Domstolsstyrelsen: Hvad kan en civil sag handle om? - fra www.domstol.dk
M17. 4 EU-retten 1, side 98-100 om klar retsstilling mht. direktiver
M18. 2 KonkurrenceNyt nr. 21/1991 og nr. 13/1992: OECD og Konkurrencepolitik
M19. 1 EU-Karnov 1993 om immaterielle rettigheder og konkurrencereglerne, side 611
M20. 3 EU-Karnov 1993 om EF-rettens krav om forrang, side 8-9 og 1335
M21. 1 EU-Karnov 1993 om proportionalitetsprincippet, side 8-9 og 1366
M22. 5 Den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 6 (Tyge Trier med flere...)
M23. 5 Bevissikring - udvalgte problemstillinger, U.2005B.10
M24. 11 Eksamensvejledning: Opgave 1 om retsplejelovens § 339, stk. 4 (vejledningspligt)
M25. 17 Eksamensvejledning i Offentlig Ret: Fortolkningsforpligtelse, sommer 2003
M26. 1 http://europa.eu/: Fælles praktisk vejledning om retssikkerhedsprincippet

Retspraksis

M27. 1 Hjemmel til at forbyde og forholdet til andre rettigheder, U.1966.911Ø
M28. 3 Byrettens vejledningspligt (rpl. § 339, stk. 4), U.1993.792V
M29. 6 Fogedforbud ophævet pga. tilkendegivelse (rpl. § 642, nr. 2), U.1987.250H
M30. 5 Fogedforbud ophævet pga. passivitet (rpl. § 642, nr. 3), U.2004.2532Ø
M31. 1 Fogedforbud nægtet pga. passivitet (rpl. § 642, nr. 3), Østre Landsret 20/1-2006
M32. 2 Beslaglæggelse ikke hos tredjemand (rpl. § 645, stk. 2), U.1994.753V
M33. 3 Beslaglæggelse ikke hos tredjemand (rpl. § 645, stk. 2), U.2004.717Ø
M34. 1 Oplysninger om leverandører til skade for rekvisitus, Vestre Landsret 24/6-2005
M35. 3 Kæremål fik opsættende virkning, Vestre Landsret 10/4-1992
M36. 3 Kæremål fik opsættende virkning, Vestre Landsret 18/3-1997
M37. 3 Ophævelse og hjemvisning af fogedrettens kendelse, Vestre Landsret 20/1-1998
M38. 7 Fogedforbud ophævet trods krænkelse (justifikationssag), U.1999.1142Ø
M39. 1 Erstatningskrav afvist på grund af overskridelse af tidsfrist, U.1988.170H
M40. 2 Erstatningskrav afvist på grund af overskridelse af tidsfrist, U.2002.875V
M41. 4 EF-domstolens dom i sag C-213/89 (EF-rettens krav om forrang), 19/6-1990
M42. 7 EF-domstolens dom i sag C-158/06 (retssikkerhedsprincippet), 21/6-2007
M43. 1 Retten i Aalborg til FDV (retssikkerhedsprincippet), 3/3-1992

Nyhedsartikler

M44. 1 VG Nett: Riksrettsprosess etter Moen-saken er startet, 6/2-2008
M45. 1 Fyens Stiftstidende: Knivstikker går fri efter politifejl, 16/3-2008
M46. 1 P4 Midt & Vest: Svineeksportør får million-erstatning, 2/10-2008
M47. 2 Advokaten 2: Nem adgang til fogedforbud åbner for misbrug, 16/3-2009